

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE STOLEN KISS
REWROTE THEIR FATE.

STOLEN SOULMATE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARY CATHERINE
GEBHARD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

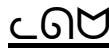
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ÇALINMIŞ RUH EŞİ

MARY CATHERINE GEBHARD

Telif hakkı © 2020 Mary Catherine Gebhard'a aittir.

Her hakkı saklıdır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde adı geçen ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin tescilli marka statüsünü ve marka sahiplerini kabul etmektedir. Bu markaların yayınlanması/kullanımı, marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya onlar tarafından desteklenmemiştir.

Metin düzenlemesi Evident Ink'ten James Gallagher tarafından yapılmıştır.

Rumi ve Kardeşimin Editörü Tarafından Düzeltme

Kapak tasarımı Hang Le'ye aittir.

Bu nüshaya, Harvard Üniversitesi Yayınları'nın izniyle, Thomas H. Johnson tarafından derlenen ve Theodora Ward, Cambridge, Mass.: The Belknap Press of Harvard University Press tarafından yayınlanan EMILY DICKINSON'IN MEKTUPLARI da dahil edilmiştir. Telif hakkı © 1958 Harvard Üniversitesi Başkanı ve Üyeleri'ne aittir. Telif hakkı © 1986'da Harvard Üniversitesi Başkanı ve Üyeleri tarafından yenilenmiştir. Telif hakkı © 1914, 1924, 1932, 1942 Martha Dickinson Bianchi'ye aittir. Telif hakkı © 1952 Alfred Leete Hampson'a aittir. Telif hakkı © 1960 Mary L. Hampson'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Yukarıda belirtilen telif hakkı kapsamındaki haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka şekilde) çoğaltılamaz, bir bilgi erişim sistemine kaydedilemez, aktarılamaz veya iletilemez.

Çalınmış Ruh Eşi

ISBN-13: 978-1-7338510-5-3

Unglued Books Yayını

www.MaryGebhard.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41

Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59

Yasak Kader Önizlemesi
Mary Catherine Gebhard'ın Kitapları
Teşekkürler

Gizlenen kızlar ve onları bulan kader için.

BİR

HİKAYE

Aşk hikayem, bittiği anda başladı. Vahşi bir öpüşle ve karanlıkta fısıldanan, bana yönelik olmayan bir itirafla.

Crowne Hall'un koridorlarında yürürken yakalandım ve karanlık bir odaya çekildim. Birkaç dakika sonra odanın ortasına itildim. Bayan Abigail Crowne'un "tam 180 derece olmalı" dediği beyaz çayı, gümüş tepsimden gürültüyle yere düşüp kırıldı.

Karanlıkta tuzlu havanın kokusu yayılıyordu, eşsiz mobilyaların üzerine beyaz örtüler serilmişti ve duvarlarda altın çerçeveler parılıyordu. Bu odayı biliyordum; sadece seçkin, güvenilir hizmetkarlar için ayrılmıştı. Bayan Abigail ile kız kardeşi Gemma'nın kanadı arasındaki sahipsiz bölgede, gözden uzak ve unutulmuş bu yer, milyonlarca dolar değerinde hazine barındırıyordu.

Antika eşyalar odası.

Kapı arkamdan gürültüyle kapandı ve sıçrayarak arkamı döndüğümde uzun boylu bir adamın gölgesini sadece birkaç santim ötemde gördüm.

"Affedersiniz—" diye başladım, ama sonra gizemli adam yüzümü kavradı, dudaklarıma yapıştı ve kelimeler boğazımda düğümlendi. Düşüncelerim kayboldu. Bildiğim tek şey dudaklarıydı—boyun eğmez ama yumuşak. Çok yumuşak. Arayan, emreden ve tüketen.

Karanlık odalarda tanımadığım insanları öpmeyi hiç sevmezdim.

Ben hiç öpüşmeyi seven biri değildim, nokta. Bir keresinde çok yaklaşmıştım... ama sonunda o çocuk sadece tek bir şey istediğini açıkça

belirtmişti.

Masallarda anlatılan şey buydu. Patlama sesiydi. Ateş gibiydi. Var olduğunu bilmediğim bir şey, ruhumdaki bir bağ koptu ve ona yapıştı. Gümüş çay tepsisi elimden yere düşüp şangırtı çıkardı ve gizemli öpücüğümü kavrayıp ona aradığı her şeyi vermeye çalıştım.

Beni duvara sertçe çarptı, parmakları kıvrıcık saçlarıma dolandı. Tadı lolipop ve viski gibiydi.

Kimdi o? Bir gardiyan mı? Bir aşçı mı? West dışında kimse bana dönüp bakmadı bile, ama onun ilgisi hiç ilgi göstermemesinden daha kötüydü.

Çok muhafazakâr giyindim, köprücük kemiğimi bile göstermedim. Diğer hizmetçilerin gözlerine bakabiliyor olsam da, asla gözlerimi kaldırmadım. İnsanların benim hakkımda hiçbir şey bilmesini istemiyordum, çünkü o zaman neden burada olduğumu, neden ailem olmadığını, neden bu kadar muhafazakâr giyindiğimi soracaklardı.

Sorular geçmişe açılan kapıları araladı ve geriye bir bakış atmak, beni tamamen içine çeken simsiyah bir karanlığa gömülmek anlamına geliyordu.

Gizemli öpücüğüm dudaklarını eğip daha derine indi ve ben de ona doğru iç çekerek, kim olursa olsun onun içinde kayboldum, soruların yok olmasına izin verdim.

Nefesimizi tuttuk, alnımız alnımıza yaslanmıştı. Aramızdaki demir mavisi okyanusta batan güneşin parıltısı göz kamaştırıyordu. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve onu neredeyse seçebiliyordum. Dağınık sarı saçlar, keskin, köşeli yüz hatları.

HAYIR.

Olamaz. Crowne Hall'un bu bölümünde olmaması gerekiyordu.

Her bir Crowne'un kendine ait bir kanadı vardı ve sanki birileri lavla çizgiler çizmiş gibi kanatlarına sıkıca yapışmışlardı.

"Geldin," dedi.

Kalbimde bir çan gibi alarm çaldı. O sesi tanıyordum. İnanmak istemiyordum ama hiçbir yere varmamıştım. Elbette, gizli bir hayranım olmasından ziyade biriyle karıştırılmam daha mantıklıydı.

Story Hale'e kimse hayranlık duymuyordu.

Baktığınız kız ben değilim; o kızın arkasındaki kız bendim.

"Şimdi nasıl öpüşeceğini hep merak etmiştim." Kapalı yumruğunu yanağımdan aşağı doğru sürükledi. "Hayal ettiğimden çok daha iyi." Sesini boğan inilti beni neredeyse yere serdi. Hâlâ bu adamın, tüm işaretlerin gösterdiği kişi olmayabileceğine dair küçük bir umudum vardı.

Ama sonra gözlerim alıştı ve kesin olarak anladım.

Karşıya mavi gözler dikildi; neredeyse tüm Crowne şişelerine özgü o meşhur çelik mavisi. Tıpkı Crowne Beach'te fırtınalı bir günde okyanusun rengi kadar canlı ve keskin bir renk.

O zaman durmalıydım. Başka yöne bakmalıydım. Kaçmalıydım.

Crowne Hall'da bir kural vardır: hiçbir hizmetçi Crowne ailesinin gözlerine asla bakamaz. Ben de bu kurala harfiyen uymuştum. Yine de bakışlarımı ondan kaçıramadım. Gözlerinde, sadece hayalini kurduğum bir bakış vardı.

Çapkın prens, Crowne Industries'in varisi Grayson Crowne bana bakıyordu. Lisedeki gibi elimden kitapları alıp gülmek için değildi. Yerlerini temizlerken sabunlu su dolu kovamı devirmek için de değildi. Gray Crowne bana sanki beni istiyormuş gibi bakıyordu.

"Sen gerçekten mükemmelsin, biliyor musun?"

Beni duvara yasladı, karın kasları ve göğsü benimkine yapışık, kalçaları sivriydi. Vücudunun her sert ve biçimli parçası gittikçe daha derine, içime doğru bastırıyordu, ta ki nefes nefese kaldığımda bile içime girinceye kadar. Pahalı, baş döndürücü ve ulaşılamaz bir kokusu vardı.

"Şimdi senden ne istediğimi biliyor musun?" Kalçamda sertleşti ve birdenbire konuşamaz hale geldim. Yutkundum ve başımı salladım.

"Dürüstlük. Kanlı, ham, pürüzlü gerçek."

Kasırga sireninden daha yüksek sesle çalan alarm zilleri, içimde yankılanıyordu. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, ama o kadar yakınımıydı ve nefesi dudaklarımda sıcaktı, yapamıyordum.

Ben de aynısını istiyordum. Aman Tanrım, o söyleyene kadar bunu ne kadar çok istediğimi bilmiyordum.

Hiç hakkım yoktu.

Ben yalancılığın bir örneğiydim. Yalan asla dudaklarımdan dökülmezdi, ama kimsenin gerçeğe yaklaşmasına da izin vermezdim.

Dudakları boynuma gitti; sonra durdu. "Değiştin mi?" Kesinlikle işimin bittiğini, yakalandığımı, öldüğümü sandım. Kalbim tavşandan daha hızlı, davuldan daha gürültülü atıyordu. Sonra Grayson yüksek yakalı bluzumun dantelini kenara çekti. "Bu ne? Kahretsin. Hoşuma gitti. Seni tamamen görmediğimden daha da tahrik oluyorum."

Boynumu sertçe emdi. O kadar sertti ki gözlerim karardı. Morluk bırakacağını biliyordum ve içimdeki sapık bir taraf bunu istiyordu. Parmaklarımı yan tarafına sapladım.

Bu an bana ait değildi, ama yine de onu çalacaktım.

"Bana bir şey söyle. Bir sır. Herhangi bir şey. Başka kimsenin bilmediği bir şey."

"Bazen seni izliyorum," diye fısıldadım. "Beni görmediğini ve kimsenin seni izlediğini düşünmediğini biliyorum."

Grayson Crowne'un sadece Grayson olduğu kısa anlar.

İçimde büyüyen deliliğe teslim olduğum anlar.

Dışarıdaki dalgaların çarpma sesleriyle sayılabilecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Sonra dudaklarından bozuk, pürüzlü bir ses döküldü ve boynumda yankılandı. Dizlerim titredi.

"Daha fazla bilgi verin."

Ne olduysa oldu, bilmiyorum. Ona her şeyi anlatmak, her şeyimi vermek, onun için her şey olmak istedim. Bu, daha önce hiç bilmediğim bir karanlık, bir ihtiyaçtı.

"Beni daha sert ısırmanı istiyorum."

Geriye kalan son akıl kırıntısı bana "Kapa çenen!" diye bağıırıyordu. Her itirafımla kaçış kapım daralıyordu. Bu kaçınılmaz olarak sona erdiğinde, ışıklar tekrar yandığında, hiçbir çıkış yolu kalmayacaktı.

Ama boynumdaki deriyi ısırmadan önce tenime doğru gülümsedi ve aklımdan başka hiçbir şey geçmiyordu. Düşünmek istediğim tek şey buydu.

"Kahretsin," diye inledi. "Senin bu yönün neredeydi bunca zamandır? Daha fazlasını göster," diye talep etti.

"Sen benim ilk... ilk..." Söylemekte zorlandığım kelime öpücüktü, ama o bacaklarımın arasındaki kumaşı sıkıca kavradı ve sözlerim boğazımda düğümlendi. "Ben—ben burada yapamam. Böyle değil."

Yine mi?

Elbisemi bıraktı, elleri başımın yanına geldi. "Daha fazla."

"Bana bir şey söyle," diye sormaya cesaret ettim. Grayson Crowne'u öpmeyi hayal etmişim... ama onun ruhuna girme izni istemeyi asla hayal etmeye cesaret edememişim.

Uzun ve ağır bir sessizlikten sonra fısıldadı, "Ben de bakireyim, Lottie."

Lottie mi? Bahsettiği kişi benim sandığım kişi miydi? Dur bir dakika—o da mı?

Hayır, hayır. Bakire olduğumu düşünüyor. Tabii ki öyle düşünüyor. Sen benim ilk sevgilimsin...

"Bekle, bu öyle değil—" Sonra dudakları tekrar benimkine değdi ve düşünemez hale geldim.

Grayson Crowne bana sırlar fısıldıyor ve beni öpüyordu, üstelik bana bakır olduğunu itiraf etmişti. Daha da kötüsü, ben de onu öpüyordum. O sırların bana ait olmadığını, bu dudakların benim olmadığını bilmeme rağmen onu öpüyordum.

Bu, onları daha çok istememe neden oldu.

Bu görkemli evin bodrum katında büyüdüm ve onunla benim aramdaki farkı derinden biliyordum: sahip olma hakkıyla doğanlar ve isteme hakkına sahip olanlar.

Dudakları dudaklarımda olduğu sürece umurumda değildi. Omuzlarını tırmaladım, her şeyin farklı olmasını diledim.

"Daha fazla," diye fısıldadım öpüşünün içine.

Gülümsemesi dudaklarıma doğru genişledi. "Ağzından çıkan bu kelime hoşuma gitti." Dili dudaklarımı sıcak ve talepkar bir şekilde yaladı.

Sonra birdenbire, tıpkı yakıcı bir ateşin üzerine dökülen su gibi, ışıklar açıldı. Parlak sarı ışık yanıyordu. Gray'in, öpmek istediği kişinin ben olmadığını anladığı anı biliyordum. Yüzündeki duyguları tarif etmeye bile başlayamam. Tabii ki öfke. Şok. Tiksinti.

Eski yaraları yeniden açtılar. Bir zamanlar bir prence aşık olabileceğime inanmıştım. O cam ayakkabıların paramparça olmasının açtığı yaralardan hâlâ iyileşemedim.

"Gray?" Sesi duyunca gözlerini benden ayırdı. Bulanık acımdan sıyrılıp, onun bakışlarını takip ettim.

Kapı aralığında bir silüet belirdi ve onu tanımak sadece bir saniye sürdü. Charlotte "Lottie" du Lac. Bana benziyordu, ama daha iyi, milyarder bir mirasçı versiyonum gibiydi.

Gözlerim taş gibi ela, onunkisi ise sıcak koyu çikolata rengindeydi. Benden biraz daha uzundu ama o fazladan bir santim belini inceltmiş, bacaklarını ise kilometrelerce uzatmıştı. Kestane rengi teni içten parlıyordu ve ben lekesiz bir gün geçirebilirim şanslıydım. Bugün saçlarımız benzerdi... ama benim kıvrıkcıklarım yönsüz, yüzümden uzak tutmak için geriye doğru toplanmışken, onunkisi yüksek, güzel ve doğal bir şekilde toplanmıştı.

Gray şaşkınlıkla iki kez baktı, sonra ondan bana döndü; ben ise gölgelerin arasında kaybolmaya ve saklanmaya çalışıyordum.

Charlotte iç çekti. "Sana neden inandığımı bilmiyorum." Elini alnına sürdü. "Bu, senin için bile acımasızca."

Bunun üzerine Charlotte arkasını dönüp gitti, kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarının sesi koridorda yankılandı.

“Charlotte, bekle—” diye başladı Gray, sonra durdu, gözleri tekrar benimkilerle buluştu. O sıcaklık, o nazik arzu sönmüştü. Yerine sadece soğukluk gelmişti. Koridora doğru baktı, sanki onu kovalamakla beni ayakkabısının altında ezmek arasında kalmış gibiydi.

Beni seçti.

Tek bir hızlı hareketle kıvrıcık saçlarıma saplandı ve beni saçlarımdan kendine doğru çekti. "Seni kimin gönderdiğini bilmiyorum ama bunun pişmanlığını yaşayacaksın. Duyduklarını ağzından kaçırırsan öl, İspiyoncu!"

Beni o kadar sert ve hızlı bıraktı ki, duvara çarpmamak için elimi uzatmak zorunda kaldım. Derin bir nefes aldım.

"Hiçbir yere gitme." Bana yakıcı bir bakış fırlattıktan sonra, bakışlarını Lottie'nin olduğu yere çevirdi.

“Yapmak zorundayım!” diye patladım. Grayson'ın gözleri, sanki yüzüne tükürmüştüm gibi kısıldı. “Yani, Bayan Abigail'in bana ihtiyacı var.”

Bir rüyaya kaçırılmışım ve gerçekliği unutmuştum. Onun kız kardeşinin kızıydım. O pozisyona ulaşmak için yıllarca uğraşmışım ve ancak zar zor başarmışım. Çok arzu edilen bir pozisyondu. Mutfakta hizmetçi olarak başlamış ve yükselmişim. Bir Crowne ile doğrudan çalışmaktan daha yüksek sadece iki pozisyon vardı ve bunlardan birini amcam yürütüyordu.

Sonunda kendi odama kavuşmuştum. Tatil hakkım olacaktı, daha yüksek bir maaş alacaktım. Bu gece Abigail'in kız kardeşinin doğum günü partisi vardı ve giyinmem gerekiyordu. Eğer gitmezsem...

Hoşnutsuzluk, güzel yüzüne buz gibi bir ifade vermişti. Olanların gerçekten bir rüya olup olmadığını merak ettim.

"Ben senin kız kardeşinin kızıyım," dedim güçsüz bir sesle.

Güzel pembe dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Artık benim kızımsın."

Beni bununla baş başa bırakarak Gray, Lottie'nin peşinden gitti.

İKİ

HİKAYE

Duvara doğru sendeledim, düşmekten son anda kurtuldum. Dudaklarıma dokundum, onun tadını, onun hissini silmeye çalıştım. O an benim için değildi. Göğsümdeki o zonklama benim için değildi. Az önce öğrendiklerim, kafamda cızırtılı bir plak gibi dönüp duruyordu.

Ona az önce söylediklerim.

Az önce bana söyledikleri.

Dalgaların uğultusu ve çarpması, havayı yüksek sesli nefesler gibi dolduruyordu. Gray Crowne'un bakir olduğunu asla tahmin edemezdim, kimse edemezdi. Her gün yeni bir magazin dergisi onu farklı bir kızla kapakta yayınlıyordu. Hâlâ doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Ne kadar aptalım ben." diye fısıldadım, ellerimi yüzüme sürerek.

Bazen Grayson Crowne'u o bakmıyorken izlerdim, bu yüzden onun acımasız ve affetmeyen biri olduğunu biliyorum ve onu sevmek için hiçbir nedenim yok.

Ah, o büyük ve kaçınılmaz sebep dışında.

Duramıyorum.

Ne zaman başladığımdan emin değilim ve geçmiş hayatımda hangi cadıyı kızdırdığımı da bilmiyorum, ama bu aşk orada. Kalbimde. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi duvarları tırmalıyor. Amcam her zaman tanıdığı en zeki insan olduğumu söylerdi, ama konu erkeklere gelince, tam bir aptaldım. Haksız olduğunu söyleyemem.

Ellerimi yüzüme sürdüm. Bu oda tatlı ve eski bir kokuyla doluydu, sanki büyümlü bir parfüm gibiydi ve bu koku kafamı kurcalıyordu. Onun acı veren dokunuşunu ve nazik sözlerini tekrar yaşadım. Sen çok mükemmelsin.

Isı karnımı yaktı.

Ellerimi yüzümden çekip, neredeyse simsiyah olan gökyüzüne pencereden baktım.

Anılar tehlikeli bir uyuşturucu gibidir.

Açık pencereden içeriye tuzlu yaz gecesi havası giriyordu. Dalgaların çarpma sesi ve Grayson'ın ellerinin ve dudaklarının bende bıraktığı anılardan uzaklaşma vaadi beni oraya çekiyordu.

Yıllarca burada çalışarak kazandığımdan daha değerli, giydirilmiş antika eşyaların arasında dolaştım ve pencereden inledim. Grayson Crowne, ona kullanılmış iç çamaşırı gönderen diğer tüm psikopat kızlar gibi olduğumu düşünecekti, oysa gerçekte onunla ya da onun gibilerle hiçbir ilgim olsun istemiyordum.

Hayatım boyunca Grayson Crowne tarafından hiç görülmemeyi ummuştum. Abigail'in kızı olmak için yıllarca çalışmışım. Onun giyinme törenini kaçırdığım için neredeyse tamamen mahvolmuştum.

Crowne Hall'daki tüm hayatım boyunca bir kurala göre yaşadım: görünme. Kimsenin dikkatini çekmemek için muhafazakâr giyindim. Hayatta kalmanın tek yolu buydu. Aptalca, düşüncesiz bir gecede, en kötü kabusumu gerçeğe dönüştürdüm.

Artık biliyordu.

Artık onun tadının nasıl olduğunu sonsuza dek biliyordum.

Başımı pencere pervazına yaslayıp iç çektim, tam o sırada Abigail Crowne aşağıdaki kumlu çimenlere doğru koştu ve düştü. Başımı kaldırıp pencereden dışarı uzandım, daha iyi görebilmek için. Bu gece kız kardeşi Gemma'nın doğum günüydü ve Abigail'in Gemma ile kötü bir ilişkisi vardı. Abigail'in bir şeyler başlatmasından şüphe etmezdim.

Birkaç saniye sonra, çok uzun boylu bir adam ona yaklaştı. Tanıdık geliyordu ama kimdi bu? Sanki yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kısarak baktım.

"Sana kıpırdamamanı söylemişim sanıyordum."

Arkamı döndüm, nefesim kesildi. Grayson kapı aralığında duruyordu, arkasındaki sarı ışık onu daha cesur, daha güçlü gösteriyordu. O kadar sessizdi ki kapının açıldığını bile duymamışım.

“Ben yapmadım—”

“Seni kesinlikle pencerenin yanında bırakmadım, ama eğer kendini aşağı atmayı planlıyorsan...” Elini salladı.

Bu soğuk sözler karşısında dudaklarım aralandı.

Daha önce de hiç öfkeyle konuşmamıştı, şimdi de konuşmuyordu. Daha önce sezdiğim tatlılık, empati, hatta öfke bile yok olmuştu. Hiçbir duygu kalmamıştı. Hiçbir şey. Bu, tanıdığım Grayson Crowne'du. Kayıtsız ve kendini beğenmiş, can sıkıntısını zar zor gizleyen gülümsemeler, genellikle başkalarının pahasına gelen alaycı kahkahalar.

Omuzlarımı hafifçe kaldırdım. "Ben öyle bir şey yapmıyordum."

Gül yapağı gibi dudaklarını büzdü. "Çok kötü."

Tırnağımı ısırma isteğine karşı koydum ve bunun yerine yanımda duran pencere pervazına tutundum. Mavi gözleri karanlıkta daha da parlak parlıyordu.

Grayson Crowne, yakışıklıdan da öte, ilahiydi. Kızların ayaklarına kapanmasının bir sebebi vardı. Sayısız Instagram hesabı ona adanmıştı, Twitter hayranları her şeye hükmediyordu ve insanların dikkat çekmek için adını dövme yaptırması hiç de alışılmadık bir durum değildi.

Grayson Crowne kötü şöhretliydi, rezildi; tüm dünya onu bir kez daha görmek için can atıyordu ve o da bunun farkındaydı.

Crowne ailesinin ikonik gül altın rengi saçları, tıpkı kendisi gibi düz ama pervasız bir şekilde gözlerinin üzerine dökülüyordu. Kusursuz yüz hatlarını bozan tek şey, çok fazla kavgadan dolayı hafifçe eğrilmiş burnuydu. Crowne ailesinin sürekli olarak çalıştığı estetik cerrahı göz önüne alındığında, bu durum banka hesabından çok kişiliği hakkında bir şeyler söylüyordu.

Belki de bu, onun da dengesiz olduğuna dair bir uyarıydı; çünkü kızdırılacak bunca insan arasında Grayson Crowne en kötüsüydü.

"Bana ne yapacaksınız?" diye sordum sonunda.

Başını yana eğdi, göz kapakları ağır ve sıkılmış bir haldeydi. "Sen de cezadan zevk alan kızlardan mısın?"

Ağzımı açıp kapattıktan sonra nihayet oldukça zekice ve etkileyici bir şekilde "Ben—ha?" diyebildim.

Bana doğru bir adım attı ve ben de geri çekilmek istedim ama zaten cama iyice yaslanmıştım. "Benimle göz teması kuran hizmetçilere ne yaptığımı duymuş olmalısın."

Hızla yere baktım, şok ve korku göğsümde davul gibi gümbür gümbür atıyordu. Neredeyse on yıldır Crowne Hall'da yaşıyordum ve bir kere bile bir Crowne'un gözlerinin içine bakmamıştım. Gray'in gözlerinin içine bakabileceğimi nereden düşünmüştüm?

O, aralarındaki en kötüsüydü.

En acımasız olanı.

Belki de annesi Tansy'den bile daha çok. Bir keresinde bir gardiyan, onu çılgın bir hayrandan kurtarıırken yanlışlıkla Gray'in gözlerine takıldı. Ertesi gün ise... ortadan kaybolmuştu. Ona ne olduğu bilinmiyor, ancak insanların çeşitli teorileri var. Hatta bazıları, ABD vatandaşı olmasına rağmen sınır dışı edildiğini düşünüyor.

Bir başka işkence dolu an geçti ve parlak beyaz spor ayakkabıları görüldüğünde bana daha da yaklaştığını anladım. Bildiğim kadarıyla bu spor ayakkabılar bir ev kredisi taksitinden daha pahalıydı, bir kez giyip atacaktı.

"Git ve eşyalarını o karanlık çukurdan çıkar," dedi.

Şok olmuş bir halde başımı hızla kaldırdım ve gözlerine tekrar baktım. Koyu sarı kaşını kaldırdı ve ben de hızla bakışlarımı kaçırdım.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

"Neden?" diye sonunda fısıldadım.

Ben de gardiyan gibi mi olurum? Hizmetkarların birbirlerine anlattığı bir hayalet hikayesi gibi mi?

Gray sonunda konuştuğunda, hayal ettiğim tüm kabuslar sönük kaldı. "Benim kanadıma geliyorsun."

Onun kanadı mı? Onun kanadına kimse giremezdi, ne hizmetçiler, ne aşçılar, ne de arkadaşları. Sarayın en sıkı korunan yeri orasıydı.

Nefes almayı unutmayın. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.

"Ben Bayan Abigail'in kızıyım..." diye sonunda söyleyebildim. "Diğer kızlarla birlikte koğuştta kalmalıyım."

Çenemi kavradı ve gözlerimi kendi gözlerine çekti. Gözlerimi sıkıca kapatmadan önce, buz mavisi bir parıltı daha belirdi gözümde.

"Artık değil."

Gözlerim kapalıyken, Gray bir şekilde daha da oradaydı. Yumuşak dokunuşu ve baştan çıkarıcı kokusu daha da yoğunlaştı. Gray pahalı ve ulaşılamaz kokuyordu, benim gibi birinin bu kokuyu hissetmeye yetecek kadar yakın olmaması gereken bir şeydi, tıpkı Mona Lisa'ya dokunmak gibi.

"Çok kızacak," dedim gözlerimi kapatarak.

Başparmağı çeneme saplandı. "Umurumda değil."
Sınırlı seçeneklerimi değerlendirirken sessizlik içimi kemirdi.
Sonra nefesi dudaklarımı ısıttı.
Nefesim kesildi. Akciğerlerim çalışmayı durdurdu.
"Bu gece hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz," diye denedim. "Sen beni duymamış gibi yap, ben de seni duymamış gibi yapayım."
Söyleyebileceğim en kötü şey buydu, bunu çok geç fark ettim. Karanlıkta öğrendiklerimi kabul etmemiştik ve bu benim belirsiz zırhım olmuştu. Ama sonra konuştum ve çenemi kavrayışı vahşi, derin ve keskin bir hal aldı.
"Yapmalı mıyız?" diye sordu, ölümcül bir sakinlik ve sessizlikle. "Bilmiyorum, İspiyoncu. Senin o psikopatça aşk itirafını duymamış gibi nasıl yapacağım ki? Artık tek gözüm açık uyumak zorunda kalacağım."
Sanki bu beni koruyabilirmiş gibi gözlerimi daha da sıkıca kapattım.
Beni şiddetli bir şekilde yere bıraktı.
"Pandora ceza sahasına geri dönmeyecek. On dakikanız var."
"Ya hayır dersem?" diye dilim takıldı ama sormaya cesaret edemedim.
Grayson ile aynı yaştayız; yıllarca aynı evde yaşadık, hatta bir süre aynı okula bile gittik, ama beni hatırladığından ya da adımı bildiğinden bile şüpheliyim. Çünkü ben onun gözlerini görmemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalan biriyim, o ise herkesin bakışlarını üzerine çeken, ışıldayan biri.
Yutkundum, sonra başımı salladım ve hizmetçi odalarına doğru arkamı döndüm; tam o sırada onun baştan çıkarıcı sesi omuzlarımın üzerinden bana ulaştı.
"Bu gece ne yaptığınızın farkında değilsiniz. Ama yakında fark edeceksiniz."

Hizmetlilerin odaları Crowne Hall'un batı ucundaydı ve Crowne Point'in çoğu gibi, Downton Abbey'den fırlamış gibiydi. Annemin öldüğü lise birinci sınıfın sonlarından beri burası benim evim olmuştu. Her odada hizmet verdiğimiz Crowne'lara bağlı ana hatlı telefonlar vardı, ama sanki ipilerle bağlı ziller kullanıyormuşuz gibiydi. Bayan Barn kızların, amcam Bay Hale ise erkeklerin sorumlusuydu.

Gray benim kim olduğumu bilmeyebilir ama amcamı kesinlikle tanıyordu. Crowne ailesinin tanıdığı bir hizmetçi varsa, o da Woodson Hale'di. Crowne Hall'da Grayson'dan daha uzun süredir yaşıyordu ve onlar için bir Roomba'dan daha fazla pislik temizlemişti. Crowne ailesinin saygı duyduğu birkaç hizmetçiden biriydi.

Yatak odama girdiğimde içimden bir ah çektim. Duvar kağıdı plajın neminden soyuluyordu. Yatağım tek kişilikti, dolap yoktu, bu yüzden çoğu odadan daha küçük bir şifonyerle idare etmek zorunda kaldım ve yatağın üzerinde sadece hafifçe yamuk bir pencere vardı.

Ama o benimkiydi.

Ya da... öyleydi.

"Neredeydin?" Bayan Barn'ın bariton sesi beni kaskatı kesmiş bir hale getirdi. "Bayan Abigail aşağıdan seslendiğinde seni korudum ama bunu bir daha yapmayacağım—nereye gidiyorsun?" Elimdeki az sayıdaki kişisel eşyayı görünce sözünü kesti.

"Bay Crowne, benimle birlikte kalmamı istedi."

Çenesi kasıldı.

Tutuşumu ayarladım ve defterimin eşya yığınının üzerinden devrilmesini son anda engelledim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Story," dedi bir an sonra. "Crown ailesi birçok şeydir, ama öyle bir işveren değiller. Kendi meyvelerini bozmazlar. Ne istediye, hallederim. Burada kal. Bayan Crowne ile konuşacağım."

"Öyle değil," diye mırıldandım.

En azından öyle olmamasını umuyorum.

Üniformamın verdiği siyah deri babetlerimi beton zemine sürdüm. Ona gerçeği söylersem daha da büyük bir belaya bulaşacağımı hissettim, bu yüzden kısaltılmış bir versiyonunu anlattım.

"Gözlerinin içine baktım."

Derin bir nefes aldı. "Hikaye..."

Gözlerim perişan ve utanmış bir halde yana kaydı. Ay, eğri büğrü, soyulmuş penceremin dışından yükselmmişti.

Bayan Barn, ben ayrılırken beni durdurmaya çalışmadı.

Amcamın odasının siyah ahşap kapısının önünde durdum. Amcam benim için bir baba gibiydi; aslında, gerçek babamdan bile daha çok babalık yapmıştı. Annem sonunda içindeki şeytanlara yenik düştüğünde beni yanına almıştı. Her zaman benim için hayalleri vardı, ben onları

gerçekleştiremesem bile. Üniversite, yüksek lisans, Crowne Point'ten mezuniyet, onun yaşadığından, anne babamın yaşadığından daha iyi bir hayat.

Elimi kaldırarak kapıyı çaldım.

Ona ne söyleyecektim?

İşten atılamam. Sağlığı son zamanlarda kötüleşiyordu ve ona bakan tek kişi benim. O, tüm hayatını başkalarına bakarak geçirmiş biri, bu yüzden kendine nasıl bakacağını bilmiyor. Onu zorla yemek yemeye zorluyorum. Onu zorla doktora gitmeye zorluyorum. Bensiz kimsesi olmayacak. Crowne Hall, öylece uğrayıp ziyaret edebileceğiniz bir yer değil.

Ayrıca bu konakta Grayson'a karşı bir nebze de olsa sempati duyan tek kişi oydu. Grayson ne kadar acımasız veya kötü olursa olsun, amcamın anlayışı hiç eksilmezdi. Her zaman Grayson Crowne'un hayatta kalmak için dikenler yetiştirmek zorunda kalan iyi bir çocuk olduğunu söylerdi.

Elimi indirdim.

O her zaman bu işte, Crowne Hall'da hayatta kalmanın anahtarının onurunuzu korumak olduğunu söylerdi. Sanırım bunu test etmek üzereyim.

Grayson'ın kanadına doğru yürürken duyduğum tek ses, siyah babetlerimin siyah mermer zeminde çıkardığı tıkırtıydı. Crowne Hall ölüm sessizliğindeydi; garip, çünkü bir parti olması gerekiyordu, üstelik Abigail'in hazırlanmasına yardım etmem gereken parti.

Eşyalarımı vücuduma daha sıkı bastırdım.

Grayson'ın kanadına yaklaştıkça hava daha da karardı.

Dışarıdan bakıldığında, Crowne Hall, koyu renkli kuleleri ve kiremitleriyle, Crowne Point kasabamızın her yerinden görülebilen siyah bir kale olarak biliniyordu. Bir malikaneden çok daha fazlasıydı; zamanın durduğu bir saraydı. İçerisi mi? Sanki bir Poe şiirinden fırlamış gibiydi. İnci beyazı duvarlara oyulmuş çiçek motifli kalıplar, simsiyah korkuluklar ve kapılar, altın yaldızlı süslemelerle bezenmişti.

Grayson'ın koğuşunun hemen dışında durdum.

Koyu gri takım elbiseler giymiş, korkutucu görünümlü iki adam kemerli kapının iki yanında duruyordu. Bana doğru bir bakış bile atmadılar. Abigail'in sürekli değişen bir koruması varken, Grayson'ın her zaman bir grup güvenlik görevlisi vardı.

Yavaş adımlarla onları izledim.

Beni durdurmadıklarında, arkama bakarak beni yakalamaya kalkışmadıklarından emin olmak için hızla yanlarından geçtim.

Bir milimetre bile kıpırdamamışlardı.

Bu beni sakinleştirmediydi. Grayson'ın izni olmadan hiç kimse, hatta hizmetçiler bile, onların yanından geçemezdi.

Grayson beni bekliyordu.

Koridorda yavaşça yürüdüm, etrafıma bakındım. Grayson'ın kanadına daha önce hiç gitmemiştim. Aslında, arkadaşlarımla ve iş arkadaşlarımla hiçbiri de gitmemişti. Buraya gelen ve onun izin verdiği tek kişi amcamdı. Amcama tüm o lanet yeri temizletmişti.

Ama amcam hâlâ onu savunuyor.

Grayson'ın kanadı uzun ve kıvrımlıydı, mimarisi süslüydü ama çok... boştu. Resim yoktu. Tablo yoktu. Masalarda hiçbir şey yoktu ve sandalyelerde battaniye yoktu. Nedense küçük yatak odam bundan daha dolu hissettiriyordu.

Sonunda kıvrımlı kanadın sonundaki yatak odasına ulaştım. Yürümeye devam etseydim, yaldızlı bir kapıdan geçip Grayson'ın özel plajına inebilirdim. Oraya giden birini, hatta amcamı bile daha önce duymamıştım. Bunun yerine, döndüm ve başımı geriye doğru eğmem gereken kadar büyük, siyah ve altın renkli çift kanatlı kapılara baktım.

Biz hizmetkarların, Kraliyet ailesine sormamıza izin verilen tek bir sorumlumuz, onlara söyleyebileceğimiz tek bir şeyimiz vardı. Sadece bir tane.

Beni mi aradınız?

Kapısını çalıp, zili çaldığı için gelen diğer hizmetçiler gibi davranmalı mıyım?

Uzun, karanlık koridora doğru geriye baktım, geri koşup aşçıların arasına karışmayı düşünüyordum ki bir gıcırta beni irkiltti. Aniden bir adım geri çekildim, kişisel eşyalarım elimden düştü.

Grayson Crowne, açılmamış kapılardan birine yaslanmış, kapı aralığında sıkışmış haldeydi. Üzerinde tişört yoktu.

Oyma.

Paparazzi fotoğrafları onun hakkını vermiyor.

Eşyalarımın hepsini hızla topladım ve göğsüme sıkıca bastırdım.

“Bırakın Abigail’in yanına döneyim,” dedim tekrar deneyerek. “Ben hiçbir şeyim. Ben hiç kimse değilim—”

"İçeri gir," dedi sözümü keserek.

İçeriye hızla girerken kapıdan hiç kımıldamadı ve omzumla çıplak, altın rengi göğsüne dokundum. Yutkundum, kalbimin atışını kontrol altına almaya çalışıyordum.

İçeri girdiğimde, iki siyah deri koltuğun arasına sıkıştım. Bir an için korkumu unuttum.

Burası Grayson Crowne'un yatak odasıydı.

Yakın ailem ve amcam dışında hiç kimse içeri girmemişti. Efsanevi bir yerdi. Tumblr ve Pinterest, Grayson gibi bir çocuğun nasıl yaşadığına dair hayranlarının hayal gücüyle dolup taşmıştı.

Ve o resimler... hepsi yanlış.

Siyah ve ahşap, demir ve altın. Shelley ve Poe'yu, Byron ve Brontë'yi, en sevdiğim yazarları hatırlattı bana. Gözlerim boş duvarlarda ve daha da boş odada dolaştı, tıpkı koridor gibi, sadece temel ihtiyaçlar vardı.

Herkes Grayson'ı, sıcaklık ve kahkahalarla dolu, arkadaşları ve ailesiyle çevrili bir şatoda yaşayan bir prens olarak hayal ediyordu. Gerçekte ise burası karanlık, perili, ıssız bir yer; tek ışık kaynağı avize.

"Diz çök, İspiyoncu."

Grayson konuşunca irkildim. Emrinde ne bir ateş ne de şehvet vardı; sözleri ağır, sıkılmış, sinirliydi, sanki bir çocuğu azarlıyormuş gibiydi, sanki ben bir angaryamışım gibi. Hizmetçiye haddini bildirmeyi unutma.

Bir saniye sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Bir zamanlar tanıdığım Grim adında bir çocuk, kaçırılırsam gözlerimi kapalı tutmamı söylemişti, çünkü gözlerimi görmeme izin vermelerinin tek bir sebebi vardı ve o sebep hiç de iyi değildi.

Burası Gray Crowne'un yatak odasıydı. Bu bir peri masalı değil, Gray bir prens değil ve benim gibi birinin, daha güzel, daha zengin, daha güçlü birçok kadının daha önce hiç görmediği bir şeyi görmesine izin verilmesinin mantıklı bir nedenini düşünemiyorum.

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıldadım.

"Bana seni gönderdiğini söyle, belki yaşamana izin veririm."

Gözümün ucuyla Gray'in hâlâ kapı aralığında olduğunu görebiliyordum. Bir hizmetçi olarak, taçları onlara bakmadan izlemekte ustalaşmıştınız. Bir bacağı diğerinin arkasına yaslanmış, bir eli havadaydı. Belki de tırnaklarına bakıyordu? Emin değildim.

Hiçbir zaman emin olamadım.

Bir Crowne filmini izlemek, eski, bulanık bir Polaroid fotoğrafına bakmak gibiydi... resmin tamamını asla göremiyordunuz. Görmemize de asla izin verilmiyordu.

"Beni kimse göndermedi," dedim hızla.

Acı bir kahkaha attı. "Carmichael'ler mi? Black'ler mi? Belki de iyi bir haber arayan bir paçavra mı?"

"Kimse değildi, yemin ederim! Sadece bendim. Kaza oldu."

Ona baktığımı fark etmem yarım saniye sürdü, sonra gülümsediğini gördüm. Bana kızgın olmalıydı, belki de üzgün bile olmalıydı, ama sadece o gülümseme vardı yüzünde. Meşhur Grayson Crowne gülümsemesi, kıvrımlı dudaklarıyla dünyada hiçbir şeyin ona dokunamayacağını, hatta aşk şansını kaybetmenin bile onu etkileyemeyeceğini söylüyordu.

O zaman dudakları neden görebildiğimi anladım.

Hızla yere baktım.

"Kimse..." Sözlerinde acı bir tatla, birden sustu. "Tam o anda beni bulmanız çok ilginç. Sanırım kader bu." Son kelimeyi adeta asitle ıslatıp yüzüme fırlattı.

Bana inanmadığını biliyordum ve onu nasıl ikna edeceğimi ya da bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Eğildi, dizleri neredeyse burnuma değiyordu. Duyduğum şeyin dalgaların sesi mi yoksa kulaklarımda yükselen kan mı olduğundan emin değildim.

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıldadım.

Çenemi kavradı ve yavaşça başımı kaldırdı, ta ki bakışlarımız bir araba çarpışması gibi kesişene kadar.

"Öyleyse istediğini vereyim," dedi dudaklarını kıvrarak. "Grayson Crowne ile bir gece."

ÜÇ

HİKAYE

Grayson'ın diğer ayakkabıyı düşürmesini beklerken içimden bir kahkaha yükseldi.

Grayson hiçbir şey söylemeden ayağa kalktığında, sessizlik fırtına bulutları gibi yayıldı. Konuşmasını, benimle dalga geçtiğini söylemesini bekledim durdum.

Karşımda, iki kat yüksekliğindeki ve odanın büyük bir bölümünü kaplayan pencereden, demir mavisi dalgalar ay ışığında erimiş beyaz bir şekilde dalgalanıyordu. Birbiri ardına, içimdeki mizahın dehşete dönüşmesi gibi, kara denize karışıp yok oldular.

"Ciddi misin?" Başımı salladım. "Yapmayacağım."

"Eğer kimse seni göndermediyse—"

"Kimse beni göndermedi," diye araya girdim. "Kimse!"

"Peki, eğer seni kimse göndermediyse," diye devam etti, sesindeki sıkıntı yerini sinirliliğe bırakmıştı, "o zaman ben bakmadığım zamanlarda beni izleyen kız"—nefes nefese konuşmamı taklit etti—"nasıl olur da benim cinsel organımı istemez?"

Utancı, sanki damarlarıma sıcak bir iğne saplanmış gibi akıyordu. Bu geceden önce, hoşlandığım kişiyi görmezden gelmek kolaydı. Ah, Grayson Crowne objektif olarak yakışıklı. Aksini ancak bir yalancı söyleyebilir. Yanımdan geçerken göğsümde oluşan o çarpıntı mı? Öfke. Bana ve iş arkadaşlarıma karşı davranış biçimine duyduğum öfke.

Hissettiklerinizin önemsiz olduğunu kendinize söylemek kolaydı, çünkü Grayson gibi biri size asla bakmayacaktı. Onun gibi birini nasıl sevebileceğinize dair iğrenç, sapıkça düşüncelerle uğraşmanıza gerek yoktu.

Bu asla gerçekleşmeyecek.

O asla geriye bakmazdı.

"Özel olmasını istemiyor musun?" diye sordum.

Tek yaptığı gülmekti.

"Sana sadece seksten çok daha fazla fayda sağlayabilirim. Sekste bile iyi olmayacağım..."

Güldü. "Buna inanıyorum."

Etrafımda dolaştı, her adımımı kalbimde bir elektrik çarpması hissi uyandırdı. İkinci kata çıkan merdivenleri koruyan demir çerçeveli cam duvardan yansıyan desenler, dizlerimin dibindeki zaten neredeyse simsiyah olan ahşabı çapraz gölgelerle daha da kararttı. Dikkatimi onlara verdim, Grayson'a değil.

Ama sonra arkamda durdu ve sadece birkaç saniye sonra vahşi elleri saçlarımı kavrayıp başımı geriye çekti, böylece onun yakıcı gri-mavi gözlerine bakmak zorunda kaldım.

"Sana bunu gönderen kişiye güzel bir hikaye anlatalım," diye hırladı boynuma. "Böylece gidip onlara, balo gecesinde bir fahişeden daha hızlı külotunu nasıl indirdiğini, benimle sevişmek için nasıl yalvardığını, ne kadar da adi bir sürtük olduğunu anlatabilirsin."

Bundan nefret etmem gerekirdi ama onun acımasız, kaba sözleri tenimde yandı ve kemiklerimde titreşti.

"Zaten konuşsam da kimse bana inanmayacak," diye fısıldadım.

Nefesim kesildi ve o tek kelime etmeden beni yere bıraktı.

Saç derim yanarken yere bakıyordum. Blöfümü ortaya çıkarmaya, gönderildiğimi söylememi sağlamaya çalıştığımı biliyordum ve onun için biraz üzüldüm. Sabotajdan başka hiçbir şeye inanmayan biri için. Dediği gibi, kaderin kurbanıydım. Aklını değiştirmek için başka bir şeye tutunmaya çalıştım.

"Ben"—yutkundum—"Ben, şey, Lottie'yi sevmiyor musun?" diye hırıltılı bir sesle sordum. "Bunu neden benimle mahvetmek istiyorsun?"

O karanlık odada, ona karşı hisleri çok samimi, çok gerçektir. O karanlık oda ile şimdi arasında geçen birkaç saat içinde ne olmuştu da böylesine ani bir U dönüşü yapmıştı?

"Bu gece mahvettiğin tek şey çarşaflarım."

Görüntüyü görünce odadaki tüm havayı yuttum.

"Ancak-"

"Sanırım yeterince konuşmana izin verdim. Ayağa kalk."

Yavaşça ayağa kalktım. Grayson bana neredeyse tiksintiyle baktı. Her şeyiyle ilgisiz bir tavır sergiliyordu, sanki bu da sıradan, sıkıcı bir geceymiş gibi.

"Sen bir tür yanık kurbanı mısın?" Gözünü ovuşturdu, nefes verdi. "Boş ver. Umurumda değil." Grayson duraksadı, parmağını gözünün altına, elmacık kemiğine dayadı, bakışları keskinleşti.

"Bana bakmana izin verdiğimi hatırlamıyorum," dedi yumuşak bir sesle. Fazla yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldım ve göğsüne baktım.

"Benimle yatmanı istiyorsun ama ben gözlerinin içine bakamıyorum mu?" Hakarete, utanca, acıya katlanmayı öğrenmişim... ama benim de sınırlarım vardı.

Grayson bana doğru yürüdü, beni geriye doğru adım atmaya zorladı, ta ki cam panelli duvara iyice yaslanana kadar. Bana doğru itileceğini sandım ama aramızda sadece bir santimlik mesafe kalacak şekilde durdu.

Gülüştü midemde bir sızıya neden oldu. "Benimle yatmayacaksın, İspiyoncu."

İspiyoncu. O lanet olası isim yine mi? İspiyoncu değildim. Kimseye hiçbir şey söylememiştim. Sadece duymamam gereken bir şeye kulak misafiri olmuşum.

"Ya hayır dersem?"

Crownes ailesi zalimdi, ancak istismar, kendi sınıflarındaki diğer birçok işverenin aksine, moralimize ve onurumuza yönelik değildi; onlar dışlanmış bir kızı kolay hedef olarak görüyorlardı.

"Şu ucuz rahibe görünümündesin ama seni görüyorum, İspiyoncu. Tıpkı Grayson Crowne'a kirli iç çamaşırlarını gönderen diğer tüm hayran kızlar gibisin. Ve onlar gibi titriyorsun." Parmaklarının arasında saçımın bir tutamını kıvırdı.

Üşümemi bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

Ona diğer kızlardan farklı olduğumu söylemek istedim—Grayson Crowne onun hakkında en sevmediğim şeydi—ama artık karanlığın örtüsü altında değildik. Ben yine Story, bilinmeyen hizmetçiydim ve o da yine Grayson Crowne, kötü şöhretli prens olmuştu ve olabileceğimiz tek şey buydu.

Prensin prenses yerine benim gibi birini seçtiğinde neler olduğunu görmüştüm.

“Hayır de, İspiyoncu.” Saçımın o tutamını çekiştirdi, öne eğildi ve alaycı fısıltısı boynumu yaktı. “Bana durmamı söyle.”

Aramızda hâlâ o bir santimlik mesafe varken, diğer eli belimin kıvrımını okşadı ve ben de onun dokunuşuna karşılık verdim. Fark etti. Gülümseyip gülümsemediğine bakmak için gözlerimi kaldıramadım ama çenesinin nasıl seğirdiğini gördüm, dolgun pembe dudaklarının kıvrıldığını hayal ettim.

Hayır de. Hayır de. Hayır de.

Karanlık odada beni tutkuyla öpmüştü, parmakları morarmıştı. Şimdi dokunuşu tembel, sıkıcı bir işkenceydi, tıpkı bana sinirli bir şekilde konuşması gibi. Beni istemiyordu. Bu gece ancak kalbimin ezilmesi ve kan içinde kalmasıyla sona erecekti.

Peki neden hayır diyemedim ki?

Dudakları boynuma değdi ve midem alt üst oldu.

“Gerçekten mi...” Herhangi bir şeye, bir şeye tutunmaya çalıştım.

Bunu tekrar yaşayamazdım. Büyülü bir gecenin ardından bir kabus. Kendimden bir parçayı, onu parçalamayı hak ettiğini düşünen birine teslim etmek.

"Bekaretimi gerçekten bu şekilde mi alırdın?"

Yalan ağzımdan döküldü ve o donup kaldı.

DÖRT

GİRİ

"Öyleyse bana durmamı söyle," dedim.

İspiyoncu bana bakmadı, konuşmadı, tek duyulan şey hafif nefes alışverişiydi. Bu açıdan bakıldığında, kirpikleri çok uzundu, dolgun ela yanaklarını gölgede bırakıyordu.

"Tek yapman gereken 'hayır' demek, İspiyoncu," diye tekrarladım.

Dudaklarını yaladı ve öpücüğü bana şiddetle karşılık verdi. "Lütfen" diye fısıldadığı boğuk sesi göğsümde yankılanmaya devam etti.

Yapamıyorum. Lanet olsun. Duramıyorum. Onu öpmeyi düşünmekten. Nefesinin dudaklarımdan silinmesinin hatırası aklımdan çıkmıyor. Beni nasıl da sıkıca kavradığını, bana nasıl yalvardığını...

Ama o anı Lottie ile paylaşmalıydım ve bu yüzden ondan nefret ettim.

"Yapamazsın, değil mi?" diye sordum, sesim beklediğimden daha sertti.

Snitch alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ceviz büyüklüğündeki gözleri benimkilerle buluştu. Kahretsin, bundan bir sorunu vardı. Bir an için, ona izin verdim. Gördüğüm en yoğun ela tonundaydı, orman zeminlerini hatırlatan taşlı, yosunlu bir yeşil. Gözlerinde bana her şeyi yapmama izin vereceğini söyleyen, alev alev yanan bir ihtiyaç gördüm.

Yine de geri çekildim. Bana kalırsa sessizlik hayır demektir. Annemin nefret ettiği ama beni birçok derginin kapağına taşıyan şekilde saçlarımı karıştırdım.

"Bu gecenin ne kadar önemli olduğunu en iyi sen bilmelisin," dedi.

"Yoksa beklemezdin. Neden benimle bu geceyi boşa harcamak istediğini

bilmiyorum ama ben... beni sevmeyen biriyle bu geceyi kaybetmeyeceğim." Bu sefer bakışlarını kaçırdı, gözleri parıldıyordu.

Önemli mi? Parmaklarımı yumruk yapıp gevşettim. Bu kız hangi lanet olası masalda yaşıyordu?

"Eğer bu kadar önemliyse, neden seninle birlikte olayım ki?" diye karşılık verdim. "Sen bir hiçsin. Hiçbir şeysin. Bu gece mi? Hiçbir anlamı yok."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ve gülünç elbisesinin kollarını çekiştirdi. Kim böyle giyinir ki? Yerlere kadar uzanan, boynuna kadar yakalı ve uzun kollu. Tam bir rahibe gibiydi.

"Senin dünyanda bekaret, mezuniyet balosunda kaybedilen bir şey." Parmağımı boğazındaki dantelin üzerinde gezdirdim, boynundaki yakayı çekiştirerek aynı anda göğüslerine hava getirdim ve onu boğdum. "Açık konuşalım, gördüklerim, yaptıklarım seni mahvederdi."

Dudaklarım yanağındaydı, nefesim tenine hafifçe değiyordu ki onu gördüm—dudaklarımdan boynunda oluşan izi, morluğu.

Daha sert ısırmanı istiyorum.

O zaman öptüğüm kişinin Lottie olmadığını anlamalıydım. Lottie asla böyle bir şey istemezdi. Ama onun olmasını istiyordum. Belki de bu yüzden işaretleri görmezden geldim.

Artık Muhbirin üzerinde benim işaretim vardı.

Onu bıraktım, öfkeyle adımlar atarak uzaklaştım, aramızda bir sürü mesafe bıraktım. Ta ki o lanet olası limon kokusu kaybolana, izi zar zor görene kadar. Uyluklarımın arkası masanın kenarına çarptı, masayı duvara doğru salladı.

Masanın üzerine çıktım, önümdeki çekmeceyi açtım ve içinde bir miktar esrar, sigara kağıtları ve lolipop olduğunu gördüm.

Bir kolumu bacağımın üzerine dayayarak dizimin üzerinde bir eklemi ovdum.

"Cesaret oyunum belli ki işe yaradı." Kağıdı yaladım, Snitch'i izliyordum. Yere bakıyordu. "İki seçeneğin var. Ya seni kimin gönderdiğini söyleyeceksin ya da hapse gireceksin."

"Kimse beni göndermedi!" Başını kaldırdı, gözleri ciddi bir ifadeyle doluydu. "Burada yaşıyorum, burada çalışıyorum, burası benim evim."

"Bu, geçmişte sizin gibileri durduramadı," diye dişlerimi sıktım.

"Benim gibiler," diye fısıldadı. "Gerçekten sizin için bu kadar mı önemsiziz?"

Hizmetçilerimize insan gibi davranmamakla suçlanıyoruz ve bunu inkar etmeyeceğim, ama bu durum karşılıklı. Onlar için bizler, keskiyle parçalamak istedikleri elmas parçalarıyız. Kaç tane hizmetçi, aşçı veya güvenlik görevlisini işten çıkarmak zorunda kaldığımızı, hatta o lanet odadan bir hikaye satmaya veya bir aile yadigârını çalmaya çalıştıkları için haklarında dava açtığımızı sayamadım bile.

Çekmecede çakmak aradım. Bir süre sonra buldum ve sigarayı yaktım.

Dumanı içime çektim, sonra dışarı üfledim. "Öyleyse, hapis cezası."

"Bana gerçekten bir seçenek sunmuyorsunuz."

Yüzük parmağımı diğer elimde gezdirirken aklıma gelen ilk fikri düşündüm. "Hayatını cehenneme çevirmenin ne kadar kolay olacağını biliyor musun? Bir parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmazdı."

Burun delikleri genişledi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Gülümsedim. "Sana bir seçenek sunuyordum, İspiyoncu."

Dumanın arasından yosunlu gözleri beni buldu, arıyor ve araştırıyordu. Kahretsin. O gözler. Hizmetkarlarımızın gözlerini kaçırmalarının bir sebebi vardı. Büyükbabam, onları bu şekilde eğitmenin kurumsal güvenliğin bir adımı daha olduğunu söylemişti. Bize bakmayın, sırlarımızı araştırmayın diye içsel bir tehdit.

Annem, bunun sebebinin onların bizim kim olduğumuzu ve onların kim olduklarını öğrenmeleri gerektiği olduğunu söyledi.

Bence bunun sebebi gözlerin ruhun pencereleri olmasıdır.

Belki de gerçek sırrımızı öğrenirlerdi: Bizim hiç ruhumuz yoktu.

Damarlarımı yeniden buz kesti. Öpücük, kıyafet... Snitch, tanıştığım diğer tüm kızlar gibiydi, tam bir manipülatör.

"Gerçekten de bir tür ölüm isteğin var," dedim.

Bakışlarını hızla başka yöne çevirdi.

"Eğer benim için orada değilseniz, paha biçilmez bir şeyi çalmaya çalışıyordunuz demektir."

Kadere inanmıyorum. Kader, gücü olmayan insanların uyuyabilmek için kendilerine anlattıkları bir masaldır.

"Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Kimse beni göndermedi. Ben Bayan Abigail'in kızıyım. Ona çay götürmeye gidiyordum. Siz beni yakaladınız."

"Yani seni kasten yakalamaya çalıştığımı mı söylüyorsun?" Bu fikir, bu kadar sinirli olmasaydım gülünç olurdu. "Sanırım 'Hey, yanlış kişiyi yakaladın' dediğin anı kaçırmışım."

“Hayır...hayır...sadece...” Dudaklarını büktü.

Yansımalarımız, oturma odasını kanadımın geri kalanından ayıran cam duvarda gölgelendi. Woodsy, Annem veya Büyükbabam dışında ilk kez birinin burada olduğunu fark ettim, kahretsin... en azından babam öldüğünden beri.

“İlk başta kim olduğunu bilmiyordum,” dedi usulca. “Beni öptüğünde senin olduğunu anlamadım. Zaten durdurmalıydım, çünkü beni arayan biri olmazdı ki.” Kendini küçümseyen bir kahkahayla sözünü kesti.

Ve o kahkaha beni içine çekti. Benim dünyamda hiç kimse istenmeme ihtimalinin en ufak bir olasılığını bile asla kabul etmezken, o tek dürüstlük kırıntısı beni büyüledi.

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime bastırdım.

“Ama sonra... senin kim olduğunu, benim kim olduğumu düşündüğünü anladım ve seni öpmeyi bırakmalıydım. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. O an yanlış olduğunu anladım.”

Onu dinlemek, onu izlemek adeta eroin kullanmak gibiydi.

Bir Crowne asla yanılmaz; diğer herkes sadece yanılıyor.

Dedemin öğütleri kafamda yankılanıyordu; bana aktardığı birçok bilgelikten biriydi bu.

“Durmadım çünkü...” İspiyoncu derin bir nefes aldı ve ben de her damlasını yutmaya çalışarak daha da yaklaştım. Dudaklarındaki her hafif tereddüt kıvrımını, kaşlarındaki küçük çukuru.

“Bu anı bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum. Bu yüzden çaldım.” Sonra başını kaldırdı, kahverengi-yeşil gözleri ciddiyetle öfkelenmişti. “Ama bunu kendim için çaldım. Başkası için değil.”

Hayatımdaki her an, her deneyim, her etkileşim bana dürüstlüğün insanların gerçekten sahip olduğu bir şey olmadığını, manipülasyon için kullanılan bir kelime olduğunu öğretmişti. Peki o zaman neden içgüdülerim ona inandı ki?

“Dinleyin, eee...” Masadan indim. “Haremim dolu, o yüzden iyi şanslar.”

Onu kendim için çaldım.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamıyorum.

Ondan nefret ediyordum.

İçimde sürekli tepki veren o kısmı ezmek istedim.

Onu paramparça etmek ve aynı anda sikimi içine gömmek istedim. Kahretsin.

Kahretsin.

Onu kendim için çaldım.

Bu beni etkilememeliydi. Masada rahatsızlıktan kıvrınmamalıydı. Bir insanda beklediğim ve nefret ettiğim her şeyi neredeyse itiraf etmişti. Ancak hiç kimse benden aldıkları parçaları kendilerine saklamak istemedi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Defol git buradan demek istiyorum." Sesim sertleşti, onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, ilgisizliğim ve mizahım o kadar azaldı.

Artık duygularımı kimseye göstermemeyi öğrenmişim; öfke bile bir zaferdi.

Ama o zehirli sarmaşık gibiydi. İçime işliyordu, yakıcıydı, saatler öncesine, dudaklarının benimkine değdiği, ellerinin beni tırmaladığı anlara geri dönüyordum. İçimdeki çarpık bir parça kaşıntıyı gidermek istiyordu.

Ve onun dürüstlüğü. Bu nasıl oldu? Kimse benimle böyle konuşmamıştı.

Eğer onu bir daha hiç görmezsem, bu çok erken olurdu.

"Bayan Abigail'e geri dönmek gibi mi?" diye sordu.

"Eğer bir daha çalışmak istiyorsan, Crowne Point'ten tamamen ayrılmanı öneririm," dedim. "Belki de... kahretsin, bilmiyorum, belki Portekiz'de bir yer deneyebilirsin?" diye önerdim, Crowne Industries'in henüz bir yeri olmadığı bir yer düşünmeye çalışarak.

Sayıları çok az.

"Portekiz mi?" diye nefes nefese sordu. "Ama..." Panik sesini boğdu ve sağa sola baktı. "Gidemem. Amcam—" Hemen geri adım attı. "Yani, burası benim işim. Burada yaşıyorum. Gidecek başka yerim yok."

"Üstesinden gelirsin." Güvenlik görevlilerime bağlayan siyah-altın renkli döner kadranlı telefonu kaldırdım. "Evet, işimiz bitti. Gel de al—"

İspiyoncu, ben daha hareket bile etmeden telefonu elimden aldı ve ahizeye sertçe geri çarptı.

Cesur bir kadın.

Beğendim.

"Ölmek mi istiyorsun, İspiyoncu?" diye hırladım.

"Yapabilirim..." Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve anında aklıma limon geldi, tadı nasıldı? Neden limon gibi tadı vardı ki? Ekşi değil, tatlı Meyer limonları. Annemin mevsimi geldiğinde her şeye koyduğu limonlar.

Damarlarımda zehir gibi bir acı hissettim, ondan nefret ettim, kendimden nefret ettim, çünkü bu bilgiye sahiptim.

"Charlotte'ı geri getirmene yardım edebilirim!" Bu düşünceyle gözleri kocaman açıldı, tıpkı çocuklar için alınan peluş oyuncakların gözleri gibi.

Daha önce, Lottie'yi nihayet yakaladığımda, o da kendi statüsündeki herkes gibi soğukkanlı davranmıştı, ama biliyordum ki sahip olduğum tüm şansı mahvetmiştim.

Lottie benim gibiydi. Güven, kolay kolay verdiğimiz bir şey değildi, hatta belki de hiç vermedik.

Onu sevmemin birçok nedeninden biri de buydu.

Baştan çıkarıcı cazibe mürekkep gibi uzantılarını uzatırken duraksadım.

Acı gerçek şuydu ki, Lottie'yi geri kazanmama gerek yoktu. Zaten benimle nişanlıydı; sadece henüz bilmiyordu. Bu, büyükbabamın ve onun büyükbabasının, düşünmek bile istemediğimden çok daha uzun süredir üzerinde çalıştığı bir birleşmeydi.

Bunu öğrendiğim an, annemi ve büyükbabamı ona anlatmama izin vermeleri için zorladım. Bana bu yazın sonuna kadar, yani "sıradan teklifimi" yapmam için bir yıl süre verdiler.

Bu düğün, Lottie istese de istemese de gerçekleşecekti. Eğer Lottie beni gönüllü olarak seçmezse, babası onu nikah masasına kadar tehdit edecekti.

Herkesin beni nasıl gördüğüne bakılmaksızın, gözyaşlarını peçeyle gizleyen biriyle asla evlenmeyeceğim.

"Çok tatlısın," dedim sesim boğuk bir şekilde. "Onun peşinden koşacak kadar umursadığımı sanıyorsun."

Telefonu almak için uzandım, o da ellerini daha sert bir şekilde ellerime bastırdı, telefonumu yere sabitledi, küçük tırnaklarıyla derime batıyordu; bu tırnakların sırtıma battığını hayal etmeden edemedim.

"Onu sevdiğini biliyorum," dedi. "O odada söylediklerini geri alamazsın."

Boynumu yana doğru eğdim, bastıramadığım bir öfke dalgası beni sardı.

"Bir konuda haklısın..." Teslim oluyormuş gibi yaparak ellerimi havaya kaldırdım. Beklediğim gibi, İhbarcı telefonda ellerini kaldırdı ve ben de bileğini yakalayıp kendime doğru çektim.

"Ama söylediklerimi geri alamayacağım anlamına gelmiyor bu. Duyduklarını geri alamazsın, İspiyoncu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bileğini çekiştirdi. "Yardım edeyim."

Güldüm. "Yardım etmenin tek yolu hayatımdan defolup gitmek. Ya da gömleklerimi temizlemek," diye ekledim dalgın dalgın. "Belki ikisi birden."

“Bu doğru değil ben...” Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. O lanet olası öpücük bir kez daha yüzüme çarptı.

Daha fazla.

O kadar açgözlüydü, o kadar da hevesliydi ki.

"Hizmetçiler konuşur!" diye haykırdı. "Ben gizli bir silahım. Neyi sevdiğini, neyi sevmediğini, ne istediğini anlayabiliyorum."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, kaşları yüzüme doğru çökmüş, sıkı çenemi ve öfkeli bakışımı yanlış anlamıştı. İyi. O öpücüğü düşünmeden duramadığımı bilmesine gerek yok.

Bana bakmaya devam ediyor. Ve ben de bundan hoşlanmaya devam ediyorum.

Çok kötü bir işaret.

"Şu an seni hayatımdan tamamen çıkarabilecekken, bu kadar uğraşmak çok zahmetli gibi geliyor." Sesim çok kısıktı.

Lottie ile çocukluk aşkıydık ve bizim gibi insanlar kiminle birlikte olacaklarını seçemeseler de, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hep merak etmişim.

Ama asla böyle olmamıştı. Onun benden nefret etmesiyle. Bir son tarihle. Son umudum olan lanet bir hizmetçiyle—öpücüğünü kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamadığım bir hizmetçiyle.

"Sadece kalmam gerektiği için değil," dedi usulca. "Paha biçilmez bir şeyi kırdım. Bana ait olmayan bir şeyi çaldım. Geri almaya yardım edeyim. Bana inanmanı beklemiyorum ama... eğer böyle biterse kendimle yaşayamam."

Gözlerindeki samimiyet, utançtan çökmüş gibi görünen kaşları, bir kez daha ona inanmamı sağladı. Utanç.

En son ne zaman birinin utandığını görmüştüm?

Gözlerim keskin bir şekilde, tutuşumu gevşettim. "Sanırım daha çılgın şeyler de yaptım."

"Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum."

Nefesini verdi ve ben onu kendime daha da yaklaştırdım. "Ama bir şey daha var, İspiyoncu. Ya başarısız olursan?"

Yutkundu. "Gideceğim. Crowne Point'ten ayrılacağım."

"Hayır... bu artık yeterli değil."

"New York'tan ayrılacak mıyım?"

"Seni ülkeden def edip bir daha asla görmeme planım hoşuma gitmeye başladı."

O lanet olası öpücüğü asla düşünme. Başka yerlerinde nasıl bir tadı olduğunu merak et.

Evet. Harika bir plan.

“Eğer başarısız olursam...” Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra içini çekerek, kabullenmiş bir şekilde, “Sigorta olacağım. Bekaretimi sana vereceğim.” dedi.

Bu öneri beni olduğum yerde durdurdu.

Gözlerimi baştan aşağı süzdüm, hayal ettim. Topuz yaptığı kıvrıcık saçları açılmıştı. Saçları sırtının ne kadar aşağısına kadar uzanıyordu? O kıyafetlerin altında nasıl görünüyordu acaba? Onu morluklarla kaplardım. Antika odasında yaptığı gibi, benden daha fazlasını yalvartırdım.

Bok.

El bileğini bıraktım ve geri çekildim.

Kötü fikir.

Korkunç.

Ama... parmağımı dudağımın üzerinden geçirdim, düşünüyordum. Bekaretim her zaman bir çıpa olmuştu, herkesin çalmak ve satmak istediği bir parçam daha. Ama onunla? Kimse o parçayı ele geçiremezdi.

Çünkü o benim olacaktı.

Derin bir nefes verdim. "Sanırım senin gibi birinin sunabileceği başka bir şey yok." Gözleri parladı, ama daha bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Tamam, neyse, İspiyoncu. Kimsenin istemediği kirazı ben alırım."

BEŞ

HİKAYE

Boğuk seslerle uyandım. Başımı ovdum, ilk başta nerede olduğumu tam olarak anlayamadım. Kötü bir rüya gibiydi. Başımın üstünde, üç katlı bir avize, puslu sarı sabah ışığında parıltıyordu. Konik kristalleri hem modern hem de gotik bir hava taşıyordu.

Sonra birden aklıma geldi.

Öpüşme.

Anlaşmamız.

Ben, başarabileceğimden emin olmadığım bir planın sigorta parçasıydım. Hizmetçiler konuşurdu, evet, ama daha önce dedikoduyu bir koz olarak kullanmayı hiç denememiştim. Eğer başarısız olursam...

Grayson Crowne ile seks nasıl olurdu?

Gördüklerim, yaptıklarım seni mahvederdi.

Başımı çevirdim ve Grayson'ın boş yatağının dağınık siyah çarşaflarıyla karşılaştım. Uyuduğumda, Grayson beni yatağının yanına, tıpkı bir köpek gibi, hayır, daha da kötü bir şekilde yatırmıştı. Köpeklerin de yatağı olurdu. Bunu hak etmediğimi açıkça belirtmişti. Odasında bulunmamın bir ayrıcalık değil, bir ceza olduğunu içime iyice yerleştirmek istiyordu.

En azından halı yumuşaktı.

“Yatağının yanındaki kim?” diye sordu sakın, derin bir ses. Doğruludum. O sesi tanıyordum—herkes tanıyordu o sesi—ve üzerimden bir battaniye düştü. İpek iplikleri temkinli bir şekilde yokladım. Battaniyesiz uyumuştum. Gray'in koğuşundaki her şey gibiydi—ipeksi siyah, gösterişli.

Grayson bana bir battaniye vermiş miydi?

"Kimse," diye yanıtladı Gray ve ardından gelen gür bir kahkaha beni gerçekliğe geri döndürdü.

Crowne ailesinin büyükbabası ve reisi Beryl Crowne, odanın hemen dışındaydı. Sadece adını duymak bile beni dondurdu. Beryl nadiren eve gelirdi, ama bugün... bugün Swan Swell günüydü.

Bok.

Crowne Point'te Kuğu Dalgalanması meşhurdur. Her yıl, genellikle ünlü 4 Temmuz partilerinden bir hafta önce olurdu. Yerli kuğuların beyaz kumlu plajları istila ettiği bir zamandı. Aynı zamanda Abigail Crowne'un yılın en sevdiği zamanıydı. Bugün geçip de ona hazırlanmasında yardım etmek için zamanında geri dönmediğimde beni asla affetmeyecekti. Peki bu benim için ne anlama geliyordu? Gray benimle işini bitirdiğinde ne olacaktı?

Burada hâlâ işim olur muydu?

"İhtimal düşük," diye düşündüm içimden.

Seslerin nereden geldiğini anlamak için ayağa kalktım. Grayson'ın kanadı çok büyüktü. Abigail'in tüm kanadı onun yatak odasına sığabilirdi. Yani, sadece yatak odası bile iki kat büyüklüğündeydi. Sanırım en sevilen varis olmanın bedeli bu.

Demir balkondan aşağıya, alt kata doğru baktım. Çift kanatlı kapılar açıktı ve içeriden Beryl Crowne'u ikonik üç parçalı takım elbisesiyle, gümüşleşmeye başlayan saçlarının parıltılarını görebiliyordum.

"Du Lac kızı görmediği sürece..." Beryl Crowne jölenmiş saçlarını eliyle düzeltti. "Kız kardeşin tam bir felaket. Zaten bir evliliğimiz sallantıda; seninkine de ihtiyacımız yok."

Evlenecek miydi? Charlotte ile mi evlenecekti? Abigail de mi evleniyordu? Bildiğim tek düğün Gemma'nınkiydi. Crowne Hall'da çalıştığım zamandan beri nişanlıydı.

Beryl sözlerine şöyle devam etti: "Metresler konusunda nasıl davrandıklarını biliyorsun. Evlilik öncesi sözleşmeyle çözülmesi gereken hassas konular bunlar."

Metreslerinden sanki bir araba ya da evmiş gibi bahsediyordu.

Beryl Crowne bana doğru baktı ve ben de eğildim. Beryl Crowne'un beni uyurken görmesi bir şeydi, göz teması kurması ise bambaşka bir şeydi. Dış dünya için Beryl Crowne, hastalıkları tedavi etmeye çalışmasıyla ünlüydü.

Burada her şeyi daha iyi biliyorduk. Beryl, geceleri ortaya çıkan, insanların kaybolmasının sebebi olan korkunç bir yaratıktı.

Çömelmiş bir şekilde, yavaşça ve parmak uçlarımda sarmal merdivenden aşağı indim.

"Doğru, evet," dedi Grayson.

Omuzlarından sadece birini görebiliyordum ama ses tonundan yüzünü yine de tanıdım. Bununla ünlüydü. Mavi gözlerindeki ve keskin hatlı dudaklarındaki ölümcül ilgisizlik, milyonlarca kızın bir şekilde dikkat çekmek umuduyla çılgınlıklar yapmasına neden oluyordu.

"Ama şunu söylemeliyim ki, eğer bir hizmetçiyle birlikte olmak istiyorsan, birlikte ol Grayson. Bir metres, çıtayı düşürmek için bir bahane değil; baban bile bunu biliyordu."

"Benim asla bir metresim olmayacak," diye çıkıştı Grayson.

Metal merdivende ayağım takıldı, bir ses çıktı ve korkuluğa tutundum.

Benim hakkımda mı konuşuyorlardı?

Boynumda ter damlacıkları birikmiş halde, duymamış olmalarını umarak bekledim.

Tekrar alçak sesle konuşmaya başladılar ve ben sadece yaz sonunu duyabildim. Hızla koşarak geri kalan yolu kat ettim ve Grayson'ın önceki gece oturduğu masanın altına saklandım.

Eğer bir hizmetçiyle birlikte olmak istiyorsan...

Yüzümü ellerimin arasına alıp yere bakarak, yirmi dört saatten kısa bir sürede bu kadar çok şeyin nasıl bu kadar korkunç bir şekilde ters gidebileceğini anlamaya çalışıyordum.

Hayatım boyunca tek bir şey istedim: fark edilmeden yaşamak. Amcam gibi bir hizmetçi olarak burada yaşamaya, belki de sonunda müdire olmaya razıydım. Hayal kuracak kadar cesur değildim. Hayallerim vardı... herkesin hayalleri vardır. Sadece benimkilerin gerçekleşeceğini bekleyecek kadar saf değildim.

Eskiden şair olmak istiyordum. Benden önce gelen, cinsiyetleri veya ırkları nedeniyle görünmekten kaçınan ve bu yüzden takma adlar altında saklanmak zorunda kalan kadınlar gibi, kendimi dünyayla paylaşmak istiyordum.

Ben peri masallarına ya da sonsuza dek mutlu yaşama inanmıyorum.

Artık değil.

Kapı kapanana kadar Beryl'in veda ettiğini fark etmemiştim. Başımı ellerimin arasından kaldırdığımda odanın boş olduğunu gördüm.

Grayson'dan eser yoktu.

"Her türlü sırrı duyuyorsunuz."

Sıçradım ve başımı masanın alt tarafına çarptım. Başımı ovuşturarak kendime geldim ve ağzım kurudu; beynim kısa devre yapmıştı. Grayson'ın üzerinde tişört yoktu, siyah eşofmanı keskin kalça kemiklerinin üzerinde edepsizce düşük duruyordu ve spor ayakkabılarının bağcıkları çözülmüştü, sanki her şeyi aceleyle giymiş gibiydi. Sabah ışığı, önceki gece gölgelerin bastırıldığı her şeyi aydınlatıyordu. İnternete erişimi olan herkes Grayson Crowne'u tişörtsüz görmüştü zaten, ama bu, bir mermer heykeli resimde görmekle onu bizzat görmek arasındaki farktı.

Grayson Crowne muhteşemdi.

Bana sanki arabasının ön camına yapışmış bir böcekmişim gibi bakıyordu.

"Buraya gel, İspiyoncu," dedi.

Duyduklarım içimi kemirirken elbisemin kumaşıyla oynadım. Charlotte ile evlenecekti ve ben her şeyi mahvetmişim.

Her şeyi berbat etmişim.

"Hiç haberim yoktu," dedim. "Sizinle Bayan Charlotte hakkında başka bilen var mı? Onunla evleniyorsunuz..."

Gerçekten de dünyadaki her şeyden daha değerli olan tek şeyi kırmıştım.

"Söz veriyorum, düzelteceğim," dedim sadece.

Sessizlik dikenliydi. Eteğimin siyah ipliklerini çekiştirdim, ışık sızana kadar gerdim.

Grayson sordu: "Sence ben seninle konuşacağımı, içimi dökeceğimi mi sanıyorsun, çünkü sen sinsi bir şekilde sana ait olmayan bir sırrı öğrendin? Bir şekilde ortak bir noktamız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ben sadece—"

Aniden çenem parmaklarının arasındaydı. "Eğitimin ilk günü. Gel dediğimde geleceksin." Grayson çenemi bıraktı. "Diz çök."

Diz çökmek?

Burada yaşarken birkaç şey öğrendim. Crowne ailesi sıradan, her gün kendini beğenmiş zenginlerden değil. Soyadları gibi, onlar hükmediyorlardı. Bu şehri, içindeki insanları, dünyayı. Mükemmellik talep ediyorlar. Sadakat bekliyorlar.

Öfkem boğazıma düğümlenerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Grayson bir an sonra alçak sesle konuştu: "Bu sana çok yakıştı, İspiyoncu."

Dudaklarımı büzdüm, içimdeki öfke mide yanması gibi yükseliyordu.

"Beni çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun, İspiyoncu? Daha bir gün bile geçmedi. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Seni oldukça iyi tanıyorum," diye düşündüm. "En sevdiğin yemek biftek. Çileğe karşı hafif bir alerjin var. Sen bir Crowne'sun ve benim işim sana hizmet etmek."

"Tebrikler, dergi aboneliği olan her kızın bildiği şeyi sen de biliyorsun."

Bazen kimse bakmıyorken onu izliyorum, bu yüzden en sevdiği yemeğin gerçekten biftek olmadığını biliyorum. Neden yalan söylediğini bilmiyorum ama söylüyor.

Ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Bende neyi beğeniyorsun, İspiyoncu?" diye sordu, sesi aldatici bir şekilde yumuşaktı. "Beni bozuk, tamir edebileceğin kötü bir çocuk olarak mı görüyorsun?"

Ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim. Ne kadar acınası olmam gerektiğinden. Onun ne olduğunu bildiğimi ve yine de kalbimdeki çarpıntıyı durduramadığımı itiraf etmem gerektiğinden.

"İspiyonculardan daha çok nefret ettiğim şey ne biliyor musun? Benim gibi erkeklerin onlara ikinci bir bakış atacağı senaryolar uyduran zavallı kızlar."

"Geriye bakmanı hiç istemedim," dedim sessizce.

Sessizlik taş gibi ağırdı. Grayson'ın bana karşılık verdiğim için beni cezalandıracağından emindim, ama o birdenbire görüş alanımın dışına, odanın diğer tarafına kayboldu ve beni diz çökmüş halde bıraktı.

Dizlerim sert zemine sürünerek ağrımaya ve morarmaya başlamıştı ve keşke en azından şu lanet olası halinin üzerinde diz çökmeme izin verseydi diye düşündüm. Etrafta bir sürü vardı, hepsi yumuşak ve kabarık.

Yüzüme doğru bir tomar kağıt fırlatılınca geri döndüğünü anladım.

"Bu nedir?" diye sordum, sayfaları karıştırıp incelerken.

Story Hale, bundan böyle Parti olarak anılacaktır...

"Bir sözleşme mi?" Başımı kaldırdım.

Bana her zamanki sıkılmış bakışını attı. "Sözüne öylece inanacağımı mı sandın?"

"Bu çok garip," diye ağızımdan kaçırđım.

"Bu standart bir uygulama."

"Belki de senin gibi insanlar için..." Sayfaları karıştırdım. Anlaşmanın gereğini yerine getirmemem durumunda ne olacağını bile ayrıntılı olarak belirtmişti: tazminat. Parasal miktarı görünce nefesimi tuttum. Bir sürü sıfır vardı. Dokuz tane saydım. Grayson için önemsizdi ama benim için? Tazminatın en yakın akrabalarına nasıl devredilebileceğine dair bir madde bile vardı.

Sözleşmede iki ay öngörölmüşü. İki ay.

Her şey birden bire araf gibi geldi ve zaman da yetmiyordu. Saat işliyordu. İki ay mı? Neden bu kadar keyfi bir süre? İki ay içinde bozduğum şeyi bir şekilde düzeltmem gerekiyordu ve nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Bu iki ay boyunca benim evcil hayvanım olacaksın. Peşimden dolanacaksın. Yerde uyuyacaksın." Bana şeytani bir gülümseme fırlatmak için kısa bir süre durakladı. "Kucağıma oturacaksın."

Bakışlarımı kaçırđım, uyuduğum için buruşmuş dizlerime dik dik baktım. Pijama getirmiştım ama değiştirmek için zamanım ya da yerim olmamıştı. İki ayım böyle mi geçecekti? İdrar yapma ihtiyacından mesanem acıyordu.

Bunu da ondan istemem mi gerekecek?

Yutkundum. "Bunların hiçbirini yapmayacağım."

"Henüz değil. Tıpkı iyi bir evcil hayvan gibi seni eğitmem gerekecek."

"Ya yapmazsam?" diye sordum, dizlerindeki kalın kumaşı çekiştirerek.

"Eminim senin için endişelenecek biri vardır ya da... senin endişeleneceğın biri." Sözlerini uzattı ve tehdit karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Amca.

Grayson, Woodson Hale ile olan akrabalığımı bilmiyordu ve ben de böyle kalmasını istiyordum, ama amcam her gün, genellikle sabahları, Grayson'ın odasını temizlerdi. Zaten öğleden önce olmuştu. Bugün saat kaçta temizledi? Amcam temizliğe gelmeden önce bu odadan çıkmam gerekiyordu. Etrafa bakındım ve bir saat gördüm.

Saat sabah on elli gösteriyordu.

"Hayır," dedim hızla. "Kimsem yok. Sadece ben varım."

Kaşını kaldırdı ve acaba çok hızlı mı konuştum diye düşündüm. "O zaman işkence etmem gereken kişi sen olacaksın sanırım."

Kağıtları yanıma fırlattım.

"Bu, zenginlere özgü tuhaf bir şey. Bunu bir sırda korumalıyız."

Sözlerim geri alınamadan ağızımdan döküldü. Grayson'ın ona verdiğim şeyin, artık elinde tuttuğu benden bir parçanın farkına bile varmayacağı açıktı.

Kaşlarını çatma sırası ona gelmişti, ya da Grayson'ın tipik kaş çatmasıydı bu—hafif bir dudak büzme. "Ne?"

"Bunu eskiden şöyle yapardım... boş ver." Dizlerim uyuşmaya başlamıştı, bu yüzden ağırlığımı bir dizime vererek pozisyon değiştirdim. "Sen bana bir sır söyle, ben de sana bir sır söyleyeyim ve anlaşmamızı yapalım."

"Daha fazla kahrolası sırrımı mı istiyorsun?" diye homurdandı.

Ellerimi çılgınca salladım. "Hayır, sanırım seninkini zaten biliyorum. Teknik olarak benimkilerden birini biliyorsun..." Çenesi kasıldı, kasları gerildi, ben de ekledim, "Ama sana başka bir şey daha anlatayım. Şey... Bir keresinde Bayan Abigail özellikle kötü davrandığında yağsız kremasını yağlı kremayla değiştirdim. Onu uykusunda bıçaklamaktan daha iyiydi."

Sessizlik geçti ve ben tekrar pozisyon değiştirdim, dizlerime daha az yük bindirmeye çalıştım.

"Burası lise mi?" diye sordu sonunda. "Genç kızların dedikodularıyla ilgilediğimi mi sanıyorsun?"

Düşünerek ağızımı yana doğru büktüm. En derin, en karanlık sırrımı biliyordum, ama ona söyleseydim her şey mahvolurdu, hayatta kalmak için kurduğum yalan yıkılırdı.

Keşke bekleseydim. Keşke... beni bekletseydi. Keşke sonrasında beni geri arasaydı. Keşke onun beni geri aramasını dileyecek kadar güçsüz olmasaydım.

Bu yüzden kalbimde onu lekeleyen tek diğer mürekkep rengini aradım.

"Benim de iyi bir fikrim var," dedim bir dakika sonra.

"Yapıyor musun?"

"Evet." Alaycı tavrını görmezden gelerek gülümsedim. "Annem öldüğünde üzülmedim, rahatlardım. Bunu kimseye söylemedim çünkü, şey..." Tırnak etimi yolmaya başladım. "Onu çok seviyordum," diye ekledim. "Sadece öldüğünde üzülmedim."

Grayson kollarını kavuşturdu, bana hiçbir şey söylemedi. Hemen bakışlarımı kaçırdım. Tanrım, bana ne oluyordu? Sakın. Bir. Tacın. Gözüne. Bakma.

Dövme yaptırmam gerekiyor muydu?

Kendimi güvensiz hissederek kıpırdandım.

Yanımda durup bir masaya doğru ilerledi. Bir saniye sonra, yeşil bir kalem ve defter, kağıtlardan daha hızlı bir şekilde bana doğru fırladı.

"Bunları yazın," dedi.

Tereddüt ettim.

Kelimelere uzun uzun bakmak istemiyordum, tıpkı korkunç bir şey yaptıktan sonra aynaya bakmak gibi.

Sözleşmeyi ayakkabısıyla bana doğru itti. "İsterseniz fikrinizi değiştirebilirsiniz."

Hızlıca defterin içine kelimeleri karaladım. Gözlerim yerde, defteri ona uzattım ama o bana geri itti.

"Yüzünüzün önüne tutarak kaldırın."

Tekrar tereddüt ettim, sonra kaldırdım. Yeşil mürekkep sayfanın arkasına geçmişti.

"Gülümse," dedi.

"Gülümse?" Başımı kaldırıp baktığımda telefonunun elinde olduğunu gördüm.

Dediğini yaptım ve o da benim fotoğrafımı çekti.

Grayson'ın en derin sırlarımın bir tanesinin fotoğrafik kanıtına sahip olma korkusu neredeyse her şeyi gölgede bıraktı, bu yüzden bir sonraki en büyük kabusum yaklaşırken arkamızdan gelen kapının gıcırdamasını neredeyse duymadım bile.

"Bay Grayson," diye seslendi sert, yaşlı bir ses. Çok iyi tanıdığım bir sestti. Bana uyku öncesi masalları anlatan ve şiir öğreten ses.

"Buradayım, Woodsy," dedi ama gözleri hâlâ bende idi.

Woodsy, yani amcam Woodson Hale.

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Kahretsin, kahretsin, nereye saklanacağım? Nereye gideceğim? Buradan nasıl kurtulacağım?

"Gitmem gerek," diye birden söyledim. "Tuvalete gitmem lazım."

Grayson telefonunu arka cebine koydu. "Az önce ne yaptığının farkında değil misin?"

Kalbim boğazıma kadar geldi. Amcamın yatak odasında ilerlediğini duyabiliyordum, yumuşak adımları tıpkı tozda ayak izi bırakan bir fare gibiydi.

“En karanlık sırlarımdan birinin kanıtına sahipsiniz...”

Pembe dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle başını salladı. "Ben 'ben değilim' diyene kadar benimsin. Ayağa kalkmanı söylediğimde ayağa kalkacaksın. Diz çökmeni söylediğim sürece diz çökeceksin. Seninle aylarca oynayabilirim."

Gözlerimi Grayson'ın derin, keskin mavi gözlerine kaldırdım, gözlerindeki umut kalbimi gümbür gümbür attırdı.

Tehdit.

Başını yana eğdi. "Bütün evcil hayvanlarım öldü. Sen hayatta kalabilecek misin?"

“Bay Grayson—” Amcam aniden sözünü kesti.

Hayır, hayır.

Kimsesiz kaldığımda beni yanına alan, neredeyse beni büyüten, hayatı boyunca hizmetçi olarak çalışan ve hayatta kalmanın anahtarının onurunu korumak olduğunu söyleyen amcam, beni Grayson Crowne'un önünde diz çökmüş halde bulmuştu.

ALTI

HİKAYE

Amcam aniden durdu, gözleri Grayson Crowne'un ayaklarının dibinde çömelmiş, utanç içinde duran bana dikildi. Damarlarımda lağım kokusu dolaşıyordu ve bu sefer dizlerime baktım, çünkü amcamın yüzünü görmeye dayanamıyordum.

Bulanık bir Polaroid fotoğrafına dönüşmüştü. Her zamanki gibi açık renk bir takım elbise içindeki ufak tefek bedeni ve koyu tenine yakın kesilmiş kıvrırcık gri saçları, netliğin dışında kalmıştı.

Onun için ne olmuşum? Belki de annesi.

Amcam beni içeri almadan önce beni uyarmaya çalışmıştı ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Annem ölmüştü. Babamın ailesi için ben yoktum. Hayatta kalan tek kişi amcamdı.

Bir an geçti. Amcamın beni izlediğini hissedebiliyordum ve sonra sorabileceği tek soruyu sordu: "Bay Grayson... beni mi çağırdınız?"

Hayır, neden hizmetçiniz diz çökmüş halde? Yeğenimle ne yapıyorsunuz?

Bunlar benim başa çıkmam gereken sorulardı ve onun sormadığı sorular, o beni izledikçe ve ben ayağa kalkmadıkça yıkıcı cevaplara dönüşüyordu.

"İşe yataktan başlamalısınız. Yatağı tamamen sökün."

"Elbette efendim."

Utanç duygusu beni daha da sardı. Grayson, birlikte yattığımızı ima etmedi ama yalan da söylemedi.

Grayson, çözülmüş bir spor ayakkabısını burnumun dibine koydu. "Ayakkabımın bağını bağla."

"Ne?" Başımı hızla kaldırdım ve onun taş gibi mavi gözleriyle karşılaştım. "Ciddi olamazsın."

Grayson, alnındaki dağınık sarı saçları geriye iterek, ölçülü bir hareketle elini alnına sürdü ve bakışlarını bana dikti. Bir kez daha ne kadar etkileyici derecede yakışıklı olduğunu fark ettim; insanı mahveden türden bir bakış.

"Ben 'atla' dediğimde," dedi.

Dilimin ucunu ısırdım, göğsümü öfke kapladı, öne eğildim ve parmaklarım bağcıklarda titredi. İşte o zaman, Grayson'ın ayakkabısını bağlarken nihayet amcamın gözleriyle karşılaştım.

Utanc ruhumu yağla ıslattı.

Ona özür dilediğimi söylemek istedim. Bunu bizim için yapıyordum. Kalabilmek için, ona yakın olabilmek için. Bunu onun yüzünden yapıyordum. Görünenin ötesinde daha fazlası vardı işin içinde. Paha biçilmez bir şey çalmıştım ve onu geri vermeliydim. Bunu anlayacaktı. Bana bu değeri aşlamıştı, annemin ise bunu kasıtlı olarak göz ardı etmişti.

Sonunda gözlerimi kaçırdım.

Son bağcığı bağladım ve Grayson ayağını o kadar hızlı geri çekti ki neredeyse tökezleyecektim.

"Woodsy mi?" diye sordu Grayson, amcamın hâlâ orada olduğunu fark edince.

Her zaman soğukkanlı olan amcam, sırtını dikleştirdi ve benden Gray'e döndü. "Bay Grayson, işimi yarın bitireceğim."

"Tamam, olur."

Ani bir şaşkınlık hissi omurgamı sarstı. Tabii ki, temizlik yapmak istemediğini söyleyen bir hizmetçi için ne olmuş yani? Aralarında eşsiz bir ilişki olduğunu biliyordum, ama bunu Abigail'e söyleseydim, göz açıp kapayıncaya kadar kovulurdum.

Amcamın uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, içimde ağırlıklı bir balon gibi büyüyen bir bulantı hissettim. Utancımı içimde ve gizli tutabileceğim umuduna ne kadar çok bel bağladığımı ancak şimdi fark ettim.

Bunu yapamazdım.

Bunu asla yapamazdım.

Ne düşünüyordum ben?

Grayson çenemi kavradı. "Bugünün ne olduğunu biliyor musun?"

"K-Kuğu Dalgalanması," diye kekeledim.

"Şimdi o kocaman kulağını test etme zamanı."

YEDİ

HİKAYE

Crowne Point'te geçirdiğim tüm yıllar boyunca, salondaki Kuğu Şenliği partisine hiç katılmamıştım. Her yıl düzenlenirdi ve en gösterişli etkinliklerinden biriydi. Az bilinen bir sır: Yerli kuğu popülasyonumuz olmasına rağmen, çeşmelerde yüzmeleri için daha güzel kuğular ithal ediliyor ve tüylerine gümüş ve beyaz simler sürülerek havada parıldamaları sağlanıyordu. Kadınlar tüm yılı, kendilerine özel tüylü beyaz elbiselerini tasarlamakla geçiriyorlardı.

Ve herkes sıkılmış görünüyordu.

En azından Grayson Crowne'un çevresindekiler için geçerli bu.

"Hadi gidelim, Gray." Kalın kirpikli ve dolgun dudaklı bir kız, Grayson'ın koluna doladı ve kirpiklerini kırıştırdı.

"Bu gece ilk ben yerimi kaptım." Başka bir kız da onun boşta kalan koluna kolunu doladı.

Grayson tek kelime etmeden ya da bakmadan ikisini de başından savdı ve arka cebinden bir sigara çıkardı. Yine de, yanında oyalanıp parıldayan gözlerle onu izlemeye devam ettiler. Hepsi öyleydi. Grayson'ın her hareketini dikkatle izleyen, sadece bir emir bekleyen bir grup insanı vardı.

Onları tanıdım, tıpkı Hall'u ziyaret eden Grayson'ın tüm arkadaşlarını tanıdığım gibi, ama isimlerinden emin değildim, yüzleriyle eşleştiremiyordum. Hepsi güzeldi, dergilerde ve filmlerde yer almak için yaratılmışlardı.

Oğlanlardan ikisini özellikle tanıyordum. Grayson'inkine benzer kusursuz yüz hatlarına ve sıkılmış, kendini beğenmiş bir havaya sahipti, ama daha sakinlerdi. Hiçbir şey Grayson'ın yerini tutamazdı. Onları en çok ben görmüştüm ve Alaric ile Geoff olduklarını biliyordum, ama kimin kim olduğunu bilmiyordum.

Charlotte hakkında bilgi almam gerekiyordu ama Grayson yanından ayrılmama izin vermedi.

Kimsenin beni fark edeceğine imkan yok.

Bu insanlar için adeta birer su kaynağı gibiyim.

Peki ya Lottie? Son yirmi dört saatte yaşadığım her şey ne olacak? O, çeşmenin hemen karşısında, Grayson'ı izliyordu. Charlotte "Lottie" du Lac, örgülü tacı ve uçuşan beyaz tüylerden oluşan elbisesiyle bir peri masalı prensesiydi.

Onun yüzündeki ifadeyi biliyordum çünkü ben de aynı ifadeyi takınmışım. Kalp kırıklığından doğan bir belirsizlikti bu. Onu önemsiyordu. Bundan emindim.

Gray ya olup bitenden habersizdi ya da umursamıyordu. Anlamak imkansızdı. Başka bir yerde olmak istiyor gibiydi. Başını öne eğmiş, ceketini koluna kadar katlamış, kravatını çıkarmış, siyah gömleğinin üstteki birkaç düğmesini iliklememiş halde, adeta Büyük Gatsby'den fırlamış gibiydi.

"Sana bakıyor," diye fısıldadım sessizce. "Hemen yanına git."

Kimse öne doğru eğildiğimi fark etmedi; hiç kimse beni fark etmedi. Grayson beni duyduysa da, bunu fark etmedi.

Modeller ve influencer'lar selfie çektiler; Grayson'la kimin eve gideceğine karar vermek için taş-kağıt-makas oynadılar, sonra da bu oyunun videosunu yayınladılar. Grayson ise sanki burada değilmiş gibi simsiyah okyanusa bakmaya devam etti.

"Defol buradan!" dedi Gray aniden.

Ve böylece herkes ayağa kalkıp gitti. Gray emretti, bu yüzden oldu.

"Playboy Gray, birazını da bize bırak," dedi Alaric-ya da-Geoff, uzaklaşırken bir kuğuya altın yapraklı bir trüf mantarı fırlatarak. Mantar kuğunun kafasını kıl payı ıskaladı, ama yine de kuğunun tedirgince kanat çırpmasına neden oldu.

İçimde bir merak duygusu kabardı. Gerçeği bilen tek kişi ben miydim? Hayır, bu imkansız. Ama büyükbabası benimle birlikte olduğunu sanıyordu. Eğer kız kardeşi Abigail'e benziyorsa, annesinin de bilmediğine bahse

girerdim. Grayson Crowne'un bakir olduğunu bilen tek kişi ben miydim? Düşündüm ki... Bana ait olmayan bir sırrı keşfetmişim.

Hayır, arkadaşlarına anlattığından emindim.

Gray, elinde yanan sigarasının arkasından bana baktı; arkasında çeşmede bir kuğu kanatlarını çırpıyordu. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

Çok sık yakalanıyordum.

Tüm Crowne ailesi buradaydı. Gemma Crowne annesi Tansy ile birlikteydi, ancak Büyükbaba Beryl Crowne şaşırtıcı bir şekilde yoktu. Bu, genellikle torunu Abigail için katıldığı nadir etkinliklerden biriydi.

Gözüm siyah giyinmiş tek kadına takıldı.

"Abigail'e ne diyeceksin?" diye sordum. "Eğer bizi birlikte görürse?"

İşimi kurtarmak için söyleyebileceğiniz bir şey var mı?

"Tik tak, İspiyoncu," dedi beni görmezden gelerek. "Buraya parti yapmaya mı geldin sanıyorsun?"

"Eğer benden faydalı bilgi bulmamı istiyorsanız, beni bırakmalısınız. Bütün gece yanınızda sıkışıp kalıp bir şey bulamayacağım. Burada hizmetçi yok. Partiye gelmiyorlar." Grayson Crowne ile bu şekilde konuştuğuma inanamıyordum, ama gerçekten de hizmetçilerden bir şeyler öğrenmem gerekiyordu ve burada hizmetçi yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Partiler garsonlar ve muhafızlar içindi.

Gözleri kısıldı. "Yani en yakın muhabiri bulabilirsiniz?"

İç çektim. "Bunun bana ne faydası olacak ki? Burada kalmak istiyorum." Bir bakış daha. "Grayson, birine güveniyor musun?" Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Yani, Bay Crowne'a."

Daha iyi bilmeseydim, hafifçe gülümsediğine yemin ederdim.

"İspiyonculara güvenme alışkanlığım yok, hayır."

"Lottie seni bütün gece izledi. Git yanına ve ona gerçeği söyle. Senden hoşlanıyor. Bundan eminim."

Lottie'yi işaret ettim ve o da parmağımı takip etti. Tabii ki, Lottie bütün gece ilk kez başka bir adamla birlikteydi. Güldü ve adamın omzuna dokundu.

İçimden bir şey koptu.

"Bir Crowne'un görevinin ne olduğunu biliyor musun, İspiyoncu?" diye sordu bir an sonra, hâlâ Lottie'ye bakarken. Çenesi seğirdi, gözleri kısıldı.

İlaçlarla ilgili bir şey... ya da belki gıda? Oteller de olabilir diye düşünüyorum. Her şeyin üzerinde Crowne etiketi görüyorum.

“Evlen. Evlenmek istediğim kişiden gerçekten hoşlanmamın ne kadar büyük bir şans olduğunu biliyor musun? Bir anlığına da olsa o da benden hoşlanmıştı? Ne yaptığını biliyor musun?” Duraksadı. “Bunu benden aldın.”

"Bu, sadece sevdiğiniz biri için çok fazla iş..."

Ağzımı kapattım ama çok geçti. Eli, büzülmüş dudaklarındaki sigarayla donup kaldı, n kolundaki kaslar gerildi, elindeki damarlar kaskatı kesildi.

Benim neyim var?

Ortama uyum sağlama yeteneğim ne oldu? Ne zaman yeniden megafon oldum?

"Yine aynı şeyi yapıyorsun, tam bir aptal gibi konuşuyorsun." Derin bir nefes aldı, sonra dumanı üfledi. "Bunun benim için çok iş olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir adım attı, aramızda sadece kırık imen yaprakları vardı. Kalbimdeki zonklamaya ya da dudaklarımın kurumasına değil, siyah spor ayakkabılarına odaklandım. Çünkü yılın en büyük resmi davetlerinden birinde bunu ancak Grayson Crowne yapabilirdi.

Çenemi kavrayıp beni kendine doğru çekti ve gözlerimi tekrar kapatmaya zorladı. "Beğendiğim bir şey görürsem, alırım."

Bir şampanya şişesi patladı ve ben sıçradım. Grayson parmaklarını çeneme daha da sertçe bastırdı, ardından gelen melodik kakhaha, göğsümden fırlayacak gibi olan kalbimin atışıyla karıştı.

Kilo. Kilo. Kilo.

"Sende hiçbir şeyi sevmiyorum." Dudaklarımı okşadı. "Yine de hâlâ sana sahibim."

Hayır. Hayır, yle değil.

Öyle mi?

Başparmağını ağzıma sokup dilimi aşağı doğru bastırdı. Tenimde sıcak ve soğuk bir karıncalanma hissi oluştu.

"nk hiçbir şeyin yok," dedi. "Bir şey istemenin zor bir iş olduğunu düşünüyorsun."

Sonra, başparmağı hâlâ dilimin üzerindeyken, sigarasını tişrtmn üzerinde söndürdü. Göğsüm adeta çöktü. Onun dilime değmesinin verdiği zevk ve yanmış kumaşın ve küllerin keskin kokusu arasında tamamen karmakarışık ve kaybolmuş haldeydim.

“şu anda Abigail için endişelenmene gerek yok, İspiyoncu.” Başparmağını dilimden çekti ve tükürüğü yanağıma sertçe sildi. “Geri

döndüğümde, hoşlandığım kız hakkında işine yarayacak bazı bilgiler edinmiş olmalısın.”

Dudaklarımı ovdum, Gray kız kardeşiyle konuşurken ona yapışmıştım. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Gray dikenli bir çalı gibi. Her katmanını kopardıkça kesiyor ve kanatıyorsun.

Ama merkezde ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ya orada güzel bir şey varsa?

Ya da belki de kanamaya devam edeceğim.

Gözlerim Abigail'in gözleriyle buluştu.

Başka yöne bakmalıyım.

Yapmalıyım, biliyorum.

Ama yapamadım.

Yüzünde şaşkınlık, kafa karışıklığı, sonra da öfke gördüm. Benim yüzümdeki aşağılanmayı görebiliyor muydu? Sanki Grayson onun bizi görebildiğini biliyordu. Doğrudan görüş alanımıza girdi, onu engelledi. Aptalca bir an için bir şey hissettim. Bu, onun dikenlerine tutunmaya çalışan içimdeki o yanı besledi. Belki de oraya bilerek girmişti. Belki de beni kendine saklamaya çalışıyordu.

Bunu istememeliydim.

Ve yine de...

Kendime geldim ve o bana tekrar bakmadan önce uzaklaşmaya özen gösterdim. Az önce Abigail Crowne'un gözlerinin içine bakmıştım. Bir şekilde, Grayson Crowne'a zincirlenmiş halde, daha önce hiç olmadığım kadar bir hizmetçi gibiydim, ama aynı zamanda sınırlar hiç bu kadar bulanık olmamıştı.

Sahilden ayrılıp tekrar salona girdim. Gray'e verecek bir şey bulmalıyım, kırdığım şeyi onaracak bir şey, yoksa iki ay içinde ona her şeyi verecektim. Ama onu ışığın ve ışıltının içinde bulamayacaktım.

Crowne Hall'un labirent gibi bir yeraltı dünyasına açılan birçok gizli kapısı vardı. Hizmetçiler, uşaklar, aşçılar ve garsonlar evin altında çalışırken, Grayson gibi kişiler burada, üst katta kalıyordu.

Birçok "gizli" kapıdan birini iterek açtım ve dışarı çıkan birine yüz üstü çarptım. Taşdığı her neyse, kırık porselen ve ezilmiş yiyeceklerin

gürültüsüyle yere düştü. Adam eğildi ve etrafı temizlemeye başladı. Kısa kesilmiş beyaz kıvrırcık saçları, açık gri bir takım elbisesi ve hafifçe yıpranmış fındık rengi bir teni vardı.

"Amca?" diye sordum şaşkınlıkla. Amca hemen ayağa kalktı ve arkasını dönerek kıvrımlı merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Amca," diye fısıldadım peşinden koşarken. "Amca, bekle. Benimle konuş."

"Bu ürünleri bekliyorlar; nasıl olduğunu biliyorsunuz. Crowne konforu her şeyden önce gelir."

"Bekleyin, durun, açıklamama izin verin."

Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama yine de...

Merdivenlerden yavaşça inip çıktık, ta ki gerçek hizmetçi grubunun sesini hafifçe duyana kadar. Biri pop müzik eşliğinde "Şat!" diye bağırıyordu.

"Amca!" Kolundan tuttum.

Merdivenlerin dibinde durduk, koridordan içeriye yavaş yavaş ışık süzülüyordu.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Masal Kitabı," dedi.

Yüzüm acıdan buruştu. Masal gibi. Bir ismin ne kadar gücü var, değil mi? Tıpkı peri masallarına pek inanmayan ama prensesi balkabağından, prensi de şatosundan mahrum etmeyi seven bir annenin verdiği isim gibi.

"Lütfen, sadece—"

Bana döndü. "Ne yapıyorsun sen? Az kalsın buradan çıkıyordun!"

Derin bir nefes aldım. Amcam asla küfretmezdi.

"Gitmek senin planındı. Ben hiç gitmek istemedim."

"Ben sonsuza kadar burada olmayacağım, peki sonra ne olacak?" diye sordu. "Bakacak yaşlı bir adamınız olmadığınızda ne yapacaksınız?"

"Bayan Barn gibi ben de kız öğrencilerden sorumlu müdür olacağım."

Kaşları çatıldı.

Yavaşça elimi çektim ve usulca, "Gördüklerinizi açıklamama izin verin," dedim.

Duraksadı. "Ben burada senin doğduğundan daha uzun süredir yaşıyorum. Gerçekten bilmediğimi mi sanıyorsun? Benimle kalmaya geldiğinde uyman gerektiğini söylediğim tek kuralım neydi?"

Aşağıya baktım. "Gözlerinin içine bakma."

"Seni tanıyorum. Sonsuza dek mutlu bir hayat hayal ettiğini biliyorum."

“Hayır, değilim! Grayson Crowne berbat biri. Bende hiçbir şey görmüyor. Benden nefret ediyor.”

Amcam dilini şıklattı. "Ama sen onda ne görüyorsun?"

Amcam beni her zaman anlardı. Peki ben Grayson'da ne gördüm? Neden bu kadar acımasız birine karşı kalbim hızla çarpıyordu?

Kendimi gördüm...

Biri sırların içinde gömülüp kalmış. Kalın bir maskenin altında yalnızlığın izlerini gördüm.

"O benim kim olduğumu bilmiyor," dedim boğazım düğümlenmiş bir şekilde. "O senin kim olduğunu da bilmiyor. Bunu düzeltiyorum. Her şey normale dönecek."

Kırışık, uykudan kalma elbiseme baktı. Yıkanmamış saçlar. Yıkanmamış yüz. Tuvalete bile zor gitmişim. Hiçbir şey yememişim. Gözleri sigara lekesine takıldı. Elimle lekeyi sildim.

"Önemli bir hayat yaşıyor musun, Masal Kitabı?"

"Evet," diye yalan söyledim.

Derin ve boğuk bir nefes aldı. "Korkarım ki size öğrettiklerimden hiçbir şey öğrenmediniz."

Ben de şöyle karşılık verdim: "Bana hep diz çökebileceğimi, göğsüme bir tabak yemek fırlatılabileceğini, bana hakaret edebileceklerini, adımı unutabileceklerini ve bana pislik gibi davranabileceklerini, ama yine de saygıya layık olacağımı öğrettin."

Elbiseme öylece baktı. "Ama buna inanmalısın."

Koridorda çanların çınlaması yankılandı. Bu çan sesleri bana hep Noel'i hatırlatırdı, ama burada uğursuz birer alamet gibiydiler.

"Sana saklanmayı öğretmedim. Bu senin için iyi sonuçlanmayacak." Amca çanların tınlaması arasında gözden kayboldu.

Göğsümü ovdum. Grayson Crowne kovamı sayamayacağım kadar çok kez devirmişti. Abigail çayını üzerime fırlatmıştı. Gemma ve Tansy muhtemelen varlığımdan bile haberdar değillerdi.

O zamana kadar kim olduğumu bildiğimi sanıyordum. Hikaye işte.

Evet, normalde böyle biri değildim, gerçekten de değildim. Çekingen. Utangaç. Büyürken annem, sesim çok yüksek olduğu ve herkesin ne hissettiğimi bilmesi gerektiği için bana megafon derdi.

Hayatta kalmak için bu kişiliğe büründüm.

Önce annemle. Sonra Crowne Hall'a taşındığımda. Parça parça kendimi sakladım. Bedenimi sakladım. Ruhumu sakladım. Sakladım. Çünkü

bulamadıkları şeyi alamazlar.

Amcam bunu nasıl başarıyor bilmiyorum, başkaları üzerine yemek atarken o nasıl kendi gibi kalıyor.

Belki de o kadar uzun zamandır saklanıyorum ki, artık yok olmaya başlıyorum.

Onurlu bir hayat yaşamadım. Onun karanlık ikizi olan utançla yaşadım. Çünkü Grayson'ın bende ne kadar az şey gördüğünün bir göstergesi olarak gömleğimde sigara lekesi olsa da, dikkatli olmazsam bunun kalbime kadar işleyeceğini biliyorum.

SEKİZ

HİKAYE

Crowne Hall, eski Crowne Point'in ayakta kalan son kalesiydi. Ailenin kendisi gibi, kasabanın mavi ve beyaz sahil dükkanları ve evleri arasında göze çarpıyordu. Bir zamanlar kasabadaki dükkanlar, Hall gibi siyahtı, ancak yeni zenginler bunun bir New York sahil kasabası için biraz fazla gotik olduğunu düşündüler.

Hizmetçilerin kaldığı alt katta, evin geri kalanı gibi yenileme zahmetine girmemişlerdi. Yüzlerce hizmetçi, uşak ve şoför, tozlu bir avizeden gelen tek ışıkla aydınlanan küçük, rutubetli bir odaya tıkmıştı. Yüzyıllar öncesinden kalma ahşap masalarda iskambil oynuyorlar veya içki içiyorlardı. Çağrılmayı beklerken başka ne varsa yapıyorlardı. Swan Swell partisi benim için her zaman bunu ifade etmişti.

“Yeni oyun.” Kızıl saçlı bir hizmetçi olan Andrew, ellerini masaya vurdu. “Her ne zaman bir Crowne bizi arayıp kolayca kendileri çözebilecekleri bir şey için yardım istese, bir kadeh iç.”

“Bu gece alkol zehirlenmesi geçirmek istemiyorum, o yüzden...”

Onlardan biri, koyu kahverengi saçlı bir kız, beni görünce doğruldu ve hemen yanıma koştu. "Hikaye!"

Arkadaşım yoktu ama Ellie en yakın arkadaşım. Mutfaklarda birlikte çalışmıştık ve benimle aynı kademeye yükselmese de, az çok yakın kalmıştık.

"Nerelerdeydin?"

"Şey, eee," diye alnımı ovdum, açıklamaya nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"İyi geceler dilemeye gittiğimde yatak odanız boşaltılmıştı. Sizinle Grayson Crowne hakkında dedikodular yayılıyor," diye fısıldadı. "Stephanie, onun kanadına girdiğinizi gördüğüne yemin ediyor."

"Evet," dedi Stephanie. "Yani ya onunla yatıyorsun ya da yalan söylüyorsun. Sen kuralları çiğneyen bir sürtüksün."

Ona dik dik baktım, o da omuz silkti. İki tür hizmetçi vardır. Ömür boyu hizmet edenler ve diğerleri. Ömür boyu hizmet edenler birbirlerinin arkasını kollar. Birbirimizi koruruz, kan bağı olmayan bir aile gibiyiz. Çünkü bir kurala göre yaşıyoruz. Biz ve onlar, ve sınırı geçemezsiniz.

"Ben Grayson Crowne muyum? Bu, senin vardiyana zamanında gelmen kadar mantıksız."

Stephanie bana orta parmağını gösterdi.

Hizmetçiler kendi yemeklerini hazırlamışlardı, üst kattaki gibi değildi ama ben bir daha ne zaman yemek yeme fırsatı bulacağımı bilmediğim için hemen bir dilim pizza kaptım.

"Bu kızlardan hangisi Lottie'nin kız arkadaşı?" diye sordum Ellie'ye, pizzayı ağzıma tıkarırken. Kaşını kaldırdı ve ben de açıklamanın bir yolunu bulamadığım için omuz silktim. Ama Ellie, Ellie'ydi ve bana güveniyordu, bu yüzden telefonuna bakan ufak tefek esmer bir kızı işaret etti.

Eski püskü ekose kanepeye yanına oturdum. "Şey, merhaba."

Telefonundan başını kaldırmadı. "Ne?"

"Yani..." dedim. "Charlotte du Lac hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Kaşları çatıldı, ilgisi uyandı ve telefonunu indirerek beni baştan aşağı süzdü. Birkaç saniye sonra, "Sen o lanet olası Grayson'sın," dedi.

"Ş-Şey—" diye sözümü kestim, çünkü Crowne's'a bağlı ana telefon çalmaya başladı ve herkes bağırdı:

Vur, vur, vur, vur!

"Hayır!" diye bağırdım onların sözünü keserek.

Gözlerini devirdi. "Neyse, nasıl işlediğini biliyorsun. Öde bakalım."

Gözlerini kısarak, "Bir haftalık maaşım." dedim.

"İki."

"Bir buçuk."

Kaşını kaldırdı ve "Pekala," dedi.

"Lottie'nin sevdiği bir şeye ihtiyacım var. Başka kimsenin bilmediği bir şeye."

Esmer kadın kaşlarını çatarak düşündü; sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Limonlu kekler."

“Charlotte du Lac...limonlu kekleri...çok sever,” diye anlattım Grayson'a, onu bulmak için koşarken nefes nefese kalmıştım; eğer ona hemen ulaşamazsam, bir şeyler çevirdiğimi düşüneceğinden korkuyordum.

Telefonundan başını kaldırmadı.

Üzerimizde pırıl pırıl ışıklar parıldıyordu ve arkasında simsiyah okyanus ışıldıyordu. Arkamda, altın rengi benekli beyaz çikolatadan yapılmış bir çeşme su gibi akıyordu. Parti geç saatlere doğru gidiyordu, bunu her kadının elinde tuttuğu tüylü yelpazelerden anlamak kolaydı. Artık kibirli havalarını kaybetmiş, sahiplerinin sarhoşluğunu yansıtarak kelebekler gibi uçuşup duruyorlardı.

Onlardan biri olmak nasıl olurdu? Beyazlar içinde giyinmiş kadınlar? Kuğular?

Görülen.

Bir dakika süren sessizliğin ardından, "Ben de bunu öğrendim," dedim.

Grayson, sanki büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi, telefonunu yavaşça göğüs cebine koydu. "Büyük planın bu muymuş? Limonlu kekler mi?"

Yumruk yaptım.

Bu bilgi için neredeyse iki haftalık maaşımı ödedim.

"Kimse onun onları sevdiğini bilmiyor," diye ekledim.

“Belki de öğrenmeye değmez diye.” Nefes verdi ve başını salladı. “Benim hatam. Buna olanak sağladım...” Bana doğru kayıtsız bir el hareketi yaptı, sonra da gitmek için hareket etti.

Kolundan tuttum.

"Her şeyi öğrenmeye değer. En sevdiği yemeği bile öğrenmeye tenezzül etmezken, onu sevdiğine nasıl ikna edeceksin?"

Grayson'ın kusursuzca pürüzsüz altın sarısı kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. Bir an için sanki bana, yani Hikaye'ye bakıyormuş gibiydi. İlk defa, taş gibi mavi bakışları keskin ya da sıkılmış değildi. Açıktı... neredeyse yumuşaktı.

Sonra dikkatim onun kolunu tutuşuma kaydı ve onu bıraktım, sanki yaptığım şeyi gizleyecekmişim gibi kollarımı kavuşturdum.

"Şey..." dedi, hâlâ ellerimin olduğu yere bakarak. "Limonlu kekler."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Grayson Crowne'un limonlu kek yapması kolaydı. Bir saatten kısa bir süre sonra, mutfaktan yeni çıkmış keklerle Lottie du Lac'ı etkilemek için yola koyulduk. Gray'i bir yavru köpek gibi Crowne Hall'dan çıkarıp sahile kadar takip ettim. Kimse beni fark etmedi; tüm gözler Grayson'daydı ve ben yine görünmez olmuştum.

Bunu yapabilirdim. Buna alışkındım. Ortama uyum sağlamak benim için nefes almak kadar doğal bir şeydi.

Taş basamaklardan inip kumlu çimenlere adımımı attığım anda biri beni omzundan itti—buna da alışkındım. Tökezlemek üzereyken, bunun yerine dengemi sağladı.

Her şey bir saniyeden kısa sürede oldu. Grayson'ın sağlam eli omzumu destekledi. Sanki ayakta durabileceğimden emin olmak istercesine hafifçe sıktı. Sonra uzanıp beni yakalayan adamın yakasını çekti ve onu geri savurdu.

"Kör müsün?" diye homurdandı Grayson.

Sesindeki ateşli, sahiplenme duygusu tüylerimi diken diken etti. Sanki antika odasındaydım ve ruhumdaki, söküp atmam gereken şeyi alevlendirdi.

Adam gözlerini kırptırdı. "Abi, ne?" Bu, daha önce gördüğümüz çocuklardan biriydi—Alaric miydi yoksa Geoff miydi, hala emin değildim. Bu çocuğun kirli sarı saçları, berrak kahverengi gözleri ve keskin, kare bir çenesi vardı.

Gray bir elinde Lottie'nin limonlu keklerini tutarken, diğer eliyle de Alaric'i (ya da Geoff'u) takım elbisesinin yakasından tutuyordu.

Gray'in çenesi kasıldı. "Nereye gittiğine bak, aptal." Onu öne doğru itti, benim gibi sendelemesine neden oldu. Alaric-ya da-Geoff birkaç adım öteye yürüdü ve terası çevreleyen taş duvara oturdu. Kaşlarını çatarak bana bakarken bir sigara çıkardı.

Başımı çevirdiğimde Grayson'ın beni izlediğini fark ettim. Bu sefer gözleri alev alev yanıyordu; için için yanıyor, çatırdıyordu.

"Grayson?"

O an bir anda ikiye bölündü. Grayson başka yöne baktı ve ben de Lottie du Lac'ı görmek için döndüm. En iyi iki arkadaşı Aundi ve Pipa da onun

yanındaydı. Lottie bir prenses olsa da, arkadaşları için aynı şey söylenemezdi. Onlar, var olan tüm kötü kız klişelerinin tam karşılığıydı.

Lottie ikimize de baktı. "Beni mi soruyordunuz?"

"Evet."

Lottie tekrar bana baktı ve ben de hızla yere baktım. Beni önceki geceden mi tanıdı? Kraliyet ailesinden olmayan birinin gözlerimizin içine bakması alışılmadık bir durumdu, ancak tamamen nadir de değildi. Bize asla geri bakmamamız emredilmişti.

Lottie'nin yumuşak, melodik sesi devam etti. "Eğer bu dün geceyle ilgiliyse..."

"Öyle değil," dedi Grayson neredeyse anında.

"Aman Tanrım, dün gece neler oldu?" diye sordu Alaric-ya da Geoff duvardaki yerinden. Lottie'ye doğru havaya boşalmış gibi yaptı ve Aundi onu itti.

"Sus be Alaric," dedi Aundi.

Alaric. Sarışın olan Alaric. Bayan Crowne'un en sevdiği leylakların arasına geriye doğru düşerken güldüğünü aklımda tuttum.

Grayson, üzerinde parıldayan beyaz kurdele ve tüyler bulunan, elinde tuttuğu kutuyu kaydırды. Kutunun içinde, el yazısıyla yazılmış L harfi bulunan dört limonlu kek vardı.

Lottie, sanki bir sonraki soruyu sormak istemiyormuş gibi, hafifçe parlatılmış dudaklarını birbirine bastırdı. "Dün gece seni kiminle gördüm?"

Çimenlere sanki delikler açacakmış gibi baktım.

"Tahmini bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu."

Keşke onun sözlerini, durmadan atan kalbimin bir köşesine kazıyabilseydim. Ruhumun, onun ruhuna gizlice bakmaya çalışan o köşesine.

Bu, onun birlikte olacağı kız. Bu onun gelecekteki karısı.

Ben sadece bir hırsızım.

Bunların hiçbiri bana göre değil.

Grayson kutuyu duygusuz bir şekilde öne doğru itti. "Al, bu ortalıkta duruyordu ve senin bunları sevdiğini duydum."

Ortalıkta mı duruyor?

Bağırarak, onu boğmak istedim. Ona o lanet kutuyu almak için ne kadar uğraştığını, ne kadar önemseydiğini anlat. Yalan söylemeyi bırak.

"Bunlar limon—" diye başladı Grayson, ancak Lottie'nin cıglığıyla sözü kesildi.

Tam zamanında yukarı baktım ve kutuyu düşürdüğünü gördüm. Uzaktan, pat pat pat sesleri geldi. Havai fişekler erken patlıyordu. Aynı anda çığlıklar duyuldu. Sesleri takip ederek Tansy Crowne'un çok sevdiği bahçe labirentinin budanmış yeşil çitlerinin üzerinden yükselen dumanı gördüm.

"Ne halt ediyorsun Gray?" diye çıkıştı Aundi. "Onu öldürmeye mi çalışıyorsun?"

İşte böylece, ateş unutuldu.

"Limona alerjisi var. Sadece kokusunu almak bile anafilaksiye neden olabiliyor."

Lottie korkmuş bir ses tonuyla, "Bilmiyordu," dedi. "Bilemezdi."

"O, Grayson Crowne. Her şeyi biliyor," dedi Aundi.

Alaric gülmeye başladı.

"Komik değil," dedi Pipa. "İyi misin?"

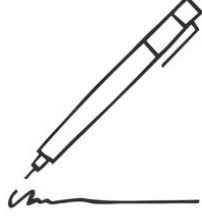
"Doğru," diye güldü Alaric. "Gerçekten çok komikti."

"Sanırım sahte limon kullandılar," dedi Lottie, sesi hala titreyerek. "Gray mı?" Gözleri kocaman açılmış, kırgın bir şekilde ona baktı. "Alerjim olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

"Limona alerjin var," diye tekrarladı Gray, ama dilindeki zehirli sözler bana yönelikti.

Kahretsin.

DOKUZ

HİKAYE

“Bilmiyordum,” dedim, muhtemelen kaçınıcı kez olduğunu bilmesem de. “Gerçekten bilmiyordum.”

Gray'den yayılan öfke, içimde dehşete dönüştü.

Bahçelerin içine girene kadar onun sessiz öfkesini takip ettim. Lottie arkadaşlarıyla birlikte aceleyle uzaklaştıktan sonra tek kelime etmedi. Geniş labirent her iki yanımızı da çevreliyordu. Parti yangın nedeniyle erken bitmişti ve karanlıkta sadece ıslak duman kokusunun karışmasıyla ürkütücü bir sessizlik hakimdi.

“Söz veriyorum,” dedim. “Bana limonlu kekleri çok sevdiğini söylediler.”

O bilgi için neredeyse iki haftalık maaşımı ödemiştım. O kız ne düşünüyordu acaba? Kendi işvereninın alerjisini nasıl bilmezdi? Yoksa... bilerek mi yapmıştı?

Gray kaldırım taşlarında ayaklarını yere vurarak ilerliyordu ve ben de ona yetişmek için koşuyordum. Yanımızda, bir milden fazla uzanan bir gölet gece karanlığında simsiyah parıldıyordu. Tansy Crowne kendini Marie Antoinette sanıyordu—hayır, bu doğru değildi. Tansy Crowne bu kıyaslamadan rahatsız olurdu. Versailles, Tansy Crowne'un bahçesine kıyasla bir otopark gibiydi.

Gray, kalın, ipeksi çiçeklerle dolu bir patikaya doğru sert bir sağa dönüş yaptı. Ben durdum. Tansy Crowne'un bahçesine, belirgin bir patika olmadığı sürece, yürüyerek girilmez.

Grayson bileğimi kavradı ve bedenimi kendine doğru çekti. Saçları gözlerinin üzerine dağılmıştı ama gözleri parlıyordu. Alev alev.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

Tuzlu bir esinti esti ve çiçek yaprakları etrafımızda ve aramızda uçuştı.

"Eğitimdeki ikinci ders," diye homurdandı. "Lanet olası efendinin sözünü dinle."

Gray o kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım, ama aynı zamanda olabildiğince çok şey öğrenmeye de çalıştım. Bu çiçekli tünel hizmetçiler tarafından bilinmiyordu. Bulduğumuz tüm sırları paylaştık.

Ve çok güzeldi.

Her tarafımız çiçeklerle çevriliydi. Labirentten yükselen duman kokusu yoğundu ve gül, zambak ve orkidenin baş döndürücü kokusuyla karışıyordu. Sonbaharda üzerimizdeki çiçekler dökülür ve yaprakları parlak kehribar rengine dönüşürdü.

Ayağım takıldı ve sarsılarak öne doğru sendeledim, yer üzerime doğru hızla geliyordu. Düşüşümü engellemek için ellerimi yana açtım, ancak yere çarpmadan saniyeler önce, iki kat daha büyük bir kuvvetle yukarı çekildim.

Grayson beni yakamdan tuttu, dudakları sinirle bükülmüştü.

"Teşekkür ederim!" diye bir çığlıkla sözümü bitirdim, Gray beni yakamdan tutup çiçek tünelinden aşağı doğru sürüklerken, neredeyse topuklarımın üzerinde sürüklüyordu. Hala nereye gittiğimizi bilmiyordum. Bir yanım beni öldürecek mi diye merak ediyordu.

Sonra durduk.

Boynumu ovuşturup, bir kulübeye bakıyordum... Eski bir bahçıvan kulübesi gibi görünüyordu.

Grayson'a baktım, gerçekten beni öldürecek mi diye merak ettim.

"Ne—" diye sözümü kestim, kendime "Bana ne yapacaksın?" diye sormadan. Çünkü son yirmi dört saat içinde bu çocuğun bana ne yapacağını kaç kez merak etmişim, bırakın sormayı? Bu kulübeye baktım, kararlılığım omurgamı çelikleştirdi.

"Umurumda değil. Beni diz çöktürün. Ayakkabılarınızı bağlamamı isteyin. Bana zarar veremezsiniz." Yutkundum. "Yerimi biliyorum."

Gözlerinde bir anlık merak belirdi; sonra gülümsedi.
Kapıyı iterek açtı.

Dışarıda bir baraka vardı.

İçerisi... içerisi tam bir çılgınlıktı.

Müzik hafifçe uğulduyordu. Duvarlar karanlıktı ve elmas gibi parılıyordu. Tavan kristallerle kaplıydı. Başımı geriye doğru eğdim. Binlerce kristal olmalıydı, çünkü onlardan başka hiçbir şey görünmüyordu.

“Bundan emin misin, İspiyoncu?” Gray’in alçak sesi kulağımı ısıttı, eli belimin alt kısmına hafifçe dokundu. Tüylerim diken diken olmadan önce, dimdik durmuş, odanın karşısına doğru yürüyor ve çoktan bir adamla konuşmaya başlamıştı bile.

Burası, ortama uyum sağlayamayacağım bir yerdi.

Ortada çok sırtıyordum.

Bütün gözler üzerimdeydi. Attığım her adım, plak üzerinde bir çizik gibiydi. Ne dediklerini duyamıyordum ama dudakları gözleriyle birlikte hareket ediyordu. Baktığım her yerde yeni bir çift parlayan göz buluyordum.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Dışarıdan küçük olduğunu, belki on beş kişiyi alabileceğini biliyordum, ama içerisi karanlık olduğu için büyük görünüyordu. Çok büyük.

Burada tek hizmetçi olduğumu fark ettiğimde, kulaklarımda kan gümbürteye kadar alarm zilleri çalmaya başladı.

Barmenleri bile yoktu.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım, Ablacım," dedi Gray.

Odanın ortasında, Gemma Crowne ve birkaç kişi, hafifçe parlayan yuvarlak bir masanın etrafında oturuyordu. Metal bir kutudan kartlar ve fişler çıkardı, ancak fişlerin üzerinde herhangi bir işaret yoktu.

Ne için oynuyorlardı?

“Ha ha,” dedi Gemma alaycı bir şekilde, Gray'e dik dik bakarak. “Bu gece gelmeyeceğini sanıyordum?”

Gray omuz silkti. "Planlar değişti."

Grayson masaya oturduğu anda birini fark ettim. Parıltılı beyaz tül elbisesini çıkarıp, benimkilerden daha pahalı bir kot pantolon ve kazak

giymişti.

Charlotte.

Herkes değişmişti. Sadece Grayson hâlâ takım elbisesinin pantolonu ve gömleğiyleydi. Çünkü onlardan farklı olarak, o bir uşığı bırakıp benimle evlenmişti.

Charlotte arkadaşlarıyla gülüşüyordu, beni tamamen görmezden geliyordu. Ya olduğum yerde kalmalıydım ya da Gray'i takip etmeliydim... ama ona doğru kısa mesafeyi geçtim. Boynumda minik iğne uçları gibi ter damlacıkları birikmişti.

Yanlarına vardığımda Aundi ve Pipa konuşmayı kestiler, bana öfkeli bakışlar diktiler. Charlotte da onlardan bir saniye sonra konuşmayı kesti, bakışlarından dolayı yavaşça arkasını döndü, yüzündeki gülümsemeyi şaşkınlık gölgeledi.

Herhalde hayal gücümün ürünüydü. Oda sessizleşmedi. Müziğin sesi kısılmadı.

Önce benim konuşmamı beklediler. Ben onlar gibi birinin yanına öylece yaklaşabilecek biri değildim.

Ama bunu burada düzeltebilirdim. Grayson çok aptalca davranıyordu. Ona her şeyi anlatmalıydım. Olan her küçük ayrıntıyı. Sonra onu geri alabilir ve beni içine daha da derine dalmaktan kendimi alıkoyamadığım, daha çok fısıldamaya başlayan bu cehennemden kurtarabilirdi. Çaldığım şeyi geri vermek yerine almak isteyen o yerden.

“Benim hatamdı,” dedim. “Ona limonlu keklerin senin en sevdiğin olduğunu söyledim. Senin için güzel bir şey yapmaya çalışıyordu. Alerjin olduğunu bilmiyordum.”

Bir an geçti.

Lottie'nin güzel, kusursuzca alınmış kaşları çöktü. "Sen kimsin?"

"İspiyoncu," diye seslendi Grayson arkamdan. "Gel."

Yine de Lottie'nin iri kahverengi gözlerine baktım. Ona dün gece olanları anlat. Senin o anını çalan bendim.

“İspiyoncu.”

Venom, ifadesiz ses tonuna o kadar ince bir şekilde sinmişti ki, neredeyse hiç acıtmıyordu.

Omuzlarımı düşürdüm ve Grayson'a doğru gittim.

Dudaklarının arasında bir lolipop vardı ve mavi gözleri granitten daha sertti.

“Onu işe aldın mı?” diye sordu Gemma. “Yeni bir hizmetçiye ihtiyacım var. Birini işten çıkarmak zorunda kaldım. Çok dikkatsizdi.”

Başımı hızla kaldırdım, gözlerim ona dikilmişti. Yanlış duymuş olmalıyım, çünkü insanlarla bahse girmezlerdi.

Gemma da bunu gayet rahat bir şekilde sordu, sanki ben bir insan değilmişim gibi. İşten çıkarmak zorunda kaldığı o hizmetçi mi? Dikkat dağınıklığı olan o hizmetçi mi? Elli yaşındaydı ve lanet olası bir kanseri vardı.

Elini havada salladı ve ben de farkında olmadan tuttuğum nefesi bıraktım.

Bir an için, hatam yüzünden alacağım en büyük cezanın kendimi değersiz hissetmek olacağını düşündüm.

Ne kadar safça.

Bir Crowne'a baktığınızda, hayatınız mahvoluyor.

Bir Crowne'la karşı karşıya geldiğinizde... keşke hiç doğmamış olsaydım diyeceğinizden emin olursunuz.

"Bunu istemezsin," dedi. "Kusurlu. İçeceklerini şişmanlatır ve uyurken seni bıçaklamayı düşünür."

Ağzım açık kaldı. Sırrımı. Hiç tereddüt etmeden paylaşmıştı.

"Öyleyse neden burada?"

Gray bunu düşünür gibiydi, alt dudağını ovuşturdu. "Kim bir bakireyle gece geçirmek ister ki?"

ON

HİKAYE

“Aman Tanrım, gerçekten mi Gray?” Gemma başını geriye attı, sonra ayağa kalkıp bir şişe tekila kaptı. “Böyle bir gece mi olacak? Ben yokum.”

Altın rengi içkiyi üç bardağa doldurduktan sonra hepsini kendisi içti. Geri çekildim ama tıpkı tozun içinde kaybolmaya çalışan parıltılar gibiydim. Aslanların arasında saklanan bir antilop gibi.

Yalancı çapkın Grayson Crowne, yalancı bir bakirenin bekaretini bahse giriyor. Eğer ben yalancı bakire olmasaydım ve sahte bekaretimi kaybetmek üzere olmasaydım komik olabilirdi.

İlk çekişin ne zaman geldiğini, ilk elin beni ne zaman kavradığını bilmiyorum, ama kısa süre sonra tüm patileri birbirinden ayırt edemez hale geldim.

"Rahibe gibi giyinmiş," dedi biri. Bileğime biri, kalçama bir diğeri yapıştı, bir kişiden diğerine itildim, sırayla. Kendimi örtmeye çalıştım ama çok fazla insan bana uzanıyordu.

"Hem de sıcak bir tane değil," dedi bir diğeri ve ben öne doğru itildim, sonra da kavrayan ellerin arasına geri çekildim.

Bütün bunlar olurken Gray, dumanın içinde bulanıklaşmış mavi gözleriyle, buz gibi ve duyusuz bir şekilde izledi.

“Bilmiyorum...” Yeni bir ses, başka bir el. “Biraz sıcak.”

Gray, misk kokulu, kıvrımlı bir duman bulutunu üfledi.

"Önce ürünleri görmemiz gerek."

Beynimin uzak bir köşesi bana kendimi savunmam gerektiğini söylüyordu ama bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlayamıyordum. Hatta nasıl yaptığımı bile hatırladığımdan emin değildim.

Boğuluyordum. Sesim gitmişti, nefesim kesilmişti, ellerime ve dumana karışıyordum...

Gray bileğimi kavradı, beni onlardan uzaklaştırdı, bir elinde hâlâ esrar sigarası vardı. Döndüm ve sonunda kucağına düştüm.

Anında donakaldım.

Grayson Crowne'un kucağındayım.

Kollarını bana dolayarak, beni sıkıca tutarak kartlarına uzandı. Bu hareket beni sarstı, daha da içine çekti. Hiçbir şey içime çekmedim; yutacak havam kalmamıştı.

“Plastiği yırtıp bifteği satın almadan önce yemenize izin veriyorlar mı?” Gray, bir elinde kartlarını, diğer elinde de esrarını tutarak pozisyon aldı. “Oturun aşağı, aptallar.”

Herkes yavaşça onun dediğini yaptı ve kafalarındaki hesaplamaları görebiliyordum. Ben bir insan değildim, bir şeydim, araba ya da ev gibi. Benim için ne kadar para bahse girilebilirdi?

Meğer bir şirkete, nadir bir arabaya, bir eve ve bir adaya değermişim. Eğer bu kadar korkmasaydım kendimi özel hissedebilirdim.

Oyun başladı. Kimin kazandığına, kimin benimle bir gece geçireceğine odaklanmalıyım ama en ufak şeylere odaklanmaktan kendimi alamıyordum. Grayson'ın göğsünden yayılan, sırtıma işleyen sıcaklık. Nefesinin boynumu ısıtması. Her çağırdığında öne eğilip beni sıkıca pazularına sarması ve dudaklarının boynuma değmesi. Yumuşaklıkları tenime şok etkisi yaratmış, tüylerim diken diken olmuştu.

Herkes sakinleşip bana et parçası gibi bakmayı bıraktıktan sonra bile beni kafese kapatmaktan vazgeçmemişti. Gray uzun boylu, yüzücü gibi yapıydı. Parmak boğumları nasırlıydı ve kolları kalındı. Garip bir şekilde, yanlış bir şekilde, kendimi güvende hissettim.

Yerimde kıpırdandım, bacaklarımın arasında giderek artan bir ağrı hissettim.

Ağrıyı dindirmek için kalçalarımı çevirdim, ama bu sadece zonklamayı daha da kötüleştirdi. Tekrar, sonra tekrar pozisyon değiştirdim, sorunu çözmeye çalıştım.

"Sakin ol," dedi Grayson, elini oynarken dudaklarını kulağıma yaklaştırarak beni yerimden sıçrattı.

"Bana kumar oynuyorsun, bir de sakın ol diyorsun..." İnanamayarak gülmemi engelleyemedim.

Aniden dudaklarıma bir sigara dayandı. "Siktir git, ispiyoncu." Kartlarını aldı, sigarayı dudaklarıma dayayarak beni bekliyordu. Rahat bir pozisyona geri dönmek için bacağının üzerinde kıpırdandım.

Grayson bacağımı kavrayarak beni hareketsiz tuttu. "Odaklanmamı engelliyorsun. Odaklanmamı kaybettiğimde kaybederim. Bunu mu istiyorsun, İspiyoncu?"

Hiçbir şey yapmadığımda, taş gibi bakışları benimkilerle buluştu, gözlerimizde bir soru vardı. Bunu ve bana olan her neyse onu söndürmek için derin bir nefes aldım.

Sigara içtiğim ilk sefer değildi. Hem de hiç değildi. Ama duman ciğerlerimi doldururken gözlerim Charlotte'unkilerle buluştu.

Her şey kısa devre yaptı. Duman boğazımı yaktı. Gözyaşlarım odayı bulanıklaştırdı.

Yeterince güçlü öksüremedim.

Lottie hiç mutlu görünmüyordu. Arkadaşları ise ondan da mutsuzdu.

"Bu kötü bir fikir," diye öksürdüm.

Gray esrarı tekrar ağzına koydu ve az önce benim ağzımda olduğunu düşününce midem bir kez daha alt üst oldu. Esrar, dudaklarının kenarından dışarı çıkmıştı.

"Gergin misin?" Kaşını kaldırdı, pembe dudaklarında neşeli bir kıvrım belirdi.

Gray ışığını üzerime tuttuğu her an kendimi kaptırdığım bulanık sayıklama halinden gözlerimi kırptırarak çıktım.

"Charlotte üzgün görünüyor," dedim.

Oynamak üzere olduğu elini tutarken donakaldı.

Sonra yoluna devam etti.

"Ona gerçeği söylemelisin," diye devam ettim. "Onu geri istiyorsan, ona gerçeği söyle."

"Sen ortalığı karıştırmayı gerçekten çok seviyorsun."

"Buna dürüstlük denir."

Güldü. "Doğru. Buradaki en büyük yalancı sensin."

"Ne kadar çok yalan söylersen, onu o kadar çok kendinden uzaklaştırırsın," dedim. "Seni sevmediğini düşünüyor."

Belki de otun etkisiyle çekingenliğim azalmıştı.

"Senin amını istiyorum, İspiyoncu. Psikolojik analizini değil." Bir eliyle hâlâ kartları tutarken, diğer eli bacaklarımın arasına girdi.

Derin bir nefes al.

Benimle dalga geçiyor. Benimle dalga geçtiğini biliyorum. Bir tepki istiyor. Ona tepki vermemek için çok uğraştım. Her zaman çok hassas olmuştum ve eteğimin kumaşı bir kalkan görevi görse bile yeterli değildi. Çok inceydi ve daha kalın bir şey giymeyi diledim.

Grayson Crowne'un doğuştan gelen hakkı sahip olmak ve mülke sahip olmaktı ve bu, elinin ağırlığına, beni tutuşundaki rahat tavrına da yansiyordu.

"Yaptığın o numara için seni nasıl cezalandıracağımı düşünüp duruyordum." Bacağını kaldırdı, bacaklarımı dizinin etrafına yaydı.

Derin bir nefes aldım. "Bu benim cezam değil mi?"

"Belki de bedenini kumara yatırırken bana yalvarmanı istiyorum. Henüz karar vermedim." Sıcak dumanı üfledi, poker masasını ve ısıltılı odayı bulanıklaştırdı.

Sözleri üzerine karnım kasıldı, kucağında beni küle çeviren o sıcaktan besleniyordum.

Tepki vermeyin.

İsteddiği bu. Bütün bunlar bir oyun. Kucağına yıkılmamı istiyor ki ben yıkıldığımda gülebilsin. Ben ise kıpır kıpır kaldım, kelimeleri kafamda tekrar tekrar söyledim.

"Asla senden yalvarmayacağım." Sözlerim pürüzlü ve titrek çıktı ve yemin ederim Grayson boynuma yaslanıp gülümsedi.

"Bekaretini test etmeliyiz diye düşündüm." Dudakları tenime değdiğinde titredi. "En tuhaf olanlar her zaman sessiz, mütevazı olanlardır."

Bunu sadece beni etkilemek için söylediğini biliyordum ve kötü olan da, işe yaramış olmasıydı. Yıllar önce kaybetmiş olmama rağmen, bekaretim nedense hala benim en özel şeyimdi. Bu adamların evlerini, arabalarını ve şirketlerini ortaya koymaya hazır olmalarının sebebi buydu.

"Nasıl yalvardığını, nasıl daha çok fısıldadığını hatırlıyorum."

Kalçamın altında sertleşiyordu ama konuştuğunda sözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Masada uçuşan kartlara odaklanmaya çalıştım. Kartları dağıtan uzun parmaklarına. Ama içimdeki derin, ihtiyaç duyulan acıyla mücadele edemedim. Beni tüketiyordu ve o beni küçük düşürecekti.

Karşı koymak zorunda kaldım.

"Ağzı bozuk, ereksiyon halindeki bakir çapkın da öyle diyor," diye fısıldadım, kelimelerim hoşuma gitmeyecek kadar nefes nefese çıkmıştı.

Gerildi.

Sonra kartlarını aldı.

Konuştığında sesi daha sert, daha acımasızdı. "Bu vajinanın içine bir penis girmediğine bir dakika bile inanmıyorum." Beni daha sıkı kavradı ve dudaklarım boş bir nefesle aralandı. Olanları kimsenin görüp görmediğini anlamak için başımı kaldıramadım. Utanç damarlarımda dolaşırken, görüşüm bulanıklaşarak masaya baktım.

Neredeyse pes edecektim. İçimde dizginsizce büyüyen ihtiyacı gidermek için. Bunun yerine, bacağına hafifçe sürtünmeye çalıştım; zonklamayı hafifletmek mi yoksa teşvik etmek mi istediğimden emin değildim.

Gülerek bir sonraki eli dağıttı. "Satılma fikri seni heyecanlandırıyor mu? Eğer kot pantolonumu mahvedersen çok sinirleneceğim, İspiyoncu."

Bütün gücümle onun uyluğunu kavramama ve teslim olmama karşı koydum. Bunun yerine, sertleşmiş penisinin üzerine bastırdım.

"Sırtıma binersen, kuru temizleme faturasını sana gönderirim," diye fısıldadım karşılık olarak.

Gray donakaldı, sonra sert ve şiddetli bir hamleyle dizini bacaklarımın arasına sapladı. Nefesim kesildi, bacağına sıkıca kavradım. Onun için hâlâ bir oyundu... ama ben dağılıyordum.

Koymam gereken kuralı, zaten çiğnendikten sonra fark ettim: Grayson Crowne ile gelme. Çok sıcaklamıştım, düşüncelerim bacaklarımın arasındaki zonklayan ağrıya, tüylerimin diken diken olmasına karışmıştı.

Başım omzuna yaslandı. Gray, sanki ben orada yokmuşum gibi, yığın yığın bozuk para toplayarak oynuyordu. Dudakları, öne doğru eğilirken yanağımı okşadı, ateşli ve uyuşturucu bir his veriyordu.

"Eğer seni gerçekten seviyorsa, bakir olman umurunda olmaz," diye fısıldadım; belki o an doğru söylemişim, ya da ona teslim olmadan önce son bir saklanma çabasıydı.

Onun gerginliği o kadar inceydi ki, kelimenin tam anlamıyla bedenine karışıp erimeseydim fark etmezdim bile.

"Hemen geliyor musun?" diye tısladı.

Belki de beni gerçekten tahrik etmek istememişti; belki de oyunu fazla ileri götürmüştüm.

Taş gibi sertleşmişti. Demir gibiydi. Grayson Crowne ile seks nasıl olurdu acaba? Aklıma birden bu düşünce geldi. Yoğun. Çok yoğun. Grayson'ınki kadar kalın bir maske takmazsınız, gerçekten dizginlenemez bir şeyi saklamak zorunda kalmadığınız sürece.

“Kahretsin, öylesin.” Avucu bacaklarımın arasında sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. Sesinde şaşkınlık, boğuk bir ton vardı; eğer hemen ardından dudaklarından dökülen kelimeler olmasaydı, bir anlam ifade ettiğine inanabilirdim.

“Size tatlı bir şey söyleyeyim mi beyler?” dedi Gray. “Bu hizmetçinin bana karşı bir ilgisi var. Bakireliğini benim için saklıyormuş. Hanginiz onun yerine bakireliğini almak ister? Bahsi yükseltiyorum. Herkes ortaya!”

Ne!?

Bu sözler beni içinde bulunduğum tatlı, bulanık dünyadan bir anda çıkardı. Cipsleri merkezden geri çekmek için acele ettim.

"Ne yapıyorsun? Elinde iki ve üç var."

Grayson, hâlâ bacaklarımın arasında olan avucundan tutarak beni göğsüne doğru çekti. Odadaki tüm oksijen kayboldu.

Nefesi boynuma değdi. "Korktun mu, İspiyoncu?"

El sıkışmamak için tüm gücümü kullandım. Her şey bu ele kalmıştı. Ya o, ya da Halid adında bir sapıkla eve gidecektim.

“Geldiğini görüp görmediklerini merak ediyor musun?” Grayson’ın parmakları ince pamuk bariyerin üzerinde tehlikeli derecede hafifçe gezindi, sanki kendisinin bir parçasını geri tutuyormuş gibiydi. “Kıpırdama yoksa bu soruyu herkes adına ben cevaplarım.”

Amcamın "aşağılanma karşısında haysiyet" derken kastettiği buydu. Gerçekten Halid'le eve gidecek miydim?

Onunla eve gitmeme izin verir miydim?

Halid tam kartını masaya koyacakken, masaya altın bir sikke düştü.

Her şey durdu.

Diğer paralardan farklı olarak, bu paranın üzerinde işaretler vardı. Çok güzeldi, neredeyse dantel gibi görünüyordu. İşaretlerin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama para Gray'i dondurdu.

“Ne halt ediyorsun sen?” Gray, parayı atan kişiye baktı. “Bunu neden onun üzerinde kullandın?”

"Buna saygı göstermelisiniz."

Kalbim durdu. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Sesinin alçak, yumuşak tınısından anladım. Yıllardır duymamıştım ama

bekaretimi alan çocuğu asla unutamazdım.
Gölün batısında.

Gray beni bırakmak yerine kafesi daha da sıkılaştırdı, avucunu tüm karnıma yayarak beni göğsüne daha da bastırdı. Kısaca, aptalca bir şekilde, midemdeki kelebeklerin uçtuğunu hissedip hissedemediğini merak ettim.

West kaşını kaldırdı. "Meydan mı okuyorsun? Bir hizmetçi yüzünden mi?"

Oda sessizliğe büründü.

West du Lac uzun boyluydu—hatta Gray'den bile daha uzundu—geniş omuzları ve kare bir çenesi vardı. Kabarık kahverengi saçları ve sıcak kahverengi gözleriyle, buradaki herkes gibi gündelik ama pahalı kıyafetler giymişti, ancak önemli bir fark vardı: gözleri şefkatliydi.

Bir zamanlar onlara kanmıştım.

"Bu, senin bir tanesine bozuk para kullanmandan daha mı garip?" diye sordu Gray.

West omuz silkti. "Gray Crowne'un istediği bir şeye canım çekiyor."

Grayson güldü ama altımda çelik gibi gergindi.

Lottie'nin kahverengi gözleri karanlıkta parılıyordu. Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini, neden paraları olduğunu ve neden herkesin bu kadar gergin bir şekilde izlediğini bilmiyordum; ve birlikte gitmek istediğim son kişi West du Lac'tı, ama Lottie'nin gözlerindeki ifadeyi biliyordum.

Arkamı dönüp omzuma yaslandım ve fısıldadım: "Lottie izliyor. Her şey yolunda. Ben iyiyim."

Gray o kadar alçak sesle küfretti ki sadece ben duydum—ve sonra beni itti, ben de ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

O zaman anladım ki Gray benim içimdeki kelebekleri hissedebiliyordu, çünkü kelebekler çırpınmaya başladığı her an kanatlarını koparmaya kararlı görünüyordu.

Parlak zemindeki gölgeme bakakaldım. Herkesin bana baktığını, kahkahalarının sırtıma işlediğini hissedebiliyordum ki West önümde diz çöktü ve elini uzattı.

İçimdeki her şey onun elini itip yüzüne tükürmek istiyordu.

Lottie, Gray'in yanına oturmuştu ve Gray'in eli sandalyenin üzerindeydi, diğer eliyle de gevşek bir örgüyü kulağının arkasına itiyordu.

Yerdeki gölgeme gözlerimi kırıştırdım, göz kapaklarım birden alev alev yanıyordu. Göğsüm neden bu kadar ağrıyordu?

"Melek?" West elini daha da uzattı.

"Bana öyle seslenme," diye mırıldandım.

Ama West'in elini tuttum, çünkü ya bunu yapacaktım ya da yerde kalacaktım.

Kulübenin dışında, sahilde birkaç kuğu oyalanıyordu. Hava soğuktu, gece havası tuzdan çok soğuk kum ve ağaç kokuyordu. Üşüdüm ve West bana ceketini uzattı.

Ona uzun uzun baktım.

Elindekini bana doğru salladı. "Al şunu."

"HAYIR."

Birbirimize bakakaldık.

Benden ne istiyordu? Son otuz dakika böyle geçmişti, ikimiz de bir şey söylemenin eşiğindeydik.

West beni bir anda terk ettiğinde haftalarca ağladım, çünkü sadece beni terk etmekle kalmadı, resmen terk etti. Tek gerçek arkadaşımken bir anda hiçbir şey olmadı, ertesi sabah sanki yokmuşum gibi davrandı.

Sonra, bir Noel partisinde, bazı sosyetiklerin West'in bir hizmetçiyi nasıl bekaretini ona vermeye ikna ettiğinden sürekli övündüğünü duydum. Ağlamayı bıraktım ama acım dinmedi ve asla tam olarak iyileşemedim.

West sonunda, "Yani, Grayson Crowne'un bekaretini bahse girmesine izin mi veriyorsun?" dedi. Bunun neden yanlış olduğunu anlamamı istercesine kaşlarını kaldırdı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

İşte oynadığımız oyun buydu.

"Neden olmasın, Bay du Lac?" Masumiyet numarası yaparak gözlerimi kırıştırdım. "Birinin çıkıp da benimle zaten cinsel ilişkiye girdiğini söylemesi mümkün değil. Bu çok aşağılayıcı olurdu."

Bakışları sertleşti.

Uzun zaman önce aramızdaki sorunu fark ettim. Westley du Lac ve ben, yollarımızın asla kesişmemesi, birbirimizle asla konuşmamamız gereken iki insandık ve bir şekilde birbirimize aşık olduk. Ya da en azından ben olmuştum.

İçini çekti, sonra yanıma geldi ve ceketini omuzlarıma örttü. "Angel, bu hiç de öyle değil—"

West sözünü bitiremeden, beni ondan çekip aldı, ceketimi üzerimden yırtıp attı ve toprağa fırlattı.

Grayson.

"Batı."

"Gri."

Bakışma savaşı. Bir kuğu tısladı.

"Su topu takımındaki bazı arkadaşların seni arıyordu," dedi Gray. "Uyuşturucu hapların bitmesiyle ilgili bir şey miydi acaba? Emin değilim. Herkesin birbirini tebrik etmesinden dolayı duymak zor."

West öfkeyle baktı. "Su topu oynamıyorum ve bir öğrenci birliğine de üye değilim."

Gray kaşlarını çatı. "Hım... Neden öyle düşündüğümü bilmiyorum. Belki de 'Az önce Amerikan ordusu tarafından arkadan becerildim ve bundan zevk aldım' gülümsemen yüzündendir."

Birkaç saniye daha gergin geçti, ardından West, "Bırakın gitsin. Ben ödedim. Gerçekten itiraz mı edeceksiniz?" dedi.

"Onunla birlikte gitmene izin verdim. Onu sende bırakacağım demedim." Kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Eğer anlamadıysan özür dilerim, ama o benim."

Midem yine altüst oldu, ama daha da kötüydü. Aşağıya doğru aktı. Orada kaldı. Zonkladı. "O benim" demesi hoşuma gitti. İçimde büyüyen yabancı otları söküp atmaya çalışıyordum ama her konuştuğunda, sanki çelikle kaplanmış gibiydiler.

Avucunu uzattı ve üç altın sikke gösterdi. "Du Lac, bunca zamandır direndin. Ne için vazgeçtin?"

Bir an daha.

West omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerime baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Gray kolumu yakaladı ve beni sırtına doğru itti, ben de kaslarına sert bir şekilde çarptım. Artık West'i göremiyordum, Gray'in siyah gömleğinden başka hiçbir şey göremiyordum.

Bana olan tutuşunu sıkılaştırdı. "O iyi, Kaptan Amerika."

Burnumu ve ağzımı kumaş parçaları doldurdu; onun kokusu burun deliklerime doldu.

Beni bıraktı ve ben de ciğerlerime bolca hava çektim.

"West du Lac seni neden istedi ki?" diye sordu Grayson bana.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Neden bu kadar önemsemişine dair hiçbir fikrim yok." Bu kısım aslında yalan değildi.

Alaycı bir şekilde güldü. "Bana yalan söyleme. Bir şeyler mi planlıyorsun yoksa? Ona o acıklı hikâyeni mi anlatıyorsun?"

"Bana kızgın mısın?" diye sordum, göğsüme işaret ederek, patlamaktan duyduğum öfkeyle. "Bana kızgın olabileceğini düşünmeni sağlayan çarpık Crowne mantığını duymayı çok isterdim."

Boyun eğemezdim. Olamazdım. Beni istedikleri gibi kullanabileceklerini sanan zengin oğlanlardan çok bıkmıştım.

Grayson yüzünü buruşturdu. "Çarpık Taç—"

"Beni kumara attın!" Sözler, kendimi kontrol edemeden bir çılgılık gibi ağzımdan döküldü. "Beni... herkesin önünde... artık bana ne yaparsan yap umurumda değil. Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim. Bitti."

Belki Gray gibi biri için az önce olanlar normaldi, ama ben kumar oynamaya alışkın değildim.

Gray, öfkeli ve hızlı adımlarla bana ulaşmak için bir saniyeden az bir süreye ihtiyaç duydu ve aramızdaki karanlık kumsalı adeta yuttu.

"Bu bir kumar değildi," diye homurdandı. "Asla kaybetmeyecektim, İspiyoncu. Ben kaybetmem. Paylaşmam. Vücudun benim ve bu aptal planda kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda, bunu hiç şüphesiz anlayacaksın."

ON BİR

GİRİ

Saatler sonra Story yerde uyuyor ve ben uyuyamıyorum. Bu, uyuyamamamın sebebi olmasaydı yeni bir haber olmazdı. Bir ihtiyaç var. Bir sahiplenme. İçimde bir yabancı ot gibi büyüyor. Ona dokunmalarından hoşlanmadım. Kimsenin ona bakmasından bile hoşlanmıyorum. Ne kadar çok zaman geçirirsem, bir öpücüğün yeterli olmadığını ve tekrar yapsak bile asla yeterli olmayacağını o kadar çok anlıyorum.

Bu da bir daha asla tekrarlanamayacağı anlamına geliyor.

West'in onu kaçırdığı için neredeyse kafasını koparacaktım. Ona aile yadigarı bir para kullandı. Ne saçmalık? Sadece bir tane aile yadigarı paran var.

Bu kızda beni derinden etkileyen bir şey vardı.

İlk başta onu Lottie ile karıştırmak kolaydı, ama şimdi aralarındaki farklar inanılmaz derecede belirgindi. Eğer Lottie bir elmas olsaydı, Snitch de o elmasın döküldüğü metal olurdu.

Dışarıda kuğular hâlâ dalgalarla birlikte tıslıyordu, ama yarın sadece birkaç tanesi kalacaktı. Zaman hızla geçiyordu ve aklımdan çıkmayan tek şey yatağımın altında uyuyan kızdı.

Rahibe kıyafetlerini giyme şekli ya da sinirlendiğinde gözlerinin kocaman açılması... Kahretsin... sinirlendiğinde.

Çarpık Crowne mantığı.

Dürüst olduğunda hoşuma gidiyor. Acımasız olduğunda hoşuma gidiyor. Karşı çıktığında hoşuma gidiyor.

Kucağımda olduğu zaman sertleşmemek için tüm irademi kullandım ve sonunda başaramadım, hatta o kadar çok zevk aldım ki neredeyse gözlerim karardı. Çünkü o boşaldığında...

Kahretsin.

O geldiğinde.

Saten pantolonumun altına elimi sokup, onu düşünmekle bile sertleşmiş olan sikimi kavradım, tam bir haindim. Hiçbir şey değildi. Hikaye, saf ve basit bir eroin gibiydi. Güvenilmez, haince bir uyuşturucu. Ne pahasına olursa olsun damarlarımdan söküp atacağım kara bir çamur.

Onun kucağımda olmasının verdiği hissi sevdiğimden değildi mesele.

Bacaklarını benimkilerin üzerine açmış.

Kalçam penisime değiyor.

Onun boğuk, kısık iniltisini sadece ben duymuştum.

Kahretsin.

Daha sıkı kavradım. Yatağımın üzerindeki avize ay ışığında parıltıyor ve bulanıklaşıyordu. Başını omzuma yasladığında ağzını kendime çekmek istememiştim. Kahrolası ispiyoncu, kahretsin, ondan nefret ediyorum. Daha hızlı, daha sert çektim, onu cezalandırıyordum. Kendimi de cezalandırıyordum.

Neredeyse geldik.

İnledim. "Kahrolası limonlar."

"Özür dilerim," diye seslendi Snitch'in kısık, boğuk sesi karanlıkta.

Donakaldım, yerimden sıçradım.

"Aman Tanrım." Kalbim gümbür gümbür atarken alnımı ovdum. Bir nefes daha aldıktan sonra, başım adrenaline zonklarken yana döndüm. Snitch bana bakıyordu, gözleri kocaman ve sinir bozucu derecede sevimliydi. Bir aslanın yanına sokulan bir tavşan gibiydi. "Uyanık mısın?"

Saat sabah üçtü.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Limonlardan gerçekten haberim yoktu."

Lottie'yi düşündüğümü sandı.

Lottie, çocukluğumdan beri peşinden koştuğum kız.

Lottie, benim bir Crowne olmamı hiç umursamayan tek kişiydi.

Lottie, Snitch'in benim yerimde uyumasının sebebi sensin.

"Ben de öyle düşünmedim," dedim sadece.

Çünkü Lottie'nin limona alerjisi olduğunu nasıl bilmedim ki? Evet, Lottie ile yıllar içinde aramız açılmıştı... ama alerjiler doğuştan gelen bir şey değil mi?

"Neden uyanıksın?" diye sordum.

Omuz silkti. "Aslında pek uyumuyorum." Gerindi, sonra omzunu ovuşturdu. Yerde uyumanın ona zarar verip vermediğini kısaca düşündüm. Snitch'in yatağı, yastığı yoktu ama ona bir battaniye vermiştim.

"Daha fazla nüfuz mu arıyorsun, İspiyoncu?"

Esnedi. "Gecenin yarısı. Ateşkes ilan edebilir miyiz? Barış."

"Ateşkes mi?"

"Ben Story olacağım, sen de Gray olacaksın."

Gözlerimi diktim.

Ona güvenmemem gerektiğini her şey söylüyordu, ama gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıp esnemesini bastırmaya çalışınca, içimden ona gerçeği söyleme isteği geldi.

Hayır, bilmiyorum.

Aynı anda karnı da guruldadı ve esnedi, sonra da sesi bastırmak istercesine ellerini karnının üzerine bastırdı.

En son ne zaman yemek yediğini merak ettim. Bunu hiç düşünmemiştim bile. Acaba kendi kendine mi yemek yiyordu?

"Pekala. Ne olursa olsun. Ateşkes."

Kaşları birden çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, olanlardan sonra... sanırım beni kırbaça döveceksin diye düşündüm."

Falaka.

Böyle bir kelimeyi ancak Snitch kullanırdı. Gülümsedim, çünkü karanlıkta hiçbir şey göremiyordu.

Sadece İspiyoncu mu? Bana ne oluyor böyle?

Gözümü ovdum, ta ki her yer beyaz görünene kadar.

"Yarın ya da bugün, sanırım, mahvettiğin şeyi düzeltmek için bir şansın daha var. Başka bir gün, başka bir parti. Eğer yine mahvedersen..." Gözlerimi vücudunda gezdirdim, içimde kısa bir an için onun mahvetmesini istedim. Başımı salladım ve sırt üstü uzanıp avizeye bakmaya başladım.

Birkaç dakika daha geçti, Snitch bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Ona yatağa çıkmasını söylemek için ağzımı açtım ama durdum. Bana ne oluyordu böyle? Snitch, amaca ulaşmak için bir araştı.

Başka bir şey yok.

Snitch sonunda sakinleşti ve bir an uyuyakaldığını sandım; sonra kısık, boğuk sesi karanlığa karıştı.

"Bana yaptıklarınızı yaparken bir de Lottie ile nasıl birlikte olabiliyorsunuz anlamıyorum."

"Sana neler yaptım ben, İspiyoncu? Bacağımdan zevk aldığını hatırlıyorum." Yerimde kıpırdandım, penisimi düzelttim.

"Şey... ben... sen başlattın."

"Ama sen bitirdin."

İspiyoncu keskin bir nefes aldı ve ben de bir başka o lanet olası gülümsemeyi engellemek için dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Her şeyi çarpıtıyorsun," dedi sonunda.

Gözlerimi kapattım. Onun sesiyle uyuyabilirdim. Tıpkı iyi, temiz bir viski gibi. Dumanlı ve tatlı. Eskiden babamdan gizlice içtiğim türden.

"Sana yaptığım her şey onu ilgilendirmez."

Omuz silkerek, "Sanırım Playboy Gray'in tanımı bir nebze doğru." dedi.

Gözlerimi açtım ve yana dönerek ona dik dik baktım. "Birinin ideale sadık kalmam mı gerekiyor? Lottie muhtemelen şu anda başkasıyla birlikte oluyor."

Yüzümü buruşturup geriye doğru yuvarlandım.

"O benim kız arkadaşım değil." diye nefesimi verdim. "Biz birlikte değiliz. Lottie'nin evleneceğinden, hele ki benimle evleneceğinden haberi yok."

"Bu korkunç." Ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış halini gözümde canlandırabiliyordum.

"Bizim dünyamızda işler böyle yürüyor."

Düğün günleri aslında cenaze törenleridir, tek fark kadınların akmış rimellerini gizlemek için beyaz duvak takmalarıdır.

Elbette, tamamen eski bir gelenek değil. Hepimizin hayır deme ve her şeyi kaybetme seçeneği var. Mirasımızı. Ailemizi. Sosyal çevremizi.

"Ona gerçeği söyle," dedi Snitch hararetle. "Hepsi bir hataydı. Ya da ona bunu kasten yaptığımı, senin orada olacağını bildiğimi ve Grayson Crowne'u öpmek istediğimi söyle. Ben doğru olduğunu söylerim."

Sırtımdaki bir kas gerildi, kıpırdandım. Bunu neden yapmıştı ki?

"Hiçbir faydası olmayacak."

"Ama neden—"

"Neden olmasın?" diye sözünü kestim, daha fazla uzatmadan. Kahretsin, İspiyoncu gerçekten de ne zaman bırakması gerektiğini bilmiyordu. Kendini koruma içgüdüğü yoktu. Sinir bozucu derecede sevimliydi. Etrafımdaki herkes bana gerçek sorular sormaktan çok korkuyordu. Sadece cevabından emin olduklarında, beni gülümseteceğinden emin olduklarında soru soruyorlardı.

İspiyoncu değilim.

İhbarcı bilmediği için sordu.

Başımı yana çevirip onun ela gözleriyle karşılaştım. “ünkü ben Playboy Gray’im ve sen de benim için yalan söylemeye ikna ettiğim başka bir kızsın.” Gözlerini kaçırdı, ben de kollarımı gererek tavana baktım. “Yıllardır Lottie’ye uzaktan aşık oldum. Bana olan sevgisine karşılık vermediğini her zaman açıkça belirtti. O...”

O, benim nasıl algılandığımla, Crowne ailesiyle ve bu ailede olmanın ne anlama geldiğiyle hiçbir zaman ilgilenmek istemedi.

Onu suçlayamam.

Boğazımı temizledim. "Bütün yıl boyunca onu etkilemeye çalıştım, İspiyoncu, antika odasındaki o tek an için onun sandığı kişi olmadığımı ona inandırmaya çalıştım."

Bütün bunlar, belki de imkansız başarılabileceğim ve benimle evlenmek isteyen bir kızla evlenebileceğim umuduyla oldu.

Başımı ovdum. Kahretsin. Bu bana hiç benzemiyordu. Kimseyle konuşmazdım. En çok iletişim kurduğum kişi Woodsy'di.

Bir Crowne bükülürse, kırılır.

"Senin ağzından 'aşk' kelimesini duyacağımı hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı.

"Eğer bunu birine söylersen—"

"Yapmayacağım. Yapsam bile kimse bana inanmaz."

Onun bu kadar kolay kabul etmesine kaşlarını attım. Aramızda hayalet gibi bir sessizlik daha yayıldı ve uykuya dalmaya başladığını düşündüm ki konuştu.

"Özür dilerim. Daha çok çalışacağım. Yarın—yani bugün. Charlotte du Lac hakkında her şeyi öğreneceğim! Düzeltene kadar durmayacağım. Söz veriyorum. Beni çok iyi tanımadığınızı ve tanıdıklarınızın da pek iyi olmadığını biliyorum. Ama düzelteceğim. Bana ait olmayan şeyi almam. İnsanların sevgisini paralamam. Bunu yapmam."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Onu göremiyor olsam da yüzündeki ifadeyi, dolgun dudaklarını sıkıştıran kararlılığı görebiliyordum.

"Ateşkes bitti, İspiyoncu. Git uyu."

Sonunda uyuyakalmış olmalıyım, çünkü kısa süre sonra göz kapaklarıma parlak bir ışık vurdu. Sersemlemiş bir halde başımı kaldırdım. Her zaman sersemlemiş haldeyim. Crown ailesinin hiçbir üyesi iyi uyuyamazdı. Büyükbabam uyumazdı, kendini Teddy Roosevelt'e çok fazla benzetmeyi severdi. Annem ve kız kardeşim Gemma hap kullanırdı. Abigail'in ne yaptığını bilmiyorum; belki o da benim gibi kendi şeytanlarıyla birlikte uyuyordu.

Saçlarımı gözlerimden çekip yataktan kalktım.

"Ah!" diye bağırdı Snitch, uyluğunu ovuşturarak.

Ayağımı anında geri çektim.

"Özür dilerim. Misafir ağırlamaya alışkın değilim," dedim.

Genel olarak insanlarla birlikte olmaya alışkın değilim.

Bana dik dik baktı. Bunu kasten yapmadığıma inanmadığını anladım ama ona söyleyecek kadar umursamadım. Bana bakmasını ya da bakıp sonra gözlerini kaçırmasını bekledim ama o sadece yere dik dik baktı. Dudakları şafak ışığında yumuşak bir kalp gibiydi, öpülmeyi, emilmeyi, ezilmeyi bekliyordu.

Yataktan fırladım, aramızda mesafe koydum. Snitch gerçekten de zehirli sarmaşıktı. Kaşıntılı, acı verici, sinir bozucu, kökünden sökene kadar görmezden gelmek imkansız.

"Şey... Gray," diye seslendi. "Yani, Bay Crowne."

Merdivenlerin önünde durdum. "Öyle mi?"

"Şey...eğer seninle kalacaksam...duş almam falan gerekiyor."

Her şey bir anda oldu, karşı koymak için bir saniyem bile olmadı. İspiyoncu çıplaktı ve sonra ben de sertleştim, kaskatı kesildim. Yutkunarak, sağ gözümü ovuşturarak, İspiyoncu'nun görüntüsünden kurtulmaya çalıştım. Bütün o kıyafetlerin altında nasıl görünüyordu acaba?

Onun Amish rahibesi gibi giyinmesinin iyi bir şey olup olmadığına, o kıyafetlerin altında ne olduğunu görmenin beni daha da delirtip delirtmeyeceğine veya merakımı dindirip dindirmeyeceğine karar veremiyorum.

"Benim kanadımda dört buçuk banyo var," dedim sesim boğuk bir şekilde. "Birini kullanabilirsiniz. Sakın benimkini kullanmayın; o kuzeydeki."

Adımlarımı hızlandırdım, açık merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

"Bekle!" diye seslendi arkamdan. "Hangisini kullanabilirim?"

Ofisime doğru dolanarak girdim ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Kımıldamadım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve sanki polislerden kaçmış gibiydim. Penisim taş gibi sertti. Bu kızın yanında sertleşmeyi durduramıyordum. Penisimin inmesini dilemek için kafamı kapıya vurdum.

Duş açıldı, su fışkırdı. Ses çok yakından geliyordu, sanki koridorun hemen sonundaki duşu seçmiş gibiydi ve onu, vücudundan aşağı akan suyu düşününce kaskatı kesildim. Nasıl görüldüğüne dair çok az fikrim vardı. Giysileri çok bol ve şekilsizdi, ama göğsüme nasıl değdiğini, bacaklarının benimkilerin arasında nasıl açıldığını biliyordum.

Peki kalçaları nasıl kıvrımlıydı?

Yerimden kıpırdamadım. Suyun şırıltısını dinliyordum. Penisimin tenime yapışması, kumaşı koyulaştıran ıslak bir leke oluşturmıştı. Kadın bacağıma boşaldığından beri, aklımdan vajinasını bir türlü çıkaramıyordum. Şimdi onu, çıplak ve ıslak halini hayal ediyordum.

Zencefilli kurabiye kabuğundan aşağıya su damlıyordu.

Bacaklarının arasında.

Boş ver gitsin.

Bu tıpkı porno gibi. Ona mastürbasyon yapmamın hiçbir anlamı yok. Elimle pantolonumun altına uzanıp sıcak, sert etini kavradım, daha önce başladığım şeyi bitirmeye kararlıyım. İçimdeki bu isteği atmak istiyordum.

Düşün suyu akarken kendimi okşadım, onun görüntüsü bana seslenen bir siren gibiydi. Teni o kadar yumuşak ki. Öpülesi, emilecek ve ısırılacak türden. Teninin çoğunu saklıyor. Eminim her yeri yumuşaktır. İnledim, kapı kolu sırtıma batıyordu.

Daha sert ısır beni.

Kahretsin, ona verdiğim o öpücük izi soldu. Onu tekrar işaretlemek istiyorum. Morluklarla kaplamak istiyorum. Bacaklarının arasında. Amında.

Elimi daha da sıkılaştırdım. Çektim.

Dişlerimi ve dilimi içine batırdığımda nefesinin kesildiğini duy.

Tırnaklarının bana battığını hissediyorum.

O—ah—kahretsin.

Orgazmım bedenimi paramparça ederken, inleyerek başımı kapıya vurdum.

Derin nefes alıp verdim, boğazım ve göğsüm ter içinde kalmıştı. Aman Tanrım. En son ne zaman bu kadar sert ve hızlı boşaldığımı hatırlamıyorum.

Elimle yapış yapış olan şeye dokundum.

Ya da en son elimin üzerine boşaldığımda.

Onda ne olduğunu bilmiyorum. Her şey istediğimin tam tersiydi. Biraz Lottie'ye benziyordu ama Lottie'ye hiç benzemiyordu. Lottie sessiz, içine kapanık biriydi. Kıyafetinin aksine, bu kız tam bir siren gibiydi.

Dün gece ne konuşmuş olursak olalım, Snitch'in de tıpkı diğer tüm kızlar gibi sadece Grayson Crowne'u tanıyan biri olduğunu biliyorum. Param, ismim ya da dergilerde yazılanlar olsun, neye kanmış olursa olsun, bir seraptan ibaretti. Ve onlar gibi, sonunda onu ele geçirmeye çalışacaktı.

Temizlendim ve buz gibi bir duş almaya karar verdim. Belki duş bittiğinde saçları kurumuş olurdu. Islak buklelerin kalp şeklindeki yüzünün etrafında damlayıp kıyafetlerini ıslatması düşüncesi... kahretsin.

Başımı salladım.

Buz gibi bir duş.

Ana banyomun kapısını iterek açtım; sonra beynimdeki her şey kısa devre yaptı.

İspiyoncu çıplak.

Kahretsin.

Soru cevaplandı.

Çılgılık attığı anda gözlerimiz birbirine kenetlendi.

ON İKİ

HİKAYE

Utançtan delirmiş bir halde aceleyle bir havlu kapmaya çalıştım ama Grayson hiç kıpırdamadı. Sadece beni izledi.

"Kuzeydeki hariç herhangi birini kullanabileceğimi söylemiştin!" dedim, vücudumu gümüş renkli yumuşak havluyla örterek.

"Bu kuzeydeki," dedi Grayson, sesindeki son derece bağımlılık yapıcı bir sertlik, tıpkı pürüzsüz viski gibi.

İçimden "asla yumuşamış waffle yemem" diye düşündüm ve... kahretsin.

Bu banyo güzeldi, ama Grayson'ın kanadı olduğu için her şeyin güzel olacağını düşündüm. Küvet, çoğu jakuziden daha büyüktü ve okyanusa bakıyordu. Duşa, dirseklerimi ince kenara dayayıp koyu mavi dalgalara bakmayı hayal ettim.

Grayson utanmadan vücudumu inceledi. Tüylerim diken diken oldu ve boğazıma kadar indi, gri eşofmanının altında sertleştiğini izlerken. Uzun, kalın, sivri bir hat giderek daha da belirginleşiyordu. Gözlerim bir o hatta, bir gözlerine, bir de ona gidip geliyordu. Yeni uyanmış saçları daha da seksi, daha dağınık görünüyordu, gözlerindeki ifadeyle uyumluydu.

"Grayson?" Bayan Tansy Crowne'un sesi o anı böldü. "Grayson, burada mısın?"

Sesini duyduğumda kafam birden ona döndü. Tansy Crowne oradaydı ve ben onun en sevdiği çocuğuyla çıplaktım.

"Sec," diye karşılık verdi, sesi sertti, gözleri hâlâ bana kilitliydi.

Gözlerindeki ifadeyi çözemedim; karanlık ve karmaşıktı. Sessiz bir Grayson tehlikeli bir Grayson'dı. Sessiz Grayson beni gizli kumarhaneye götürmüştü ve orada bir gece onunla bahse gireceğimi sanıyordum. Öyle sert bir orgazm yaşadım ki gözlerimin önünde yıldızlar belirdi...

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, Tansy duymasın diye.

Gözlerim sürekli onun sertleşmiş penisinde dönüp duruyordu. Dün beni orgazma ulaştırmasının sebebi bana değer vermesi değildi. Beni aşağılamak için yapmıştı. Aslında benden hoşlanmıyordu. Onun için bir hiçtim. Charlotte onun hayallerindeki kızdı. Ben ise o hayalleri mahveden kızdım.

Karnımdaki kelebekler sadece dinlemek zorunda kalacaktı.

Gray elini uzattı. "Havlu mu verirsin?"

Onu vücuduma daha sıkı bastırdım. "Ne?"

Sesinde hiçbir duygu yoktu, hiçbir şey. Tüm ateş, her şey sönmüştü.

"Dedim ki, 'Lanet olası havlumu ver.' Sana bir kural koydum ve sen onu çiğnedin. Sanırım aranızdaki anlaşma bu."

Gray'in yüzünü kaplayan tüm duygu ve yoğunluk kaybolmuştu. Yanaklarında beliren hafif gülümsemesi tekrar yüzüne geri dönmüştü.

Bunu beni küçük düşürmek için yaptığını biliyordum.

Onun banyosunda bulunduğum için beni cezalandırmak amacıyla.

Ama ona tepkimi göstermeyecektim. Derin bir nefes aldım, sonra ayağa kalktım. Havluyu çözdüm, bir anlığına sıkıca tuttum, sonra yere bıraktım. Köşeye doğru tekmeledim. Gözleri alev alev yandı; sonra arkasını dönüp banyo kapısını arkasından kapattı.

GRİ

Kapıya dik dik baktım.

Hayal gücüm zayıftı, resmen içki içmiştim. Topladığı saçları sırtına dökülmüş, bukleleri yüzünün etrafında umursamaz bir hale oluşturmuştu. Vahşi görünüyordu. İlahi. Su, kıvrımlarından aşağı, sanki 17. yüzyıldan kalma bir yağlı boya tablosuymuş gibi damlıyordu. Göğüsleri dolgundu, ellerim için mükemmel büyüklükteydi, ezilmeyi ve ısırılmayı adeta yalvarıyordu.

Gözlerim bacaklarının arasına kaydığı an, işimin bittiğini anladım.

Yeni tıraş edilmiş bir vajina. Tanrım, kahretsin. Sanki bir rahibe cübbesini yırtıp atmış ve bir seks kedisini ortaya çıkarmış gibiydi. İspiyoncu, çelişkinin içinde bir paradokstu. Çok yumuşak dudakları tutan güçlü bir çene. Saflığın içine sarılmış seks.

"Grayson?" diye seslendi annem ve konuştuğunu fark ettim. "Ne dediğimi duydun mu?"

Gözlerimi kırpıttım ve annemin sağ eliyle boynunu nazikçe tuttuğunu gördüm.

"Hayır. Üzgünüm."

"Dedim ki, kız kardeşinin dün gece yaptığı son numarayı gördün mü?"

Hemen geliyor musunuz?

"Biraz dalgındım."

"Abigail benim güzel labirentimi mahvetti."

"Ah." Demek bu yüzden alev alev yanıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bütün gece uyuyamadım," diye devam etti annem. "Zavallı kız kardeşin kontrol edemediği duygularla çok mücadele ediyor. Kuzenin Emmaline'in o inzivaya nasıl gittiğini biliyor musun? Çok daha olgunlaşmış bir şekilde geri döndü. Sanırım Abigail için de iyi olabilir."

Emmaline neredeyse lobotomi geçirmişti. Kuzenlerimiz Rosemary Kennedy'ye bakıp, "Aferin sana!" diye düşündüler.

Bu alışılmadık bir davranış değil, annemin benim yanımda kız kardeşlerimden birini tehdit etmesi. Bu bizim aramızda bir oyun. Onları tehdit ediyor, sonra ben de bir şeyden vazgeçiyorum ki tehdidini gerçekleştirmesin. Genellikle daha pasif davranıyoruz, etrafından dolanıyoruz.

Gemma yine bir bahçıvanla yakalandı, kendi kanadına girişini kısıtlasak daha iyi olur... Ah, Grayson, sürekli o dergi kapaklarında yer alman ne kadar üzücü.

Bugün dans etmek hiç içimden gelmiyor. "Ne istiyorsun anne?"

Boğazından sanki can damarına hakaret etmişim gibi bir ses çıktı. "Oğlumla konuşmak için."

Ama başka hiçbir şey söylemedi ve gitmedi.

Sanırım biz çok fena dans ediyorduk.

Aklında bir şey mi var anne?

"Eğer gerçekten bilmek istiyorsan... evde dedikodular cirit atıyor."

"Her zaman öyle değil mi?"

Boğazını ovuşturdu. "Bazıları buna Külkedisi masalı diyor—bana öyle bakma Grayson. Kız kardeşinin kızını çalıp kendi kanadına saklamışken buna başka ne diyeceğimi ben de bilmiyorum."

Pencereden dışarı baktım. "Sakın ona bir şey deme."

Hava kapalıydı. Sahil, çelik gibi okyanustan dumanlı gökyüzüne ve kül rengi kuma kadar soluk gri tonlarındaydı.

Müzikal bir tonda alaycı bir şekilde, "Sen her zaman çok zeki bir çocuk oldun," dedi.

Bekleyin...

"Yani endişelenmeme gerek olmadığına eminim. Sen zekisin Grayson, demek ki benim göremediğim bir şeyi onda görmüşsün. Biliyorum ki sen..." Derin bir nefes aldı. "On yıllardır süregelen bir şeyi tehlikeye atmazdın—"

"Anne," diye sözünü kestim, arkama bakarak.

"Hım?" Bana kocaman gözlerle, masum bir gülümseme verdi; Tansy Crowne'u tanıyorsanız, bunun bir göz boyamadan başka bir şey olmadığını bilirsiniz.

Annemin ne istediğini biliyordum; Snitch'i serbest bıraktığımı söylememi istiyordu. Onu geri gönderiyordum.

Ama yine de ona vereceğim tüm morlukları gözümde canlandırıyordum.

Ayak bileğinin kıvrımı. Uyluğunun iç kısmı. Çıplak vajinası, çıplak dudakları—

Diğer tırnağımla tırnağımı kazıdım. "Onunla işim henüz bitmedi."

Bir an için annemin kusursuz maskesi düştü. Sonra tatlı bir gülümsemeyle, "O zaman gidip kız kardeşine günaydın demeliyim," dedi.

Çenemi sıktım. "Henüz işim bitmedi. Hiçbir şeyi tehlikeye atmayacağım. Lottie evlilikten habersiz bile."

"Büyükbabanız son zamanlarda o piçlerle özel bir ilgi göstermeye başladı," diye devam etti yumuşak bir sesle. "Sizin eskiden yaptığınız gibi onlar da onunla tatile gidiyorlar."

Burun kıvırdım.

Tatil.

Çocuk işçiliği için kullanılan komik bir kelime.

"Gözden düşmemden mi endişeleniyorsun?"

Crowne soyadını taşıyan sadece beş kişi var, ama babam öldüğünde, birdenbire piç çocuklar gibi şeyler önem kazandı.

Bensiz bu her şey çöker. Dünyasının dönmesi için bana ihtiyacı olan annem. Kapalı kapılar ardında başlarına astığı tehditlerden habersiz kız kardeşlerim. Büyükbabam... dürüst olmak gerekirse, o beni bir piçle bile değiştirirdi.

Annem söylediklerimin saçma olduğunu düşünerek homurdandı ve elini yanağıma koydu. "Bu imkansız." Elini hâlâ yanağımda tutarken kapıya baktı. "Gerçek bir evliliğin olacağına çok sevindim. Mutlu bir evlilik."

Onunkinden farklı olarak, demek istedi.

Ama Lottie sadece çocukluğumdan beri sevdiğim kız değildi; varis Grayson Crowne için tek seçenektir. Annem, kız kardeşlerim, büyükbabam için de tek seçenektir.

Geriye doğru bir adım attım ve cebimden bir lolipop çıkardım; bu, çocukken dedemin peşinden gittiğimden beri süregelen sinirsel bir alışkanlığımıdır. Sert şeker dilime değdiği anda durakladım.

Limon. Neden illa limon aroması olmalıydı?

"Charlotte du Lac çok hoş bir kız," dedi, gözleri zekice parlıyordu.

"Evet," dedim. "Öyle."

ON ÜÇ

HİKAYE

Dışarı çıktığımda Grayson Crowne gitmişti. Yatak odasında yalnızdım. Yalnızdım... bu çile başladığından beri ilk defa. İnce perdelerden soğuk, tuzlu bir esinti esti, kollarımda tüylerimi diken diken etti.

Banyodan çıkmadan önce bir saat kadar beklemiştim. Grayson çıktıktan hemen sonra kıyafetlerimi giydim ama Tansy ile bir karşılaşma riskine girmek istemedim. Konuşmanın sadece bazı kısımlarını duydum. Tatiller ve büyükbaba gibi boğuk kelimeler, dürüst olmak gerekirse, her şey anlamına gelebilirdi. Büyükbabaları her zaman tatillerde gelir ve ihtişam ve tören gerçek bir kraliyet ailesine rakip olurdu.

Tüm Crowne'lar tatil için geldi.

Hepsi bir arada.

Büyük teyzeler, iki kuşak uzak kuzenler, gayrimeşru çocuklar. Biz hizmetkarların, tüm Crowne ailesi bir araya geldiğinde kullandığımız bir terimimiz var: Crowne'ların Korozyonu. Sanırım Crowne Hall'daki Noel, Noel Baba'nın evindekinden daha büyük bir olay olabilir.

Odanın ortasında dururken dudağımı ısırdım. Meraklı biri değildim ama Grayson söz konusu olduğunda bu dürtü çok güçlüydü. Yine de, ne olursa olsun, kimsenin eşyalarımı karıştırmasını istemezdim. Bu yüzden okyanus manzaralı koltuğa oturdum.

Ve keman çaldı.

Burada birkaç gün geçirdikten sonra, daha önce fark etmediğim küçük şeyleri, onun Grayson'a özgü davranışlarını fark etmeye başladım. Mesela,

çekmecesinin tamamı lolipoplarla doluydu. Bütün kalemleri yeşildi, sadece bana sırlarımı yazmamı söylediği kalem değil.

İki ay boyunca orada kalmayı başarabilirsem neler öğreneceğimi merak ediyordum.

O sabah yine güçlü bir rüzgar esip açık pencerenin yanındaki sehpadan kalemleri ve defteri düşürünce midem bir kez daha guruldadı. Onları almak için koltuktan kalktım. Defter kelebek gibi açılmıştı ve sayfada durdum. Daha bir şey okuyamadan defter hızla kapandı.

Derin bir nefes aldım ve Grayson'ın gözlerine baktım.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye homurdandı.

"BEN-"

"Seni iki dakika yalnız bırakıyorum ve hemen etrafıma bakmaya başlıyorsun?"

"Hayır—" diye tekrar denedim, ama sözüm kesildi.

"Bir dergiye satmak için iyi bir şey mi arıyorsunuz?"

"Gizlice bakmıyordum!" diye sonunda patladım. "Düştü."

Gözlerini kırıştırdı, yüzündeki öfke şoka, yerini şüpheyeye bıraktı.

"Tabii ki," diye alay etti ayağa kalkarken.

"Her şeyi yeşil renkle mi yazıyorsunuz?" diye sordum, kendi yerime geçerek.

Bir an duraksadı, sonra defteri ve kalemleri masanın üzerindeki dağınık lolipopların arasına fırlattı.

"Sen çok meraklısın."

"Temelde esir durumdayım," diye mırıldandım. "Başka ne yapmam gerekiyor ki?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, ama hemen dudaklarını bükerek o gülümsemeyi bastırdı.

"Pablo Neruda yeşil rengi umudun rengi olduğu için kullanmıştı," diye düşündüm.

Duraksadı. "Peki, ne olmuş yani?"

"Pablo Neruda'yı sever misin?"

Bir başka uzun an.

"Kim olduğunu bilmiyorum." Yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Boş bakışlar. Bu sıkılmış küçümsemenin bir maske olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Bu yalnız çocuğun dünyadan başka neler sakladığını merak etmeye başlamıştım.

"Yalancı," dedim.

Tam ağızımı elimle kapattığım anda gözleri faltaşı gibi açıldı. Ben de acaba ölüm dileğim mi var diye düşünmeye başlamıştım. Elleri ölümcül bir şekilde ellerimi kavradı ve yüzümden uzaklaştırdı.

"Gerçekten ölüm dileğin mi var, İspiyoncu?" diye benim düşüncelerimi tekrarladı.

"Kuralları neden sürekli çiğnediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Hiçbir zaman başka bir Crowne'un gözüne bakmadım, gözlerimi kaldırmadım, haddimi aşmadım... ta ki sen gelene kadar."

"Ne şanslıyım," diye dişlerini sıktı. "Önce hayatımın aşkını taklit ettin, sonra da sen, bilmiyorum? Orada çaresiz ve çıplak durursan sonunda seninle birlikte olacağımı mı sandın?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben öyle bir şey yapmıyordum, asla yapmazdım..."

Güldü. "Anlamadıysan söyleyeyim, İspiyoncu, hayatım boyunca yeterince acınası kızla karşılaştım zaten."

Yanaklarım kızardı. "Evet, ve sen onların hiçbirisiyle birlikte olmadın."

Gözleri parladı, bileklerimdeki tutuşu iyice sıkılaştı.

Aman Tanrım.

Çıldırarak üzüldüm.

Geri adım atmaya çalıştım. "Şey... senin yatağında olmak için mahallede kuyruk oluşturan kızlar var. Ve bunda hiç de fena değilsin... yani... gördüğüm kadarıyla."

Grayson korkamazdı; utanamazdı, değil mi? Utanç duygusunu benim gibi bilmesinin imkanı yok. Onu yakmıyor... değil mi? Su kolayca ulaşılabilirken bile ateşe benzin mi döküyor?

"Utaniyor musun?" diye sordum, intihara meyilliymişim gibi.

"Evet," dedi. "Ve şimdi bunu bilen tek kişi sensin, güvенеbileceğim tek kişi sensin." Sesi yalvarır gibiydi, ama gözleri keskin ve alaycı bir şekilde parlıyordu. "Bunu mu duymak istedin, İspiyoncu? Özel olduğunu mu?"

Kollarımı başımın üstüne çekti, bileklerime uyguladığı kuvvetle beni geriye doğru itti, ta ki açık okyanus penceresinin yanındaki duvara çarpana kadar.

Grayson bedenini benimkine bastırdı, bizi bir araya getirdi, sonra ellerini vücudumda aşağı doğru gezdirdi. Kollarımı havada tuttum. Hareket edemiyordum. Dokunuşu nazikti, neredeyse sevgi doluydu, sanki kumaşın üzerinden kıvrımlarımı ezberliyordu.

"Yakın zamana kadar, hiç kimse benim cinsel organımı içine almaya layık değildi."

Vücudumun hiçbir bölgesini keşfetmeden bırakmadı. Kalçalarımı, kaburgalarımı, hatta dirseğimin kıvrımını bile. Dudakları çenemin alt kısmına değdiğinde nefes alamadım.

"Sen buna layık değilsin, İspiyoncu," dedi. "Senin için hiçbir şey harcanamaz."

Acımasız ve kaba sözleri karşısında nefesim kesildi. Sıcaklık ve utanç, kaçınılmaz ikilem olarak bedenimi sardı.

Hiç etkilenmemiş bir şekilde geri çekildi. "Katılmamız gereken bir parti var. Asıl istediğim kız hakkında her şeyi öğreneceğini söylememiş miydin?"

ON DÖRT

HİKAYE

Grayson Crowne'da çalıştığım süre boyunca Charlotte du Lac hakkında öğrendiklerim şunlar: orkideleri, kelebekleri ve Emma romanını seviyor. Örümceklerden, kırmızı renkten ve kötü kızlardan nefret ediyor. Arkadaşlarının kim olduğunu düşününce bu ironik bir durum.

Charlotte du Lac hakkında adeta bir ansiklopedi gibiydim ve öğrendiklerim kafamı meşgul ediyordu. Grayson'la olanlardan ziyade Charlotte'a odaklanmak daha kolay ve daha iyiydi.

“Orkideleri çok seviyor,” diye fısıldadım Gray'e. “Ve trüf mantarlarını da...”

"Bunu zaten biliyordum," dedi. "Bana bilmediğim şeyleri söylemen gerekiyor."

Alt katta annesi başka bir parti vermişti, bu sefer terasta. Dünyaca ünlü viyolonsel sanatçısı ve rahat giyimli konuklara bakılırsa, bu gündelik bir brunch bağış toplama etkinliğiydi.

“Ya sen, İspiyoncu?” diye sordu Gray, garsonun elinden bir kadeh şampanyayı kaparken. Bana bakmıyordu, gözleri Lottie du Lac'ın durduğu altın taşın üzerindeydi.

Buradaki herkes gibi o da sade bir etek ve yakalı bir sweatshirt giymişti, ama zarif görünüyordu. Koyu kahverengi saçları başının tepesinde ipeksi bukleler halinde toplanmıştı. Sağ tarafı ise zarif örgülerle aşağıya doğru bastırılmış, aralarına altın halkalar geçirilmişti.

“Bilmiyorum...” Dağınık, kıvrıkcık saçlarıma güvensizce dokundum. “Hiç çiçek almadım. Ölen şeyleri sevmiyorum, tatlıları da sevmiyorum.” Dudaklarından tatmadığım sürece. “Ben fıstık ve bunun gibi sıkıcı şeyleri severim—ah! Lottie sürprizleri sever.”

"Tabii ki," dedi. "Senin amacın ne diye merak etmeye başladım."

Garson, çello şeklinde çikolata trüfleri taşıyarak küçük kalabalığın arasında dolaşıyordu. Lottie bir tanesine uzandı ama garson onu görmedi ve terasın diğer tarafına doğru yürüdü.

Gray, bir garsonu kenara çekti ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı, gözleri hala Lottie'nin üzerindeydi. Birkaç saniye sonra, Lottie her çeşit trüf mantarı getiren garsonlarla çevriliydi.

Başını geriye doğru atarak kahkaha attı.

Gray onu izlemekten kendini alamıyordu, ben de Gray'i izlemekten kendimi alamıyordum.

Grayson siyah deri ceket, beyaz tişört, koyu renk kot pantolon ve beyaz spor ayakkabı giymişti. Ama partideki herkes gibi, onun da kıyafeti hem gündelik hem de pahalı görünüyordu. Belki de derinin parlaklığından ya da tişörtünün göğüs ve karın kaslarına yapışmasından kaynaklanıyordu.

"En sevdiği müzik türünün metal olduğunu biliyor muydunuz?"

Bana şüpheyle baktı. "Hayır, öyle değil."

"Ha!" diye heyecanla işaret ettim. "Sonunda Grayson Crowne'un Lottie du Lac hakkında bilmediği başka bir şey daha."

Kendimden çok memnun olduğum için kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gözlerinde bir duygu belirdi. Aniden gerginleşince gülümsemem soldu.

Güvensiz.

Grayson lolipop çiğnemeyi bırakmamıştı, annesiyle ne hakkında konuştukları onu açıkça rahatsız ediyordu ama yüz ifadesi değişmemişti, tam bir maske takmıştı. Ancak ben bunun ardındaki gerçeği görmeye başlıyordum.

"Aşkın kokainle aynı yan etkileri olduğunu biliyor muydun?" dedim. "Bağımlılık yapıyor. Ve midendeki kelekler gerçek; adrenalin yüzünden oluyor."

Çenesi kasıldı. "Useless Facts Daily'ye abone olduğumu hatırlamıyorum."

Karnım guruldadı. Grayson'la birlikte olduğumdan beri neredeyse hiç yemek yememişim. Sadece partilerde bulduğum artıklardan ara sıra

atıştırma lıklar yiyebiliyordum. Bu sürdürülebilir değildi. Bunu biliyordum. Yemek yemenin bir yolunu bulmalıy dım.

Grayson gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana baktı, ama bu ifade hemen kayboldu. "Git bana işime yarayacak bir şey bul. Yaptığımız bu anlaşmayı yeniden düşünmeye başladım."

Yunan sütunlarının arasından sıyrılıp uzaklaştı. Ben de bilgi edinmek ve bir şeyler yemek için o gösterişli terastan ayrıldım. Ancak sunulan tek şey pastalardı. Ben lanet olası bir pasta istemiyorum. Bir tabak spagetti istiyorum.

Yine de masadan gizlice birkaç trüf mantarı aldım.

Karşıda kısa kesilmiş gümüş rengi bukleler ve açık gri bir takım elbise gördüm. Amcamla konuşmak için vakit bulmak çok zordu. Griye kapılmış tım. Onu takip etmek istedim ama bir omuz sırtıma çarptı ve Yunan sütununun kalın çıkıntılarına zar zor tutunarak sendeledim.

"Affedersiniz!"

Yumuşak eller beni dengeleyerek ayağa kaldırdı ve Lottie du Lac'ın koyu kahverengi gözleriyle karşılaştım. Hızla taşlı zemine baktım.

Ellerini kaldırdı. "Aşağı bakmanıza gerek yok. Ben bir Crowne değilim."

"Kimsenin gözüne bakmıyoruz, Bayan du Lac."

Bir an geçti; sonra, "Sen Grayson'ın...?" dedi.

"Hizmetçi," diye ekledim.

Sessizlik. Sanki cevabımı tartıyor, doğruluğunu değ erlendiriyordu.

Ağırlığını da merak ettiğim için bekledim.

"Bana limonlu kekleri getiren sendin—"

"Alerjiniz olduğunu bilmiyordum, yemin ederim," diye araya girdim. Kahretsin. Onu bölmeye hakkım yoktu. Kaslarım gerilmiş bir halde, cevap vermesini bekledim.

Derin bir nefes verdi. "Kimse öyle düşünmüyor... kız arkadaşım ve en yakın arkadaşlarım hariç. Bu bir kusur."

Bir kez daha sessizlik bizi sardı. Ama gidemezdim. Aldığım eğitim kalmamı söylüyordu. Bir hizmetçi, işten çıkarılmadıkça veya diğer kişi önce ayrılmadıkça asla gitmezdi. Bu yüzden kaldım ve yere baktım.

"Yani..." dedi Lottie sonunda. "Hizmetçilerin nasıl konuştuğunu biliyorum."

Bunun nereye varacağından emin değildim, bu yüzden sessiz kaldım. Lottie devam etti.

"Onunla doğru dürüst konuşalı çok uzun zaman oldu. Onu on yıl öncesine kadar tanıyorum. Muhtemelen ilk iPhone'un heyecanını hala yaşamıyordur."

Başımı kaldırdım ve sonunda gözlerine baktım. "Muhtemelen hayır."

Hafifçe gülümsedi, sağ yanağı kıvrıldı. "Biliyor musun, bir yıldan fazla süredir birlikte dışarı çıkıyoruz? Ailelerimiz ya da bir başkası hep orada oluyor. Sanki hâlâ Viktorya dönemindeymişiz gibi. Bir gece baş başa kalmayı planlamıştık ama..." Başını kaçırıp ve burnunu çekti. "Bir şey araya girdi."

Ben.

Yoluna çıktım.

Bu çok garipti. Lottie ile sanki sadece Grayson'ın yatağını temizlemişim gibi konuşuyordum, oysa yanında uyuyordum. Bu partiden hemen önce bana dokunmuştu... gerçekten dokunmuştu.

Ama bu sadece beni küçük düşürmek içindi.

Ancak bu sabah, beni çıplak gördüğünde, bir an için taş gibi mavi bakışları sahiplenici ve ateş doluydu.

Ama hayır...sadece aşağılamak içindi.

Bütün bunlar hiçbir şeydi. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Ağzında ne kadar sık lolipop olduğunu hiç fark ettin mi?" dedim yutkunarak. "Tatlıya düşkün."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Onun bu kadar çok şey bildiğim için üzülüğünü düşündüm, bu yüzden "Bu benim işim. Ben neredeyse bir Crowne ansiklopedisiyim." dedim.

Tamamen yalan değildi.

"Çocukken ona lolipoplarımı verirdim. Herkes oynarken o hep çalışmak zorundaydı. Bunun adil olmadığını düşünüyordum."

Gözlerimi Lottie'den ayıramadım, çünkü gerçek beni adeta boğdu. Grayson'ın her gün çiğnediği lolipoplar, çekmecede sakladığı şekerler... Onun kendisine duyduğu sevginin boyutundan haberi yoktu, değil mi?

Grayson'ın sesi yankılandığı anda gözleri omzumun üzerinden bana doğru kaydı. "Lottie, seni arıyordum."

"Hizmetçinizle konuşuyordum," dedi.

"Hizmetçim mi?" Lottie'nin sahip olduğu aynı şüpheci tonda yalanımı tekrarladı. Uydurma hikayemi tam olarak gözden geçirmemiştik. "Umarım sizi rahatsız etmiyordur."

"Hiç de bile."

Kelimenin tam anlamıyla ikisinin arasında sıkışıp kalmıştım, ama yine de hareket edemiyordum. Kenara çekilemiyordum.

"Size bir şey göstermek istiyorum," dedi Grayson.

Onların uzaklaşmasını izledim, içimde bir burukluk hissettim. Grayson, Charlotte gibi parası olan, mutlu ve neşeli biri için yaratılmıştı. Geçmişin, yüklerin kararttığı biri için değil.

Karnım tekrar guruldadı ve sonunda gerçek bir yemek yemek için arkamı döndüğümde Ellie beni durdurdu. Elinde bir tabak yemek vardı ve almam için işaret etti.

Gülmemi zor tuttum. "Ellie, aklını mı kaçırdın? Burada yemek yiyemiyorum."

"Bu benden değil." Etrafına bakındı, benden daha çok paniklemiş görünüyordu.

"Ne-"

"Hemen ye şunu." Tabağı sertçe önüme itti ve yere düşmemesi için beyaz ve altın yaldızlı porselen tabağı zar zor aldım.

"Gitmelisin," diye devam etti. "Bir süre hizmetlilerin bulunduğu alanlarda takılma. Bize soru sormayı bırak. Herkes senin kuralları çiğnediğini düşünmeye başladı."

Bu kurallar, bizi hizmet ettiğimiz gerçek aileden daha çok bir aile yapan "biz ve onlar" zihniyetiydi. Her ne pahasına olursa olsun birbirimizi koruduk ve asla gemiyi terk etmedik. Grayson için çalışmak üzere buraya gelen hizmetçiler asla uzun süre dayanamadılar. Nasıl dayanabilirlerdi ki? Biz tiranlar için çalıştık. İşkenceye dayanmak için güçlü bir aileye ihtiyacınız var.

Grayson Crowne'un beni tamamen etkisi altına alan dünyasından kendimi toparlamak için bir dakika ayırdım ve etrafıma baktım. Birkaç kişi sert bakışlarla beni izliyordu.

"Yapmadım," dedim şiddetle. "Ben—" Ona ne diyebilirdim ki?

Gray Crowne beni başka biriyle karıştıran bir bakir miydi?

Evet, bu çok iyi karşılanırdı.

Sonunda, "Başka seçeneğim yok," dedim.

“Sana inanıyorum. Hemen herkes sana inanıyor. Ama... bazı insanlar söylentilere kulak asmaya başladı.”

Yemeği didikledim. İlk gerçek yemeğim... ve fena değildi. Hatta hizmetçi yemeği bile değildi. Kraliyet ailesi ve dostları için yaptığımız türden bir şeydi; telaffuz edemediğim isimlere sahip etler ve Fransızca dediğiniz yeşil fasulyeler.

Birdenbire iştahım kayboldu.

İşimi kaybedip kaybetmeyeceğim konusunda o kadar endişeliydim ki, işimin beni tekrar kabul edip etmeyeceğini hiç düşünmedim.

Ailemin orada beni bekliyor olacağını hep varsaydım.

Göğsüme bir darbe almadan önce acıyı ve endişeyi hissetmek için yaklaşık yarım saniyem daha vardı. Tabak elimden fırlayıp mermer zemine düşerek paramparça oldu ve ben de onunla birlikte yere düştüm.

Saldırganlarıma dik dik baktım.

Şık giyinmiş Aundi ve Pipa, kollarını kavuşturmuş, bana sanki bir böcekmişim gibi bakıyorlardı.

ON BEŞ

GİRİ

Lottie, onun için özenle ayarladığım orkideye gülümsedi. "Bu limonlu keklerden çok daha iyi. Şey, sana bir şey aldım."

O, orkideyi tutmak ve omzuna astığı çantasına uzanmak için hareket ederken kaşımı kaldırdım. Çantadan bir... kek lolipopu çıkardı.

"Bu kadar kısa sürede yapabileceğim en iyi şey buydu." Elindeki pembe altın rengi buzlu küreyi uzattı. "Aslında bu bir hediye de değil, çünkü onu masalardan birinden aldım işte..." Kaşlarını çatarak sözünü tamamlayamadı, bakışları başka yerlere kaydı.

Elinden kaptım, sırtıma öne eğildim. "Lottie du Lac benim tatlılara düşkün olduğumu nereden biliyor?"

Yüzü kızardı. Kahretsin, bunu beğendim. Lottie gibi bir kızı kızartmak zordu. Çok fazla antrenman yapmıştı.

"Hayır, hayır, sadece... hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Onu ters çevirdim.

"Onu gördüğümde seni hatırlayacağım." Alt dudağını ısırarak, orkideyi vurgu yapmak için kaldırdı. "Yatağımın yanına koyacağım."

Benimle flört mü ediyordu?

"Yatağınız hala Beanie Babies oyuncaklarıyla dolu mu?"

Gözleri benimkilerle buluştu, parlak ve hafifçe kısılmış bir gülümsemeyle buruşmuştu. Elbette gülümsemesi gizliydi. Lottie gibi kızlara küçük yaşta asla dişlerini göstermeden gülmemeleri öğretilirdi.

Snitch'in nadir görülen, tüm dişlerini gösteren gülümsemesini hayal ettim; pembe dili üstteki iki dişine değiyordu. Az önce bana bahsettiği bir gülümsemeydi bu, çünkü karşımda duran kızda, tüm dikkatimi hak eden kızda, yeni bir şey keşfetmişti.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu Lottie, yanakları gülümsemeyle dolmuştu.

"Evet," dedim sesim titreyerek. "Hatırlıyorum."

Kadifemsi mor yapraklara baktı. "Sen her zaman tam bir Prens Charming'din. En ufak şeyleri bile hatırlardın. Ödevlerimi yapardın..."

Onu kahkaha atarak susturdum. "Vay canına, bu senin yatak odandan çıkmamalıydı. İtibarımı mahvedeceksin Lottie. İnsanlar Grayson Crowne'un bir kızın ödevini bacaklarının arasına girme şansı için yaptığını öğrenince ne olacak? Tam bir Newt gibi olacağım."

Gözlerini devirdi ama gülümsedi. "Bunu yapma sebebin bu değildi."

Omuz silktim. Belki de değil.

Koyu kahverengi bakışları tekrar benimkilerle buluştu. "Sen tam bir Prenssin, Grayson. Neden bir serseri gibi davranıyorsun anlamıyorum."

Daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi ama sessizlik bizi yuttu.

Ben de cesaretimi toplayıp bu işe giriştim.

"Her zaman sen oldun Lottie," dedim. "Benim için her şey sensin."

Kaşları çatıldı ve söylediklerimle boğuşan tarafını gördüm. Üzölmüş müydü?

Kahretsin.

Bu kızların ne hissettiğini anlamak çok zordu—aslında bu hayata doğan herhangi birimizin...gerçekten de. Lottie benim kız kardeşim gibiydi—Abigail değil. Abigail görünüşe göre DNA'sının o kısmını yakmıştı—dürüst olmama, kanımıza işlemiş olan maske. Ablam Gemma.

"Beni terk ettin, Grayson!" dedi üzgün bir şekilde ama sesini hiç yükseltmeden. Derin bir nefes verdikten sonra, "Rosey'deki o günü hatırlıyor musun?" diye sordu.

İnledim. "Nasıl unutabilirim ki?"

Kaşlarını çatıttığı yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu her zaman çok tatlı bulmuşumdur."

İşte tam da bu yüzden Charlotte du Lac farklı.

"Ertesi gün kitap raflarının arasındaki yerimize geri döndüğümde, sen başka birini getirmiştin. Başka bir kızla birlikteydin."

Ensemin arkasını ovdum. Ergenlik çağındaydım, utanıyordum. Onun orada olduğundan haberim bile yoktu. Onu incitmek için yapmamıştım.

Bunu kendime bir şey kanıtlamak için yaptım.

Derin bir nefes verdi. "Yani o karanlık odada seni o her kimseyle gördükten sonra oradan ayrıldım. Beni suçlayabilir misin? Yaptıklarından sonra?"

Yapamadım.

"Senin peşimden gelip beni geri kazanmaya çalışacağını düşünmüştüm... ama sen başka kızları, sonra başka kadınları seçtin. On yıldan fazla bir süre boyunca. Sonra bana kur yapmaya başladığında, bir yıl boyunca beni kendine bağladın, ama sadece o korkunç anı tekrar yaşamama neden olmak için."

Birdenbire bunların hepsi çok aptalca görünmeye başladı.

Orkide.

İspiyoncu.

Lottie'yi geri kazanabileceğimi düşünüyordum.

Onun bakış açısından ben bir hiçtim. Ve haksız olduğunu söyleyemezdim. Lottie benim hakkımda en net görüşe sahipti.

Elimle yüzümden aşağı doğru bir çizgi çektim.

"Sana kızgın değilim, Grayson," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle çıkmayı düşündüğümde kim olduğunu biliyordum. Bunu bunca yıldır gayet açık bir şekilde gösterdin."

Fakat bir tür duygu sözlerine ağırlık vermişti. Yutkunmasına ve dikkatini tekrar orkideye çevirmesine neden olmuştu.

Emin olamazdım. Aptal maske çok opakdı.

Üzgün müydü? Yoksa... rahatlamış mıydı?

"Neden benimle görüşmek istedin?"

Gözleri iriydi, ama Snitch'inkinden birkaç ton daha koyuydu ve yeşil rengi yoktu, benimkilerle buluştu.

Neden Snitch'i düşünüyorum ki?

Ağzını açıp bir şey söyleyecekmiş gibi yaptı, sonra fikrini değiştirdi. "Babam bana yakında bir düğüne katılabileceğimi söyledi."

"Ah."

İşte bu yüzden bu kadar üzgün. Nefret ettiği biriyle evlenmek zorunda olduğunu biliyor.

Garip bir durum baş gösterdi. Çellist daha hızlı, daha acil bir şarkı çalmaya başlarken, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Alçak akorlar

havada titreşiyordu... ve dikkatimi dağıtacak bir şey aramaya başladım.

Ceviz rengi gözleri ve derin bakışları olan bir kız için.

“Bana bir şey sor.” Lottie’ye döndüm. “Herhangi bir şey, beni üzse bile.”

Bana sanki deliymişim gibi baktı. "Seni üzecek bir şey sormayacağım."

Çıldırarak üzereydim. Hayatımın yarısını peşinden koşarak geçirdiğim kızla buradaydım ve rahibeyi aklımdan çıkaramıyordum.

“Acaba...” Lottie sözünü tamamlayamadı. “Acaba dördüncü partinize benimle gelmek ister misiniz?”

Ona dönüp baktım. "Lottie, beni gerçekten seviyor musun?"

Yüzündeki o ifadeyi biliyordum. Gemma o ifadeyi on yıldan fazla bir süredir takınıyordu. Ailesinin, çocuğun ailesinin sahip olduğu bir şeye sahip olmak istemesi yüzünden, nefret ettiği bir çocukla etkileşime girmeye zorlanmak. Rol yapmaya zorlanmak.

Kadın geriye dönüp orkideye baktı.

Ellerimi saçlarımın arasından bir kez daha geçirdim ve bu berbat durumdan gözlerimi kaçırdım; tam o sırada terasın kemerli girişlerinden Lottie'nin arkadaşları Aundi ve Pipa'yı gördüm.

Ayaklarının dibinde, İspiyoncu.

“Sanırım,” dedi Lottie birden. “Dürüst olmak gerekirse. Bizi başımıza bela açan türden bir dürüstlük. Anne babalarımızın kullanmamamızı söylediği türden bir dürüstlük—”

"Lottie," dedim, zaten geri çekiliyordum. "Sonra konuşuruz. Bunu düzeltiriz. Benimle evlenmek zorunda değilsin."

“Ah.” Kaşları çatıldı. “Şey, tamam...”

ON ALTI

HİKAYE

Çevremizde hizmetçiler zenginlere hizmet ediyordu, ama beni izliyorlardı. Birkaçının yüzünde endişeli bir ifade vardı; özellikle Lottie hakkında benimle konuşmaya istekli olanların.

Diğerleri ise sert ve duygusuz gözlerle izledi.

İçgüdüsel olarak, olacak her şeyin Lottie'nin kızı yüzünden olduğunu biliyordum.

"Böylece yanına kalacağını mı sandın?" diye sordu Aundi.

Pipa, "Sizin gibiler yıllardır Lottie'den faydalanmaya çalışıyor," dedi. "Masum olduğunu görüyorlar ve kimsenin onları izlemediğini düşünüyorlar."

"Bilmiyordum," dedim. "Gerçekten alerjisi olduğunu bilmiyordum."

Eğer birilerinin bana yardım edebileceğini düşünseydim, Aundi eğilip burnunu neredeyse benimkine değdirdiği anda o umudun kırıntıları rüzgârda savruldu. "Sizi izliyoruz."

Pipa sözlerine şöyle devam etti: "Grayson Crowne ile ne halt ettiğinizi bilmiyorum. Ama ne yapıyorsanız, ona o pastayı vermenizin sebebi bu olduğundan oldukça eminiz."

Terasın loş ışığını ve gülen misafirleri şöyle bir görebiliyordum ama kimse bana bakmıyordu. Zaten neden baksınlar ki? Parti dışarıdaydı ve Aundi ile Pipa neredeyse görüşümü tamamen engellemişlerdi.

Beni görselerdi de bir şey yapmazlardı zaten.

"Yalan söyleyen, sosyal statü peşinde koşan, fahişelerle ne yapacağız?" diye sordu Pipa.

Aundi'nin dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Onları ifşa et."

Aundi sırtımdaki saten düğmeleri kopardı, yırtarak beni boynumdan omurgama kadar çıplak bıraktı. Düğmeler uçuştı ve mermer zeminde sekti. Gömleğimin açılmasını engellemek için ön kısmını tuttum ve o da saçlarıma bir avuç minik kek tıktırdı. Çikolata ve vanilya kreması buklelerime yapıştı, ahududu jölesi alnımdan aşağı eridi. Mermere bakıp bunun bir an önce bitmesini diledim. Çellist hâlâ çalıyordu. Derin, titreşimli bir melodi.

Onun arkasında Ellie ve birkaç kişinin birbirlerine baktığını, sonra da bize doğru yaklaştıklarını gördüm. Göğsümde bir umut filizlendi. Bizim bir kuralımız vardı: Birimize bulaşırsan, hepimize bulaşırsın. Pipa ve Aundi kadar pervasız olma ayrıcalığına sahip olmayabiliriz, ama intikamımızı aldık.

Pipa başıma dökmek için bir şişe şampanya aldı ve ben de gözlerimi kapattım. Yanmayı dindirmek ve bunun bitmesine saniyeler kala durmak için.

Ama sonra hiçbir şey olmadı ve korkunç bir gürültü duyuldu. Hizmetçiler imdadıma mı gelmişti?

"Grayson—" diye başladı Pipa.

"Kapa çeneni."

Grayson'ın acı ve buz gibi sesi, odada bir sessizlik dalgası yarattı.

Gözlerimi açtım, nefesimi içime çektim. Gözleri benimkine dikilmişti, okumayı öğrenmediğim bir dilde sorular soruyordu. Alnıma jöle damladı ve utanç ruhumun dokusunda yırtıklar açtı. Bakışlarımı kaçırdım, Ellie'nin sorgulayan gözleriyle ve beni izleyen, bana hizmet etmek üzere olan her garsonun sorularıyla karşılaştım.

Grayson Crowne neden buna engel oluyordu? Grayson Crowne neden bana, bir hizmetçiye, yardım ediyordu?

Sonra Grayson hiç beklemediğim bir şey yaptı. Eğildi ve elini uzatırken diğer garsonların görüşünü engelledi.

Gözlerim onun arkasında, garsonların izlediği yere kaydı; yüzlerindeki sıcaklık buz gibi eriyip gidiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Bakışları daha da keskinleşti ve elini tutmazsam, çektiğim işkencenin gözlerime şampanya dökülmesinden bin kat daha kötü olacağını biliyordum. Elimi onun büyük, yumuşak eline koydum ve beni yukarı çekti.

"Biliyor musun," dedi, hâlâ elimi tutarken. "İnsanların eşyalarım dokunmasından gerçekten nefret ediyorum."

Kral, Pipa ve Aundi'ye soğuk ve duygusuz bir bakışla, sanki hizmetkârlarıyla konuşuyormuş gibi baktı.

"Grayson." Charlotte koşarak içeri girdi ve bana ve arkadaşlarına baktı. "Ne oldu? Aundi? Pipa?"

Grayson hâlâ elimi bırakmamıştı, sıcaklık bileğime yayılıyordu ve kalp atışlarım kontrol edilemez hale gelmişti. Sıkıca tutuyordu ama acıtmıyordu. Eli tamamen elimi sarmıştı ve elindeki damarlar zonluyordu.

Ellie'ye de, bizi izleyen diğerlerine de verecek hiçbir cevabım yoktu.

"Eğer biri ona doğru şöyle bir bakarsa..." diye devam etti Grayson, Charlotte'ı görmezden gelerek. Düşünürken yüzük parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Ölürsünüz."

Beni bileğimden sürükleyerek odadan çıkardı.

ON YEDİ

HİKAYE

Grayson beni salondan dışarı sürükleyip küçük bir taş kulübeye soktu. Sonra beni yere bıraktı ve elini salladı. Yırtık gömleğimi tutarak etrafı inceledim. Daha önce hiç fark etmemiştim. İçerisi tuz, taş ve yosun kokuyordu ve tavandan sisli güneş ışığı süzülüyordu.

Tişörtümü daha sıkı tuttum ve Grayson ceketini bana fırlattı, yüzüme çarptı. Aceleyle ellerimle yakaladım. Bir kolumu ceketinin içine soktum. Bana bir bakış attı, sonra sinirli bir sesle kollarımı ceketin kollarına çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Neden Lottie'nin yanında değilsin? Neden beni kurtardın?"

"Seni kurtarmadım." Ceketini omuzlarımda sıkıca tutarken dilinde acı bir ton belirdi. "Ben de insanların arabamı keyif için kullanmasından hoşlanmıyorum."

Lottie yerine beni seçmişti. Yine.

Bana her ne zaman biraz sevgi gösterse, içimde bir şey büyüyordu. Kötü bir şey. Olmaması gereken bir şey.

Ceketinin düğmelerini, gözlerindeki öfkenin tahmin edebileceğinden çok daha dikkatli bir şekilde ilikledi.

Dudaklarımı ısırdım ve o donakaldı, gözleri olan bitene kilitlenmişti. Ortam adeta alevlendi.

"Artık benimsin. Seni rahatsız eden herkesin hesabı bana ait olacak."

Kalbim davul gibi çarpıyordu.

Ağzım kurudu ve dudaklarımı yaladım.

Sözleri kadim ve ilkel geliyordu. Ona bu sözlerin ne anlama geldiğini sormayı çok istiyordum.

Ben de bunun yerine, "Burası neresi?" diye sordum.

"Güvercinlik. Büyük büyük büyükannemin gerçek bir kraliçe gibi davranmaya çalışmak için yaptırdığı saçma sapan bir ortaçağ yapısı."

Onu inceledim, içimde bir soru belirliyordu. Burası kolayca gözden kaçabilecek bir yerdi. Dış cephesini sarmaşıklar kaplamıştı. Crowne Hall'un daha tarihi olan doğu ucundaydı ve eski taş duvarların bazıları hala ayakta duruyordu.

"Beni neden buraya getirdiniz?"

"İçeride çok fazla ahmak var." Parmakları ceketini daha sıkı kavradı.

"Arkadaşlar," diye alaycı bir şekilde düzelttim.

"Evet," dedi hiç espri yapmadan. "Bu dünyada, onlar arkadaştır."

Başımı kaldırdım, boynumu geriye doğru eğerek mavi gözlerine baktım. Arkadaşları... En sevdiği yemeği bilmiyorlar. Bakir olduğunu bilmiyorlar. Ne biliyorlar ki? Gerçek Grayson Crowne'u tanıyan var mı?

"Yalnızlığın en bağımlılık yapan uyuşturucu olduğunu hep düşünmüşümdür," diye fısıldadım.

Gözlerinin kenarları kısılmıştı ve ben de omuzlarındaki yükü kaldırmak istedim. Bu yüzden avucumu yanağına bastırdım. Beni durdurmadı.

Belki de burasıydı.

Saniyeler geçti ve Gray bana hiçbir şey vermedi. Garip bir duygu ve güvensizlik bedenime yayıldı. Elimle uzanıp elimi indirmek üzereydim ki, ceketimden çekerek beni kendine doğru yaklaştırdı.

Neredeyse.

Bir milimetrenin çok küçük bir kısmı.

"Pablo Neruda hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu, konunun aniden değişmesi şaşırtıcıydı.

"O bir şair."

Gözleri gözlerime dikildi, gerçek cevabı zorla ortaya çıkardı.

Avucum yanağından omzuna kaydı ve yine beni durdurmadı. Grayson Crowne'a dokunuyordum, ona sarılıyordum, o da beni ceketimden sıkıca tutuyordu.

"Amcam bana 'Seni Sevmiyorum' şiirini okudu... ve ondan sonra takıntılı hale geldim. Hatta bir ara şair olmak istedim..." Sözlerim yarım kaldı, kendimi savunmasız hissettim, keşke geri alabilseydim diye

düşündüm. Boğazımı temizledim. “Onun yüzünden o kalemi kullanıyorsun, değil mi?”

Çenesi seğirdi, sessizlik çöktü ve ben bir yalan bekledim.

"Birisi bana bu hikayeyi anlatmıştı. Sanırım aklımda kaldı."

Gözleri o kadar çıplak ve cansızdı ki. Bunun altında daha fazlası olduğunu biliyordum ama kurcalamadım. Hâlâ ceketinin yakalarını tutuyordu. Sanki havadaki toz bulutu bizim için durmuştu.

“Dünyanın yükünü omuzlarınızda taşımanın ve kimsenin bu yükü görmemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Ve böylece o an paramparça oldu.

Boğazını temizledi, beni bıraktı ve geri çekildi. Gördüğüm her neyse, gitmişti.

“Senin gibi biri benim hayatım hakkında ne bilebilir ki? Eğer birine ceketimi sana verdiğimi söylersen—”

Parmaklarımı kıvırdım, avuç içim onu tuttuğum yerde havada kaldı. "Söylesem bile kimse bana inanmaz."

ON SEKİZ

GRI

O gece daha sonra uyumaya çalıştım ama Snitch'in midesi bir türlü susmuyordu. Canavarın bir başka homurdanma dalgası başladığında tavana bakakaldım.

"Hâlâ yemek yemedin mi?" diye sordum.

"Ne zaman yapardım ki?" diye sertçe karşılık verdi boğuk sesi. "Bana pastayla saldırıldığında mı, kumar oynarken mi, yoksa bunların arasında kalan tüm boş zamanlarımda mı?"

Çenemi oynattım.

Dokunmak.

Yatağımdan fırladım ve hizmetçileri aramak için kullanılan siyah-altın renkli döner telefonu almak üzere aşağı indim. Sipariş verdikten birkaç dakika sonra kapıma birisi vurdu. Woodsy elinde bir tepsiyle göründü.

"Geç kaldınız efendim," dedi.

Tepsiyi alırken omuz silktim. "Uyandırdığım için özür dilerim."

Tepsiyi neredeyse kucağına düşürüyordum. O da doğruldu ve gümüş kaplı yiyeceklere şüpheyile baktı.

"Bu nedir?"

"Artıklar." Yatağa geri sıçradım. "Afiyet olsun."

"Aman Tanrım," diye inledi. "Bu muhteşem. İtalyan yemeklerini çok seviyorum." Bu ses karşısında tüm vücudum kaskatı kesildi. Birdenbire aklıma sadece onu nasıl inletebileceğim geldi. Yavaşça ona baktım. Snitch'in dudaklarından biraz kırmızı sos damlıyordu.

Kahretsin.

Tekrar sertçe kıpırdandım.

Beni izlediğimi fark etti ve hızla yutkunarak ağzını sildi.

"Yemeğini sessizce ye. Burası bir lokanta değil."

Ben bakmıyorken gözlerini devirdi.

Gözlerini devirdi resmen.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

"Neruda'yı ilk nerede okudunuz?" diye sordu, ağzına kocaman bir spagetti lokması tıkarken.

Woodsy. Özellikle berbat bir günde bana ilk yeşil kalemimi o verdi. Kontrol edemediğim her şeyi yazmamı söyledi, çünkü yeşil umudun rengiydi ve belki de kader umutlarımı duyardı.

"Okul."

Snitch'in yemek yemesini beklerken, onun karnının doyduğunu bilmenin verdiği tuhaf bir sıcaklık göğsüme yayıldı. Onu beslemeye devam ettiğimi biliyordum.

"İşim bitti. Teşekkür ederim."

"Bir dahaki sefere açlıktan ölmeyi bekleme. Yiyeceğe ihtiyacın varsa, duşa ihtiyacın varsa, daha fazla rahibe kıyafetine ihtiyacın varsa, lanet olası bir ata ihtiyacın varsa, herhangi bir şeye ihtiyacın varsa, bana söyle."

Kaşlarını çattı. "Gözlerinizin içine bakamıyorum ama benden tampona ya da başka bir şeye ihtiyacım olduğunda size söylememi mi istiyorsunuz? Evet, tamam. Ben hizmetkarım Bay Crowne, siz değil. Getiririm, itaat ederim; sizden bir şeyler istemek iliklerime kadar aykırı."

Parmaklarına baktı.

Çenesini kavradım. "Sen hizmetçisin ve sana emir veriyorum. Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söyleyeceksin. Tamam mı?"

"Tamam." Onun boğuk sesli kabullenışı doğrudan cinsel organıma yöneldi.

Ona şöyle bir bakıp, "Neden böyle giyinmişsin?" diye sordum.

Pijamalı Snitch, nedense gündüz Snitch'ten daha örtülüydü. Dizlerinin altına kadar uzanan ve köprücük kemiğini örten uzun kollu bir gecelik giymişti. Bu sabahki görüntüler olmasaydı, vücudunda yara izleri veya dövmelemler olduğunu düşünürdüm.

"Bu dünyada, benim gibi biri için, göze çarpmaktansa ortama uyum sağlamak daha iyidir."

Güldüm. "Berbat bir iş çıkardın."

Önce benim dikkatimi çekmişti; sonra Lottie'nin arkadaşlarının dikkatini çekmişti.

Gözleri parladı. "Crowne Point Lisesi'ndeki sekiz dersinizden yedisinde ben vardım. Eminim ki hiçbirinde beni hatırlamıyorsunuzdur."

Kaşlarımı merakla kaldırdım. "CPH'ye mi gittiniz?"

"On dört yaşından beri burada yaşıyorum. Tüm kahvaltılarınızda ve akşam yemeklerinizde size hizmet ettim, Noel hediyelerinizi ağacın altına yerleştirdim, Bay Charles Crowne'un portresinin çerçevesini parlattım ve siz yerleri çizdikten sonra cilaladım. Kitaplarımı elimden düşürdünüz ve sabun kovamı sayamayacağım kadar çok kez devirdiniz."

Ellerimi sarı saçlarımın arasından geçirdim.

Dudaklarını ısırdı. "Neredeyse on yıldır burası benim evim."

"Burası benim evim—"

"Aslında değil," diye bağırdı. Resmen bağırdı. Bu bile beni susturmaya yeterdi. İspiyoncu bağırmaıdı. "Üst katımızda yaşıyor olabilirsiniz, ama bir evde yaşıyorsunuz, yuvada değil. Sevginiz ya da kahrkahanız yok. Acımasızlıkla etkileşim kuruyorsunuz. Biz sizin için hayalet gibiyiz. Burada yaşıyoruz, burası bizim evimiz, ama bizi fark ederseniz, bizi kovarsınız."

Doğrulup oturdum, bacaklarımı yataktan sarkıttım, dirseklerimi dizlerime koydum, ta ki Snitch'e daha da yaklaşına kadar. Dürüstlüğü o kadar bağımlılık yapıcıydı ki. Dudaklarımı yaladım, öne doğru eğildim.

"Burada araba kullanmayı öğrendim," diye devam etti. "Burada kalbim kırıldı..."

Onun kalbini kim kırdı ki?

Farkına varmadan ellerim yumruk olmuştu.

"Crowne Hall'a kadar bir evde yaşıyordum, şimdi ise bir evim var."

İnanamayarak dilim dondu, yüzüme de şaşkınlık yayıldı. "Gerçekten burayı mı seviyorsun?"

Herkesin burayı sevmediğini varsaydım. Kardeşlerimin de sevmediğini biliyordum. Annemin de sevmediğini biliyordum. Büyükbabam o kadar nefret ediyordu ki sadece bayramlarda geliyordu. Hizmetçiler burayı nasıl sevebilirdi ki? Bu düşünce aklıma bile gelmiyordu.

"Crowne Hall'un tek sorunu taçlar. Biz sizin için hayalet gibiyiz, ama siz? Siz bizim için canavarsınız. Etrafınızda sessizce dolaşıyoruz ve sizi asla uyandırmamak için dua ediyoruz."

Ona doğru eğildim, kokusunu alana kadar. "Kimse bana böyle konuşmaz."

Bugün Lottie ile yaklaşık otuz dakika sohbet ettim.

Artık bana kızgın değildi. Bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Ama daha da kötüsü, Snitch'le birlikte olduğum her seferinde olan o patlama sesini bekliyordum ve hiç gelmedi. Hava durumundan, müzikten, bizim gibi insanların konuşması gereken saygın konulardan konuştuk.

Şehvet.

Olay bundan ibaretti.

Lottie'yi yıllardır seviyordum.

Bana dik dik baktı. "Gerçekten arkadaşın var mı, Grayson?"

HAYIR.

Güldüm. "Benimle böyle konuşmaya devam etmek için aklını kaçırmış olmalısın."

"Belki. Annem bana gece olanların sayılmadığını söyledi. Yıldızlar yargımızı kör eder, gece de korkumuzu gizler. Aslında demek istediği, gece hırsızlık yapmanın daha kolay olduğu... erkeklerin karılarını terk etmesinin daha kolay olduğu..." Başını salladı. "Özür dilerim, ben öyle demedim—şimdi susacağım."

"Daha fazla bilgi verin."

Dudakları aralandı. "Yedinci yaş günümde annem bana polise nasıl yalan söyleyeceğimi öğretti. On üçüncü yaşımda ise annem bana bir erkeğin dikkatini çekmek veya korumak için vücudumu nasıl kullanacağımı çoktan göstermişti. Sanırım demek istediğim şu ki, anlıyorum. Çocukluğunuzun çalınması çok kötü bir şey."

Dünyanın yükünü omuzlarınızda taşımanın ve kimsenin bu yükü görmemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Senin gibi biri benim hakkımda ne bilebilir ki?

Tam bir pisliktim.

"Az önce ne demek istedin?" diye sordum. "Yalnızlık hakkında."

Yan yatmış, başını eline yaslamış, bana bakıyordu. Bu görüntü karşısında göğsümde bir burkulma hissettim. Sıradan bir şey değildi. Rahatlatıcıydı... Ve bunu sevdim.

"Şöyle düşünüyorum," dedi. "Etrafımızda ne kadar çok arkadaş, aile üyesi veya insan olursa olsun, hepimizin kimseye anlatamayacağı bir şey var, ruhumuzu kesen sivri bir cam parçası. Anlıyor musun?"

Kahretsin, evet. Yaptım. Hem de fazlasıyla.

“Yani sessizce kanıyoruz. Yalnız başımıza.” İç çekti. “Ama... eğer şanslıysan, seninle benzer bir cam parçasına sahip birini bulabilirsin. O zaman yalnız başına kanamazsın. Yalnızlığın bu kadar bağımlılık yapıcı yanı da bu. Her şeye rağmen, belki bir gün yalnız kalmazsın umudu.”

Göz kapaklarında bir ağırlık vardı ve duştan yeni çıkmış, kıvrıcık saçlarıyla oynayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Snitch'i dürten o sivri parça neydi? Kimseye söyleyemeyeceğini hissettiği şey neydi?

"Birini buldun mu, İhbarcı?"

Dudaklarını büzdü, alışılmadık bir şekilde sessizdi. Sonunda konuştuğunda, boğuk sesi dalgaların çarpışmasından zar zor daha yüksek çıkıyordu.

"Kanıyor musun, Grayson?" diye sordu.

Gözlerine baktım, sesim sertti. "Bilmiyorum. Ben bir muhbir miyim?"

İspiyoncu dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımın arasındaki boşluğa girdi. Bunu düşünmeye fırsat bulamadan kucaklandım. Kaslarım kaskatı kesildi. Şüphe ve belirsizlik kaslarımı dondurdu.

"Ne yapıyorsun?" Sözlerim bedenimden daha kaskatıydı.

"Sana sarılıyorum," dedi.

"Bunu biliyorum. Neden?"

"Çünkü şu an için ben Hikayeyim, sen de Grisin ve şu an her şey yolunda."

En son ne zaman kucaklandığımı hatırlayamıyordum. Muhtemelen beş yaşındayken, büyükbabam "bu tür saçmalıklara" son vermeden önceydi. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim, bu yüzden donakaldım. Marshmallow gibi kokuyordu ve vücudumu sıcaklık kapladı.

Başını yana eğerek çok erken geri çekildi. "Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istemedim."

Onu geri sürüklemek, bedenime sıkıca bastırmak, bacaklarımı birbirine kenetleyip gitmesine izin vermemek için can atıyordum.

Kahretsin. Kan dolaşıma karışıyordu.

Sesim kısıktı. "Güneş doğunca seninle ne yapacağım ben?"

Nefesini verirken yere yığıldı ve ona verdiğim battaniyeyi tekrar üzerine çekti.

"Güneş doğunca ben tekrar Snitch olacağım, sen de tekrar Bay Crowne olacaksın."

Acıyan yumruğu dindirmeye çalışarak yumruğumu açıp kapattım. Bundan hiç hoşlanmadım.

Böyle kalmak istedim.
Birbirine karışarak kanıyorlar.
"Buraya gel," diye hırıldadım.
"Yani, senin yatağında mı?" demeden önce duyulabilir bir sessizlik oldu.

HİKAYE

Yutkundum ve tekrar sordum: "Senin yatağında mı?"

"Bütün gece yatakta dönüp durduğunu duyuyorum ve bir türlü uyuyamıyorum."

"Aslında iyiyim."

"Daha iyi bir yerde uyumanız gerekiyor."

"Hayır!"

Derin bir nefes verdi. "Hikaye, az önce ne hakkında konuştuk biz? Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söylersin."

Hikaye. Bana Hikaye diye seslendi. Yavaş yavaş eriyen kar taneleri gibi ürpertiler omurgamdan aşağı damladı.

"Şey, sanırım... yatakta uyumakta bir sakınca görmezdim..."

Yukarı tırmandım ama kenarda kalmaya özen gösterdim. Yine de, Grayson Crowne'un yatağında neredeyse yan yana olacaktım.

Grayson Crowne ile birlikte.

Nefes alıp vermeye odaklandım.

Grayson kollarını başının üzerine kaldırdı. Ona şöyle bir göz attım. Siyah kolluğu, kaslı pazı ve trisepslerinin üzerinden yukarı doğru sıyrılmıştı. Ay ışığı dudaklarındaki büzülmeyi, çenesindeki konsantrasyonu belirginleştiriyordu.

Ne düşündüğünü merak ettim. Her zaman umursamaz gibi davranırdı, düşüncelerinin sadece yüzeysel olduğunu söylerdi, ama o zaman neden hiç uyumuyordu? Neden sürekli tavana bakarak uyanık kalıyordu?

"Lottie, senin lolipop alışkanlığının sebebinin kendisi olduğunu biliyor mu?" Bana, burnumu sokmamam gereken şeylere burnumu soktuğumu ima eden bir bakış attı. Yine de devam ettim. "Bence bilmek isterdi."

Boğazından bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Onunla aramızı bozduğum için mi yine üzgünsün?"

Çenesi kıpır kıpır etti. "Öyle olmalıyım."

"Sen değilsin?"

Beni görmezden geldi ve ben de yan tarafıma dönerek onu izledim. Ona sürekli soru sormaya devam ettiğim için gerçekten delirmiş olmalıyım diye düşünüyorum, ama ara sıra cevap veriyordu ve buna bağımlıydım.

Yapmadığı zaman çektiğimiz sıkıntıya değdi.

Gece bizi bir battaniye gibi sardı ve annemin sözlerini hatırladım. Hırsızlıktan bahsediyor olsa bile, sözleri şimdi olduğundan daha doğru gelmemişti. Karanlıkta, sadece dalgaların ninnisi eşliğinde, korkum çalındı.

"Lottie'yi neden bu kadar seviyorsun?" diye sordum.

Bana göz ucuyla baktı. "Çok meraklısın."

"Sadece seninle."

Kaşlarında bir kırıksıklık oluştu ve sanki sırtına bir şey batmış gibi kıpırdandı. Omuzunun üzerine döndü ve göz göze geldik. Nefesim kesildi. Yakından bakınca burnunun kıvrımlarını görebiliyordum. Mavi irislerinin gümüş rengi çizgilerinde hüznün gizleniyordu.

Parmaklarımı kırık burnunun üzerindeki oluklar boyunca gezdirdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kısıldı. "Ölümü istiyorsun, İspiyoncu."

Onunla birlikteyken kendimi durduramıyorum. Bütün öz koruma içgüdülerim tamamen yok oluyor.

Hiç arkadaşım yok.

Evim yok.

Ailem yok.

Çaldığım tek aşk şansı.

Bir sürü hayran, ama kimse yok. Yalnız. Bu çok yalnızlık verici olmalı.

Parmaklarımı burnunun eğri büğrü çizgileri boyunca gezdirdim. "Çok kavga ediyorsun."

Elini sanki çekip alacakmış gibi elimi örttü, ama sonra öylece kaldı. Elimi örttü, parmaklarımı sıcaklığıyla sardı.

"Dedem on dört yaşındayken burnumu kırdı," dedi.

Parmaklarım köprüde donup kaldı.

"Beni ağlarken buldu. Lottie yüzünden... ironik bir şekilde... bana ağlayacak bir şey vereceğini söyledi."

"Grayson..."

Gözleri benimkilerle buluştu, bakışları alev alevdi ama dudaklarında küçük, çarpık bir gülümseme belirdi. "Bunu kin besleyerek yaptırmadım."

Babamın asla olamadığı mükemmel bir oğul istiyordu. Bana her baktığında kendi kusurunu görmek zorunda kalıyor."

Grayson elimi burnundan aşağı, dudaklarının üzerinden çenesine doğru çekti ve orada tuttu. Elimi tutarken, gözlerindeki ifadeyi çözmeye cesaret edemedim.

Yutkundum. "Senin hakkındaki gerçeği bilen tek kişi ben miyim? En yakın arkadaşların bile mi bilmiyor?"

"Tüm bunları öğrendikten sonra, bunu birine anlatacağımı mı sanıyorsun? 'En iyi arkadaşlarım' Alaric Carmichael ve Geoff Black, onlara anlattığım her kelimeyi sattılar."

Söyle bakalım seni kim gönderdi, belki yaşamana izin veririm... Carmichael'lar mı? Black'ler mi?

Grayson'la geçirdiğim ilk gece beni adeta yerle bir etti. Aman Tanrım. En yakın arkadaşlarının beni gönderdiğini mi sanıyordu?

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkmeye çalıştı. "İnsan erken yaşta sorunlarını kendine saklamayı öğreniyor."

"Çünkü bulamadıkları şeyi alamazlar," dedim. "Benimle konuşabilirsin. Bu sırrı saklamamam gerektiğini biliyorum. Bu benim sırrım değil. Ama benimle konuşabilirsin."

Anlamını çözemediğim bir başka bakış daha, sonra gözleri dudaklarıma kaydı.

"Dudaklarında büyücülük var," dedi sessizce ve saygıyla.

"V. Henry," diye fısıldadım.

Sözlerim üzerine kaşları hafifçe kalktı; sonra beni belimden kendine çekti, dizini bacaklarıma bastırarak beni kendi uyluğuna doğru çekti. İç çamaşırım yoktu ve çıplak tenim onun tenine yapışmıştı. Anladığı anı, sırtıttığı andan anladım.

"Pis küçük rahibe," dedi sesi titreyerek. "Hep külotsuz mu uyuyorsun?"

Bacağını acıyan karnıma bastırdı ve dudaklarımdan bir ses çıktı, ama tam olarak çıkamadan çenemi kavradı, yana doğru eğdi. Yüzümü kendine doğru çekti. Dudaklarıma kilitlendi. Çenem o kadar sıkıydı ki kasların kıpırdadığını görebiliyordum.

"Hiç birinin eline boşaldın mı, İspiyoncu?" diye sordu, hâlâ ağızma dikilmişti. Diğer eli kalçamdan, kalçamın hemen altındaki uyluğumun arkasındaki çıplak deriye doğru kaydı.

Boğazım düğümlenmiş bir halde yutkundum. "Hayır."

İnledi. "İstiyor musun?" Öz kontrolü inanılmaz derecede güçlü. Penisinin kalçamda zonkladığını hissedebiliyordum ama o sadece ağzıma baktı.

Bacaklarım açık bir şekilde kucağında yatarken bile, daha fazlasını zorlamaya çalışmadı. Sadece eliyle beni sıkıca kendine doğru çekti. Garip ve şaşırtıcı bir şekilde, sınırlarımı saygıyla karşılıyor gibiydi. Yine de bu durumu daha da kötüleştirdi, çünkü Grayson Crowne'dan adeta cinsellik fışkırıyordu. Tehdit o değildi... bendim.

Belki de sadece hayal ediyordum, ama bana doğru yaklaşıyor muydu? Dışarıdan bakıldığında önemsiz görünen milimetrelerce hava, o an sanki kilometrelerceymiş gibiydi.

Dudakları yavaşça, sağa doğru kıvrıldı, kibirli bir şekilde. "Cevabın bacağımda yazılı."

Gülüşü kibirliydi ama sesi öyle değildi. Neredeyse tatlıydı. Harika.

Gözlerimiz buluştu ve nefesim kesildi. Maskenin bir parçası düştü. Gitti. Ham. Olympia'dan bir anlık görüntü. Grayson.

Sanki her an üzerime atılacakmış gibi hissettim.

Ve... ben de bunu istiyordum.

"Penisimi kavradığında yüzünün nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum," dedi. "Beni içine alırken çıkardığın sesleri de."

"Lottie'ye ne olacak peki?" diye fısıldadım.

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi. Suçluluk duygusu mu?

Çenesi gerildi. "Belki de senin başarısız olmanı dilemeye başladım."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Gözleri daraldı, sanki neyi elinden kaçırdığının farkına varmış gibiydi. Aynı anda bileğimi bıraktı, beni bıraktı ve geriye doğru yuvarlanarak tavana bakmaya başladı.

"Yere yatın," dedi.

ON DOKUZ

HİKAYE

Grayson beni yatağına aldıktan sonraki günlerce beni görmezden geldi. Uyandığımda gitmişti ve bu durum sonraki birkaç gün boyunca böyle devam etti. Bana bakmamaya, beni fark etmemeye, benimle asla yalnız kalmamaya özen gösterdi. Yarınki 4 Temmuz kutlamaları dışında hiçbir parti yoktu, bu yüzden onun kanadında kaldım. Bir hayalet gibi sessizce, ayak uçlarımda dolaşarak.

Neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum.

O gün, onun koğuşunda oturup onu beklemek yerine, duş aldım, şehre gittim ve Grayson'dan, Crowne'tan çok ihtiyaç duyduğum bir mola verdim. Bütün bu süre boyunca Grayson'ın ortaya çıkıp bana bir kuralı çiğnediğimi söylemesini bekledim. Ayrılmama izin verilmedi.

Ama şimdi, güneş gökyüzünde iyice yükselmişken, ben geri dönmüştüm ve o orada değildi. Korkularım boşunaydı. Bir anlık hevesle aldığım yeşil kalemi aptal gibi çeviriyordum.

Yarın 4 Temmuz'du ve Crowne'un 4 Temmuz partisi yılın en büyük kabusuydu – yani partisi. Dünya için muhteşem, özel bir etkinlikti. Bizim içinse Crowne ailesinin çılgın kaprislerine aylarca hizmet etmek demekti. Birkaç örnek vermek gerekirse, çeşitli Crowne aile üyeleri şeklinde havai fişekler veya gecede altın gibi parıldaayan kumlar.

Dışarıda en az yüz hizmetçi saydım; bembeyaz kumsalda bir karga sürüsü gibi görünüyorlardı.

Dördüncü Temmuz'dan sonraki sabah, Crowne ailesi Fransa'da başlayıp İsviçre'de sona erecek bir Avrupa aile tatiline çıkacaktı. Bu, bizim de -yani hizmetçilerin- küçük, gayri resmi tatilimizdi. Hala Konak'ta çalışıyorduk, ama Crowne ailesinden bir süreliğine uzaklaşmak için bir fırsattı. Şimdi merak ediyordum, ben de onunla gidecek miydim?

"Hikaye."

Amcamın sesiyle doğruldum. Grayson'ın odasını temizlemeyi saatler önce bitirmiş olmalıydı. Yine de beni izliyordu.

"Benden kaçırıyorsun."

"Hayır, yapmadım!" Ondan kaçınmıyordum ama onu özellikle aramıyordum da. Ona söyleyebileceğim iyi bir şey yoktu, bu durumu düzeltebilecek hiçbir şey yoktu.

Göz kapaklarının kenarları kızarmıştı. "Güvende olacağından ve iyi bakılacağından emin olana kadar seni yalnız bırakamam, Story."

"Gitmek mi? Ne demek istiyorsun?"

Amcamın sessizliği uzarken, okyanusun dalgaları arkamızda çarpıyordu.

"Tatile mi gidiyorsun?" diye sordum, cevabı zaten biliyordum.

Woodson Hale tatile çıkmadı; emekli olmadı. Bir keresinde bana burada öleceğini söylemişti ve neredeyse ölüyorduk. Gözlerini kaçırdığında, mide ekşimesi gibi bir korku yükseliyordu.

"Tekrar mı geldi?" Kanser kelimesini söyleyemediğim için yutkundum.

Arkasına baktığında yüzü ifadesizdi. "Elbette hayır. Hayatımda hiç bu kadar sağlıklı olmamıştım. Sana tek bir şey söylemeye geldim, Story. Eğer sen bitirmezsen, ben bitireceğim."

Tam o anda, en kötü anda, Grayson geri döndü.

Grayson amcamın omzuna vurdu. "Woodsy! Temizlik yapmak için günün bu kadar geç saati."

Amcamın bakışları üzerimdeydi. Kalbim hızla çarparken, amcamın tehdidini yerine getirmesini bekledim, ama sonra yavaşça dikkatini Grayson'a çevirdi.

"İyi yapılmış bir işin zaman sınırı yoktur, ama ben şimdi bitirdim." Bana anlamlı bir bakış attı, sonra da gitti.

Günlerdir ilk defa Grayson'la yalnızdım. Söylediği sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu.

Belki de senin başarısız olmanı dilemeye başladım bile.

Bir şey söylemesini, herhangi bir şey söylemesini bekledim. Elinde sıradan siyah bir çanta vardı. Aklımdan bir sürü senaryo geçti, düşünmeye hakkım olmayan senaryolar. Hepsinin içinde Lottie vardı.

Belki de birlikte bir randevuya çıktılar. Belki de son birkaç günü birlikte geçirdiler.

Ona dokundu.

Onu öptü.

"Onunla birlikte miydin?" diye sordum.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz nefesimi tuttum. Bunları sesli söylediğime inanamıyordum. Gitgide daha da cesurlaşıyordum, daha da aptallaşıyordum.

Kaşını kaldırdı. "Kimle, İspiyoncu?"

Bana bir çıkış yolu sunuyordu. Buraya gelmemin asıl amacı ona sonsuza dek mutlu olmasını sağlamaktı, onu daha da yerle bir etmek değil.

Dilimle köpeğimin dişini dürttüm. Asla geriye bakmamalıydı. Asla beni yatağına davet etmemeliydi. Asla bana dokunmamalı ve bana gülümsemmeliydi, kahretsin.

Bana yaklaştı ve korku boğazımı düğümledi. Pes edeceğimden ve beni tekrar terk edeceğinden korkuyordum.

"Sen herkesin dediği gibisin," dedim. "Acımasız, soğuk bir çapkın. Bana asla dokunmaman gerekiyordu! Ben başarısız olmadığım sürece."

"Tam tahmin edilebilir." Güldü ama gözleri cansızdı. "Hayranlık kartını mı teslim ediyorsun, İspiyoncu?"

"Yanılıyor muyum? Koğuşunuza kimseyi almıyorsunuz, hizmetçileri bile. Neden? Kendinizi herkesten üstün mü sanıyorsunuz? Amcamı—yaşlı bir adamı—bütün yeri tek başına temizlemeye zorluyorsunuz. Dergileri okuyorum. Mahvettiğiniz bütün kızları görüyorum—"

"Kanaadımın kapalı olmasının sebebinin kendimi herkesten üstün görmem olduğunu mu sanıyorsun?" Sözümü kesti ve bileğimi kavradı. "Sanırım hizmetçiler dedikodu yapmayı sever, değil mi? Ama eşyalarımı nasıl çaldıkları veya duşuma nasıl kamera yerleştirdikleri hakkında değil."

Dudaklarım aralandı ama tek kelime çıkmadı. Hizmetçiler mi ona bunu yapmıştı?

“En son yakınlaştığım kız mı? Bizimle birlikte olduktan hemen sonra Gray Crowne'un ona tecavüz ettiğini tüm dünyaya anlatmayı planlıyordu. Ondan önceki kız mı? Seks kasetimizi satıp Kardashian gibi ünlü olmayı umuyordu. Ondan önceki kız ise—”

"Durmak!"

“Beğenmedin mi, İspiyoncu? Benim hakkımdaki siyah-beyaz görüşünü mü bozuyor?” Beni itti ve ben geriye doğru sendeledim. “Sana ne söylediysem unut gitsin. Uykusuzdum. Babam öldüğünde Lottie yanımdaydı. Lottie hep yanımdaydı ve her zaman da yanımda oldu. Ta ki sen onun yerini çalana kadar.”

Yürüyerek uzaklaştı, ama durdu, hafifçe omzunun üzerinden baktı ve elindeki çantayı ayaklarımın dibine fırlattı. Sonra koridorda kayboldu.

İçimden gelen her şeye rağmen, çantayı açtım.

Yer fıstığı.

Konserve, poşet, kabuklu ve kabuksuz gibi bir sürü farklı çeşit vardı; sanki hangi markayı alacağına karar verememiş gibiydi.

Koridorun bir yerinden kapı gürültüyle çarpıldığında kalbim yerinden fırladı.

YİRMİ

HİKAYE

Saatler sonra Grayson'ın yatağının yanındaki yerdeydim ama uyumuyordum ve onun da uyanık olduğundan oldukça emindim. Bu yüzden beni rahatsız eden şeyi söyledim.

"Üzgünüm."

O kadar çok dakika geçti ki, gerçekten uyuduğumu sandım.

"Biliyorsun, bunca yıldır bundan vazgeçmememin bir sebebi var," dedi sinirli bir ses tonuyla.

"Sanırım bunun seni aldatan kızlardan oluşan haremle bir ilgisi vardı... özür dilerim. Tekrar. Biliyorsun, sen de o hareme katıldığın için."

Bir kahkaha sesi duydum ve alt dudağımı ısırdım, o sestem midem alt üst oldu.

"Lottie ile ilkokul aşkıydık ve on dört yaşımızda birlikte çılgına dönecektik," dedi.

Nefesimi tutarak adeta donakaldım. Grayson Crowne gerçekten içini döküyor muydu? Hem de bana?

"Pantolonuma işedim, tıpkı bir... şey, tıpkı bir okul çocuğu gibi."

"O gerçekten umursamış mıydı?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Hayır. Utandım. Ben Grayson Crowne'dum ve mükemmel olmam gerekiyordu. Ertesi gün her yerin benim hakkımda dedikodularla dolu olmasını bekliyordum, ama o sadece... kendine sakladı. Tehdit edilmesine veya rüşvet verilmesine gerek kalmadı. Lottie'yi uzaklaştırdım, ki bu aptalcaydı, ve ondan sonra, benim değil, ismimi isteyen bir sürü kız geldi.

Çoğuyula ne olduğunu zaten biliyorsunuz. Ben başka yollarla tatmin oldum, onlar da başka yollarla tatmin oldular. İlk kişi benimle yattığı konusunda yalan söyleyince, diğerleri de yaptı. Sadece Grayson Crowne'un kendisini yaladığını kim itiraf etmek ister ki? Birçok kez çok yaklaştım—” Birdenbire durdu. Sadece birkaç saniye sonra nedenini anladım.

"Seninle birlikte olduğum her seferinde, tüm hayatım boyunca kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlatıyorum sana." Çok kızgın görünüyordu. Bana kızgındı. Kendine kızgındı.

Ama kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Lottie bile mi? Sormaya hakkım olmayan bir soruyu kendi kendime sordum.

"Hiçbir şey ifade etmiyor," dedim boğazım kaşınarak. "Bizi sadece asla bilmemem gereken bir sır bağlıyor."

Sessizlikten nefret ediyordum. Yatağında ne yaptığını göremiyordum. En azından konuştuğunda sesinden anlayabiliyordum. Katman katman ifadesizlikle saklamaya çalışsa da, sesi çok şey anlatıyordu.

"Mutlu sonunu çaldığım için özür dilerim, Grayson."

Lottie ve Grayson'ın on yıldır süregelen bir aşk hikayesi vardı ve ben gelip bu hikayeye kocaman bir engel koymuştum. O, çocukluğunu daha tatlı hale getirmek için ona lolipoplar verirken, ben onun acı art tadıydım.

Battaniyelerin kıpırdadığını, yatağın gıcırdadığını duydum ve başımı kaldırdığımda Grayson önümde diz çökmüş duruyordu. Gözlerinde bir duygu yanıyor ve çatlıyordu. Ama daha ne olduğunu anlamadan beni kucakladı.

GRİ

Hikaye kollarımda kaskatı kesilmişti.

Sonra yavaşça, tereddütle, kollarını belime doladı. Kollarının tutuşu küçük ve şefkatliydi, elleri sıcaktı.

Sadece bir kucaklaşmaydı. Hiçbir anlamı yoktu.

Arkadaşlarım birbirlerine sarılırdı. Peki ya arkadaşlarım bana sarılmazsa? Annem bu düşünceden tiksiniirse, büyükbabam bana korkak derse?

Normal insanlar birbirlerine sarılırdı.

"Yatağıma gel, İspiyoncu." Başının tepesine doğru konuştum—marshmallow gibi kokuyordu. Acaba bu yüzden mi hep bu kadar tatlı kokuyordu? Sesim gibi gelmiyordu ama İspiyoncu ile birlikte sesimin ham ve pürüzlü bir şey olduğunu öğreniyordum.

Geri çekildi ve gözlerim dolgun dudaklarına kaydı.

Kahretsin, onu öpmeyi çok istedim. Dün gece çok yaklaştım.

"Beni yine mi kovacaksınız?" diye sordu.

Gülmemek için yanağımı ısırdım. "Belki."

Çenesi seğirdi ve bir şey söylemesini istedim. Karşılık vermesini. Bunu yapan tek kişi oydu. Ama sadece ayakta durdu. Ben de onun gibi yerde kaldım ve rahibe geceliğinin içindeki çıplak dizlerini nadir bir şekilde gördüm.

Sadece o lanet olası Snitch beni dizlerimin üstüne çökmüş gibi azdırabilirdi, sanki Amish erkeğiymişim gibi.

Yatağıma yerleştiğinde bana meraklı bir bakış attı. Ben de ayağa kalkıp diğer tarafa geçtim. Durdum ve ona baktım. Snitch yine yorganın üzerine yerleşmişti. Bana o ceviz büyüklüğündeki, gözleri açık bakışıyla baktı.

"Yorganın altına gir," diye hırıldadım.

Birkaç saniye alt dudağını ısırdı, sonra yavaşça suya girdi. Ben de peşinden girdim. Sanırım yan dönüp okyanusa bakmam gerekiyordu. Onu yatağımda çok sevmeye başlamıştım.

Dün gece kendime bir kural bile koymuştum: yatakta ondan bahsetmeyeceğim ve ayrıca ağzımı da kapalı tutacağım. Ama o yanıldığında, beni herkesin gördüğü gibi gördüğünde, bu beni tamamen altüst etti.

Yan tarafıma yattım, yüzüm yastığın kenarına değiyordu, o da aynısını yaptı.

Burun buruna, o da çarşaflarımı ısıtıyordu.

Kahretsin, bunu gerçekten çok beğendim.

"Ruh eşlerine inanıyor musun?" diye sordu usulca.

Kaşımı kaldırdım. "Kader saçmalığı gibi mi?"

"Belki de dışarıda bizim için biri vardır, birbirimize uyan biri, ruhumuzla örtüşen biri."

Bir an duraksadım, sonra "Hayır" dedim.

"Peki ya Lottie?"

Güldüm. "Lottie benim ruh eşim olamayacak kadar saf."

O bunu duyunca kaşlarını çatdı ve ben de onun kaşlarını çatmasından hiç hoşlanmadığıma karar verdim.

Ortamı biraz neşelendirmek için bir kahkaha daha attım. "Neden, senin bir ruh eşin mi var, İspiyoncu?"

Yanağını avucuna yasladı ve bana fazlasıyla açık ve dürüst bir şekilde baktı. "Eğer öyle yaparsam, sanırım onunla birlikte olacağım biri olmaz."

YİRMİ BİR

HİKAYE

Grayson Crowne uyuyordu ve ben de onun yanıdaydım. Ben. Sabah ışığı onu aydınlatıyordu, kasları altın sarısı güneş ışığıyla sevgiyle şekillenmişti. Çıplak göğsüne daha da yaklaşmak istedim. Bunun bana izin verilen bir şey olmasını istedim.

Başlarda yalanlarına inandım. Kimse ona layık değildi ve bu yüzden hiç cinsel ilişkiye girmemiş, kimseyi kanatları altına almamıştı... Ama şimdi gerçeği gördüm. Çok fazla kez hayal kırıklığına uğramış, kimseye güvenemiyor, kendine bile zar zor güveniyor.

Ne kadar yalnız ve yürek burkan bir yaşam.

Bana yönelik olmasa bile, onun gerçeğini bilen tek kişi benim.

Bu, onu daha çok istememe neden oluyor. Bunu daha çok istememe neden oluyor. Hak etmediğim her şey, bana ait olmayan her şey, düzeltmeyi ve gerçek aşkına geri vermeyi söz verdiğim şeyler.

"Bana baktığında Hannibal gibi nefes alıyorsun," dedi Grayson, uzun ve ince kollarını başının üzerine uzatarak.

Gözlerini açtı ve ben de kulaklarımdaki kandan dolayı hiçbir şey duyamadım.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Canım çok acıdı. Bunu saklama isteğim fiziksel olarak canımı çok acıttı.

Bakışları üzerime kaydı. "Hey, Woodsy."

Kaşlarım çatılmıştı, sabahın sıcağında hala kendimi toparlamıştım. Ormanlık bir yer mi?

"Bay Crowne." Amcamın sesi her şeyi altüst etti.

Dönemedim.

Yırtık.

Bütün gece Grayson'ın yatağında uyumuş olmam gerçeğiyle, beni yere yatırmamış olmasıyla ve sabah da beni dışarı atmamış olmasıyla ikilemde kalmıştım.

Hem bunu çok seviyordum, hem de amcamın bizi yatakta yakalama ihtimalinin yarattığı korkunç, tehlikeli endişeyle boğuşuyordum.

"Yeğenimle aranızda yakınlık olduğunu görüyorum."

GRİ

Birkaç dakika geçti ve Snitch'in söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için onu inceledim.

Çılgıncaydı.

Saçma.

O, onun yeğeni değildi ki. Bilseydim bilirdim. Bilseydim bilirdim. Ama yüzündeki ifade, o tarifsiz utanç ve keder bana gerçeği söyledi.

Yatağımdan fırladım. Aceleyle kalktım. Çarşaf lar ayak bileklerime dolandı ve neredeyse düşüyordum.

"Yeğenim mi?" Şoktan, dehşetten sesim yükseldi.

Dizlerinin üstüne çöktürdüğüm kız.

Yatağıma alacağım tek kız...

Woodsy'nin yeğeniydi.

Midem bulanmaya başlamıştı.

"Ona özellikle düşkünüm," dedi Woodsy, sonra saatine baktı. "Bitirmem gerek." Bize bir kez daha baktı ve ikinci kata çıktı.

"Hey, Woodsy!" Yaşlı adamın peşinden koştum, neredeyse tökezleyecektim, sırtımdaki ceviz gözlerini umursamıyordum. Beni duymuyormuş gibi davrandı. "Dur, bekle." Yürümeye devam etti, ben de depar attım ve merdivenlerin ortasında yolunu kestim.

“Ah, Bay Grayson, sizi duyamadım.” İşitme cihazına dokundu. “Yine bozulmuş olmalı.”

Hı hı, elbette.

"O senin yeğenin mi?"

Yıllar önce yeğeni için bir vakıf fonu kurmuştum; çoğu Woodsy'nin parasıydı... ama ben de biraz eklemiştim.

"Evet."

İki elimle saçlarımı karıştırdım. "Sorunu görmüyor musun? Sanki on yaşında bir kızmış gibi anlattın. Burada çalıştığından hiç bahsetmedin."

"Bana hiçbir borcunuz yok efendim," dedi.

“Woodsy—” Ona her şeyi borçluydum.

"Bana hiçbir borcunuz yok efendim, ama eğer bana karşı bir nebze de olsa sevgi beslediyseniz, onu bırakın. Burada ne yapıyorsunuz, ona son verin."

Snitch'i serbest bırakma fikri beni bu kadar rahatsız etmemeliydi. Lottie benim nihai hedefimdi.

Snitch yataktan kalkmış, merdivenlerin başında bizi izliyordu.

Konuşurken gözlerine baktım. "Yapacağım."

YİRMİ İKİ

GRI

"Benimle konuşacak mısın?" diye sordu İhbarcı, muhtemelen yüzüncü kez.
"Delirdin mi?"

Onu görmezden gelerek, plajı geçip rıhtıma doğru ilerledim. Çoğu kişi için 4 Temmuz kutlaması, Crowne Hall'un plajında düzenlenen kutlamaydı. Ünlü, parıldayan kumlarımız, smokin giymiş ve çoğu kadının bir yıl boyunca tasarlattığı özel dikim elbiseler giymiş kendini beğenmişlerle doluydu.

Ben ve kız kardeşim Gemma için bu genellikle yatlar arasında gezinerek, kimin daha hızlı ve daha çok sarhoş olabileceğini görmekle geçiyordu.

İspiyoncu bütün yol boyunca konuştu.

Nereye gidiyoruz?

Parti öyle değil mi zaten?

O, fazlasıyla rahatlamaya başlamıştı. Ben de ona izin veriyordum.

"Lütfen amcama zarar vermeyin—"

Omuzlarından tuttum ve söylemek üzere olduğu her şey bir anda yok oldu.

"Uslu dur ve burada kal." Onu penis şeklinde bir buz heykelinin yanına koydum. "Söz söylenmedikçe konuşma. Zaten yakında gideceksin, İspiyoncu."

"Gitti mi?" Sesi on oktav yükselmiş olmalıydı. "Gitti derken ne demek istiyorsun?"

Güverte boyunca Lottie, korkuluğa yaslanmış, inanılmaz seksi bir mini elbise giymişti.

"Lottie!" diye seslendim.

Başını kaldırdı, gülümsedi ve beni yanına çağırdı.

Yanına vardığımda, "Lanet olsun Lottie," dedim ve onu baştan aşağı süzdüm. "Herkes kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Güldü.

Dirseklerimi korkuluğa dayadım, başımı yana eğerek ona baktım. "Böyle tekneye yaslanmaya devam edersen düşeceksin."

"Beni kurtarmak için suya atlayacak mısın?" diye takıldı.

"Hayır," dedim ona gülümseyerek.

Beni itti. "Sen her zaman çok kötüsün."

"Evet," der gibi omuz silktim ve o da bana tekrar gülümsedi, omzuma değene kadar öne eğildi. Nihayet, ilerleme var.

"Ama sen aslında böyle biri değilsin, Grayson Crowne," dedi usulca ve gözlerimiz buluştu.

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Herkesin bilmediği yönlerini hep bildiğimi sanıyordum. Herkesin ödevini gizlice yapan o kibirli çocuğu."

Dolayısıyla elbette birilerinin tökezleyip her şeyi mahvetmesi gerekiyordu.

"Lottieeee."

Lottie gözlerini kırıştırdı ve arkadaşı Aundi'ye baktı.

"Masa tenisi oynamak için bir takım arkadaşına ihtiyacım var. Gel benimle oyna."

"Meşgulüm," dedi.

"Playboy Gray ile mi? Bence sensiz de iyi olur." Aundi onun bileğini çekti.

Onlar kendi aralarında kavga ederken ben gözlerimi okyanusa ve sahile çevirdim. Sonunda Lottie, Aundi'yi uzaklaştırdı ama ortam tamamen sönmüştü. Garip, sıkıcıydı.

Bir an düşündükten sonra, "Benimle çıkmayı hiç düşündün mü?" diye sordum. "Bir yıl boyunca benimle flört etmene izin verdin, ama tüm bu süre boyunca evliliğimizden haberdardın. Bana hiç ilgi duydun mu?"

Lottie dudağını ısırды. "Yani... evliliği bilmeseydim aynı şeyi yapar mıydım diye mi soruyorsun?" Başını başka yöne çevirdi.

Kahretsin.

Evet, bu da ne demek?

Korkuluktan kendimi ittim.

“Ama dur, Grayson!” Kolumu tuttu. “Sen çapkın Gray’sin. Ben kalbi sürekli dolaşan biriyle birlikte olmak istemiyorum. Bilmiyorsun, bunun benim için ne demek olduğunu anlamıyorsun. Ben böyle bir ortamda büyüdüm.”

Gözleri dolmuş gibiydi, neden ağlamasın ki? Tam bir yıl boyunca beni eğlendirmek zorunda kalmıştı, bu onun en büyük kabusuydu.

Ağzımı açıp ona karşı çıkmak istedim ama durdum. Neden uğraşayım ki? Tam o anda, sanki lanet olası kader biliyormuş gibi, gözlerim Snitch'le kesişti. Sırrımı biliyordu; gözümün dışarıda olmadığını biliyordu.

En kötüsü de, sorular sordu.

Ama neden o?

İlla o olması gerekiyordu, neden?

Lottie'nin kolunu nazikçe kendimden ayırdım. "Evet, bu gerçekten kötü olurdu."

Modellerin, aktrislerin ve prenseslerin cıvıl cıvıl aktığı partiye şöyle bir göz gezdirdim ve sadece bikini giymiş en yakın iki kızını buldum. Kollarımı onların etrafına doladım. "Playboy Gray ile parti yapmak isteyen var mı?"

HIKAYE

İyi bir evcil hayvan ol ve yerinde kal.

Ki bunu yapmıştım. Son bir saattir. Küçük, demirli bir yatın arkasındaydık, manzaramız ise parıldayan 4 Temmuz partisi plajıydı. Crowne Fourth partisinin dünyanın en özel partisi olduğunu düşünürdüm hep, ama burası bambaşka bir tarafıydı. Gizli kalmak için yeterince uzaktaydık, ama yine de parıldayan kumları ve havai fişekleri görebilecek kadar yakındık.

Yatta herkes ya en şık kıyafetlerini giymişti, ya da gelmiş geçmiş en açık bikinileri giymişti, ya da tamamen çıplaktı.

Bundan daha kötü bir şekilde göze batamazdım.

Grayson ve Lottie'nin flörtleşmesini izlemek, onun tatlı ama aslan gibi gülümsemelerini görmek zorundaydım. Beni rahatsız etmiyormuş gibi

davranmalıydım. Çünkü amaç buydu, değil mi? Sonra her şey bitecekti.

Ama aklımdan çıkaramadım, acaba o da bana yaptığı gibi kirli, acımasız şeyler fısıldadı mı?

Bu durum onu da benim gibi alev alev yaktı mı?

Şimdi mi? Grayson yataın arkasından sarktı, smokin ceketı çoktan teknenin unutulmuş bir köşesine fırlatılmıştı, beyaz gömleğının düğmeleri açıktı ve kaslı göğüs hatlarını gösteriyordu. İki neredeyse çıplak manken aynı anda ağzına şampanya doldurdu ve şampanya dudaklarından sıçrayarak göğsünü ıslattı ve gömleğini tenine kadar ıslattı.

Grayson, amcamın kim olduğunu öğrendiğinden beri bana neredeyse hiç bakmamıştı. Beni neden görmezden geldiğini anlıyordum, ama Lottie'yi neden görmezden geliyordu?

Gülerek yanımıza geldi ve önce birini, sonra diğerini öptü, ardından sigarasından bir nefes çekti. Bir kez daha Lottie'ye bunu nasıl yapabildiğini merak ettim. Onu sevmesi gerekiyordu ve onu yalnız bırakıp rastgele mankenleri öpmüştü.

"Onu üzdüm."

Sesi duyunca irkildim. Döndüm ve Lottie du Lac'ın koyu kahverengi gözlerine baktım. Vücudunun her kıvrımını saran ve hayal gücüne pek yer bırakmayan, elmas işlemeli askılı, ipekten yeşil bir mini elbise içinde muhteşem görünüyordu.

Parlak akçaağaç güverteye hızlıca bir göz attım.

"Sanırım o aşamayı geride bıraktık."

Başımı kaldırdım ama gözleri Grayson'daydı.

"Bir tavsiyeniz var mı? Bozduğum şeyi düzeltmek için ne yapabilirim?"

Bana döndü. "Sonuçta onunla eşsiz bir ilişkiniz var."

İspiyoncu, hiç birinin eline boşaldın mı?

O anı bir anda içime işledi.

"Hayır. Sadece amcamı seviyor," diye yalan söyledim. Neden? Neden yalan söylüyordum? "Demek ki bu aileden geliyor."

Başımın belada olduğunu hissetmeye başlamıştım. Kirli. İğrenç.

Yanlış.

"Belki de ona aklımdan geçenleri doğru bir şekilde anlatsaydın."

Hafifçe güldü. "Du Lac kadınları uygunsuz her şeyi kendilerine saklarlar." Sanki kendi sözleri değilmiş gibi, neredeyse robot gibi konuştu.

"Özür dilemek?"

“Hım...ama ne yaptığımı bilmiyorum.” Dudaklarını devirdi, gözleri tekrar bana döndü. “Hizmetçiler tüm kirli sırlarımızı duyar. Çapkın Gray, takma adını duyduğunda neden sinirlensin ki?”

Aptalca, ahmakça bir şekilde gözlerimi kaldırdım ve Grayson'ın bizi çok dikkatle izlediğini gördüm. Elindeki sigara, gece karanlığında bir ateş böceği gibi parlıyordu.

Başını salladı. "Boş ver! Ne dediğimi bilmiyorum. Çok fazla Cristal içtim. Beni görmezden gel."

“Belki de duygularını incitmişimdir,” dedim sessizce.

“Grayson mı?” diye sordu, bu fikir çok saçma gelmişti ona. Yine de onu izledi. Uzun zamandır onun yanına gidebileceğini düşünüyordum.

Ama bir süre sonra, "Seninle tekrar konuşmak güzeldi," dedi.

"Beklemek!"

Grayson'a vermek için sakladığım yeşil kalemi çıkardım. "Bunu ona ver."

Lottie ve Grayson'ın sonsuza dek mutlu yaşayacakları hep düşünülmüştü.

Bana tuhaf bir bakış attı ama aldırmadı. "Teşekkür ederim...?"

"Hikaye."

"Teşekkür ederim, Story." Gülümsedi ve ayrılıp, arkadaşlarına katılmak üzere korkuluğun yanına geri döndü.

Ona neden verdiğimi bilmiyorum. Ona vermek için neden sakladığımı da bilmiyorum. Ama onu ona vermesi gereken kişi o olmalıydı.

Ben değilim.

Yine de, bana eşitmişim gibi davrandığını fark etmeden edemedim. Bu farkındalık beni içten içe ısıttı.

Ve sanki kader duymuş gibi, birkaç dakika sonra bir omuz sırtıma çarptı ve öne doğru sendeledim, kendimi sahte bir bebek köpekbalığı akvaryumuna tutunarak kurtardım—hayır, gerçek miydi? Şaşırmamalıyım. Peçete ağırlığı olarak elmas kullanıyorlardı ve bir adamın iPhone ile bira açtığını görmüştüm.

Kendimi zar zor dengelemiştim ki bir el beni çekip aldı.

“Bakire hizmetçi kız o.” Buradaki herkes gibiydi, takım elbisesi sıyrılmıştı, yakışıklıydı ama yalnız kalmak istemeyeceğim biriydi. Kusursuz yakışıklıydı, kemik yapısında veya teninde hiçbir kusur belirtisi yoktu. Dolgun dudaklar, keskin elmacık kemikleri, uyuşuk gözler, simsiyah saçları yumuşak, parlak ve dağınıktı.

O, Grayson'ın diğerk arkadaşı Geoff'tu.

"Bekaretin hâlâ duruyor mu?" diye sordu.

"Grayson'la iki saatten fazla süredir birlikte, yani hayır!" diye bağırdı kalabalığın arasından bir ses ve ardından kahkahalar yükseldi.

"Defol git buradan, Geoff," diye bağırdı Gray, öne eğilerek, şampanya ile ıslanmış saçlarının arasından bana kaplan gibi parlayan gözlerle bakıyordu.

Tekne sessizleşti.

"Ama Gray, her yere yanında getirdiğin bu atıştırmalık konusunda hepimiz çok meraklıyız." Geoff beni daha sıkı kavrayarak kendine doğru çekti.

Gray bana baktı. "O hiç kimse."

"Ölümüyle tehdit ettiğin önemsiz biri... tamam. Amı o kadar mı iyi?" Gözlerini üzerimde gezdirdi. Boynumdan bileğime, ayak parmağıma kadar kıyafetlerim örtülü olsa da fark etmezdi.

Gray'e baktım, müdahale etmesi için dua ediyordum. Gözleri bana dikildi; sonra Gray modeli kucağından itti ve model sakarca yataın deri koltuklarına düştü.

Gray, "İşte bu, benim gibi insanları sizden ayıran şey," dedi. "Köpek pisliği bile olsa umurumda değil. Eğer benim mülkümdeyse, üzerine basmadan önce izin isteyin."

Bu durumda tam bir rezildim...

Serin.

Geoff kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Normalde Gray'in artakalanlarından hoşlanmam ama bu sefer bir istisna yapabilirim."

Kalabalığın içinden biri güldü. "Rosey'deki lakabın 'İkinci El Gri'ydi."

"Defol git," dedi dalgın bir şekilde, sonra tekrar bana baktı. "Prens Gray'in adını senin amına neden bu kadar çok bastırdığını merak ediyorum."

Gözlerini kapattı, beni öpecekmiş gibi öne eğildi. Onun sıkı kavrayışından olabildiğince geriye doğru yaslandım. Dudakları gittikçe yaklaştı ve ben geri çekilerek sırtımı masaya sertçe ısırdım, elmas kağıt ağırlıklarını salladım. En kötüsüne hazırlandım.

Sonra Geoff omzundan çekilerek geriye savruldu ve kelimenin tam anlamıyla uçarak yataın beyaz korkuluğuna çarptı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, sadece sonrasını yakalayabildim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Geoff, burnunu tutarken parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. "Tek yaptığım ona dokunmaktı."

Gray elini ovuşturdu, tamamen bitkin görünüyordu. "Sanırım yeterince açık anlattım, eğer biri ona şöyle bir bakarsa, ölürsün." Bir anda soğukkanlılığı kayboldu ve onu yakasından yakaladı. "Baban Crowne Industries'te çalışmaktan hoşlanıyor mu?"

"Şey..."

Gray'in tutuşu adeta bir mengene gibi sıkılaştı ve onu kendine doğru çekti. "Kokain alışkanlığı ona nasıl gidiyor? Muhtemelen reşit olmayan kızlara olan sevgisi kadar iyi gitmiyordur." Geoff'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ona tekrar dokun, bakalım ne olacak."

Gray, Geoff'i sert bir şekilde yere serdi. Penis şeklindeki buz heykeli sarsılarak düştü ve akçaağaç zeminde buz parçalarına ayrıldı.

Grayson bütün gece boyunca ilk kez bana baktı.

Bir şey söylemem gerekiyordu. "Teşekkür ederim."

Gray yanıma geldi ve beni, az önce arkadaşını kanlar içinde bıraktığı korkuluğa doğru itti. Onun ötesinde okyanus demir mavisi, tuzlu ve yaz için alışılmadık derecede soğuk bir şekilde dalgalanıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunu senin için yaptığımı mı sanıyorsun, İspiyoncu?" diye homurdandı. "Senin zerre kadar umrumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Belimi kavrayıp beni kendine çekti ve avucunu sırtımdan kalçalarımın doğru kaydırarak kavradı.

"Halkın önündeyiz."

Belki müziğin gürültüsünden ne söylediğini duyamadılar, ama hareketleri son derece açık ve netti.

"Dün gece seni durduramadım." Sesi kulağıma soğuk geldi. "Bu sabah gözlerindeki ifadeyi gördüm. Sen de diğer tüm kızlar gibisin. Beni istiyorsun. Hem de çok utanmazsın. Elimi bacaklarının arasına soksam bile beni durduramazsın."

Arkamdan, pileli siyah eteğimin kalın kumaşının üzerinden beni yokladı. Etrafımıza, devasa yatın güvertesine baktım. Grayson'ın, Geoff'in benim hakkımda düşündüğü her şeyi doğrulamasını bekleyen arkadaşlarını gördüm: bu önemli kişilerin kullanıp oynayacağı önemsiz biri.

Sonunda göz teması kurdum.

Konuşurken nefesi dudaklarımı ısıttı. "Sen iğrençsin."

Göğsüme şiddetli bir acı saplandı ama ona göstermeyecektim. Sanki beni bununla baş başa bırakmak istercesine bir adım geri çekildi. Beni değersiz hissetmeye terk etmek istedi.

“Sana acıyorum,” diye fısıldadım zehirli sözlerimi. “Hiç arkadaşın yok. Gerçekten yok. En sevdiğin yemeğin biftek olduğunu düşünüyorlar ve hiç kanatlarının içini görmediler. Herkes senden bir parça istiyor ama kimse senin kim olduğunu umursamıyor.”

Öfke ve başka bir duygu birden belirdi. "Ne demek en sevdiğim yemeğin biftek olduğunu düşünüyorlar?"

Korku, adrenaline savaşıyordu. Grayson Crowne'un saçmalıklarını yüzüne vuruyordum ve eğer beni gemiden aşağı atmak, boğulmaya terk etmek isteseydi, bu kusursuz güzellikteki insanların hiçbirisi gözünü bile kırpmazdı.

“Hayallerindeki kıza onu sevdiğini söylemekten korkuyorsun. Sana çok ama çok üzülüyorum. Çok yalnızsın Grayson Crowne, arkadaşlık sana bir tuzak gibi geliyor.”

"Kendini benim arkadaşım mı sanıyorsun, İspiyoncu? Özel hayatımda benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun; kamusal alanda ise varlığın bile yok."

"Yalancı," diye fısıldadım.

Donakaldı, gözleri kaskatı kesilmişti.

Sözlerimin hepsini söyleyemedim. Özel olarak, kapalı kapılar ardında, karanlıkta... bana ihtiyacı vardı. Birbirimize ihtiyaç duymaya başlamıştık. Ona bakmak bile tüm gücümü alıyordu. Bu yüzden ağızımdan çıkarabildiğim tek kelimeyle yetindim.

Ağızım kurumuştı, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Titremeyi gizlemek için dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. İstemesem de korkuyordum. Bu dünya buzlu bir tundra gibi sert ve acımasızdı ve onların arasında bir hayalet gibi yaşamak, sonunda beni fark edecekleri zamana beni hazırlamamıştı.

Gray'in çekik gözleri dudaklarıma indi, sonra tembelce, yavaşça, çok yavaşça gözlerimi buldu. Aşağı bakmam gerektiğini biliyordum. Gözlerine bakmamak giderek imkansızlaşıyordu. Yine de taş gibi mavi gözlerinde için için yanan bir şey vardı. Bildiğim kadarıyla imkansız, çılgınca bir ateşti bu; çünkü beni öpmek istemesinin imkanı yoktu.

Bana iğrenç dedikten sonra olmaz.

"Hiçbir şey olmadığımı" söyledikten sonra.

Ama dudaklarımı yaladıgımda çenesi kasıldı ve bana doğru çok küçük bir adım attı.

Ardından bir çığlık duyuldu, hemen ardından da bir sıçrama sesi geldi.

"Lottie!" diye bağırdı Aundi. "Lottie az önce tekneden düştü!"

Grayson başını çığlığın geldiği yöne çevirdi.

"Peki ya?" Benim için kumar oynamaya çalışan, tanıdığım Halid denen herif, "Bu kadın yüzmeyi bilmiyor mu?" dedi.

Teknenin diğer tarafında, Halid bir masaya eğilmiş, kokaine benzeyen bir maddeyi çekiyordu.

Grayson hiç vakit kaybetmeden yanımdan uzaklaştı, kalabalığın arasından sıyrılıp Lottie'nin olduğu yere doğru ilerledi. Khalid'in oturduğu masanın üzerinden atladı, kokaininin üzerinde ayak izi bırakarak deri koltuğa oturdu ve sonunda korkuluğun üzerine çıktı, rüzgar sarı saçlarını savuruyordu.

Üzerindeki gömleğin kalanını da yırtıp attı ve teknenin arkasından suya atladı. Lottie'nin ardından büyük bir sıçramayla ortadan kayboldu.

Birkaç ilgili kişi kenara doğru eğildi ve bazıları telefonlarını çıkardı. Geri kalanlar ise gözleri parıldayarak bana odaklanmıştı. Diğerlerinin beni yemesini engelleyen köpekbalıklarından biri az önce tekneden atlamıştı.

YİRMİÜÇ

HİKAYE

Çıkışla aramda bir insan denizi vardı ve hepsinin yüz ifadelerinde bir tür kötü niyet gizliydi. Geoff burnunu biraz temizlemişti ama ağzının ve dudak üstü bölgesinin derisi çilek rengine boyanmıştı ve gözleri hem derisi hem de ardındaki niyetle morarmıştı.

Korkuluğa yaslandım.

"Hadi gel, seni buradan çıkarayım."

Sesi duyunca irkildim ve sola baktım. Westley du Lac bana gülümsedi. Kravatı boynundan gevşek bir şekilde sarkıyordu ve beyaz gömleğinin birkaç düğmesi açıldı, pürüzsüz, fındık rengi göğsü görünüyordu.

Arkamdaki nefret denizine baktım ve onu tercih ettim.

"Ne zamandır buradasınız?"

"Grayson'ın sana dokunduğu için en yakın arkadaşının yüzüne yumruk attığını göreceksin kadar uzun zaman oldu." Daha da yaklaştı, dolgun dudakları kulağıma değdi. "Şimdi benimle gelmezsen, başının büyük belada olduğunu anlayacak kadar uzun zaman oldu."

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım boku seçeceğim."

West güldü. Kahretsin. O kahkahayı aynı anda hem nefret ettim hem de özledim. Beni dikenli çalı gibi saran, dolgun, kendinden emin, küstah bir kahkaha.

West kolumu kendi koluyla kenetledi ve ben de kasılarak kolumu kurtarmaya çalıştım. "Yardıma ihtiyacım yok."

“Onunkini mi istiyorsun?” Halid’e kaşını kaldırdı. “Yoksa onunkini mi?” Çenesini Aundi’ye doğru eğdi. İçim gittikçe daha da sıkıldı. “Meleğim, burası benim dünyam. Yardımımı kabul et.”

"Bana sakın öyle seslenme."

Ama gururumu bir kenara bıraktım ve West'i kalkan olarak kullandım. O kalabalığın arasından ilerlerken gözlerimi yere diktim. Westley du Lac'ın zar zor uzak tuttuğu, tıslayan yılanlarla dolu bir yuva.

Rampaya vardığımız anda kolumu onunkinden hızla çektim. Gece denizinin rüzgarı saçlarımda uçuşuyordu ve birkaç metre ötede, iskelede, Lottie ve Gray güvenli bir şekilde duruyorlardı. Grayson, Lottie'nin ıslak örgülü saçlarını kenara itti ve Lottie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi.

Acıdı.

Onun gülüşünü beğenmedim.

Onun ona dokunmasından hoşlanmadım.

Beni tek başıma bırakıp, tek seçeneğim olarak Batı'yı bırakması hiç hoşuma gitmedi.

Kendime geldim, neredeyse koşarak o engebeli rampadan aşağı indim, tekmeden indim ve iskeleye koştum.

Mutlu olmalıydım. Onlar yaklaştıkça, ben de borcumu ödemeye yaklaşıyordum. Aramızdaki bu tuhaf şeye son vermeye bir adım daha yaklaşmışım.

"Bu kadar mı?" diye seslendi West arkamdan, ağır adımları rampaya çarpıyordu. "Teşekkür ederim, gerek yok mu?"

"Sana bir kart göndereceğim," diye mırıldandım.

Gülerek bana yetişmek için koştu. "Peşinden mi gidiyorsun?"

"Beni takip etmeyi bırak," dedim.

"Hadi ama, anlatayım."

Durakladım, ama sadece Lottie ve Gray'in öpüşmek üzere olduklarını görünce ve kalbim cam gibi çatladığı için. O görüntüden hızla uzaklaştım.

“Neden şimdi, West? Çünkü dört yıldır beni hiç umursamadın, şimdi ise birdenbire aklından başka hiçbir şey geçmiyor.”

Yanağıma parmağıyla hafifçe vurdu. "Dört yıldır aklımdan başka bir şey geçmiyor. Sana ulaşmaya çalıştım ama numaranı değiştirmiş olmalısın."

Numaramı kesinlikle değiştirmemiştım. Hiçbir şeyi değiştirmemiştım. Hala bir zamanlar ondan sigara yakmak için ateş istediği aynı kızdım, aynı yerde çalışıyordum.

“Benim hakkımda söylediklerini duydum,” dedim. “Bekaretini aldığın hizmetçi hakkında.”

Elini indirdi. "Ne duydun?"

"Hepsi."

"O zamanlar farklı bir insandım, Story. Aptalca bir bahisti."

Bahis.

Hikayenin o kısmını bilmiyordum.

Her şey bir bahisti. Bekaretim sadece bir bahisti. Aşkım sadece bir bahisti. Kalp kırıklığım, kafam karışıklığı...

Cinsel ilişkiye girdiğimizde hazır değildim. İstemiyordum. Ama hayır demedim. Onu iterek, karşılık vermeyerek, "bekle", "yavaşlayabilir miyiz" ve "hazır olduğumu sanmıyorum" gibi sözler söyleyerek niyetimi açıkça belirtmeye çalıştım... ama sonunda... hayır demedim ve o da evetimi istemedi. Kızmalıydım, değil mi? Onu etiketleyip bir şeyler yazmalıydım, ama sadece beni aramasını ummaya devam ettim.

Ve her şey lanet olası bir bahis yüzünden oldu.

“Bir bahis.” Dört yıldır kafamı kurcalayan sorunun cevabını tekrarladım. Neden gitti? Neden mesajlarıma cevap vermedi? Hepsi sadece bir bahisti.

"Ne kazandın?" Sesim cansız, çok kısıktı.

"Hikaye..."

"Sadece ne kadar değerli olduğumu merak ediyordum," dedim ağzım pamuk gibi yapışmış bir halde. "Bence en azından bunu bana borçlusun."

West başının arkasını ovuşturdu. "Bilmiyorum."

"Bana sadece söyle."

"Övünme hakkı."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Soruma doğru bir cevap olup olmadığından emin değildim, ama bu kesinlikle yanlış cevaptı.

"Tebrikler," dedim, şaşkınlık içinde.

Gitmek için arkamı döndüm, ama dirseğimden yakalayıp beni geri çekti.

Lottie'nin zümrüt yeşili elbisesi simsiyah olmuştu ve titriyordu. Kollarını kavrayıp ovuşturarak onu ısıtmaya çalıştım.

Lottie'ye, "Ceketimi sana verirdim," dedim. "Ama, eee..." Üstsüz bedenimi işaret ettim.

"Hemen atlayıp beni kurtardın," dedi Lottie gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde.

Ellerim hâlâ onun ön kollarında dururken durakladım.

"Ortadaki bariz sorunu dile getirmeli miyiz?" diye fısıldadı.

"Bunun o kadar büyük olup olmadığından emin değilim—"

Lottie gözlerini devirdi. "Az önce duygularını incittim."

Onu bıraktım, elimi saçlarımın arasından geçirip gözlerime kaçan ıslak telleri uzaklaştırdım. Bunu itiraf etmek istemiyordum ama inkar da edemiyordum, bu yüzden yukarıdaki yataın soluk seslerinin sessizliği doldurmasına izin verdim.

"Grayson Crowne'un duyguları olduğunu sanmıyordum," dedi. "Senin hakkında birçok şeyi yanlış anlamışsın." Yüzümdeki ıslak saç tutamlarını itti, avucu yüzümde kaldı. "Seni tanımak istiyorum. Gerçek seni. Biftek hâlâ en sevdiğin yemek mi?"

En sevdiğin yemeğin biftek olduğunu düşünüyorlar, ama kanatlarının içini hiç görmemişler. Herkes senden bir parça istiyor, ama kimse senin kim olduğunu umursamıyor.

Gözlerimiz kesiştiğinde, hemen arkasında, iskelede, iki bulanık figür gördüm. West, Story ile konuşuyordu, hatta parmağını yanağına sürüyordu. Bu hareket midemi bulandırdı.

Kimse ona dokunamaz.

Hiç kimse.

"Grayson?" diye sordu Lottie ve ben arkama baktım. "Söylediklerimi duydun mu?"

Boynumu ovdum ve başımı salladım.

Göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar bana doğru yaklaştı. "Dedim ki, bence anne babalarımız biz istesek de istemesek de bu düğünü zorlayacaklar."

Tüm dikkatim tekrar ondaydı, sesim kararlıydı. "Seni benimle evlenmeye zorlamayacağım."

Bu konuda çok az, hatta hiç gücüm olmadığını bilmeme rağmen.

Hafifçe gülümsedi. "Daha kötü de olabilirdi..."

Ellerini avuçlarımın içine aldım. "İyi bir koca olacağım, Lottie. Seninle evlenmek istiyorum. Sen her zaman benim için her şeydin."

Omuzunun üzerinden benim baktığım yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Emin misin?"

"Rosey'deki o günden beri."

Ağzını oynattı. "O zamanlar bebektik. Ya şimdi beni sevmezsen? Nasıl emin olabilirsin ki?"

"Lottie, ben—"

Ben sözü kestim. West, Story'yi yakalayıp göğsüne çekti.

O herifi öpüyor muydu acaba?

Başımın üstünde patlayan havai fişeklerin sesi, öfkeli ve hızlı atan kalbimin sesine fazla benziyordu.

"O günden beri öpüşmedik de," dedi hafifçe.

"Kardeşin Snitch'i nereden tanıyor?" diye hırladım.

"DSÖ?"

"Şey, benim... hizmetçim."

Gözleri benimkileri takip etti. "Ah... bilmiyorum. Birbirlerini tanıdıklarını bilmiyordum." Gözleri gözlerime dikildi.

Lottie'nin ellerini bıraktım ve iskeleye doğru bir adım geri çekildim. "Bunu sonra bitiririz. Git kurulan. Söz veriyorum zorlamayacağım, Lottie."

"Biliyorum..." Sanki daha fazla kelime söylememeye çalışıyormuş gibi ağzını oynattı, sonra da "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Partiye geri dönelim."

"Gidip onu alacaksın, hep yanında olduğun, uğruna yumruk attığın hizmetçiyi."

Durdum, ayağım neredeyse iskeleye değiyordu.

Başımın arkasını kaşıdım.

"Yapmalısın. Kardeşim tam bir pislik."

Sanki benim göremediğim bir şeyi görmüş gibi beni izledi, sonra döndü ve sahile doğru yürümeye başladı.

Bir an onun ardından ona baktım.

Birdenbire düşünemez hale geldim. Kaşınıyordum.

Onu West'in elinden kurtarmaya çalıştım ama o önce onu itti. Şimdi Story'nin arkasıındaydım, aramızda sadece bir santim vardı, başı benimkinin hemen altındaydı. Kendimi onun koruyucusu gibi hissediyordum. Bundan çok hoşlanıyordum. Ondan yayılan öfke yüzünden West'e vurmak için can atıyordum.

"Hepiniz aynısınız," diye titredi Snitch'in sesi. Bu herif ne yapmıştı da sesi titriyordu? Yumruğumu sıktım, yeni yeni yara olmuş eklemim çatladı.

West'in dik dik bakışları gözlerime takıldı.

Hadi bakalım, gelsin bakalım. Bu herif en kötü türdendi. Sinsi, sinsi bir tip. Benim takıldığım diğer herifler mi? Tam birer şerefsizdi. Ama zehirlerini herkesin görebileceği şekilde derilerinde çizgiler halinde taşıyorlardı. Öleceğini bilmeden o kurbağaları öpmezdin.

Westley du Lac mı? Zehrini nazik gülümsemelerin ve gönüllü görevlerinin ardına gizledi, oysa aslında bizden daha kötüydü. Du Lac ailesinin Charlotte gibi tatlı ve saf birini, sonra da West gibi bir serseriye nasıl yetiştirebildiği her zaman bir gizem olmuştur.

"Başka biri bana ilk bakmadığı sürece sizin için hiçbir değerim yok," diye devam etti İspiyoncu. "Hepiniz aptalın altına yatırım yapıyorsunuz. Gray acımasız olabilir, ama siz zehirsiniz."

Döndü, sonra aniden durdu, neredeyse bana çarpacaktı. Beni görünce şok olduğu o kısacık saniyede, ben de onun her şeyini gördüm. Acısını, dökülmek üzere olan gözyaşlarını. Öfkem gittikçe arttı.

Dökülmemiş gözyaşları için burnunu kırmaya hazırdım; sonra acımasızca gülümsedi. Kendinden emin bir şekilde. Neyden bu kadar kendinden emin olmak zorundaydı ki? West bana "Hadi yapalım şunu" der gibi bakarken elimi yumruk yapıp gevşettim.

Story gözyaşlarını hızla sildi ve yanımdan geçip gitti.

Kahretsin.

Onun peşinden gittim.

"Bir daha deneyelim. West du Lac'ı nereden biliyorsunuz?" diye sordum ona.

"Bir daha deneyelim. Neden umurunda?" diye tersledi. "Neden?"

Öfkeli adımlarımız iskelede tak tak tak diye yankılanıyordu. Üstümüzde gökyüzü simsiyahdı, göz kamaştırıcı ışıklar çok fazlaydı.

"Onun erkek kardeşiyle birlikte olarak ilişkimizi tekrar mahvetmene ihtiyacım yok."

"Kıskanıyor musun?"

Güldüm.

Hayır. Evet. Kahretsin.

"West'i kıskanıyor musun? Kendi sesini duyarak mastürbasyon yapıyor."

Yemin ederim güldüğünü duydum ama yattan ve plajdan gelen müziklerin birbirine karışması yüzünden emin olmak imkansızdı.

"Ne dedin?" diye sordum, peşinden koşarak. "Arkadaş olduğumuz konusunda bana saçma sapan şeyler anlatma."

Sessiz kaldı, beni görmezden geldi.

Bu beni çok sinirlendirdi.

"Onu seviyor muydun?" diye arkasından takıldım. "Az önce bir sevgililer kavgasını mı izledim?"

Durdu. "Evet."

Bu, resmen karnıma saplanan bir ok gibi oldu.

Aşk mı? O, adama gerçekten aşık mıydı?

Ellerimi hâlâ ıslak olan saçlarımın arasından geçirdim, tuz burnumu yakıyordu. Bu lanet şey beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Hikaye yeniden yürümeye başladı, daha hızlı, neredeyse sahile varmıştı.

Lanet olsun. Ben asla kızların peşinden koşmadım. Hiç kimsenin peşinden koşmadım.

Yine de onun için koştum.

"Amcan hakkında da yalan söyledin," dedim. "Başka ne gibi pislikler saklıyorsun?"

Gerildi, sonra bana döndü. "Ona zarar vermeni istemedim!"

Alaycı bir şekilde güldüm. Woodsy'ye asla zarar vermezdim. Asla. Suçlandığım hiçbir boktan şeyi yapmadım. İnsanlar, korumamın sınır dışı edilmesini benim gözlerimin içine baktığı için sağladım sandılar. O adam hayatımı kurtardı ve onlar benim onu sınır dışı ettiğimi mi sandılar? Brezilya'da bir yerde hayvan barınağı kurma hayalini yaşıyordu.

"Yani, sen ve West'in müthiş bir aşk ilişkisi mi yaşadınız? West du Lac mı?" diye güldüm. "Sen onun gözlerinin içine bakabiliyorsun, ama o sana baktı mı?"

Bakışları daha da keskinleşti. "Benim gibi birinin West gibi biriyle birlikte olabileceğini mi düşünümüyorsun?"

"Sen haddini bildiğini söylemiştin, İspiyoncu?" diye karşılık verdim.

"Yerimi bildiğimi söyledim. Bunun seni benden daha iyi yaptığını söylemedim." Bana doğru bir adım attı. "Sen benden üstün doğdun. Ben senden aşağıda doğdum. Bu bir gerçek. Bunu yok saymak seni aydınlanmış veya bilinçli yapmaz. Ama bu senin benden daha iyi olduğun anlamına da gelmez." Başını çevirdi ve sonraki kısmı o kadar sessizce söyledi ki neredeyse duymadım. "Zaten herkesin hep unuttuğu kısım bu."

Üzüntü onu boğdu, nefesini kesti, enerjisini tüketti.

Çok sinirlenmem gerektiğini biliyordum. Amcası hakkında yalan söylemişti. Onunla West arasında, yani geri kazanmaya çalıştığım kızın kardeşiyle, garip bir şeyler dönüyordu ama yüzündeki o zavallı ifade mantıklı düşünmeyi tamamen ortadan kaldırdı.

Tek kolumla onu kendime doğru çektim, ıslak bedenime yasladım.

Kadın gerildi. "Ne yapıyorsun?"

"Şu anda... sen sadece Story'sin, ben de Gray'im."

Hikaye gerginliğini korudu, sanki her şey yolundaymış gibi davranmak istiyordu ama bedenim okyanusun soğukluğuyla üşüyordu ve onun sıcak gözyaşları tenimi yakıyordu.

Geri çekildiğimde, tamamen ayrılmak için hareket etti, ama onu hareketsiz tuttum. Göğüslerimiz birbirine değiyordu, bir kolum kürek kemiklerini, diğer kolum çenesini kavrayarak gözlerini benimkine dikmesini sağladı.

Gözleri hüznü ve sertti, suyun içindeki bir taş gibiydi. Sonra burnunu çekti ve kahretsin, tüm göğsüm çöktü. Neden teselli etmek istediğim kişi o? Gözyaşları kanımı kaynatan kişi neden o?

Onu öpmek istedim.

Saklamaya çalıştığı o titreyen alt dudağını öpmek istedim.

Lottie neden beni göremiyor? Neden illa o olmak zorunda? Bana sarılan o. Bana soru sormaktan çekinmeyen o. Yaralarımı kabul etmekten korkmayan o. Bana sanki onları anlıyormuş gibi bakan o.

Ama sevdiğim kişi o değil.

Evleneceğim kişi o değil.

Neden o?

"Neden sen?" diye hırladım, parmağımla çenesine hafifçe vurarak. "Neden hep sen?"

Parlak, acı dolu gözleri kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyordu ve onu kendime daha da yaklaştırdım. Yapmamam gerektiğini bildiğim dudaklarını öpmek istedim. Üzerlerindeki tuzlu gözyaşlarını yutana kadar onu öpmek istedim. İkimiz de yapmamamızın sebeplerini unutana kadar.

"Neden sen?" diye fısıldadım, dudaklarımız o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum.

Sonra havai fişekler patladı ve biz ayrıldık.

YİRMİDÖRT

HİKAYE

Neden sen?

Grayson bunu öfkeyle, sonra da umutsuzlukla tekrar tekrar söyledi ve o anı, şok edici kucaklaşmanın ardından neredeyse beni öpecekti. Biliyorum, yaptı. Taş gibi mavi gözlerindeki sahiplenici, yakıcı bakış, midemde pençe izleri bıraktı.

Bunun ne anlama gelebileceği üzerine kafa yorup duruyorum ama bir türlü sonuca varamıyorum.

Gece yineydi ve karanlıkta Grayson ile aramda gergin bir hava vardı. Saatlerdir kendimi kendi kendime suçluyordum. Birincisi, çok fazla şeyi göz ardı ettiğim için. İkincisi, West için. Ulaşılmaz olana aşık olmuştum. Sadece o aptal hizmetçiye şaka yapmak isteyen bir çocuğa.

Aynı şeyi mi yapıyordum? Aynı hataları yapmaya mahkumdum.

"Uyanık olduğunu biliyorum, İspiyoncu." Grayson'ın kendine özgü sıkılmış, sert sesi karanlığın içine karıştı.

Hayranlarının onun kayıtsızlığına neden bu kadar takıntılı olduklarını anladım. Grayson'ın diğer yüzünü, dünyanın çekirdeğinden daha derin ve daha ateşli tutkusunun derinliklerini tatmışım. Şimdi bunu tattıktan sonra, tekrar duyabilmek için her şeyi yapmaya hazır olduğumu fark ettim.

Homurtu.

Sıcaklık.

Isırık.

Bunun hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordum. Sadece, garip bir şekilde, güvenilebileceği tek kişi bendim. Gerçeğimiz anlaşmalar, daha fazla sır ve sözleşmelerle korunuyordu. İşlerin böyle gitmesi gerekmiyordu, ama Gray'in hayatında bu bir güvenceydi.

Hemen cevap vermeyince, "Düşüncelerin, sürekli yer değiştirmenden neredeyse daha yüksek sesle konuşuyor," dedi.

"Az önce 'yakında gideceğim' derken ne demek istedin?" diye sordum karanlığa.

Cevap vermedi.

Tekrar yer değiştirdim.

"Sen ve Lottie ne hakkında konuştunuz?" diye sordum. Sormaya hakkım yoktu, hiç olmamıştı da, ama karanlık aramızdaki kast sistemini ortadan kaldırmıştı.

"Sen ve erkek kardeşi ne hakkında konuştunuz?" diye karşılık verdi.

Ortamda sessizlik hakimdi.

Derin bir nefes aldım. Ona her şeyi anlatamazdım... Anlatamazdım işte. Ama belki biraz açılırsam, o da kendinden bir parça paylaşırdı.

"Beni sevdiğini düşündürdü, sonra da ortadan kayboldu," dedim. "Bir iddia sonucu."

Aramızdaki sessizliği fiziksel olarak hissedebiliyordum.

"Buraya gel." Soğuk sesi karanlıkta yankılandı.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. West'le olduğum zamandan daha çok aşık oluyorum ve bu çöküş beni mahvederdi. Beni tekrar bir araya getirmek için dünyadaki tüm bantlar bile yetmezdi.

"İspiyoncu—"

"Oraya çıkamam," diye fısıldadım. "Bunu yapamam. Sabah uyandığımda tekrar hiçliğe dönemem."

Dalgaların gürleyen kükremesi sessizliği daha da artırdı. Konuyu kapattığını düşündüm ve bakışlarımı yukarıdaki Art Deco avizesinin parıldayan kristallerine kaptırdım.

Sonra konuştu: "Yarın uyandığımda çarşafarımda senin kokunu almadan edemem, İspiyoncu."

Nefesim kesildi.

Sessizce, çarşafaların üzerinde kalmaya özen göstererek yukarı doğru süründüm.

Karanlıkta aramızdaki bu şey, aydınlıkta bana yaptıklarından daha tehlikeliydi. Karanlıkta gizlice geçirdiğimiz bu anlar, gerçeklikten

sakladığımız küçük sırlarımız gibiydi. Onu, üstsüz, kollarını ensesinde kavuşturmuş, pazı ve triseps kaslarını belirginleştirirken inceledim.

"Aklında bir şey mi var, İspiyoncu?" Yavaşça bana döndü, gözlerindeki ifade beni izlediğimi bildiğini gösteriyordu.

Bu sefer gözlerimi başka yere çevirmedi.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Crowne Industries'in CEO'su olmayı her zaman hayal ettiniz mi?" diye sordum.

Grayson acı bir şekilde güldü. "Hep hizmetçi olmayı mı hayal ettin?"

Kalbim sıkıştı. "Her şeyi yapabilirsin. Ama bu aynı şey değil."

Boynunu çevirerek tavana baktı. "Hatırlayabildiğimden beri Crowne Industries'te çalışıyorum. Yedinci yaş günümde, büyükbabam bana gereksiz işlerden kurtulmanın önemini öğretmek için kırk yıllık yıldönümünden önce bir çalışanı işten çıkarmamı istedi. On üçüncü yaş günümde, büyükbabam düşmanca bir devralma için oyları güvence altına alana kadar yatağa gitmeme izin vermedi. On yedi yaşımdan beri Şükran Günü, Noel ve Yeni Yıl, Crowne'a adanmıştı."

Bunu hiçbir duygu belirtisi göstermeden söyledi ve bu da benim için çok daha üzücü oldu.

Büyülenmiş bir şekilde ona daha da yaklaştım. Ta ki parmak boğumlarının nasıl sıyrıldığını görene kadar; elinin arkasında kan kurumuştu.

Birine yumruk attığı zamandan beri.

Benim için.

"Ne yapmak istiyordun?" diye sessizce sordum. "Başka seçeneğin kalmadan önce?"

"Hatırlayamayacak kadar küçüktüm." Başını çevirdi, mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Peki ya sen, İspiyoncu?"

"Şair olmak istedim," dedim. "Hatırlanmak istedim. Bir sesim olsun istedim. Görülmek istedim."

Onun taş gibi mavi gözleri, o kadar çok duyguyla doldu ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım ve bizi zar zor ayıran ipeksi siyah çarşaflara baktım.

Çarşafların benim gibi kokmasını istediğini söylemişti.

"Karanlıkta seni seviyorum," dedim sessizce. "Herkesten uzakta. Neden hep böyle olamıyorsun?" Sessizlik bizi sardı. "Sanırım ikimizin de itiraf

etmek istediğinden daha çok ortak noktamız var," diye fısıldadım yukarı bakarak.

Kendinden emin bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"İnsan görünmek için doğmuştur ve bu yüzden kalbini saklar. Ben unutulmak için doğdum ve bu yüzden duygularımı açıkça belli ediyorum. Sanırım bu durum ikimiz için de pek iyi sonuç vermiyor."

"Neden sürekli benimle böyle konuşuyorsun?" diye sordu. "Neden sadece sen?"

Derin bir nefes aldım. "Herkes çok korkuyor."

"Sen değilsin?"

"Benim."

Gözümü kırpmadan önce, üzerime çıkmıştı bile.

Grayson Crowne üzerimdeydi. Kolları beni kafese almış, ağırlığını taşıyordu. Saten pijamalı dizim bacaklarımı ayırıyordu ve gömleksiz karnı karnıma sıcak bir ağırlık gibi baskı yapıyordu.

Dudaklarımı okşadı ve nefesim kesildi. "Bu kahrolası dudaklar... büyücülük."

Odaklanmak çok zordu. Grayson'ın kaslı, şekilli karın kasları sadece pijamalarım ile ayrılmıştı, penisi uyluğuma sürtünerek sertleşiyordu. Onun tarafından kafese kapatılmış, karanlık, sahiplenici bakışlarının büyüsüne kapılmıştım. Yumuşak parmak ucu alt dudacağımın kıvrımlarını yakalayıp çekiyor, çekeştiriyordu.

"Lütfen beni Crowne Point'ten ayrılmaya zorlama," diye fısıldadım parmağına doğru.

Gözleri yumuşadı. "Sen kendi dünyana döneceksin, ben de kendi dünyama döneceğim. Hepsi bu, İspiyoncu."

Demek Lottie ile işler yolunda gitmiş. Sormak için ağzımı açtım ama dudaklarımı okşayan parmağını ağzıma soktu ve tüm düşüncelerim uçup gitti. Keskin bir nefes aldığım da gözleri alev alev parladı, sonra göğüslerime, sonra tekrar bana baktı.

"Sanırım seni bırakmalıyım, İspiyoncu... Ama tek bir sorun var." Dudaklarımı çekerek dişlerimi ortaya çıkardı ve diş etlerimi ovuşturdu. "Ayrıca geceleri olanların sayılmadığını düşünmeye başladım."

Sonra dudaklarını benimkine bastırdı.

Grayson yüzümü yakaladı, dudaklarımı ısırđı ve sahiplendi. Sırtımı kamburlaştırdım ve o da elini yanağımdan çekip belimin alt kısmını kavradı, beni vücuduna iyice yapıştırdı.

Aldığım her nefesi çaldı. Her hareketimi bozdu.

İlk öpüşmemiz gibiydi, ama daha karanlık, daha güçlüydü.

Daha sahiplenici.

“Sana vereceğim morluklara bak, İspiyoncu.” diye inledi. “Üzerini morluklarla kaplayacağım. Kimse bilmeyecek.”

Nefesim kesildi ve o da dudaklarını eğip, öpüşümü çaldı. Tırnaklarımı çıplak sırtında gezdirdim. Kalbim onun nazik öpüşü ve acımasız sözleriyle gümbür gümbür atıyor, acıyor ve yanıyordu.

Onun adını inleyerek söyledim.

“Kahretsin...” Geceliğimin kumaşını çekiştirerek omzumu açığa çıkardı, ağzımdan hiç ayrılmadı. “Bunu sana bağırtacağım.”

Hâlâ bana "İspiyoncu" diye sesleniyordu ve içimdeki garip, sapık, karanlık bir yanımdan hoşlanıyordu. Aşağılayıcı, vahşî ve acımasızdı ve onun ilgisiyle birleşince, daha önce hiç bilmediğim şekillerde midemi bulandırıyordu.

Dudaklarımı ısırđı ve ağzımda bakır tadı hissettim.

Tısladım ve o geri çekildi, beni izledi, bekledi. Isırdığı yer ıslak olan dudağıma dokundum.

"Daha fazla."

Gözleri karardı, boğazından boğuk bir ses çıktı. Beni bu sefer kendine doğru çektiğinde, coşkusu iki katına çıkmıştı. Çılgıncaydı. Ateş gibiydi.

Ama boğazım pamukla doldu.

Boynunuzdaki öpücüklerin arasından nefes nefese, "Başkasını sevdiğin sürece seninle yatmayacağım," dedim. "Neredeyse başkasıyla birlikteyken. Ben o kişi olmayacağım."

Beni o kişi yapma.

Parmaklarını uyluklarımda aşağı doğru kaydırđı, morluk bırakan bir iz bıraktı ve hırıltılı bir nefes verişiyile beni öpmeyi kesti.

Dirseklerinin üzerine doğruldu. "Bu benim için sorun olacak, İspiyoncu."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Kalp atışlarımız hızlandı.

“İçimde çok fazla yer kaplamaya başladın. Seni buradan çıkarmanın başka bir yolu olduğunu sanmıyorum.”

Beni tekrar öptüğünde, öpüşü yavaş, nazik ve uyuşuktu. Kalbim o şefkatten ve her zaman duymak istediğim sözlerden kan ağlıyordu, ama kader bana bir çıkmaz yaşatmıştı. İtirafı dikenli tellerle sarılmıştı. Belki de benim hissettiklerimi hissetmeye başlıyordu... ama onun için bu, sökölüp atılması gereken bir tümördü.

Acımasız öpüşler ve nazik sözler, ya da nazik öpüşler ve acımasız sözler —Grayson'la başka bir yol olmadığını öğreniyordum. İkisini birden asla vermezdi.

"Bunun bitmesini istemiyorum," dedim dudaklarına doğru. "Geri dönmek istemiyorum. Beni unutmanı istemiyorum."

Beni unutmak için beni kullandılar. Neden hep böyle yaptılar? Neden hep buna izin verdim?

Grayson donakaldı ve geri çekildi, dudakları beni öpmekten kızarmış ve şişmişti. Gözleri taş gibi, ifadesizdi.

"Seni unutmak..." Sözünü o kadar uzun süre duraksadı ki, gözlerindeki o mesafeli, taş gibi bakışla içimdeki kanayan parçayı geri çekebilmeyi çok istedim.

"Bu imkansız," dedi sonunda, gözlerime kilitlenerek, sesi elmastan daha sertti.

Kalbim belirsizlikten paramparça oldu. Duymak istediğim sözlerdi bunlar, ama o çok, çok mutsuz görünüyordu.

Sonra aşağıda, kapı duvara çarparak gürültüyle kapandı.

"Grayson!" diye seslendi annesi.

YİRMİ BEŞ

GİRİ

Annem, sabah saat üçte bile olsa, her zaman kraliçe için bir öğle yemeği verecekmiş gibi giyinmiş olarak, antrede beni beklerdi.

"Gecenin tam ortası," diye fısıldadım.

Annem sevinçten, hem de çok sevinçten gülümsüyordu. Yüzündeki o ifadeyi en son Gemma'nın Horace ile nişanlandığını öğrendiğimiz zaman görmüştüm.

Henüz on üç yaşındayken.

"Bu bekleyemez."

Sinirlerim gerilmiş bir halde sarı saçlarımı parmaklarımın arasına doladım. "Ne oldu?"

Avuç içlerini birbirine bastırdı. "Gelecek Noel'de."

Kahrolası 1 Mayıs.

"...Yine mi saçma sapan bir Crowne ailesi yılbaşı partisi?" dedim, bunun öyle olmadığını, içimden ne söyleyeceğini biliyordum.

"Evliliğiniz nasıl, canım?" diye sordu hafifçe.

Ondan uzaklaşıp okyanus manzaralı pencereye dayalı masaya doğru yürüdüm ve lolipoplarımın bulunduğu çekmeceyi hızla açtım. Limonlu olanı kaptım, plastiğini yırtıp ağzıma attım.

"Yazın sonu"na ne oldu?

"Ders dışı etkinliklerle çok fazla meşgul olup dikkatinizin dağılmasından endişeleniyorduk."

Annem sıcak bir ses tonuyla konuştu ama sözleri sertti.

Tenisten bahsetmediğini biliyordum.

Geri dönmek istemiyorum. Beni unutmamı istemiyorum.

Annemin arkamda olduğunu hissedebiliyordum, yumuşak fildişi elleri şüphesiz belinde kenetlenmiş, kusursuz cevabımı bekliyordu. Benden beklediği türden bir cevap, mükemmel oğul. İlk defa, bunu vermek istemedim. Abigail gibi isyan etmek istedim.

Kapının dışında yüksek bir çarpma sesi duyuldu.

İspiyoncu.

Döndüğümde annemin yüzünün anında şüpheyile buruştuğunu gördüm.

Limonlu lolipopu yanağıma batırdım. "Charlotte du Lac'ın bundan haberi var mı?" diye sordum, dikkatini hızla ona çevirerek. "En son konuştuğumuzda, evliliğin hala sadece bir olasılık olduğundan oldukça emin görünüyordu."

Annem gözlerini kaçırdı, sessizlik çok şey anlatıyordu. Snitch'in konuşmanın geri kalanını duymaması için kapıyı kapattım ve annemi nazikçe antredeki kanepelerden birine oturttum.

"Harika. Peçesini kaldıramayan bir kadınla evlenmek için sabırsızlanıyorum çünkü o zaman herkes akmış rimelini görürdü."

Annem güldü. "Charlotte'a biraz hak verelim." Gözlerini kısarak, "Hepimiz mutlu olacağını düşünmüştük. İlkokuldan beri ona aşıksın." dedi.

Gözlerimi kapalı kapıya diktim, ellerimi yüzüme indirdim. "Onun beni sevmesini istediğim için bana eski kafalı diyebilirsiniz."

"Bu eski moda değil, Grayson. Bu biraz ilerici." Düşünceyle burnunu buruşturdu. "Abigail'in düğünü bu yazın sonunda olacağı için, senin düğününün onun düğününü gölgede bırakmasını istemiyoruz, ki bu kaçınılmaz olurdu. Duyuruyu Şükran Günü'ne kadar bekleyeceğiz, sonra sen ve Charlotte bir yıl sürecek medya turuna hazırlanabilirsiniz."

"Bir yıl."

"Sen Grayson Crowne'sun. Düğünün bir etkinlik değil; tarihtir."

İşte tam olarak bunu istemeliyim.

Peki neden Snitch'i aklımdan çıkaramıyorum? Yumuşak, istekli dudakları. Kışkırtıcı vücudu. İnanılmaz dürüstlüğü.

Daha fazla.

Dişlerimi lolipopun üzerine geçirdim, şeker cam gibi kırıldı. Sanki benim için yapılmıştı da birisi kargo etiketlerini karıştırmıştı.

Annem ayağa kalktı, gözlerimi kapıya doğru takip etti. "Bir iki metresin olması sorun değil, ama babanın yaptığı hatayı yapma."

Annemden veda sözleri.

Tansy Crowne hiçbir şeyi kaçırmadı. Eminim Story'yi görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Hatta büyükbabam onu yatak odamda gördüğü gün, muhtemelen onun hakkında bir sabıka kaydı araştırması yapmıştı. Ellerimi yüzüme götürdüm. Babam bir metres edinmiş ve "tam bir aptal gibi"—büyükbabamın sözleriyle—ona aşık olmuştu. Bu yüzden metresi hamile kaldığında, babam "işin ehlileşmesini" sağlamamıştı.

Onların gözünde babamın yaptığı hatanın aynısı, bebekleri doğurmaktı. Benim gözümde ise, en başta metres tutmaktı.

Bunların hiçbiri olması gerektiği gibi değildi.

İspiyoncu artık yok olmalı.

Lottie benim yatağında olması gereken kız olmalı.

Ben asla babam gibi olmak istemedim.

YİRMİ ALTI

HİKAYE

Grayson çift kanatlı kapıları açtığında donakaldım, yaptığım şeyden rahatsız olacağından endişeleniyordum. Ama kendinden geçmişti. Odanın ortasına yürüdü, binlerce dolar değerinde olması gereken bir vazoyu kaptı ve duvara fırlattı.

Vazo binlerce yaldızlı beyaz porselen parçasına ayrıldı ve sonra biz yeniden sessizliğe gömüldük. Dikenli, kurşun gibi ağır bir sessizlik. Gray, vazonun kırıldığı mat beyaz duvardaki çizik noktaya ağır ağır bakarak nefes nefese kaldı. Omuzları gerilmişti, çenesi daha da sıkıydı.

Atlasım.

Onda kendimi gördüm—Hikaye'yi değil, Hikaye Kitabı'nı—annesinin dünyasını ayakta tutmak için sırları saklamak zorunda kalan küçük kızı.

Sonra gözleri beni buldu ve buz gibi oldu. "Ne yapıyorsun?"

Elimdeki küçük giysi yığınınına baktım. "Paketleme."

"Tabii ki, neden?"

"Başardım. Lottie seni istiyor, değil mi? Evleniyorsunuz."

Avını yemek üzere olan bir yırtıcı gibi bana doğru sinsice yaklaştı. Geriye doğru adım attım, koltuğun arkasına çarptım. Ona ilk geldiğim zamanki gibi, eşyalarım küçük dağımın üzerinden dökülmeye başladı.

"Bunu nereden bildiğinden bahsedelim mi?" diye homurdandı Grayson. "Gerçekten de duymaman gereken şeyleri duyma konusunda bir yeteneğin var."

Onu görmezden gelmeye çalıştım, yere düşenleri toplamaya çalıştım, o sırada bileğimi öyle sıkı kavradı ki elimi açtım ve pamuklu gömlek aşağı doğru uçtu.

"Bir şeyin tam ortasındaydık."

Bu işin başka türlü bitmesi mümkün değildi. Grayson Crowne hayatının aşkıyla evlenirken ben unutulacaktım. Aptalca olan şey, unutmaya başlamış olmamdı. Belki de işler farklı olabilirdi diye düşünmüştüm.

"Anlaşma bitti. Ben gidiyorum." Sözüm boğazımda düğümlendi, dizini bacağıma bastırdı, elini başımın üstüne sertçe vurdu.

Başını yana eğdi, gözlerini kısarak, "Bunun bitmesini istemediğini sanıyordum?" dedi.

"Evleniyorsunuz," dedim ses tonumu koruyarak.

"Ben bunu sormadım."

"Bay Crowne, benden metresim olmamı mı istiyorsunuz?"

Göğsüm ağrıyordu ama acımı ona göstermek istemedim.

İkinci seçenek. Kızın arkasındaki kız. Yeterince iyi, ama layık değil. Sonuçta annemin kızı.

Gözleri parladı. "Neden bana öyle sesleniyorsun?"

"Sen benim için böylesin. Biz birbirimiz için böyleyiz."

Mavi gözlerinde bir anlık incinme gördüğüme yemin edebilirdim, ama bu his o kadar çabuk yerini küçümsemeye bıraktı ki emin olamadım.

"Bir Altın Top'un kirazı ne kadar eder?" Mavi gözlerini üzerimde gezdirdi. "On dolar adil görünüyor."

Kekeledim. "On bin mi? On bin dolara seks yapmayacağım ki—"

Sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi gözlerini devirdi ve bileğimi bıraktı, ben de düştüm. Kişisel eşyalarımın oluşun küçük dağ yine ayaklarımın dibine saçıldı.

Grayson, kollarını kavuşturmuş, bir tanrı gibi dimdik, benden çok daha uzun boylu duruyordu. "Milyon."

YİRMİ YEDİ

HİKAYE

Nefesim birden kesildi.

O kadar para hayatımı değiştirirdi ve o da bunu biliyordu.

“Neden bunca zamandır üzerinde çalıştığımız her şeyi mahvetmek istiyorsun?” diye sordum. “Onunla evleniyorsun. Rıhtımda sana nasıl baktığını gördüm.”

Yoksa... o da aynı şeyi hissediyor muydu?

İçimde çok fazla yer kaplamaya başladın.

Dudaklarıma fısıldadığı sözler, göğsümde istemeden de olsa bir umut yeşermesine neden olmuştu.

Gözlerini kıstı. “Karnında kelebekler uçuşmasına ya da gözlerinde kalp parlamasına izin verme. Sen kaşımam gereken bir kaşıntısın, İspiyoncu. Ruhumda küf gibisin, büyüyen bir istila. Babam ve dedem gibi, metresi olan bir evlilik içinde son bulmayacağım.”

Bu nadir dürüstlük karşısında gözlerimi kırptırdım.

Küf. Böcek istilasası. Kaşıntı.

İşte tam bu noktada gerçeği söylemeliyim.

Ona bakire olmadığımı söyle. Her şey, beni sadece kullanmak isteyen başka bir zengin oğlandan kendimi kurtarmak için uydurulmuş bir yalan üzerine kuruluydu. Bunun yerine, kendimi yine aynı lanet olası duruma soktum.

West beni sadece bakire olduğum için istedi. Benden o yönümü elde etmek için beni kullandı. Gray'e baktım, onun da aynı olup olmadığını

merak ettim.

“Ya bakire olmasaydım?” diye sordum. “Yine de beni ister miydin?”

Kaşını kaldırdı. "Yalan söylersen kurtulabileceğini mi sanıyorsun?" Güldü; sonra yüzü karardı, tehlikeli bir hal aldı ve sıcak dudaklarında gerçeği tadana kadar öne eğildi. "Amcığında New York Giants'ın tüm ilk 11'ini görmüş olsan bile umurumda değil. Benim sikime boşalırken ne hissettiğini bilene kadar onunla birlikte olamam. Bunu yanlış yapıyorum. Ben bir Crowne'um. Alırım. Bana verilir. Bana borçlu olunur. Öyleyse fiyatını söyle. Ödeyeceğim."

Gray'in bana söylediği her şey arasında, bu sözler en çok canımı acıttı, çünkü onları her zaman duymak istemiştım. West için bekaretim, benimle ilgili tek değerli şeydi, o kadar değerliydi ki, övünmek için bana ihanet ederdi. Birinin bekaretimin hiçbir şey olmadığını, önemli olan tek şeyin ben, Story olduğumu söylemesini çok istiyordum. Sonunda, bu sözleri duydum, ama sadece önemsiz olduğum için.

Hiç de bile.

O sadece beni kullanarak başka bir kızla birlikte olmak istedi.

Boğazımdaki düğümü yuttum ve sırtımı dikleştirerek kolunun altından geçtim. "Bana bir milyar dolar verseniz bile sizinle seks yapmam."

"Seni yayınlanmış bir şair yapacağım," diye ekledi. "Ünlü bir şair. Kahretsin, herkes Story Hale adını bilecek."

Hangisinin daha çok acıttığından emin değildim. Bir zamanlar en büyük hayalimi hatırlaması mı, yoksa şimdi bunu kullanarak kabusumu gerçeğe dönüştürmeye çalışması mı?

"Bunu istemiyorum," dedim sesim titreyerek. "Artık istemiyorum."

Yüzünde çarpık, bilmiş bir sırıtış belirdi, beni hemen anlamıştı. "Lottie du Lac'ın ailesi Doğu Yakası'ndaki tüm yayınevlerinin sahibi, tüm büyük dergileri yönetiyor." Öyle mi? "Evlendiğimizde, tek bir telefonla nereye gideceğine sen karar verebilirsin. Pulitzer mi istiyorsun? Sana Pulitzer kazandırırım."

Çok cazip geliyordu. Ama... "Böyle yapmak istemiyorum."

Beni telefonda yakaladığını biliyormuş gibi sırtıttı. "İspiyoncu, bunu yapmanın tek yolu bu."

Şiirlerim bir zamanlar nasıl görüldüğüm ve duyulduğumun göstergesiydi. Eğer bunu bu şekilde yaparsam, nasıl bir sesim olur? Hatta bu ses benim sesim bile olur mu?

"Beni bir daha sakın bulma," dedim. "Bundan sonra asla gözlerinin içine bakmayacağım."

"Teklif sabaha kadar geçerlidir," dedi.

Grayson'ın yatak odasının kapısını arkamdan çarparak kapattım. Sesimdeki çaresizliği duyabiliyor muydu? Barajdan sızan su gibi yayılan korkuyu?

Bu artık Lottie ile ilgili değil.

Ona kendimi tamamen vermeye çok yaklaştım, oysa o benden parçalar bile istemiyor. Parası da umurumda değil. Göğsümde zonklayan, yakın kalmamı isteyen şey de umurumda değil. Buradan çıkmam lazım. Koğuştan dışarı koştum, korumalarının yanından geçtim, hizmetlilerin odalarına indim.

Gecenin bu saatinde hemen herkes uyuyor olurdu ve odalar da karanlık ve sessizdi. Sadece boruların uğultusu duyuluyordu.

Ev.

Küflü, daracık bir ev.

İçimde küçücük bir boşluk hissettim... Eksiklik. Siyah ve altın renklerine, çıplak duvarlara ve daha da çıplak iç mekanlara, koridorlarında bir hayalet gibi dolaşan, yalnız ve tehditkar bir varlığa özlem duydum.

Başımı hızla salladım. Kız yurtlarından birinin kapısını iterek açtım. Sabahın erken saatlerindeki okyanus havası, duvarlardaki çatlaklardan içeri doluyordu; tuzlu ve soğuktu. Birkaç saat sonra Grayson yolculuğuna çıkacaktı.

Aramızdaki bu karmaşık, yanlış ilişki sona erecekti.

Ellie'nin düz, koyu kahverengi saçları karyola benzeri yataklardan birinin üzerinde görünüyordu. Eskiden yaptığım gibi kendimi ona doğru attım.

Nefesi kesildi ve ben de "Ellie'nin karnı, benim." dedim. Donakaldı ve her zamanki gibi kollarımı tutup beni daha sıkı çekmedi. "Ellie?"

"Grayson Crowne'u yalaman gerekmez miydi?" diye fısıldadı.

Donakaldım, sonra tekrar oturdum. O da yavaşça doğruldu ve demir karyola direğine yaslandı.

"Bana inandığını sanıyordum?" diye sordum bir dakika sonra.

"Bunların hepsi, senin yüzünden gün ışığında herkese tehdit savurmasından, senin yüzünden en yakın arkadaşını yumruklamasından önceydi." Gözlerini bana dikti.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Hayır, öyle olmadı. Bana defalarca hiçbir değerim olmadığını söyledi.

"Onunla birlikte olmana kızmıyorum, Story. Gray Crowne'un hizmetçilere bile doğru dürüst bakmadığı halde onunla nasıl birlikte olabildiğini anlamıyorum. Keşke bu konuda bu kadar sahte davranmasaydın."

"Ben yapmadım—ben değildim—biz asla..."

Gözlerini devirdi ve ekose pamuklu yorganı daha yukarı çekerek küçük tek kişilik yatağa geri kayd. Ben de yatağından kalktım, bir an daha Ellie'ye baktım, kurduğum yuvanın parmaklarımın arasında paramparça oluşuna.

Saat neredeyse sabahın ikisine gelmişti, ama amcam da benim gibi gece kuşuydu. Bu saatlerde sıcak çikolata içer, şiirler ya da şairlerin yaptığı tuhaf şeyler hakkında konuşurduk. Mesela Mary Shelley'nin kocasının kalbini bir madalyonda saklaması ya da Byron'ın metreslerinin ona hatıra olarak kasık kılı göndermesi gibi.

Amcam bana o zamanlar da en az bugünkü kadar ahlaksız olduğumuzu, sadece internetimiz olmadığını hatırlatmayı severdi.

Koyu renkli ahşap kapısına vurdum. Belki artık geri döndüğüme göre, her şey normale döner ve benimle konuşurdu.

"Amca?" Kapı bir tüy kadar aralıktı, bu yüzden parmağımla ittim ve gıcırtyla açıldı. "Amca?" diye tekrar sordum.

Amcam uyanıktı ve beni görünce, "Story, Tanrım, önce kapıyı çal," dedi.

Arkasındaki yatakta her türden ilaç şişesi vardı ve amcamı en son bu kadar çok ilaçla gördüğüm anlar bir anlığına aklıma geldi.

"Evet," dedim yatağın üzerindeki haplara bakarak. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes verdi. "Sana böyle söylemek istemezdim."

"Ne söyleyeceksin?" Kanım kaynıyordu. Adeta kaynıyordu.

Aramızda sivri dikenler gibi bir sessizlik oluştu.

"Geri döndü, değil mi?" diye fısıldadım.

"Bu daha birinci aşama. Şuradan biraz kesi, oradan biraz kesi, iyileşeceğim."

“Ama ya öyle değilse? Beni bu yüzden mi görmezden geliyorsun?”
Konuştuktan hemen sonra aklıma gelen ikinci şey şuydu: “Bunun parasını nasıl ödüyorsun?”

İlk seferinde neredeyse iflas ediyordu. Hâlâ faturaları ödemediğinden şüpheleniyordum ama bana söylemedi. Tüm paramı bu yerden kurtulmak, hayalime ulaşmak için harcamamı istiyordu. "Zaten yaşlı ve ölmekte olan bir adama" -kendi sözleriyle- değil. Crownes'lar iyi bir sağlık hizmeti sağlıyor, ama günün sonunda, hâlâ paralı sağlık sisteminin olduğu bir ülkede yaşayan hizmetkarlarız.

“Hey.” Omzuma dokundu. “Benim için endişelenme, Masal Kitabı.”

"Ancak..."

"Yorgunum," dedi sözümü keserek. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Amcam beni nazikçe odasından dışarı çıkardı, kapıyı kapattı ve son ışık zerresi de sönene kadar, koridorda karanlıkta kaldım.

İçten içe biliyordum ki burada tek bir seçeneğim vardı.

Ruhumu satabileceğim tek bir şeytan var.

Derin bir nefes aldım ve evime son bir kez baktım. Bunun bittiğinde geri dönüşün olmayacağından oldukça emindim.

YİRMİ SEKİZ

GİRİ

Şafak söküyordu ve Crowne ailesine ait jet, yıllık yaz tatilimiz için pistte bekliyordu ki kapıya hafif bir tıkırtı geldi. Dudaklarımda beliren gülümsemeyi zorla bastırdım.

Tam da tahmin etmiştim.

"Girin."

Kapı açıldı, ardından sessizlik çöktü. Elimdeki kitaba odaklandım, başımı kaldırmayı reddettim. Onun beni etkilediğini, son birkaç saattir aynı sayfaya bakıp gerçekten geri dönüp dönmeyeceğini merak ettiğimi görmesine izin vermeyecektim.

Eğer o yapmazsa ne yapacağım diye merak ediyordum.

Bir an duraksadıktan sonra, sesi kısık ve boğuk bir şekilde, "Yapacağım," dedi; bağımlılık yapıcı bir tonda.

Başımı kaldırmadan, sehpaye uzanıp bir yığın kağıdı kaptım. Onları onun yönüne doğru fırlattım.

"Bu da ne?" Bir an sonra, "Başka bir sözleşme mi? Bunu daha önceden mi yaptırmıştınız? Geri döneceğime bu kadar emin miydiniz?" dedi.

"On milyonu reddetmek zor." Snitch gibi, farklı olduğunu düşünmeye başladığım biri için bile. Onu geri istemek ve bir daha asla görmek istememek acımasız bir ayartmaydı, bu yüzden umudum doğruydı—o diğerlerinden farklıydı.

O sadece Grayson Crowne'u istemiyordu.

"Paranı istemiyorum," diye tısladı.

Kendimi durduramadan yukarı baktım. Elindeki sözleşmeyi buruşturdu. Nedense, bana dik dik baktığında gözleri kocaman açılıyordu.

"Amcam her şeyi alıyor," diye devam etti, "ve asla öğrenmiyor."

Kaşlarım çatıldı. Ne oyun oynuyordu acaba? Masum bir fedakar gibi davranarak daha çok para vereceğimi mi sanıyordu?

Sanki bunu daha önce görmemişim gibi.

Aramızda sessizlik çöktü, bakışları taş gibiydi.

"Neden buradasın, Story?" diye sordum, içimden gelen sese rağmen.

Kadın öfkeyle baktı. "Seninle yatmak, on milyon kazanmak ve seni bir daha asla görmemek."

Bu yanıtın beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum.

Ben de sırtarak geçiştirdim. "Sözleşmeyi okumadın. Yine."

Kağıtlara tereddütlü bir bakış attı. "Bunu başka bir sırla örtbas edemez miyiz?"

"Belki," dedim. "Eğer sırrını seçmeme izin verirsen."

Yanaklarında rahatsızlık ifadesi belirdi ve dudaklarında bir kırışıklık oluştu, ama yine de "Tamam" dedi.

Kitabımı yere bıraktım. "Neden benden hoşlanıyorsun, Story Hale? Bende seni cezbeden ne var?" Bu soruyu sormak tehlikeliydi, çünkü cevap ne olursa olsun sonuç aynıydı.

Neredeyse on yıldır sevdiğim kız Lottie ile evleniyorum.

Düşüncelerime ve kalbime sızmayı başaran kızı unuttum.

Yutkundum. "Sen Grayson Crowne'sun. Sevilecek ne yok ki?"

Onun cevabına göğsümde bıçak saplanması gibi bir acı hissedeceğimi beklemiyordum. Gözlerinde bir şey parladı—pişmanlık mı? Sanki düşüncelerimi görebiliyordu. Bu yüzden hızla yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Snitch'e karşı fazla şeffaf olmaya başlamıştım. İyiye işaret değildi.

"Şimdi sıra sende," dedi.

Başımı salladım. "Sözleşmeyi imzala. Şimdiye kadar senin kurallarına göre oynadım. Artık benim kurallarına göre oynayacağız, İspiyoncu."

"Öyleyse neden benden sır istiyorsun ki?" Ellerini indirdi, sözlerinden umutsuzluk sızıyordu.

Omuz silktim. "Sıkıldım."

Ağzı açık kaldı. "Sen berbat birisin."

"En kötüsü. Şimdi okuyun."

Yutkundu, bana son bir yakıcı bakış fırlattıktan sonra sözleşmeye baktı. İlk maddeye geldiğinde kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu.

“Öpüşmek yasak mı?”

Dudaklarına baktım.

Onun o lanet olası dudaklarını düşünmeden duramıyorum. Lanet olası kafamda öpüşmelerimizi tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum. O, dudaklarımdan sızıp özümü yozlaştıran kara katran eroin gibi.

Daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına ihtiyaç var.

Omuz silktim. "Bu işte çok kötüsün."

Güzel fındık rengi yanakları kızardı ama o sözleşmenin diğer kısımlarını okumaya devam etti.

“Kimseye söyleyemem... Kimseyle konuşamam mı?” Bana dik dik baktı ve ben omuz silktim. “Bu nasıl olacak ki?”

Kıskançlığım, sahiplenme duygum, beslemeye hakkım olmayan yeşil, çirkin bir canavara dönüşmüştü. Onu öldürüp gömmeliydim.

Bunun yerine, onu mürekkeple yazardım ve on milyon dolarla dünyanın en iyi yemeğini alırdım.

"Standart gizlilik sözleşmesi," dedim. "Ağzını kapalı tut."

“Ne dersen onu yapmak zorundayım. Bir şeye ihtiyacım olursa senden istemek zorundayım. Senin yatağında uyumak zorundayım.” Kural üstüne kural sıraladı ve her birinde daha da öfkelenildi. “Sarılmak yok mu?”

"Senden tek bir şey istiyorum, İspiyoncu." Bana sarıldığında bunu unutmaya meyilliydim.

Listeye tekrar bakarken çenesini sıktı. "Yalan yok mu?"

Bu kuralı eklememe neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Göğsümün derinliklerinde açlık hissi oluşmaya başlamıştı ve onun arsız dürüstlüğü bu hissi besledi.

“P-Seç...” Sondan ikinci maddeye takılıp kaldı. “Bir güvenlik kelimesi seç. Neden?”

“En önemlisi bu,” dedim. “Kendimi geri tutuyordum. Artık bunu yapmayacağım. İzin istemeyeceğim.”

Bana dik dik baktı, dudakları hafifçe aralıktı, alt dudağı ıslaktı ve emilip ezilmeyi adeta yalvarıyordu.

Kahretsin.

Çabucak kendine geldi ve okumayı bitirdi.

“Bunu Noel'e kadar yapmak zorundayım,” diye bitirdi sözlerini. “Yani en sevdiğim bayramı mahvedebilirsiniz. Harika. Başarısız olursam parayı alamam ve... bu mülk meselesi de neyin nesi?”

"Mülkümde gördüğünüz, keşfettiğiniz, bulduğunuz veya duyduğunuz her şeyin bana ait olduğunu bir kez daha hatırlatmak isterim."

“Şartlar süresiz olarak yürürlükte kalacak. Yani Noel'den sonra bile mi?” Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bu da ne demek?”

"Okumaya devam et, İspiyoncu. Sadece gizlilik sözleşmesi ve mülkümle ilgili kısım kaldı. Benim eşyalarımı çalmana ve paramı alıp kaçtıktan sonra ağzını açmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kaşlarındaki kırısklık daha da derinleşti. "Bu akıl almaz bir kurallar listesi ve hiçbir yerde seksten bahsetmiyor."

Sırıttım. "Gerek yok. Zaten vazgeçersin."

Alaycı bir şekilde, "Çok özgüvenli," dedi.

"Onu teslim etmemenin tek sebebi, İspiyoncu, benim onu almak istememem."

“Benim hatam,” diye homurdandı. “Kibirli...” Son kısmı duymamam için fısıldadı ama eminim ki kibar bir şey söylememişti.

Ve kahretsin.

Bunu gerçekten çok beğendim.

Bu kızı bir an önce becermem gerekiyordu. Damarlarımdan çıkmalıydı.

Son maddeyi duyunca başını kaldırdı. "Eğer Crowne Point'ten ayrılırsam, tüm bu anlaşma geçersiz mi olur?"

Gülümsedim. "Sonsuza dek kalacak kısımlar hariç, evet. Bunu sizin kaçış maddeniz olarak düşünün. Rica ederim."

Muhtemelen hayal kırıklığından dolayı alt dudağını ısırды ama bu, dudağının tadının ne kadar kötü olduğunu bir kez daha hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

“Yani...” diye devam etti. “Noel'e kadar seninle kalıp bu kurallara uymam mı gerekiyor? Seninle birlikte olmasam bile bana on milyon mu vereceksin?” Şüpheyi gözlerini kıstı.

"Yine uyuyacağımızı sanıyorsun galiba," dedim.

Çenesini kaldırarak gözlerime baktı. "Bir aydan fazla bir süredir ara ara senin yatağında uyuyorum. Yaptığımız tek şey bu."

Çenesini kavradım, dudaklarını benimkilerden bir esinti kadar uzaklaştırdım. "O kağıtları imzaladığın an, benimsin. Bütün o yasal jargon tek bir şey söylüyor: Sana sahibim. Zihnine, bedenine, akşam yemeğinde ne

yediğine, Noel için ne istediğine. Lanet olsun, benimsin." Son kısım hırıltılı bir sesle çıktı. "Seni kullanabilirim. Kırabilirim. Sahip olabilirim."

Nefesini içine çektiğini hissettim. Adeta benim nefesimi çaldı. "Bedenime sahip olabilirsin, ama zihnime asla sahip olamazsın."

Yavaşça yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Belgeleri imzala, İspiyoncu."

Onu yarım saniye daha tuttum, sonra bıraktım. Titreyerek nefesini yuttu, kağıtları yakındaki bir masaya koydu ve imzalamak için eğildi.

"Lanet olası uçak kalkmadan önce olsa güzel olurdu."

"Uçak mı?" diye telaşla sordu. "Neden?" Bir saniye sonra kendi sorusuna cevap verdi. "Tatil... ama gidemem. Şimdi değil."

Başımı yana eğdim. "Öyleyse kal. Ama sözleşmeyi imzalarsan, İspiyoncu, dediğimi yapacaksın. Ben nereye gidersem sen de oraya gideceksin."

Yüzünü kararlılıkla buruşturdu ve kaşlarının çatılması çok tatlıydı. "En azından veda edebilir miyim?" diye sordu. "Ya kıyafetlerim? Henüz bavulumu hazırlamadım."

"İhtiyacınız olan her şeye sahibim."

Üzerinde yine bir rahibe kıyafeti vardı. Üst kısmında kapitone çiçekler olan sade, beyaz pamuklu bir elbise.

Onu mahvetmek, kirletmek istedim.

Arkasından yaklaştım, saçlarını yana ittim ve eğilerek dudaklarımı kulağına değdirdim.

"Adın o gazetede yayınlandığı an, seni öyle sert bir şekilde orgazma ulaştıracağım ki, vajinan artık sadece benim için orgazm olacak."

Kalemi tutarken eli titriyordu. "Bir tane daha eklemek istiyorum."

Kaşımı kaldırdım.

"Aşık olmak yok."

Sırttım ve elimi sırtından aşağı doğru gezdirdim. "Bununla ilgili iyi şanslar, İspiyoncu."

"Aşık olmak yok" diye karaladı kenarlara, sonradan eklenecek diye; sonra her sayfaya baş harflerini imzaladı ve son sayfaya da sevimli, kıvrımlı bir Story Hale çizimi yaptı. "Bitti."

Kalemi yere bırakmadan önce bileğinden yakalayıp onu kendime doğru çevirdim.

"Şimdi mürekkeple yazıldı." Sesim bana ait değilmiş gibiydi, titrek ve boğuktu. "Sen benim kızımsın, Story. Sana istediğim her şeyi yapabilirim."

Nefesi hırıltılıydı, göğsü giydiği beyaz pamuklu elbiseye baskı yapıyordu.

Yolculuk için dışarı çıkmam gerekmeden önce fazla zamanım yoktu, ama şimdi ona dokunmadan duramayacağım. Dudaklarının tadını alamayabilirim, ama vücudunun her santiminin tadını alabilirim. Ve alacağım da.

Elimi arkasına uzattım, kollarımı onun etrafına sardım, sırtını masaya yasladım ve tek bir hareketle sözleşmeyi masadan aldım.

Yutkundu. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Ancak-"

"Bugünden itibaren, Story Hale, sen benimsin. Güvenlik kelimen ne?"

HİKAYE

"Güvenlik kelimeniz nedir?" diye sordu, gözleri karanlıktı.

Bir an duraksadım, sonra "Bay Crowne" dedim. Altın rengi kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu ve biraz geriye yaslandı.

Onu değil, kendimi de durduracak tek bir kelime seçtim. Aramıza mesafe koyacak ve bu denklemde gerçekte kim olduğumu hatırlatacak: sadece onun hizmetkârı, onun hiçbir şeyi.

"Gel bakalım, İspiyoncu."

Gözleri alev alev yanıyordu, dediğini yapmamı bekliyordu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sayfalardaki mürekkep daha kurumamıştı. Buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Bir şekilde Grayson'dan daha bakir olduğumu hissediyordum. Gergin, ürkek. Bütün bunlar başladığında, gördüğü ve yaptığı şeylerin beni mahvedeceğini söylemişti.

O zaman ona inanmalıydım.

Bir dakika boyunca hiçbir şey yapmayınca kaşını kaldırdı.

Ne derse onu yap.

Güvenlik kelimemi kullanabilirdim ama içimdeki çarpık bir taraf onun bana söylediklerini yapmaktan hoşlanıyordu. Heyecanı ve gözlerinin sertleşmesini seviyordum. Bu, dünyanın en güçlü insanlarından biri üzerinde güç sahibi olmak gibi bir şeydi.

Ona doğru bir adım bile atmamıştım ki, beni belimden tutup kendine doğru çekti. Diğer eliyle saçlarıma dolanıp başımı yana doğru savurdu.

"Kahretsin," dedi, dudakları boynumda. "Önce hangi kısmını yiyeceğim?"

Sözleri tenimde nefis bir karıncalanma hissi yarattı. Burnu boynumda gezindi, ardından tüylerim diken diken oldu. Elleri saçlarımdan belime, oradan da vücudumun her santimini hissederek, sanki yeterince hızlı yapamıyormuş gibi, kıvrıcık saçlarımdan arasına geri döndü.

Kendimden geçmiş bir halde elbisemin fermuarını bulmaya çalışıyordum ki, eli benimkini yakaladı ve beni durdurdu.

"Beyaz elbiseni mahvedeceğim, İspiyoncu. Seni mahvedeceğim. Ta ki benim yüzümden tamamen perişan olana kadar."

Sözleri hırıltılı, kesik kesik bir homurtuydu ve kalbim bu sözlerden dolayı gümbür gümbür atıyor, acıyordu. Sarhoştum, muhtaçtım. Ruhumda titreşiyor, havayı bulandırıyor.

Grayson elbisemi yukarı çekti ve çıplak uyluğumun iç kısmını morarttı. Külotumu yırtıp, benimle sevişip işi bitireceğini düşündüm. West'le ilk deneyimim de böyle olmuştu. Hızlı, kirli, etkili.

Gray'in yaptığı tek şey bacaklarımı okşamaktı. Onun içeri girmesini, daha derine girmesini istiyordum ama o kumaşın üzerinden beni okşadı, son derece kışkırtıcı bir ritimle. Kendimi eline doğru itmeye çalıştım ve o da boynuma doğru gülümsedi.

"İste bakalım, İspiyoncu," dedi, nefesi tenimde sıcaktı. "Yalvar."

Daha önce yaptığı gibi beni ısırmasını istedim ama bunu söyleyecek kişi ben olamazdım, bu yüzden ona daha sıkı sarıldım. Kot pantolonunun kaba kumaşı çıplak bacaklarıma sürtündü, gömleğinin ipeği tırnaklarımdan altında kaldı.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Grayson iç çamaşırımı kenara itti ve iniltiye benzer bir ses çıkardı. "Çok ıslaksın."

İki parmağıyla, beni zonklatan, lezzetli ve acı veren bir sürtünme yarattı. Nefes alıp almadığımı bilmiyordum. Sadece onu tanıyordum. Beni zonklatıyor, acıtıyordu. Yukarı aşağı, ama içime girmiyordu.

Sonra beni nazıkçe araladı ve gözlerimiz buluştu.

Dudaklarımdan hafif bir ses çıktı ve omuzlarına iyice sokuldum. Gözleri alev alev yanıyordu, çenesi kasılmıştı. O gecedeki beri, sınırı aşmaktan kaçınıyorduk. Parmak uçlarımızda yaklaşıyor, birazcık aşıyor,

sonra hep geri çekiliyorduk. Parmakları neredeyse içimde ve gözleri benimkine kilitlenmişken, aramızdaki o şey adeta patladı.

Patladı.

Bu, anlamlı bir şey gibi geldi. Önemli bir şey. Daha da fazlası.

"Mükemmelsin," diye inledi. "Muhteşemsin."

İşte bu yüzden bu bağı koparamıyorum, bu durumu bırakamıyorum. Onun acımasızlığından daha fazlası var. Acımasızlığını zırh gibi kullanıyor. Bu çalınmış anlara bağımlıyım. Bu nazik dokunuşlara, yumuşak sözlerle ve daha da yumuşak anlara.

Hayır... bağımlı değilim. Uyuşturucu bağımlısıyım.

"Sen benimsin," diye titrek bir sesle konuştu, sesi baca dumanı gibi alçaktı. "Kahretsin. Söyle şunu."

Parmaklarıyla beni daha da açtı ama yine de içime girmedi ve ben de bedenimle yalvararak, kelimelerle ifade edemediğim şeyi istedim: daha derine inmesini, daha derine, daha fazla, içeriye girmesini rica ettim.

"Söyle şunu," dedi sesi boğuk bir şekilde. "Lanet olsun, söyle şunu."

O sözleri söyleyemezdim. Çünkü doğru olsalar bile, o asla benim olmayacaktı.

Boşta kalan eliyle ellerimi omzundan çekip aldı ve başımın üstünde tuttu.

"Bana dokunma," dedi gözleri karararak. "Bana sakın bakma, İspiyoncu. Hiçbir şey değişmedi."

Ve sonunda parmaklarını içime soktu.

Bu müdahale karşısında nefesim kesildi. Grayson Crowne içimdeydi. Bir tanrı tarafından dokunulmak böyle bir şey miydi acaba? Ani bir acı dalgası tüm vücudumu sardı, aynı anda da bir zevk dalgası bedenimi ele geçirdi.

Ona bakma.

Hiçbir şey değişmedi, dedi.

Ama o benim içimde. Beni memnun ediyor. Nelerden hoşlandığıma, neye ihtiyacım olduğuna dikkat ediyor. Nefesimdeki en ufak değişikliği bile takip etti, kovaladı, tuzağa düşürdü ve yakaladı.

Bundan zevk almak istemiyorum.

Bundan hoşlanmıyorum.

"Daha fazla," diye fısıldadım.

"Daha fazla mı?" Yumuşak dudakları yana kıvrıldı, çenesi daha da keskinleşti. Klitorisime hafifçe bastırdı ve zevk ayak parmaklarımın

ucundan dişlerime kadar yayıldı. Eriyordum. Acı çekiyordum. Keskin bir zevk beni kesiyordu.

Durmak.

Durma.

Kötü bir şeyler oluyordu, kıvrılıp büyüyordu. Neredeyse sınırın eşiğindeydim ama o yine bulanık bir Polaroid fotoğrafına dönüştü. Bir parmağını daha içime soktu ve ben de eğildim.

"Şimdi seni becereyim mi, İspiyoncu?" diye sordu Grayson, sesi keskin ve alçak bir tonda. "Bunu ister misin? Parmaklarımı aldığın kadar hevesle sikimi de alacak mısın?"

"Seni kullanabilirim," demişti. "Seni kırabilirim. Sana sahip olabilirim."

Bunu zaten yapıyordunuz.

İçimde zevk doruk noktasına ulaştıkça göz kapaklarım yanıyordu. Üzüntüyle mi, zevkle mi? Duvara tırnaklarımla tutunarak boşalmamaya çalışıyordum, o ise bileklerimi hâlâ mengene gibi sıkıyordu.

Bu yoldan geçemezdim.

Ama orgazmı bastırmaya çalışırken karın kaslarım çok ağrıyordu.

"İlk eğitim gününü mü unuttun, İspiyoncu?" diye homurdandı.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve nefesim kesildi.

Acaba bu yüzden mi Gray'in gözlerine bakamıyordum? Tek bir bakışla öldüren mitolojik bir yaratık hakkında bir hikaye okumuştum. Gözlerine bakarsanız ruhunu göreceğiniz ve bu tür karanlık sırları bilmenin ölüm cezası anlamına geldiği söyleniyordu.

Gray'in mavi gözleri kısıldı ve bir an için belki de ruhunun içine bakabileceğimi düşündüm. Bana öyle baktığında dişlerim sızlıyor ve dizlerim titriyor. Her şeyi unutuyorum. Acıyı unutuyorum. Kalp kırıklığını.

Sonra öfke birden belirdi.

Çenemi kavradı ve başımı kapıya doğru çevirmeye zorladı.

"Gel dediğimde geleceksin." Sözlerini yanağıma fısıldadı, sözleri sahiplenici, ateşli bir öpücük gibiydi. Sonra klitorisime bastırdı ve ben sırtımı kamburlaştırıp, bağırmamak için dudağımı ısırdım.

Geldim.

Acaba daha önce hiç orgazm olmuş muydum diye merak ettim. Çenemi o kadar sıkı tutmuştu ki, moraracak mıyım diye düşündüm. Dudakları yanağımdaydı, öpmüyordu ama sahipliğini yakıyordu. Gözlerindeki bakış hâlâ zihnimde alev alev yanarken, bedenimden geçen zevki ateşe verip küle dönüştürene kadar orgazm oldum.

Tamamen dağıldım.

Tamamen dağıldım.

Dudaklarımda onun adı bir fısıltıydı.

İç organlarım paramparça oldu, küller gibi rüzgârda savruldu.

Sözümü bitirdiğim anda, sanki benden bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi parmaklarını vücudumdan hızla çekti.

“Ben, şey...” Gözlerimi kırıştırdım. Gözyaşlarımı sildim. Görmesin diye yüzümü hızla sildim. Ama o his göğsümde ve titrek konuşmamda kaldı. “Sanırım sen... şey... istiyorsun işte...”

Ona bakamıyordum.

Kapıya dik dik baktım.

O işin üstesinden gelemiyordum.

Birinin beni bu kadar çok nasıl nefret edebileceğini ama aynı zamanda tüm sorunlarının çözümümüştüm gibi nasıl görebileceğini anlamıyorum. Onun çözümü olmak istiyorum. Bir an için, yemin ederim o da benim onun çözümü olmamı istiyormuş gibi göründü.

"Ben Grayson Crowne'ım," dedi. "Bekaretinizi almayacağım. Onu bana vereceksiniz. Almam için bana yalvarın."

Ah, doğru, hâlâ bakire olduğumu düşünüyor. Aramızdaki bu yalan, dizginlenemez bir yabani ot gibi büyüyor.

"Bunu asla yapmam," diye hırıltılı bir sesle kapıya bakarak söyledim.

Çenemi kavradı, ağzımı zorla açtı ve parmaklarını içeri sokarak beni onları tatmaya zorladı.

Ağzımı parmaklarıyla tıkayıp, nefesini kulağıma yakarak, "İyi bir dilenciymişsin, İspiyoncu," dedi. Sonra beni yere bıraktı, başım yere çarptı.

YİRMİ DOKUZ

HİKAYE

Aşık olmak yok.

Crowne ailesinin özel jetine doğru ilerlerken, bunu kendi kendime tekrarlardım, çelik gibi etrafıma sarmaya çalıştığım bir mantra gibiydi. Grayson birkaç adım öndeydi ve beni yerle bir ettiğinden beri tek kelime etmemişti. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bu benim için hiçbir şey ifade etmeyebilirdi.

Koyu mavi dar kot pantolonu ve uçağa yaklaştıkça yanaklarına çarpan sarı saçlarıyla, yüksek moda dergilerinden fırlamış gibi görünüyordu. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve ben de aşağıya doğru baktım.

Crowne jeti, Air Force One'dan daha ünlüydü ve ondan daha büyüktü. Aile gezisine çıkan Crowne'lar için birçok eşya hazırlamıştım ama elbette jetin içinde hiç bulunmamıştım. Onunla ilgili deneyimim, yaldızlı pencereler ve ayrıntılı listeler aracılığıyla idi. Şimdi ise tuzlu deniz meltemi alnımın etrafındaki saç tutamlarını savururken kapılara bakıyordum.

Tansy Crowne, açık uçak kapısına çıkan merdivenlerin yanında duruyordu. Tansy konuşurken Grayson hiçbir şey söylemeden merdivenleri çıktı.

"Ah canım, biliyorsun ki bu yolculuklarda ihtiyacımız olan tüm yardıma sahibiz."

Onunla aynı merdivende, tam karşısında donakalmıştım. Dikkatlice kurguladığı tarafsız ses tonuna rağmen, havada bir gerilim vardı.

Grayson, "Yardıma alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var," dedi.

Yürümeye devam etti ve ben de peşinden koştum. Oğluna nazıkçe konuşsa da, yüzündeki hoşnutsuzluk çürümüş yemek gibiydi.

“Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum,” diye fısıldadım. “Annen —”

Sözlerim donup kaldı, uçağa bakakaldım. Hizmetlilerin kaldığı odalardan bile daha büyüktü. Beklediğim gibi lüks. Koridorlar daha fazla odaya açılıyordu. Birden fazla televizyon, hatta bir şömine bile vardı.

Grayson her zamanki gibi sıkılarak kanepeye oturdu ve televizyonu açtı.

"Otur, İspiyoncu."

Yaptım.

Uçağın içine şöyle bir göz attım. Yeni kesilmiş çiçekler, birkaç kanep ve bir bar vardı. Gördüklerim bunlardı.

"Ağzını kapat," dedi Gray.

Yakalandığımı hissederek öyle yaptım.

Birkaç dakika sonra Gemma sendeleyerek içeri girdi, önceki geceden kalma alkolün etkisi belli oluyordu, nişanlısı Horace da hemen arkasından geliyordu. Uçağın motorunun çalışmaya başlamasının gürültüsü duyuluyordu ama Abigail hala ortalıkta yoktu. Gray ayaklarını uzatmış, bir çeşit video oyunu oynuyordu.

Abigail, koruması Theo ile birlikte uçağa zar zor bindi. Tansy ise arkalarından, oldukça sinirli bir şekilde geldi. Tabii, Tansy'nin sinirli görünebileceği kadar sinirli.

Kalkış yaptık.

Zihnim bir türlü susmuyordu.

Amcamdan uzakta olacaktım ve o da o süre zarfında kanser tedavisi görecekti. Peki amcam ne yaptığımı bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü?

Yutkundum ve göz ucuyla Grayson'a baktım. Daha önce yaptıklarımız onu etkilemiş olsa bile, bunu belli etmiyordu.

Grayson Crowne, asla sahip olamayacağınızı bildiğiniz, zararsız bir aşk figürü. Her açıdan size uygun olmaması önemli değil, çünkü o elde edilemez. Rock yıldızları, kitap kahramanları ve film kötü karakterleri de aynı kategoriye giriyor.

Peki, ulaşılamaz olan ulaşılabilir hale geldiğinde ne olur?

Bu durumla nasıl başa çıkıyorsunuz?

Ona bakmayı nasıl bırakabilirsin?

"Seni seviyorum dediğini duydum!" diye bağırdı Abigail, beni kendi içimdeki monologdan çıkararak. "Beni bu konuda kandıramazsın, Theo."

Hem Gray hem de ben durduk, onların yönüne baktık. Abigail ve koruması arasında bir şeyler mi oluyordu? Gray kumandasını fırlattı ve kumanda gürültüyle kucağıma düştü.

"Tamam, bu on bir yaşındaki çocukları ezmekten çok daha ilginç," dedi kollarını başının üzerinde kavuşturarak.

Kumanda kucağımda titredi ve titremeye devam etti. Kıpırdadım ama bu durumu daha da kötüleştirdi, içimdeki o yasak ve yanlış ihtiyacı alevlendirdi. Kıpırdadım. Biliyor muydu? Kollarını hâlâ başının üzerinde tutarak bana gizli bir bakış attı. Köpek dişine dilini değdirdi, gözleri kısıldı. Tam bir erkek tatmini.

Ah, o biliyordu.

Abigail ayrıldı.

"Dur, hayır, geri gel," dedi Gray tembelce ve kumandayı kucağımdan aldı. Uyluğumun iç kısmını çok hafifçe sıktı. Nefesimi tuttum ve işte o anda, düşünemez oldum. Bana dokunuşunu hatırladım. Verdiği sözü. Uyluklarım hala titriyordu.

Abigail ile koruması arasında ne olup bitiyorsa beni çok etkilemişti. Uçağın diğer tarafında, hararetli bir şekilde fısıldaşıyorlardı.

Abigail, Theo'yu Crowne Hall'a getirdi. Hiçbir zaman hizmetçi olmamıştı, ama bizimle birlikte hizmetçi odalarında yaşamıştı. Her zaman sadece Abigail'indi. Sonra bir gün ortadan kayboldu, Bay Beryl Crowne'un koruması oldu.

Bu herkesin en sevdiği söylentiydi. Abigail Crowne'un rastgele bir sokak yetimiyle geleceğinin olmadığını hepimiz biliyorduk, peki o zaman o onun için kimdi ki? Yutkundum, Gray'e bakmamaya zorladım kendimi. Belki de Theo hiç de önemli biri değildi.

Benim gibi.

Abigail elinde çayla Gray'in yanına oturarak tekrar ortaya çıktı. Gray video oyununa geri dönmeden önce Abigail'e bir bakış attı. Theo ise bize öfkeli bakışlar fırlattı.

"Birlikte olamayacağımızı biliyordum," dedi Theo.

Abigail çayından başını kaldırdı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

"Benim gibi bir adam, senin gibi biriyle mi, Abigail? Ben senin köpeğindi. Sadece yatağının ayak ucunda uyumaya layıktım."

"Evet," dedi Gray, gözlerini video oyunundan ayırmadan.

Kalbimdeki bir başka çizik yüzünden duyduğum acıya karşı yutkundum.

“Theo—”

"Sen sadece en iyi arkadaşım değildin Abs," dedi Theo sözünü keserek. "Hayatımda başıma gelen en güzel şeydin. Seni kaybetmek istemezdim... ama seni sevseydim, kaybederdim. Seninle geçirdiğim her gün, sana gerçeği söylemeye ve her şeyi mahvetmeye daha da yaklaştım. Beni öptüğün zaman?"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Aralarında ne olup bitiyorsa, belli ki bizim için değildi, ama dinlemeyi bırakamıyordum. Sanki duymam gerekiyordu. Hiçbir şey bundan daha anlamlı olmamıştı.

Grayson Crowne işte böyle biri mi olmuştu? Arkadaşım mı? Yıllarca süren yalnızlığın, saklanmanın ardından, konuşabileceğim, sırdaşım olan biri vardı. Ruhumu paylaşabileceğim biri. Beni görmezden geldiğinde bile, beni izlediğini, beni, gerçek beni gördüğünü hissediyordum.

Midem bulandı.

HAYIR.

Ona şöyle bir göz ucuyla baktım ama çelik mavisi gözleri çoktan benimkine kenetlenmişti. Theo'nun sonra ne dediğini duymadım çünkü Grayson'a dalmıştım. Sonra bakışlarını kaçırdı, tekrar video oyununa döndü.

Kaç dakika sessizlik içinde geçtiğini bilmiyorum ama onun birkaç oyun oynadığını izledim. Gemma uçağın bizim bulunduğumuz bölüme, kokpite doğru geldiğinde, sessizlik cam gibi kırıldı.

Abigail birden çıkışarak, "Story neden seninle?" diye sordu.

"Kim?" diye sordu Gray ve rol yapıyor olsa bile göğsüm acıdı.

"Hizmetçim."

Gray bana şöyle bir baktı bile, ama Abigail gözlerini benden ayırmadı. Tüm Kraliyet mensuplarının dikkatini üzerimde çekmeye alışkın değildim.

“Onu benden aldın. O sana ait değil.”

Gray omuz silkti, gözleri tekrar video oyununa döndü. "Bana en sevdiği yemeği söyle, onu geri alabilirsin."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama kendimi ellerime bakmaya zorladım. Gerçekten de bunun İtalyan malı olduğunu hatırlıyor muydu?

Onun en sevdiği yemeği öğrenmeye bile tenezzül etmezken, onu sevdiğine nasıl ikna edeceksin?

Abigail kekeledi. "Şaka mı yapıyorsunuz? Hizmetkarlarınızın en sevdiği yemeği söyleyebilir misiniz?"

Gray başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bu çok. Saçma." diye neredeyse çığlık attı Abigail. Ayağa kalktı ama gözleri Gemma'daydı ve öfkesinin asıl yöneldiği yer orası gibiydi.

Sorma. Sorma. Sorma.

Gray benimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Beni umursamıyordu ve aksini düşünmek aptallıktı.

"En sevdiğim yemek ne?" diye sordum.

Gray gözlerini devirdi. "Kimin umurunda?"

İçimde bir şey düştü ve parçalandı, ayak tabanlarımı kesti. Kokpitte Gemma ve Abigail kavga ediyordu, Theo ise kavgayı ayırmaya çalışıyordu.

Bana şöyle bir baktı. "Ha, gerçekten hatırladığımı mı sandın? Umursadığımı mı?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır."

Uçak sallandı ve ben öne doğru düştüm, ama Grayson beni yakaladı, sıkıca tuttu.

Nefesi dudaklarıma değdi. "Bundan emin misin, İspiyoncu?"

Konuştuğunda acımasız değildi, sorusu başka bir şeyle yüklüydü, cevaplamak istediğim bir şeydi bu; yeter ki kalbindeki dikenleri bir süreliğine aralasın da ben içeri girebileyim.

"Bir uçuşumuzu şu kişi olmadan yapabilir miyiz—"

Tansy'nin sesi omurgama elektrik çarpmış gibiydi. Pijamaları ve boynunda koyu, ipeksi yeşil bir uyku maskesiyle, belli ki Abigail-Gemma dövuşüne gidiyordu, ama bizi görünce donakaldı.

Gray'in elinden kurtulmaya çalıştım, ama o daha da sıkılaştı, neredeyse sahiplenici bir şekilde. Abigail bağırdı ve Tansy gözlerini kokpite doğru çevirdi. Bize son bir kez baktıktan sonra oraya doğru yöneldi.

Gray nazikçe yüzümü kendine doğru çekti ve dudağımı okşadı. Çok şefkatliydi. Çok tatlıydı.

Söyleyeceklerimin kırıcı olacağını tahmin etmeliydim.

"En sevdiğin yemeği umursamıyorum," dedi usulca. "Tek umrumda olan seni yemek. İndiğimizde, pes edene kadar amını yiyeceğim; sonra da bayılana kadar devam edeceğim." Beni bıraktı ve dalgın bir şekilde, "Bakalım başka nerelerin limon gibi tadıyor," dedi.

Gözlerim birden yukarı kalktı ve onun gözleriyle buluştu.

Limonlar mı?

O gece beni mi düşünüyordu?

Kokpitten bir bağırış daha geldi ve bu sefer kaptan acil iniş yapacağını haykırdı.

"Görünüşe göre yakında iniş yapacağız, Snitch."

Grayson'ın uzun boylu korumalarının yanından birkaç adım ötede olduğumuzda, bileğimi çekip beni duvara doğru döndürdü. Yanağımın duvara çarpmasını engellemek için son anda ellerimi duvara dayadım.

İnişimiz süresince güneş gökyüzünde iyice yükselmiş ve puslu öğleden sonra güneşi koridoru aydınlatmıştı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum, muhafızlara bakarak.

Avuç içleri belimi, kalçalarımaya kadar kavradı. "Sanırım bunu daha önce açıkça belirtmiştim."

Arkamı dönüp onu görmeye çalıştım. Ciddi olamazdı. Burada olamazdı.

"Bana sakın bakma," dedi ve ben de korumalarının sırtlarına baktım. Sadece hissetmek zorunda kaldım. Yumuşak, güçlü dokunuşunun dizlerimin altına, eteğimin ucuna doğru indiğini hissettim.

"Güvenlik kelimeniz nedir?" diye sordu.

"Peki ya yatak odanız?" diye sordum.

Eteğimi daha da yukarı çekti. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ancak..."

"Bunu tut." Bana beyaz eteğimin buruşmuş kumaşını uzattı ve ben de tuttum; omzumun üzerinden onu dizlerinin üzerinde, yüzü kalçalarımaya dönük halde gördüm.

"Bacaklarını aç," dedi sesi titreyerek.

Yutkunarak bacaklarımı araladım. O da külotumun üzerinden kalçalarımaya dokundu, kavradı ve zevk dalgaları beni güçsüz düşürürken başım öne düştü.

"Bu kanat benim," dedi. "Bir gün Crowne Hall'un ve bulunduğu kasabanın da sahibi olacağım. Bu kanatta sadece korumalarım var, ama tüm kasaba burada olsa bile fark etmez, çünkü sen benimsin, Story Hale. Senin o lanet olası güvenli kelimen ne?"

"Bay Crowne," dedim.

Elini külotumun kenarına doladı. "Kullanıyor musun?"

Tereddüt ettim ama başımı salladım. "Hayır."

Koridorunda külotumu yırtıp indirdi, kalçalarım çıplak kaldı ve sonra dudakları üzerime yapıştı, ateşli ve emin bir şekilde, dindirilebileceğinden emin olmadığım bir ihtiyacı alevlendirdi.

Canımı kurtarmak için duvara sıkıca tutundum.

"Kahretsin," diye inledi. "Tadın inanılmaz derecede güzel."

Dişler. Dil.

Grayson Crowne ağzıyla ve dişleriyle çok acımasızdı. Uyluğumu sertçe ısırdı, sonra dudaklarıma geri döndü, emerek, kıvrılarak, bağırsaklarıma doğru sıcak sarmallar oluşturdu, kan uyluklarıma kadar aktı. Gözlerim bulanıklaştı. Alnım duvara oyulmuş çiçeklerin üzerine düştü.

"Uyluklarında morluklar olmalı," dedi. "Amında da olmalı. Kimin sana sahip olduğunu görmelisin."

Sözleri sahiplenme duygusuyla doluydu ve ben de bunu istiyordum. Sahip olunmak istiyordum, oysa istememeliydim. Onun beni yanında tutmak istemediğini bilmeme rağmen.

"Bir gün senin küçük kıcını yiyeceğim ama bugün..." Sözünü yarım bıraktı, klitorisimi o kadar sert emdi ki, keskin bir nefes kesildi. İnlemesi tenimde titreşti ve bu çok fazlaydı, çok fazla zevkti.

"Gel bakalım, Hikaye."

Hikaye.

Milyonlarca kelebek karnımda kanat çırpı ve patladı.

Adımı kullanıyordu, emerken, dilini kullanırken ve ısırırken vajinama doğru nefes alıp veriyor, beni zevk komasına sokuyordu. Ayakta duramıyordum. Kaydım ve o da kolunu uyluğuma dolayarak beni dik tuttu.

"Grayson," diye fısıldadım, yaklaşan orgazm görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Evet, kahretsin," diye inledi, dili daha da derine dalarken. "İşte bu, işte benim kızım. Hadi bakalım, dilime gel, Story."

"Gray?" diye sordu koridordan kısık bir ses.

Grayson durdu ve hayalim paramparça oldu. Sesi tanıyordum ama kime ait olduğunu düşünmek istemiyordum. Nişanlısı beni diliyle adeta unutuşa sürüklerken, dudaklarında ismim varken, nefesini vajinama üflerken, beni ısırıp işaretlerken bunu düşünmek istemiyordum.

"Gray, senin kanadına giremiyorum..." diye seslendi Lottie. "Bana izin vermiyorlar. Ama seninle konuşmam gerek."

Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, Grayson ayağa kalktı. Elbisemin arkasını düzeltti. Sonra beni elinin tersiyle sildi ve asıl sevgilisi Lottie'yi bulmaya gitti.

OTUZ

GİRİ

Lottie kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla kanadımın koridoruna baktı. "Odanızda konuşmak ister misiniz?"

"Burası uygun," dedim.

"Hâlâ kimseyi içeri almıyor musun?" diye sordu. Kadın sürekli ona bakıyordu.

Çok mu gürültü yapmıştık?

Kahretsin, Snitch'in sesini bir türlü kafamdan çıkaramayacağım.

"Asya'da olmanız gerekmez miydi?" diye sordum, konuyu değiştirerek.

Her yaz, biz Avrupa'yı gezerken, Lottie de Maldivler'e giderdi.

"Bu yıl Fransa'da olacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir ilk. Hangi bölge?"

Ailemle birlikte hep Riviera'ya giderdik, zamanımızın çoğunu küçük bir adada geçirirdik; eğer kumda fosil aramak dışında bir şey yapmak istiyorsak, gizlice oradan ayrılmak zorunda kalırdık.

Lottie omzunu ovuşturdu. "Ailelerimiz fotoğraf çekmeye, bunun uzun zamandır süregelen bir şey olduğu anlatısını oluşturmaya başlamak istiyorlar. Unknown'da selfie çekmemiz gerekiyor."

Unknown, Fransız Rivası'nın en seçkin kulübüydü; kız kardeşim Gemma ile her yıl sık sık gittiğimiz bir yerdi. Çevremizdeki hemen herkesin uğradığı bir yerdi. Her şeyde olduğu gibi, Charlotte her zaman bir istisnaydı.

Yerini ve oraya nasıl gidileceğini sadece birkaç kişi biliyordu. Her yıl orada parti yapmak bir gelenektir, tıpkı annemin bizi "aile zamanı" için adaya götürmeye zorlaması gibi. Oraya ulaşmak için bir tekneye, yerini bilmek için de elektriğe ihtiyaç vardı.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Ne berbat bir haldeyim.

"Charlotte, seni bu durumdan kurtarabilirim. Benimle evlenmek zorunda değilsin, istemiyorsan evlenmek zorunda değilsin."

Lottie yere bakıyordu, ağzını oynatıyordu. Sonunda gözlerime baktığında, gözlerinde kahrolası gözyaşları vardı.

"Lottie..." Yanına gittim, gözlerindeki yaşları baş parmağımla sildim. "Bu berbat bir durum. Seni buna zorlamayacağım. Başka biri var mı?"

Ağzı açık kaldı. "Kimse yok. Kimse yok. Öyle değil." Yutkundu ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ne olursa olsun, hallederiz," dedim. "Evlenmek zorunda değilsin—"

Lottie yüzümü avuçlarının arasına aldı. Elleri Snitch'inkinden bile daha soğuktu, diye düşündüm dalgın dalgın, sonra ne olduğunu fark ettim. Dudaklarıma kararlı bir ifadeyle bakışı...

Dudaklarını benimkine bastırdı.

Dudaklarımda hâlâ Snitch varken, beni öptü.

Neden bu kadar yanlış hissettiriyordu? Neden Snitch'i düşünmeyi bırakamıyordum? Lottie'nin öpücüğü çok hafif, çok nazikti. Snitch'in bana verdiği o nefes nefese, çaresiz, boğucu öpücüğe hiç benzemiyordu.

Bu lanet olası anı yıllardır bekliyordum ve Snitch hâlâ aramızdaydı. Bu yüzden geri çekildim, ama alınlarımız hâlâ birbirine değiyordu. Bana doğru göz kırptı, gözleri hem karanlık hem de parlaktı.

"Bu... beklenmedik bir şeydi," dedim.

"Bunun gerçekten işe yaramasını istiyorum," dedi sessizce.

Elbette yapardı. Charlotte du Lac, yüksek sosyetenin en somut örneği idi. Söyleneni asla yapmaktan geri durmazdı. Yaklaşan düğününe asla zarafetten ödün vermeden katılırdı. Bu, kâbuslarının erkeğiyle bile olsa.

Kaşını kaldırdı. "Ama çok mu geç kaldım?"

Anında Story'nin yüzü aklıma geldi.

"Hayır," dedim anında. "Kesinlikle hayır."

Charlotte gülümsedi, o güzel, parlak Charlotte du Lac gülümsemesi. Rosey'deki tüm erkekleri diz çöktüren türden bir gülümseme.

"Peki ya hizmetçi?" diye sordu Lottie, nefesi dudaklarıma değdi.

"Hikaye!" diye bağırdı göğsümün içinden bir ses. "Adı Hikaye."

"Hiç kimse."

Lottie'yi duvara yasladım, Snitch'i düşüncelerimden ve damak tadımdan kovmaya kararlıydım. Lottie nefes nefese kalana, gömleğimi yumruklayana kadar öptüm. Dudaklarını çekip ısırdım, cezalandırdım—

"Ah!" diye inledi Lottie ve ben de üzerinden indim.

Elimle saçlarımı karıştırdım. "Özür dilerim. Kahretsin."

Lottie parmaklarını yaralı, aralık ağzına bastırdı. "Sorun yok."

Bu hiç de iyi değildi. Bu her zaman istediğim şeydi, ama göğsüm parçalanıyor ve zonluyordu.

Yanlıştı. O öpüşme. Bu an.

"Sanırım artık nişanlım. Henüz açıklayamasak bile," dedi Lottie, belli ki konuyu geride bırakmaya çalışarak, parmaklarını gülümseyerek indirdi. "Kirli bir sır. Benim hiç sırrım olmadı."

Onu bir sırda mühürleyin.

"Noel düşün," dedim boğazımı temizleyerek. "En azından Noel'i seviyorsun."

Kaşları çatıldı. "Noel'den nefret ediyorum, Grayson."

Onun çok beğendiğini söylediğini duymuş gibiydim. Dudaklarımda oluşan somurtmayı görmeden önce ona gülümsedim.

"Nasıl bir düğün istiyorsan öyle yapalım, Lottie. İstersen ayda bile evleniriz."

Gülümsedi, ama gülümsemesi aynı hızla kayboldu. "Gerçekten kimsen yoksa sorun değil. Eğer bir sevgilin varsa bunu yapamam."

Aklıma Snitch geldi.

Aramızda bir şeyler oluşuyordu. Sadece arkadaşlık değil, ruhumda bir bağ.

Geceleyin onu beklerim.

Lottie'yi belinden yakalayıp kendime doğru çektim, bu da onun küçük bir çığlık atmasına neden oldu.

"Her zaman sen oldun," dedim dudaklarına doğru.

OTUZ BİR

HİKAYE

Fransa'daydım.

Fransa'da, özel bir adadaydım ve çok mutsuzdum. Lottie ziyarete geldiğinden beri Gray benimle tek kelime etmedi. Saatlerce onunla birlikteydi ve Lottie gittikten sonra koğuşa geri dönmedi. Sadece sabah beni almaya ve uçağa geri bindirmeye geldi.

Ve o zamana kadar benimle en çok o kadar konuşmuştu.

Ne konuştuklarını bilmiyorum. Belki de geceyi birlikte geçirmişlerdir. Sormaya hakkım yok zaten.

Sonuçta, ben onun için hiçbir şey ifade etmiyorum.

Bütün günü sahilde geçirdik. Sıcak beyaz kumların üzerinde oturup, büyüleyici turkuaz okyanusa bakarken, cehennemin nasıl cennet gibi görünebileceğini merak ettim.

Hepsi bu.

Lottie'nin bizi bölmeden önceki anlar, kafamda bozuk bir plak gibi tekrar tekrar dönüp duruyordu. En kötü anda durup tekrar tırmalıyordu, ben de Grayson'ın gömleksiz, güneşten bronzlaşmış kaslarına, bir tür ilgiye muhtaç bir şekilde bakakalmıştım.

İşte benim kızım.

Her türlü.

Acımasız.

Tür.

Hadi bakalım, Story, dilime gel.

Umutsuz, acınası ve muhtaç.

Gray'in ilgisinin başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünürdüm, ama ne kadar yanılmışım. Sanki güneş sönmüş gibiydi.

Odasına döndüğümüzde, "Ailen benim hakkımda şüphelenmeye başladı," dedim. "Onlara ne söyleyeceksin?"

Sahilde Abigail bana bakmıştı, Theo da bana bakmıştı. Annesinin dar bakışlarını sırtımda hissettim. Gray, Abigail'i kızdırdığında, Abigail neden bana hiçbir şey yaptırmadığını sormuştu.

Sonuçta ben onun hizmetkarıydım, değil mi?

Gray kot pantolonunun düğmelerini açtı ve kaslı alt karın bölgesinin bir kısmını, çok daha fazlasını ima eden keskin V şeklini ortaya çıkardı. O anı bir kez daha zihnimde canlandı.

İşte bu kadar. Benim kızım o.

Yan odaya geçti ve kapıyı sertçe çarptı.

"Eşek." diye fısıldadım kendi kendime.

Pencereden Akdeniz, güneşin altında topaz gibi parılıyordu. Özel bir adada olmamıza şaşırmadım; sanki Crown ailesi, mecbur kalmadıkça otellerde kalacak türden insanlarmış gibi. Bir keresinde, Olimpiyatlar sırasında son dakika bir seyahat rezervasyonu yaptırdıkları ve tüm odaların dolu olduğu için beş yıldızlı bir otel satın almışlardı.

Herkesi dışarı atmışlardı.

Basının olayı nasıl çarpıttığını ve kendilerini mağdur gibi göstermeyi başardıklarını hâlâ hatırlıyorum.

Gray bitişik odadan çıktı ve sanki bana tek kelime etmeden gidecekmiş gibi görünüyordu, ama sonra kapıda donakaldı.

"Sence sana bir açıklama borçlu muyum, İspiyoncu? Sence sana herhangi bir borcum var mı?"

Evet.

HAYIR.

Bu bir tuzaktı. Sözlerinde öyle keskin bir bıçak vardı ki, kendimi kesebilirdim.

"Şey," diye yutkundum. "Amcam bana her zaman onurlu yaşamayı öğretti ve şimdi de esasen, 'Lanet olsun, rezil bir fahişe olma zamanı geldi' dedim. Belki de öyleyim. Belki de sessiz kalmaktan daha fazlasına hakkım olduğunu düşünüyorum."

Grayson döndü, sarı kaşları alnına doğru iyice çatılmıştı.

Aramızda bir şeyler oluyordu. Bunu hisseden tek kişi gerçekten ben miydim?

"Size söylemek istediklerimi tam olarak bilme hakkınız var."

O halde bana bir şey söylemeyi seç! Bunu bağırmak istedim.

Haykır!

Kanını akıt.

Ama bunu söylemeyecektim. Kalbimi fedakarlığa sunan tek kişi ben olmayacaktım.

Bu yüzden gözlerimi sertleştirdim. "Elbette hayır, Bay Grayson."

Taş gibi mavi gözlerinde bir şey parladı ama hiçbir şey söylemedi. Kapıyı kapatıp gitti, beni görkemli Fransız villasının kendi kanadında yalnız bıraktı.

GRI

Snitch'ten ayrıldıktan birkaç saat sonra, tekrar adamıza geri dönmüştüm.

Kahretsin, ada çok küçüktü.

Ama Snitch'in bakışları beni her yerde takip ediyordu. Her şeyi gibi, o kadar arsızdı ki. Bana yöneltmediği her küfürü, aklından geçen her şeyi, sadece sertleşmiş ela gözlerinden anlıyordum.

Rezil fahişe.

Kim böyle konuştu ki?

"Grayson, elindeki şey ne?"

Annemin sesini duyunca durdum.

Çantaya baktım. "Yiyecek."

Bunun sonu olacağını umarak yürümeye devam ettim. Koridor uzundu ve her iki yanında açık kumtaşı kemerler vardı; güneş, mor ve turuncu tonlarında bir tabloya dönüşerek soluyordu.

"O yemeği almak için özel jet kullandın," dedi arkamdan. "Akşam yemeği o kadar mı beğenmedin ki ta İtalya'ya kadar gitmek zorunda kaldın?"

Nefesimi verdim ve arkamı döndüğümde kızıl-kahverengi gözlerinin kısıldığını gördüm.

"Senin babanın yaptığı hatayı yapmanı öylece izlemeyeceğim."

Gözümü ovdum.

İşte orada.

"Ben ona hiç benzemiyorum."

"Haklısın," dedi hafifçe. "En azından baban bana balayı hediye etti."

Annemin beni manipüle ettiğini biliyordum. Bu onun her zamanki taktiği idi. Şaşırtıcı olan şey, işe yarıyor olmasıydı. Tanıdığım en tatlı, en saf insan olan Lottie'yi Tansy Crowne olarak hayal etmekten kendimi alamıyordum. Annem doğuştan kara kalpli değildi. Kalbi, çürümeye ve bozulmaya bırakılmış bir elma gibiydi.

"İşaretleri görüyorum," diye devam etti. "Senin kanadında yaşıyor. Onu partilere ve tatillere götürüyorsun. Bir iki metres sorun değil, ama en önemli kuralı unutuyorsun."

Metres her zaman ikinci planda kalır.

Çenemi sıktım. "Metresim olmayacak. Evlendikten sonra başka bir kadınla bile birlikte olmayacağım."

Hafifçe gülümsedi. "Grayson, onunla yirmi dört saat birlikte olamazsın."

Damarlarım buz gibi oldu. "Onu tehdit mi ediyorsun?"

Annem gülümsedi, gözlerine ulaşmayan bir sıcaklıktı bu. Başka hiçbir şey söylemeden koridordan aşağı yürüdü ve beni solmakta olan gün batımının gölgelerinde bıraktı.

Bu gece Story'yi yalnız bırakmayı planlamıştım. Lottie ile Unknown'da buluşmam gerekiyordu. Kimsem olmadığını söyledikten sonra, yaklaşan düğünümüz için fotoğraf çektirecektik. Abigail, sanki ergenlik çağımızdaymışız gibi anneme şikayet etmekle tehdit ederek, onu da yanımızda götürmemizi ısrarla istemişti. Bu yüzden bu gece teknede Gemma, Abigail ve Abigail'in köpeği olacaktı zaten.

Bilinmeyen, benim dünyamda büyümemiş Story gibi biri için tehlikeliydi. Sıradan bir tecavüzcüden bahsetmiyorum bile. Bilinmeyen, sinsi türden seks tacirleri ve tüccarlarıyla dolu. Sizi dergi kapaklarına taşıyacaklarını vaat eden, sizi öyle derine çeken ki ünlü olana kadar kendinizi sattığınızı bile fark etmediğiniz türden kişilerle.

Hollywood'da yaşayan türden olanlar.

Ama annem onu Rusya'ya göndermekle tehdit ederken, Snitch'i bırakamazdım.

Ellerimi saçlarımın arasına doladım.

"Kahretsin."

HİKAYE

Gri o kadar çoktan gitmişti ki, güneş okyanusun altına batmış, yıldızlar birer birer koyu kadife bir battaniyeye saplanmış elmaslar gibi belirmeye başlamıştı.

Amcamı arayıp durumunu sormaya çalıştım ama telefonumu açmadı. Yirmi kere denedim, her seferinde telesekretere düştü. İyi olup olmadığını öğrenmenin tek yolu hizmetçi odalarını arayıp Bayan Barn ile konuşmaktı. Meşgul olduğunu söyledi. Meşgul olmanın ne demek olduğunu biliyordum.

Amcam benden kaçınıyordu.

Neden?

Kapı gürültüyle açıldı, Gray de arkasından içeri girdi. Saniyeler sonra kucağıma bir çanta bıraktı.

Muhteşem kokuyordu.

"Spagetti mi?" diye sordum, dilimde bir tedirginlik vardı. Bana spagetti mi getirmişti?

"Şu lanet olası Riviera'dayken deniz ürünlerini mutlaka denemelisin," diye dişlerini sıktı.

Yüzümü buruşturdum. İğrenç. Deniz ürünlerinden nefret ederim. Onda bir gariplik vardı ama emin olamıyordum. Sonuçta, benimle konuşmuyordu ki.

Çantanın içinde bir şeyler aradım, onu dikkatle izledim. "Bunu nereden aldın?"

"İtalya," diye ciddi bir ifadeyle yanıtladı.

"Mesela...ülke mi?" Spagettiye baktım, sonra yavaşça başımı kaldırdım. "İtalya'ya mı gittin?"

Ağzım açık kalmıştı, ona bakakalmıştım. En sevdiğim yemeği hatırlamadığını söyledi ama sadece onu getirmekle kalmadı, üstelik o ülkeden getirmişti. Oraya uçmak ve geri dönmek için gününün saatlerini ayırmıştı.

Beni tamamen görmezden gelmişti, ama sonra böyle bir şey yaptı ve ne düşüneceğimi bilemedim.

Sanırım sessizliğimi yanlış anladı, çünkü Grayson çantayı çöpe atacakmış gibi kaptı. Koştum ve kolunu yakaladım, bir kolumu pazusuna

doladım ve göğsünün üzerinden uzanarak çantayı aldım.

"Bekle!" dedim.

Başını çevirdi ve dudaklarımız birbirine çok yaklaştı. Dudaklarından şeker kokusu geliyordu. Lolipop çiğnemişti.

Aklını kurcalayan bir şey vardı.

Gözleri benimkine indi, hava gerginleşti.

"Yirim," dedim sessizce. "Teşekkür ederim."

Gözleri yavaşça benimkilerle buluştu ve sonra gördüm, mesafenin gizlediği şeyi gördüm. Her türlü karmaşa içindeydi. Saçları darmadağın, sanki ellerini defalarca içinden geçirmiş gibiydi.

Ben de delilik olacak bir şey yaptım. Dağınık, karmakarışık saçlarını yüzünden çektim.

"Babam annemi aldattı," diye patladı. "Bir metresi vardı ve ondan üç çocuğu oldu. Onlar da benim gittiğim yatılı okula gidiyorlar ve hatırladığım kadarıyla her Şükran Günü ve Noel'de onları görüyoruz."

Bunu biliyordum. Herkes o piç Crowne'ları biliyordu. Diğerleriyle birlikte bayram için gelmişlerdi.

Ama nefesimi tutarak bekledim.

"Annemin gerçekten insan olup olmadığını bilmiyorum ama her aile bayramında onun sadece babamın onu orada tutmak zorunda olduğu için orada olduğunu hatırlatılmasının hiç yardımcı olmadığını düşünüyorum. Kendime hep onun gibi, büyükbabam gibi olmayacağımı söyledim. Sadık olacaktım." Gözleri yavaşça benimkilerle buluştu, acıyla yanıyordu.

Beni metresi olarak tutuyor.

Derin bir nefes alarak, alnının üzerine ittiğim pembe altın rengi saç tutamıyla oynadım.

Sırrın karşılığında sır.

"Ben de hiçbir zaman anne babam gibi olmak istemedim," diye fısıldadım. "Annemin bana öğrettiği tek şey yalan söylemektir. Her zaman doğruyu söyleyeceğime söz vermiş olsam da... kendime yalan söylemek çok kolaydı."

"Neden beni öptün ki?" Sesindeki boğucu acı kalbimi boğdu. Sanki dikenli telle sarılmış, kesip kanatıyordu.

"Grayson—" diye başladım ama sözümü kesti.

"Tekrar gelmene izin vermeye karar verdiğimde," diye homurdandı, "Bil ki bu senin için değildi; onun içindi."

Beni ateş gibi bıraktı, o kadar hızlı uzaklaştı ki ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Parlak zemindeki gölgeli yansımama bakıp nefesimi düzenlemeye çalışırken o süitten çıktı.

"Şu lanet olası yemeğini bitir. Bu gece dışarı çıkıyorsun."

Bir an sonra spagetti dolu poşeti yanıma bıraktı.

Grayson Crowne hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranıyordu, ama ben tam tersinden şüphelenmeye başlamıştım. Sevdiği kişi için her şeyi yapardı. Dünyayı yerinden oynatırdı. Dünyayı yerle bir ederdi.

Beni yok et...

Yeter ki sevdiği kişiye kavuşsun.

OTUZ İKİ

HİKAYE

Tekneden iner inmez Grayson bileğimi kavradı. Arkasından, beyaz giysili bir adamın -bir hizmetçinin- yardımıyla kardeşleri teker teker tekneden indiler.

Gray, "Bu gece beni tanıımıyorsunuz, ben de sizi tanı mıyorum," dedi.

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Ama burada tanıdığım kimse yok!"

"Aynen öyle. Onlara doğru şöyle bir baksan bile, yeni bir poker oyunu başlatırım. Ve kaybederim."

Ağzım açık kaldı, ama o benden uzaklaştı, bir an sonra durup omzunun üzerinden baktı. "Kimseyle konuşma. Kimseye bakma."

"Kimseyi tanı mıyorum, hatırlıyor musun?"

Grayson bana baktı, yüzünde sadece kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda gördüğüm bir ifade vardı: endişe. Ama bu ifade, umursamaz gülümsemesiyle birlikte hızla kayboldu ve Lottie'yi bulmak için yoluna devam etti.

Kayaya yaslandım ve gözümün önüne düşen bir tutam saç ı üfleyerek düzelttim.

Burası hayatımda gördüğüm en ç ılgın şeydi. Kayaların içinde dans eden kızlar, parıldayan suyla çevrili bir DJ, suyun içinde yüzen deniz kızları... Grayson da tekneyi gizli bir tünelden geçirmek zorunda kaldı, ta ki üç tarafı parıldayan kayalarla çevrili bu uçurum kenarındaki mağaraya ulaşana kadar.

Buradaki insanların çoğunu ya partilerde onlara hizmet ettiğim için ya da dergilerdeki yüzlerinden tanıyordum. İçlerinden biri, benimle bahse

girmeye çalışan Halid, bana doğru yürüyordu ki aniden yön değiştirdi.

Kayaya daha da yaslandım, elektro-pop şarkılarının değişimini izleyerek zamanı saydım.

Tek görevim kayayla bir olmaksa, beni neden yanlarına aldılar ki?

"Demek buralı değilsin."

Omzuma dokunana kadar benimle konuştuğunu anlamadım.

Yukarı baktığımda hayatımda gördüğüm en yeşil gözlerle karşılaştım.

Aman Tanrım.

Bu adamı tanıyordum, herkes tanıyordu. Filmleri her zaman gişede birinci oluyordu.

Öksürüğümü yuttum. "Nereden bildin?"

Omuz silkti. "Burada herkes birbirini tanıyor zaten."

"Ah..."

"Peki." Öne eğildi ve gülümsedi. "Nereden geldin, yeni kız?"

Son bir saattir Lottie ile flört eden Gray'e şöyle bir baktım. "Kimseyle konuşma," demişti... ama lanet olası bir film yıldızı benimle konuşuyordu. Crowne partilerinde, hatta Crowne Point'te bile oyuncular görmüştüm ama hep uzaktan. Bana hiç bakmadılar. Bana hiç gülümsemediler.

"Etrafında," dedim.

Grayson'ın kurallarını çiğniyordum. Omurgamda oluşan o heyecanın bu bilgiden mi yoksa bir film yıldızının söylediklerime gülmesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Pekala. Buralardayım. Ama seni daha önce hiç burada görmemiştim."

"Bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bilinmeyen bir yer. Yılın sadece bir haftası açık, bu yüzden bu hafta boyunca herkes kayaya oyulmuş sahnelerde dans ediyor ya da DJ'i çevreleyen suda yüzüyor... ya da kayaya oyulmuş odalarda sevişiyor," diye ekledi alçak bir sesle.

Gözlerimi yere diktim.

Gerçekten bana bunu mu söyledi?

"Ama Unknown'ın en havalı yanı aslında bilinmemesi," diye devam etti rahat bir şekilde. "Görmek ister misiniz?"

Grayson'a şöyle bir baktım. Lottie ile flört ediyordu. Yanağından öpüyordu. Burada kalbim acıyarak kalabilirdim. Ya da... gidip az önce tüm sinemaları dolduran adamla flört edebilirdim.

Ona gülümsedim. "Elbette."

GRI

Lottie'yi bulduğumda, ayaklarını mağaranın içine sokmuş oturuyordu. Su, fuşya ve mor tonlarında ve gökkuşağının tüm renklerinde LED ışıklarla parılıyordu.

"Buyurun," dedim yanına otururken.

Lottie sesimi duyunca başını kaldırdı ve gülümsedi. "Rosey'den beri Unknown'a ilk gelişim. Pek bir şey değişmemiş."

Boynumun arkasını ovdum, gözlerim tekrar duvara kaydı. Halid, Snitch'e doğru ilerledi. Ona dik dik baktım. Ellerini kaldırdı, geriye doğru yürürken, kafamın içinde duyabildiğim öksürerek attığı bir kahkaha attı.

Kahretsin, buralar tam bir ensest ilişki yeri.

Bir lolipop çıkardım, plastiğini yırttım ve ağzıma attım. Kendimi oyalayacak bir şey.

"Evet, hâlâ bir sürü serseri kız arkadaş arıyor ve bir de dubstep'e düşkün bir DJ var." Ona çok yakındık da. Sadece birkaç metre ötede, mağaranın ortasındaki bir platformda DJ'lik yapıyordu.

Lottie güldü. "Yani, çok güzel. Su harika ve manzara..." Uçurumun üzerinden parıldaayan okyanus manzarasına baktı.

Kızlar mağarada denizkızı paletleri ve başka hiçbir şey giymeden yüzüyorlardı. Ara sıra birileri platformdan suya atlayıp üzerimize su sıçratıyordu. Ben de alnımı sildim.

Kahretsin.

Bu yeri hiç sevmedim.

"Buraya ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Lottie. "Ben on beş yaşındaydım, sen on altı. Geoff ve Alaric kokain ya da benzeri bir şey kullanmışlardı."

"Mantıklı geliyor," dedim gözlerimi devirmemeye çalışarak.

Elbisesinin kumaşıyla oynadı, ince siyah kumaşı parmaklarının arasında okşadı.

"Birisi beyaz elbisemin üzerine kokteyl döktü," dedi. "Sen bana tişörtünü verdin ve kimseye söylemememi tembih ettin."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu hatırlıyor musun?"

“Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum.” Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. “Öpüşmemizi düşünmeden duramıyorum... Her gece orkidene bakıyorum.”

“Yatağının yanındaki mi?” Kaşımı kaldırdım ve ona yarım bir gülümseme gönderdim. Şakama karşılık vermedi. Kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Evet."

Kahretsin.

Cebimden bir esrar sigarası çıkardım—kendimi oyalayacak bir lolipoptan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Yakıp bir nefes çektim, aklımdaki o güzel kıza odaklanmaya çalışıyordum.

"Bir hediyem var," dedi birden.

Dirseklerime yaslandım, o da simli çantasından yeşil bir kalem çıkardı. Öyle süslü püslü bir şey değildi, Montblanc ya da S.T. Dupont gibi saçma sapan bir şey de değildi. Benzin istasyonundan alabileceğiniz türden bir şeye benziyordu.

Onu bana uzattı.

"Bunu sana daha önce vermeyi planlamıştım ama sürekli bir şeyler engel oldu."

"Bunu bana neden aldın?"

Lottie gözlerini kırıştırdı, tıpkı elini kurabiye kavanozuna sokmuş bir çocuk gibi. "Beğenmedin mi?"

"Evet, sevgilim, zihnin nasıl çalıştığını merak ediyordum sadece."

Yüzü kızardı, bu da beni çıldırtmalıydı. Ama bunun yerine Snitch'i aramaya başladım. Hala duvara yaslanmış, sıkılmış bir şekilde oturuyordu.

Lottie bunu hak etmiyor. Kalbi ikiye bölünmüş benim gibi birini hak etmiyor.

Neden Snitch'i yakalamak zorunda kaldım ki? Lottie neden o lanet odada değildi?

Bir dildo film yıldızı Snitch'in yanına geldi. Gözlerim ona dikildi. Bu adam, "uykulu" oldukları için ne yapacaklarını bilemeyen kızların fotoğraflarını çekmesiyle tanınıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Lottie. "Sadece içimden bir his geldi."

İspiyoncu, putperestler arasında bir misyoner gibi görünüyordu. Gözleri kocaman açılmış, hayranlıkla faltaşı gibi açılmıştı; dildo öne eğilip omzundan bir şeyi silkeledi. Güldü. Bu vampir çocuk kim ve ona dokunmaya nasıl cüret ediyor?

“Gray? Bir şeyler içmek ister misin?”

Kendimi toparlamaya, dikkatimi tekrar Lottie'ye vermeye çalıştım ama Snitch, o pisliğin peşinden gitmek istercesine kayadan kalktı. Hızla ayağa kalktım ve esrarımı suya attım. Margaritasını dökmekte olan bir deniz kızı, çöp attığım için bana bağırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lottie.

Omzuna hafifçe dokundum. "Biraz hava almam gerek. Hemen döneceğim."

HIKAYE

Hollywood'lu adam parmaklarını benimkine doladı ve beni kalabalığın arasından geçirdi. "Hemen ilerisinde."

Elini tutmak yanlış, hatta tehlikeli hissettirdi ama izin verdim. Kalabalığın arasından, ejderha pulları gibi parlayan kısa elbiseler ve bikinilerin arasından bizi geçirmesine izin verdim. Yukarıda, Abigail'in sahnelerden birinde dans ettiğini bile gördüm, ta ki kulübün kenarına, Karadeniz'e bakan yere ulaşana kadar.

Teknik olarak Grayson başkalarıyla el ele tutuşmak hakkında hiçbir şey söylememişti.

Hollywood, "Bu kayaların içinde ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Akademiye yaltaklanmanız gerekmez mi?"

Grayson.

Grayson, arkasında dans eden ıslıl ıslıl bir denizle.

Hollywood'un gözde oyuncusu bir an daha bana baktı, sonra yavaşça parlak yeşil gözlerini kaldırdı.

"Seni de görmek güzel, Crowne," dedi rahat bir şekilde.

Grayson bana bakmadı ama artık onun tüm dikkatinin bende olduğundan emin olduğumu biliyordum.

“Bu bana ait.”

Hollywood bana baktı. "Adını listede görmedim."

Grayson öne çıktı ve dirseğimi kavradı, tutuşu şaşırtıcı derecede nazikti. "Hollywood'da size okuma yazmayı öğretmemeleri benim suçum değil."

Grayson onun cevabını beklemeden beni sürükleyerek götürdü.

"Sonra görüşürüz, yeni kız..." Hollywood'un sesi omzumun üzerinden geldi. Grayson'ın eli, sesini duyunca daha da sıkılaştı. Bu beni heyecanlandırdı—heyecanlandırmamalıydı ama heyecanlandırdı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Hollywood'un ilgisi, Grayson'ın sıkı kontrolü, bir kez daha sanki bir hiçmişim gibi hakkımda konuşulması...

Grayson beni kayanın içine oyulmuş bir odaya itti ve kapıyı sertçe kapattı.

"Sana yeterince ilgi göstermiyor muyum?" diye sordu, sesi ölümcül bir kayıtsızlıkla. "Daha önce imzaladığın şeyi unuttun mu?"

"Kimseyle konuşma," diye mırıldandım. "Ama bu delilik dolu bir istek ve bunu asla yerine getirmeyeceğim. Üstelik yanıma geldi."

Ardından bir sessizlik oldu, gürültülü ritim kayaya sanki içeri girmek istiyormuş gibi vuruyordu.

"Sana neden bu kadar önem veriyorsun?" diye sordum.

Güldü. "Umurumda değil."

"Yalancı!" diye bağırdım. "Hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranıyorsun, sanki sen de diğerleri kadar yozlaşmış ve ahlaksızsın, ama seni görüyorum, Gray."

Yaklaştı, sesi kısık ve hırıltılıydı. "Ne gördüğünü sanıyorsun?"

Kekeledim. "Ben—ben—"

"Söyle bana, İspiyoncu. Ne görüyorsun?" Omuzları geniş, başı öne eğik bir şekilde beni duvara sıkıştırdı. Gözlerinin içine bakabilmek için boynumu geriye doğru uzatmak zorunda kaldım. "Kafanda oldukça harika bir resim çizmiş olmalısın. Acaba benim hayranlarımı geçebilir misin? Onların resimleri gerçekten mükemmel."

"Hiç de hoş bir durum değil," diye fısıldadım sonunda.

Sendelendi ve loş ışıktaki bile şaşkınlığını, kaşlarının çatılmasını görebildim.

Sonra ellerini başımın iki yanına sertçe vurdu. "Bunu bir an önce bitirmeliyim, değil mi? Siktir git. Aklımdan çıkarmalıyım." Elleri elbiseme uzandı, kumaşı yukarı çekti. "Hep istediğim kız sonunda ilişkimizi yürütmek istiyor, ama asla istemediğim kız aklımdan çıkmıyor."

"Ben..." Sözlerim nefes nefese, yoksa iç çekiş miydi bilmiyorum, ağzımdan döküldü. Elleri elbisemi daha da yukarı çekerken, bedeni benimkine sıcak bir şekilde bastırıyordu. "Bunu kastetmedim," diye zar zor söyleyebildim.

"Güvenlik kelimeniz nedir?"

Gözlerine baktım. "Bay Crowne."

Eğildi, alnını alnıma dayadı ve elbisemin kumaşını elime tutuşturdu. Onu onun için yukarıda tutmamı zorladı, beni ona karşı açık ve çıplak bıraktı. Bir eliyle bacaklarımın iç kısmını okşadı, birkaç gün önce bana verdiği morlukların izlerini tenimde sımsıkı hissetti. Titremeyi durduramadım.

"Seni öpmemi ister misin, İspiyoncu?" diye sordu hafifçe, nefesi dudaklarımı okşarken.

"Öpüşmek yasak demiştin..."

Gülüştü dudaklarıma değdi.

"Adımı söylememi ister misin?" Dokunuşu daha da yükseldi, iç çamaşırımın üzerinden.

Evet.

Yapmamalıydım.

Ama Tanrım, evet.

Gözleri gözlerimle kenetlendi, yırtıcı, delici bakışlar.

Belki de gözlerimi kaçırmalıydım, ama yapamadım.

"Öptüğüm kişinin sen olduğunu biliyorum, değil mi?"

Dudakları o kadar yakındı ki, sıcaklığını hissedebiliyordum, nefesindeki lolipop kokusunu.

Külotumu kenara itti, içime girdi ve ben nefesimi tuttum. İçeri ve dışarı, yavaş, kolay, işkence gibiydi. Başparmağı klitorisimin etrafında gezindi ama asla dokunmadı. Kalbim haindi, çok hızlı atıyordu. Derim karıncalandı ve midem kasıldı. Tek tesellim, düşüncelerimi okuyamayacağını bilmektir.

"Seni öpmek istediğimi bilmelisin." Onu az da olsa etkilediğimi ancak sesindeki sertlikten anladım.

Dudaklarını benimkine bastırıldığı gibi, klitorisime de bastırdı.

"Seni istemiyorum," diye fısıldadı, ben onun parmaklarının arasında paramparça olurken. Dudakları sıcaktı, ıslaktı ama bana zar zor dokunuyordu. Sadece acımasız, zalim sözlerinin titreşimini hissedebileceğim kadar.

Artık kendimi kaybetmişim, onu durduracak gücüm yoktu. Onu itip uzaklaştırmak, zevk dalgasını durdurmak için çok geç kalmıştım. Omuzlarından tuttum, kendimi tamamen kaybettim.

Klitorisimi okşamayı ve içime girip çıkmayı bırakmadı. Sözleri içimde yankılanırken beni orgazma zorlamayı da bırakmadı.

Seni istemiyorum.

Sözleri içime işledi, onun tadıyla, bastıramadığım arzuyla karıştı, ta ki ayakta durmakta zorlanana kadar.

İşimi bitirdiğimde, üst dudağımı yavaşça, nazikçe yaladı, ta ki alevler beni yerle bir edene kadar.

Sonra geri çekildi.

Çarpık ama güzel burnunun üzerinden bana baktı. "Seni asla istemem."

Yere yığıldım, gözlerimin kenarları yaşlarla yanıyordu ama şükürler olsun ki damlamadılar. Dizlerime baktım, şişmiş, morarmışlardı.

Seni asla istemem.

Ani bir şekilde gelen kahkaha ve müzik seslerinden kapıyı açtığını anladım.

"Bu kimin içindi?" diye sordu soğuk sesi.

"Ne?" Gözlerimden yaşlar süzülerek gözlerimi kırıştırdım.

Birden saçlarım onun yumruğundaydı ve bakışlarımı kendine çevirdi.

"Bu kimin içindi?"

Ne demek istediğini anladım ve gözyaşlarımı tutamadım.

"Lottie," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Beni yere bıraktı.

Kapı gürültüyle kapanınca ellerimi başıma koydum.

Tek bir kuralım vardı ve işte onu da çiğniyordum, zalim prence bir kez daha kanıyordum.

OTUZ ÜÇ

HİKAYE

Seni asla istemem.

Kendime ağlamayacağıma söz vermiştim ama adaya döndüğümde, açık pencereden Riviera'nın silüeti gözyaşlarımın arasından bulanık, parıldayan bir hazine gibi görünüyordu.

Grayson gelip beni alana kadar o odada kaldım. Sessizce beni tekneye kadar takip etmemi emretti. Grayson kalan zamanı Lottie ile kulüpte geçirmişti ve şimdi eve döndüğüne göre nerede olduğunu bilmiyorum ama umurumda da değildi.

Uyuyormuş gibi yaptım.

Ama ben ağladım.

Gözyaşlarımın dağınık halini ona göstermek istemedim.

Kapının hafifçe, kısık bir şekilde açıldığını duydum. Bir an sonra, Gray'in soğuk sesi geldi. "Neden yatakta değilsin?"

Uyuduğumu sanacağını umarak cevap vermedim. Göğsüm artık dayanamıyordu.

"Buraya gel, İspiyoncu." Grayson eğildi, açık deniz penceresini kapattı ve dikkatlice bir parmağını çenemin altına yerleştirerek, gözlerine bakabilmem için çenemi kaldırdı. "Yoksa seni çoktan mı kırdım?"

Grayson Crowne dünyanın en zalim insanıydı.

Keskin, buz mavisi gözler. Hafif kırık bir burun. Dolgun pembe dudaklar. Sürekli saçından dökülen, kişiliği gibi dağınık, ruhu gibi dağınık,

sevgimi nefretiyle geri dönölmez bir şekilde birleştirdiği o anki öpüşü gibi dağınık sarı saçlar.

Başka bir şey söylemeden beni kollarına aldı ve birlikte yatağa uzandık, başımı çıplak göğsüne yasladı. Gömleğini çıkardığını ve eşofman giydiğini fark ettim.

"Güvenlik kelimeniz nedir?" diye sordu.

"Bay Crowne," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Bana birini seçmemi söylediğinde, bunun Elli Ton Grayson tarzı sapıkça kırbaçlama ve tokatlama işleri yapacağımız için olduğunu düşünmüştüm. Ruhumu paramparça edeceğimizi değil.

"Kullanmayı unutma," dedi göğsü kükreyerek.

Saçlarımı okşadı. Sırtımı. Gözlerimden sürekli, sıcak bir sel gibi yaşlar aktı. Tatlı tarafının acımasız tarafından daha kötü olduğuna karar verdim. Tıpkı pırıl pırıl parlayan Riviera'nın gözyaşlarımla bulanıklaşması gibi, onun hakkındaki resmim de bulanıklaştı.

"Neden artık şair olmak istemiyorsun?" diye sordu usulca.

Bu soruya hazırlıklı değildim.

"Amcama birinin bakması gerekiyor," dedim daha da sessizce.

"Onunla ilgilenirken de yazabilirsiniz."

"Evet," dedim sadece.

Sert göğsünün üzerinde yatarken kaç dakika geçtiğini bilmiyorum. Kendime sürekli kalkmamı, ona bağırmamı, yaptıklarının yanına kalmasına izin vermememi söylüyordum. Ama o sıcaktı, parmakları yumuşak ve sevgi doluydu ve ben güçsüzdüm.

Gray, "Nişanlımdan bugün gerçekten düşünceli bir hediye aldım," dedi. "Yeşil bir kalem."

"Ah," diyebilirdim sadece.

"Bunu bana vermeyi nasıl aklından geçirdiğini merak ediyorum."

"O senin nişanlın. Onu seviyorsun. Bunu sana vermeli."

Öfkeyle doğruldum.

Bana bu kadar kişisel sorular sormaya cüret etmesine, bana karşı nazik davranmasına, bana yaptıklarını hiç yaşanmamış gibi yapmasına çok kızdım.

"Bende ne görüyorsun, Story Hale?" Sözleri, gözlerindeki bakış gibi, keskin ve acımasızdı.

Bu noktada ona hiçbir şey söylememeliyim.

Bana yaptıklarından sonra, bana söylediklerinden sonra, ona onda hiçbir şey görmediğimi söylemeliydim. Yalan söyleyemezdim, ama gerçeği de söyleyemezdim; çok ağır bir suç olurdu. Beklentiler ve sorumluluklarla dolu bir dünyayı taşıyan bir Atlas. Umursamıyormuş gibi davranan ama o kadar çok umursayan ki kendini yalnız hisseden yalnız bir prens.

Beni gören tek kişiyi görüyorum.

Bu yüzden burnunun kırık kemiklerini okşadım, çünkü bu alabileceğim en yakın itiraf biçimiydi.

Gözleri yanıyordu, çatlıyordu. "Bana yaklaşan, gerçek Grayson Crowne'a yaklaşan herkes gördüklerinden hoşlanmıyor."

"Seni görüyorum," dedim kırık bir sesle. Ondan nefret etmediğim için kendimden nefret ediyordum.

"İnan bana, İspiyoncu, ben sadece insanların benden nefret etmesini sağlamakta iyiyim. Bunun sonunda sen de benden nefret edeceksin."

Parmaklarımı ağzına çekti. Dili parmaklarımın etrafında sıcak, talepkar bir şekilde dönüp durdu, bana vajinama nasıl davrandığını hatırlattı.

İnledim. "Gray."

"Daha fazlasını anlat, İspiyoncu. Devam etmemi söyle." Beni kendine doğru çekti, vücudunu benimkine doladı, sertleşmiş penisinin üzerine çekti ve bir elini külotumun altına soktu.

Bu bir özür, bir teslimiyet gibiydi.

Aslında benden istediği şey, olanların sorun olmadığını, daha önce yaşananların normal olduğunu söylememdi. Ve işin aslı şu ki... buna çok yakındım, pes etmeye çok yakındım.

"Lanet olsun, çok ıslaksın." Hem kulağımı ısırды hem de sertçe içine girdi. Acı ve zevk birbirine karıştı. "Tanrım, amını çok seviyorum."

Göğsümü sertçe kavradı, karşılık verme şansı bile vermedi. Dudakları boynumu, sonra da kulağımı bulup, kulak mememi ısırıp çekiştirirken içimden bir ah çektim. Sadece ikimizin bileceği izler bıraktı. Nefesim kesildi.

Neredeyse bir kez daha pes edecektim... ama onu ittim.

Aramızda nefesler ağırlaştı.

"HAYIR."

Kaşını kaldırdı.

"Sürekli alıyorsun, alıyorsun, alıyorsun."

İki kaşım da birden kalktı. "Daha çok bağırp çağırırken, bacakların kafama saplanırken böyle demiyordun."

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu ve utancımın görünmemesi için çok karanlık olmasını diledim.

“Öpüşmek yok,” dedim. “Gözlerine bakmak yok. Orgazmım kimin içindi, Gray?” Gözlerinde bir şey parladı ama ben göremeden kayboldu. “Alıyorsun ama veriyormuş gibi yapıyorsun.”

Boynunu uzattı, yontulmuş altın rengi kollarını kaldırdı. "Eğer benim penisimi istiyorsan, sadece ispiyonculuk yap."

Ne yaptığını biliyorum. Artık işin iç yüzünü görmeye başlıyorum. Kaba ve küstah davranırsa beni korkutup uzaklaştıracağını düşünüyor. Çünkü o zaman kimse Grayson Crowne'a yaklaşılamaz. Grayson Crowne kalbinin, ruhunun anahtarını elinde tutuyor ve eğer kapıya çok yaklaşırsanız, anahtarı lanet olası lağım çukuruna atıyor ve sanki hiç var olmamış gibi davranıyor.

"Gerçekten bana verir misin?" Eşofmanının üzerinden, sert ve sivri penisinin hatlarını okşadım. "Sanırım vermezsin."

"Hadi bakalım," dedi sesi boğuk çıkıyordu.

"Ya sana içimde olmanı istediğimi söyleseydim? Zaten bunu beklemiyor muydun?"

Sırtı yatağa kaskatı basmıştı ama gözleri gözlerime kilitlenmişti, yakıcı bir şekilde. Çenesi sıkıca kenetlenmişti.

Parmaklarımı kemerin altına kaydırıp sıcak ete dokundum. İç çamaşırı giymiyordu ve parmaklarım zar zor penisinin etrafına sığıdı.

“Gözlerime bakmamı istemiyorsun. Seni öpmemi istemiyorsun. Beni istemiyorsun.”

Göğsünden aşağı, daha da aşağıya, çıkıntılı kalçalarına ve sertleşmiş cinsel organına kadar indim.

“Seni anlıyorum, Grayson Crowne. Utanmıyorsun. Kendini daha iyi biri için saklamıyorsun. Korkuyorsun.”

Gözleri öfkeyle dikildi, ama ben eşofmanını biraz aşağı indirdim ve boğuk bir nefes verdi.

“Sen, umursamaya cesaret ettiği için burnu kırılan küçük bir çocuktun; şimdi ise kalbinin kırılmasına izin vermeyen bir adamsın. Amcamın ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Sen herkesten daha büyük bir kalbe sahipsin, bu yüzden onu dikenlerle sarıyorsun.”

"Sence ben seni umursuyor muyum?" diye dişlerini sıktı. "Bunu fazla abartma, Story. Ben senin hayatında seni istemeyen sıradan bir insanım sadece."

Sözleri göğsümü parçaladı, ruhumda onarılamaz, pürüzlü çizgiler açtı. Ama bunu ona göstermeyecektim. Zaten çok fazla şey almıştı.

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "En çok kanatan şey dikenlerdir."

Gözlerinde yoğun bir duygu ifadesi vardı.

İşte yine oradaydı, benim Grayson'ım.

Pantolonunu yırtıp indirdim ve demir gibi sertleşmiş penisini ortaya çıkardım.

"Böyle gözlerine bakabilir miyim?" diye sordum, gözlerini bularak. "Böyle öpebilir miyim?" Dudaklarımı penisinin etrafına sardım.

"Kahretsin." Başını oyma ahşap yatak başlığına yasladı, hâlâ bana bakıyordu.

Onun yönlendirmesini takip ettim, yutkundum, emdim, yaladım, çenesini daha da sıkılaştırmak, gözlerindeki bakışı daha da karartmak için her şeyi yaptım. Saçlarımı yüzümden çekti, sanki beni daha net görmek istiyormuş gibi avuçladı.

İki öpücüğün onu sevmem için yeterli olmaması gerektiğini düşünüyordum. Günler haftalara dönüşürken bile bunu düşünmeye devam ettim. İçimde bir şeyin kopmasını bekledim durdum. Yıllarca Kraliyet ailesi için çalışmışım. Aşağılanmayı biliyordum. Ama içimdeki şey büyümeye devam etti.

Belki de bu aşk değildir.

Belki de bu bir takıntı. Belki de ben takıntılıyım.

"Geleceğim," diye dişlerini sıktı. "Eğer beni o kahrolası ağzında istemiyorsan hemen dur."

Devam ettim. Ta ki sıcak, ıslak boşalmalar dilimi sarıp boğazımın arkasına ulaşana kadar, o da benim adımını inleyerek haykırdı. Benim adımını.

Hikaye.

Gözlerinde aşka çok benzeyen bir şey parlıyordu.

Sonrasında birkaç dakika sessizlik hakimdi. Etkilenmemiş, hassas bir hal almıştı.

"Buraya gel," diye homurdandı.

Üzerine doğru süründüm ve yanına yaklaştığımda beni belimden sürükleyerek geri kalan yolu tamamladı. Başparmağıyla dudağımı okşadı, kalan menisini ağzıma itti. Sonra çenemi öptü. Çenemi, burnumu, yanağımı, alnımı öptü. Dudaklarım hariç her yerimi.

Göğsümde bir düğüm oluşmuş halde onu ittim.

Hâlâ beni öpmüyor.

Çünkü benim hiçbir anlamım yok.

Beni geri sürükledi.

"Bay Crowne," diye fısıldadım.

Üzerimden kalktı. Çok üşüdüm, hem de çok.

Grayson Crowne dünyanın en acımasız insanı ve ben ona umutsuzca aşığım, ama onun aşkı sadece karanlıkta yeşerdi.

OTUZ DÖRT

HİKAYE

Yolculuğun geri kalanı Grayson'ın varlığını neredeyse hiç fark etmemesiyle geçti. Ağustos ayına yaklaştığımızı, yazın neredeyse bittiğine ve Grayson ile aramdaki bu ilişkinin sona yaklaştığına inanamıyordum.

Kendime sürekli onun Lottie ile evleneceğini ve tekrar görünmez olmaya alışmam gerektiğini söylüyordum. Kalbim acıyordu, her saniye onu seçmeye devam ettikçe, her saniye onun onu seçmesine izin verdikçe kırılıyordu. Ta ki bir an her şey değişene kadar, Abigail Crowne'un nişan partisi gecesi, kalbim ikiye ayrılana kadar.

Nişanlısı hakkında söylentiler duydum.

Abigail'in korkunç, istismarcı bir adamla evlendiği söyleniyordu. Sanırım bu Gray'i rahatsız ediyordu... ama rahatsız olmamış gibi davrandı, dünyanın kusursuz maskesinden başka bir şey görmesine izin vermedi. Kendime, merak etmeye, hele sormaya hakkım olmadığını söylemeye çalıştım.

Sürekli kaşları çatık, omuzları düşük bir haldeydi ve Abigail'in nişanlısıyla vakit geçirmek için beni her bıraktığında, bir şey fırlatmaya hazır gibi görünüyordu.

Nişan partisi günü benimle konuşmayı tamamen kesti.

Koyu renk deri bir kanepede, özel plajına bakan bir yerde uzanmış, bir bacağını cam bir masaya dayamış, Instagram hesabında gezinirken keyifli vakit geçiriyordu.

"Amcamı ziyarete gidiyorum," diye ilan ettim, hem ona söylüyordum hem de beni durdurmaya çalışıp çalışmayacağını test ediyordum. İçimde küçük bir kıvılcım, beni durdurmasını umuyordu. Neden hoşuma gittiğini bilmiyorum. Ben bir hizmetkardım. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmamalıydım.

Ama kaçırdım.

Artık geceleri yanıma gelmiyordu, gündüzleri beni fark etmiyordu ve bininci kez neden beni yanında tuttuğunu merak ettim.

Kapıya doğru bir adım attım, ama o telefonundan başını bile kaldırmayınca yürümeye devam ettim.

Abigail Crowne'un nişan partisi için ev enerji dolu bir havadaydı. Hizmetçiler taze çiçekleri kesip hazırlıyor, kubbeli balo salonundan sarkan iki tonluk pırıltılı avizeyi parlatabilmek için çok katlı bir merdiven kurulmuştu. Paparazziler basın odasına alınıyordu. Ellie'yi görünce bir şey söylemesini umarak durakladım... ama kimse bana bakmadı, hatta ters ters bakmadı bile.

Bana bir Crowne'un ya da bir Crowne'un misafirinin gördüğü muamelenin aynısı gösterildi. Ama ben bir Crowne değildim. Ara bir dünyadaydım. Ne aşağıya aittim, ne de yukarıya. Sonuç olarak, hayatımda hiç bu kadar yalnız olmamıştım.

Hizmetlilerin odasına vardığımda, amcamın ağır, siyah kapısı çoktan açıktı. Yatağının üzerinde gümüş eşyalar yığılıydı ve o da başucuna yaslanmış, onları parlatıyordu.

"Amca?" diye sordum, gümüş eşyalara bakarak.

"Hikaye." Beni görünce gülümsedi. "Seni görmek güzel."

"Nasılsın? Telefonlarıma, mesajlarıma ve e-postalarıma hiç cevap vermiyorsun."

Elini sallayarak cilalamaya geri döndü. "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ben sapasağlamım, sağlığım yerinde. Endişelenecek bir şey olmadığını söylemişim zaten."

Yine gümüşe gözümü diktim. Gümüşü çeyreklere kadar indirmiyorsunuz. Yerinden asla oynatmıyorsunuz. Olduğu yerde parlatıyorsunuz.

"Daha iyi misin? Gerçekten mi?"

Gülümsedi. "Yalan söyler miydin?"

Woodson Hale, tanıdığım en titiz ve kurallara en bağlı insandı. Bir hizmetçinin gümüş bir parçayı sola doğru hareket ettirdiğini görse, o

hizmetçiye azar işitirdi. Amcam, sebepsiz yere bir yığın gümüşle oturmazdı.

"Bana anlatabilirsin amca," dedim usulca. "Artık çocuk değilim."

Çatal bıçak takımını yere bıraktı. "Sen yokken bazı tavizler vermek zorunda kaldık. Tek tek bunları parlatmak çok uzun sürerdi. Hepsini birden yapmak çok daha hızlı."

Suçluluk duygusu göğsüme çarptı. "Seni çok özledim."

Kadehi eline aldı. "Beni bir yerde özledin mi?"

"Başka bir yerde arayın..."

Hafifçe gülümsedi. "Walt Whitman. Bunu sana ilk okuduğum zamanı hatırlıyor musun?"

"Annemin ölüm yıldönümü."

Bazı insanlara ninni söylenir veya uyku öncesi masalları okunurdu, amcam ise bana şiir okurdu. Zaten uyku öncesi masalları için biraz büyüttüm, ama hiç uyku öncesi masal dinlemedim ve amcam her zaman şiirle, bir an için, düzeltilemez olanı düzeltebileceğini söylerdi.

Hayatımda düzeltilmesi gereken çok şey vardı.

"Belki programımda bir şiir okuma etkinliğine zaman ayırabilirim." Göz kırptı. "Bu yoğunluk geçtikten sonra. Şiirlerini özledim, Story," diye ekledi, gözleri parıldayarak, bekliyordu.

Duvardaki Crowne marka telefon titredi ve beni cevap vermekten kurtardı. Yine de onu bir an daha izledim. Şiir okuma etkinliği yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Sadece oturup sohbet etmeyeli de çok uzun zaman olmuştu.

Odadan çıkmak üzereyken durdum. Odasının köşesinde, Grayson Crowne'un spor ayakkabılarına benzeyen, devrilmiş bir ayakkabı yığını vardı. Bir kez giydiği ve sonra bir daha hiç giymediği ayakkabılardı bunlar.

"Bunlar ne?"

Amca telefonda çok meşguldü, ama daha yakından baktım. Üzerlerinde "bağış" yazıyordu. Grayson Crowne neden en çok önem verdiği halde hep en az önem veriyormuş gibi davranırdı?

Çıkarken kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

Abigail'in nişan partisi yakında başlayacaktı. Grayson'ın orada olmamı isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Tatilden beri her etkinlikte beni kendi odasında ağırlamıştı. Yine de acele ettim.

Onunla ilgilenirken de yazabilirsiniz.

Grayson'ın sözleri, onun kanadına doğru yürürken kafamda yankılanıyordu. Geç oluyordu, Crowne Hall boyunca uzun, cılız gölgeler

halinde ışık azalıyordu.

Yazabilirdim. Her yerde yazabilirim. Ama her kaleme dokunduğumda donup kaldım. O kadar uzun süre saklandım ki, ruhumu nasıl göstereceğimi bilemedim.

Ya insanlar beni görür ve gördüklerinden hoşlanmazlarsa?

Grayson'ın kanadına döndüğümde, koridorda bağırışlar beni olduğum yerde durdurdu.

“Tek bir şey var anne,” Grayson’ın sesi duvarlarda yankılandı.

Grayson'ın yatak odasının kapısından birkaç adım ötede durdum, bağırışları ıssız koridorlarda yankılanıyordu.

“Grayson canım,” Tansy Crowne’un cingirtılı sesi kış rüzgarı gibi esiyordu. “Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun.”

"Ona vuruyor. Tam bir psikopat."

“Babasının şirketi oldukça önemli bir katkı olacak ve ikimiz de Abigail'in en cazip yatırım olmadığını biliyoruz.”

Koridora doğru geriye baktım, gitmem gerektiğini düşünüyordum ki topuk sesleri kalbimi durdurdu. Döndüm ve Tansy Crowne'u gördüm. İkimiz de donakaldık, çünkü onun kızıl-kahverengi gözlerine dosdoğru baktım; gözleri, en az çekici yatırımının gözlerine çok benziyordu. Sonra aklım başıma geldi ve hızla yere baktım.

Yaklaşan ayak sesleri tek duyulan sestti; sonra tam karşımda durdu. Parlak, ten rengi topuklu ayakkabılarına dikkatlice baktım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bir dakika, kara tahtaya sürtünen tırnaklar gibi uzayıp gitti.

"Ne kadar?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Ne?"

“Ne kadar?” diye tekrarladı. “Oğlumu sevdiğini sanan her kıza para ödedim. Hepinizin bir fiyatı var. Söyleyin.”

Bu açıklamanın şokuyla gözlerimi yukarı kaldırıp Tansy Crowne'un gözlerine baktım.

“Grayson’la ilgilenen her kıza para mı ödedin? O bunu biliyor mu?”

Kızıl kahverengi gözleri kısıldı. "Ona parasını isteyen kızlardan bahsetmeli miyim?"

“Onun parasını istemiyorum,” dedim, ama gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Çünkü burada ne yapıyordum ki? Nakit için imza atmıştım. Bütün bunlar sadece para içindi.

Tansy yürümeye devam etti ve ben de derin bir nefes aldım.

Grayson'ın odasına vardığımda, kanepenin kenarında, bacakları açık ve başı ellerinin arasında oturuyordu; parti için çoktan smokinini giymişti bile. Tanıdığım o yalnız, kırık prensin tüm özelliklerini taşıyordu, beklentilerin ağırlığı altında ezilmişti. Onu yalnız bırakıp gitmemek ya da yanına gitmek konusunda kararsız kaldım.

Çocukken kimsenin bana yapmadığı gibi, onun omuzlarındaki yükü hafifletmek istedim, ama bunun imkansız olduğunu biliyordum, çünkü kimse o yükü ondan alamazdı. Bazen sorunlar çözülemez oluyor.

Bu yüzden, birinin bana söylemesini dilediğim tek şeyi söyledim.

"Bu adil değil."

Sesimi duyunca başını kaldırdı. Dağınık, karmakarışık saçlarıyla meşhur Playboy Gray'di; tüm bu dağınıklık, altındaki masmavi gözlerini gizlemek içindi. Grayson Crowne'un ikonik dağınık görüntüsü, umursamaz görünen çocuk imajıydı; ama gerçekte, çok fazla umursadığı için böyleydi.

"Omuzlarındaki bu yük her neyse, onu taşımaman gerekiyor..." Başımı aşağıya eğdim, yanan gözlerine bakamıyordum, başparmaklarımla oynuyordum. "Ama omuzların güçlenecek."

Uzun süren sessizliğin ardından boğuk bir sesle bana seslendi: "Buraya gel."

Kalbim zaten paramparça olmaya yakındı ama ona hayır diyemedim. Bana seçenek bırakmadığı için değil, kalbim bir tele dolanmış gibiydi ve tasmaını o tutuyordu. Ona yaklaştığımda bileğimi kavradı ve beni kucağına çekti.

Boynumun arkasını okşadı, sanki orada olduğumun farkında değilmiş gibi başka yöne bakıyordu.

"Tek bir lanet şeyim vardı," dedi, hâlâ önündeki boşluğa bakarak, sanki benimle konuşmuyormuş gibi. "Babam öldüğünde, ailenin reisi olarak onun yerini doldurdum, annem için bir destek direği oldum. Büyükbabam için bir evlat oldum... tek istediğim tek bir lanet şeydi."

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak konuşmayı kesti ve ben de ihtiyatlı bir şekilde saçlarını alnından çektim.

"Annem, büyükbabam, kız kardeşlerim, bu kahrolası ev," diye devam etti. "Herkesin Grayson Crowne'dan bir parçaya ihtiyacı var. Tamam, neyse, ben sadece tek bir şey istiyordum. Kız kardeşlerimi pisliklerle evlendirmeyin. Benim gibi biriyle evlenmelerine izin vermeyin. Kabul ediyorum, bu köpekbalıklarıyla dolu bir denizde küçük balık avlamaya benziyor." Boşta kalan elini yüzünden aşağı doğru indirdi.

"Senin gibi biriyle evlenmek hiç de fena olmazdı," dedim.

Ağırlaşmış gözleri gözlerimle buluştu, bakışları ruhumu boğdu.

"Evet, İspiyoncu, benim gibi biriyle evlenir miydin?" Alaycı, kendini küçümseyen bir tonu vardı ama ben bunun altında yatan acıyı, umudu gördüm. Ve biliyordum ki yalan söylemeli, konuyu değiştirmeli, zaten çatlamakta olan kalbimin etrafına kırılğan bir zırh örmeliydim.

"Yapardım," diye fısıldadım.

Acı, mavi gözlerini paramparça etti.

Seni özledim, diyecektim neredeyse, dikenlerini çekip çıkarmam için bana yeterince güvendiğin bu küçük anları özledim...

Ama kendimi durdurdum.

"Neden bunları benimle paylaşıyorsun?" diye sordum. "Neden herkesin kim olduğunu bilmesine izin vermiyorsun?"

Bir an duraksadı, sonra sessizce, "Sizinle konuşmanın bana huzur verdiğini hissettim," dedi.

Kaşlarımı çattım. Bu neden tanıdık geliyordu? Sonra—"Emily Dickinson!"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve bana bakışındaki o yumuşak, şefkatli tavır beni her şeyden daha çok etkiledi.

"Şiirden nefret ettiğini iddia eden biri için oldukça fazla şiir biliyorsun," dedim.

"Birisi bana bir keresinde şiirle düzeltilemez olanı düzeltebileceğimi söylemişti."

Kalbim durdu, dudaklarım aralandı. Amcadan bahsediyordu! Grayson beni nazıkçe üzerinden kaldırıp kanepeye geri oturttu. Ayağa kalktı ve papyonunu düzeltti.

Telefonuna baktı. "Bir cenaze törenine gitmemiz gerekiyor." Sonra bana baktı. "Giyinmen lazım."

"Üzerini giy?"

"Seni Vatikan'dan kaçmış gibi giyinerek götürebileceğim resmi davetlerin sayısı sınırlı. O kıyafet dolabımda asılı duruyor."

Onu dolabına kadar takip ettim. İçeride, ev taksitlerinden daha değerli takım elbiseler, kot pantolonlar ve ceketlerin arasında, gümüş işlemeleri ışığı yansıtan bir elbise asılıydı.

Çok güzeldi...

Bu aynı zamanda bir şekilde tam da beni yansıtıyordu.

"Bunu benim için mi aldın?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi.

Kalbim yerinden çıktı.

"Her şey yolundaydı."

Ve bir anda nefesim kesildi.

"Tam oturacak." Parmakları hafifçe sırtıma dokundu, aşağı doğru ilerleyerek elini tam kalçamın üzerine getirdi. "Gümüş sana çok yakışacak."

Böyle bir elbiseyi giymek için yardıma ihtiyaç duyacağımı da biliyordum, ama o an aklımdan geçen tek şey, belimin alt kısmındaki eli ve gözlerime dikilmiş öfkeli bakışlarıydı.

"Köprücük kemiğiniz görünecek," diye düşündü.

Dudaklarımı yaladım ve gözleri dudaklarıma indi. "Sorun değil."

"Endişelendiğim sen değildin."

Kapısına birisi vurdu ve biz ayrıldık. O bir kenara çekildi, ellerini saçlarının arasından geçirdi, ben de diğer tarafa geçtim.

"Giyinmenize yardımcı olacak."

"Buraya birinin gelmesine izin mi verdin? Dur, kim—" Ellie'yi görünce sözümü kestim.

"Ayağınızdan, hanımefendi," dedi Ellie.

"Ben bir hanımefendi değilim," diye bininci kez denemiş olmalıyım. "Ben benim, Ellie." Ellie hiçbir şey söylemedi, elbiseyi bana uzattı. İç çekerek elbiseyi giydim.

Elbisenin arkasındaki düğmeleri ilikledi ve ben aynada gümüş rengi elbiseli yabancıya baktım. Omuzlarımı örten, ışıktaki sıvı gibi parlayan, şeffaf gümüş desenlerle bezeli, A kesimli, uzun kollu bir elbiseydi.

Yaz için de yeterince havadardı.

"Başka bir şey var mı, hanımefendi?" diye sordu Ellie, konuşmasını bitirdikten sonra. Gözleri yerdeydi.

Omuzlarım düştü. "Ellie, lütfen. Lütfen benimle konuş. Seni özledim."

"Eğer hepsi bu kadarsa, Bayan Abigail'in nişan törenine yetişmek için aşağıya inmem gerekiyor." Başını eğdi ve gitti. Boğazım gözyaşlarıyla doldu. Sevinçten, kafa karışıklığından, korkudan. Bu elbiseyle kendimi hem seviyordum hem de nefret ediyordum.

Dışarı çıktığımda Grayson, çift kanatlı kapıların yanındaki duvara yaslanmış, telefonuyla konuşuyordu. Beni görünce, telefonu elinden kayıp parkeye sert bir sesle düştü, gözleri çelik gibiydi.

"Ne?" Elbiseye baktım, bir şekilde bir şey dökmüş olabileceğimi düşündüm.

"Hiçbir şey," dedi sesi titreyerek. Telefonunu almak için eğildi ve konuşmamız bu kadarla sınırlı kaldı.

Aşağıya doğru onun peşinden indim, balo salonuna yaklaştıkça orkestranın müziğiyle birlikte sınırlarım daha da geriliyordu. Kafamda bir ses sürekli fısıldıyordu: Burada olmaman gerekiyor. Böyle giyinmemen gerekiyor. Burası senin ait olduğun yer değil.

Güneşe çok yaklaştım.

OTUZ BEŞ

HİKAYE

Grayson bana bakmayı bırakmadı.

Gitgide daha da güvensizleşerek ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. "Ne? Elbisem mi sorun?"

Grayson, kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktüğü anda içkisini sıkıca kavradı. Üstümüzde çift kanatlı kapılar açıldı ve Abigail Crowne nişanlısıyla birlikte dışarı çıktı. Grayson gerildi, sonra gözlerini onlardan ayırıp onlara baktı.

Balo salonu çok güzeldi, yeni temizlenmiş avize kubbeli tavandan sarkıyordu. Tansy'nin gurur kaynağıydı, antika ve çoktan yıkılmış bir monarşiden ithal edilmişti; birçok kişi bunun Romanovlar olduğunu tahmin ediyordu. Güneş gibi parılıyordu.

Tekrar ortama uyum sağlayabildiğim için minnettardım. Acaba elbiseyi bu yüzden mi almıştı diye düşündüm. Grayson bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu?

Abigail, güzel, uhrevi ve çok, çok üzgün bir halde aşağı indi. Theo arkasında, ölü gibi merdivenlerden iniyordu. Nişanlısı mı? Ondan daha kibirli biri olamazdı.

Grayson'dan önce, sadece bir hizmetçi olduğum zamanlarda, bu insanları en kötü türden bencil ve hak iddia eden kişiler olarak görürdüm. Her şeye sahiplerdi, yine de öfkeli ve mutsuz olmaya cesaret ediyorlardı. Şimdi onları gerçekte oldukları gibi görüyordum: tuzağa düşmüşlerdi.

"Şampanya ister misiniz, hanımefendi?" Döndüğümde, siyah-beyaz üniforma giymiş bir garsonun yere bakmakta olduğunu gördüm. Andrew.

"Andrew, ben—" Ellie'yi hatırlayınca sustum. Ona bağırmak istedim. Andrew, ben Story. Ama gümüş rengi bir elbise giymiştim ve o asla gözlerime bakmazdı, burada değil. Belki de bir daha asla.

Bütün sunuculara şöyle bir baktım.

Bütün bunlar bittiğinde, onlara geri dönemezdim.

Bu iş bittiğinde...

Karşımda duran Gray'e şöyle bir baktım, çünkü hâlâ onunla eşit değildim.

"Burada benim yerim ne, Grayson?" diye fısıldadım arkasından.

Grayson arkasını döndü, gözleri benimkilerle buluştu.

"Neden hâlâ buradayım?" diye ısrar ettim.

"Çünkü Noel'e kadar sana sahibim" gibi bir şey söylemesini bekledim. Ama incecik bir umut ışığı iğne gibi saplandı. Bana bunun daha fazlası olduğunu söyle. Bana sadece bir araç, kullanılıp atılacak bir şey olmadığımı söyle.

Kalbim hızla çarpıyordu ve dudaklarım birdenbire çok kurudu. Dilimi dışarı çıkarıp dudaklarımı ıslattım.

Bakışlarını onlara indirdi. "Benimle gelin."

Oda karardı, konçerto kayboldu, kahkahalar sustu. Geriye sadece sıkı çenesi ve gözlerindeki yakıcı bakış kaldı. Bu bakış, böyle hissetmemem için tüm nedenleri unutturdu bana.

"Kalmanız gerekmiyor mu?" diye sessizce sordum.

Çenesinde hafif bir tebessüm belirdi. "Kim demiş bir yere gideceğimizi?"

Grayson elini uzattı ve ben de elini sıkmamam gerektiğini biliyordum. Aramıza mesafe koymalıydım.

Elimi onun eline koydum.

"Elimi tutmanıza izin var mı?" diye sordum, on beşinci şahıs bakışı olduğunu düşündüğüm bakışı fark edince.

"Benim kim olduğumu unutmak gibi kötü bir alışkanlığın var, İspiyoncu," dedi Grayson rahat bir şekilde. "Grayson Crowne'un

yapamayacağı hiçbir şey yok yeryüzünde."

Yine de midem huzursuzca bulanıyordu. Her taraftan bakışlarla çevriliydik. Gümüş rengi elbisemle kim olduğumu anlayamıyorlardı, ama ben biliyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

Beni görmezden geldi ve balo salonunun kenarına, neredeyse altın yaldızlı, kafesli, yerden tavana uzanan pencerelerin dibine kadar sürükledi.

"Balo salonunun tasarımı gereği, bu noktadan her şeyi ve herkesi görebiliyorsunuz, ancak bu iki sütun görüşünüzü engelliyor."

İki işaret parmağıyla Yunan sütunlarını işaret etti ve ben de Grayson'ın bakışlarını takip ederek balo salonuna baktım. Haklıydı.

"Eskiden buraya babamla gelirdim," dedi. "Hayır... Onu takip ederdim, şurada saklanırdım"—sahnenin yakınındaki bir noktayı işaret etti—"sonra beni bulup partiye geri götürmesini beklerdim."

Hüzünlü yüzüne baktım. "Hiç babandan bahsetmiyorsun."

"Ölümler hakkında kötü konuşmamamız gerekiyor." Bana sırtıttı ama bu sırtış hüzünlüydü. Taş gibi gözlerinde karanlık gizleniyordu ve keşke farklı olsaydık diye düşündüm. Keşke ona sarılabilseydim.

"Abigail'in gözleri yıldızlarla parlıyor çünkü onu hatırlayamayacak kadar küçüktü. Ama o tam bir pislikti. Gerçek ailesini bizden daha çok seviyordu."

Grayson gözlerini partinin içine dikmişti. Bakışlarını takip ederek Abigail'in nişanlısının yanında durduğu yere baktım. Dantelli, uçuşan beyaz elbisesiyle gerçek bir prensesti. Çok güzeldi.

Hem güzel hem de hüzünlü.

Bu, Crownes'in resmi sloganı olmalı.

"Babam öldüğünde anneme bu aileye hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğimi söyledim," diye devam etti Grayson. "Her zaman birlikte olacağımızı söyledim. Onun mezarı başında ağlarken yemin ettim. Birlikteyiz. Sadece birbirimizden nefret ediyoruz."

"Birbirinizden nefret etmiyorsunuz," dedim hemen, ama yalanı ben bile duyabiliyordum.

Grayson bana dönerek, gözlerinde samimiyetle, "Bana kendinle ilgili bir şey anlat," dedi. "Bilmediğim bir şey."

O anda, onun benim hakkımda bilmediği şeyi anladım. En kirli yanıımı. Gizli tutmak istediğim yanıımı.

“Annemle ben çok şey çaldık,” dedim sessizce. “Annemin çaldığı en kötü şey ise mutlu sonlardı. Kaç aileyi mahvettiğini saymayı bıraktım.”

Geri çekilmesini bekledim ama o beni büyük bir merakla izledi.

“Yani, babamı hiç tanımadım aslında,” diye devam ettim. “Kim olduğunu az çok biliyorum, çünkü en uzun süre o kaldı. Ama evliydi, bu yüzden kalmadı. Ve onu suçlamıyorum... çünkü annem onu sevmiyordu. O da kandırıp mahvettiğimiz uzun bir erkekler zincirinin bir halkasıydı. Bana masumiyetimi kullanarak erkekleri tuzağa düşürmeyi öğretti. Bu onun en sık kullandığı yöntemdi. Bazen bir süre önce birlikte olduğu erkekler olurdu. Onlara kızları olduğumu söyledim. Ailelerini mahvetmememiz için bize para öderlerdi. Bazen de daha karanlık şeyler olurdu...”

Başımı çevirdim.

Artık konuşmıyordum.

Bu yoldan gidemezdim.

“Eğer sen asla baban olmak istemediysen... ben de asla annem olmak istemedim.”

"Düğünümüz nasıl olurdu, Snitch?" diye sordu.

Gözlerim birden ona dikildi. Neden böyle bir soru sormuştu ki? Bir adım daha yaklaştı, bu da beni bir adım geri atmaya zorladı, ta ki sırtım neredeyse cam pencereye dayanana kadar.

"Söyle bana."

Kaşlarım ciğerlerimle birlikte çöktü. "Neden?"

"Bunu bilmem lazım." Sesi hırpalanmış, paramparça olmuştu.

İçimden bir ses yalan söylememi, ona bunu hiç düşünmediğimi söylememi istedi.

“Küçük bir parti olacak,” dedim usulca. “Saçma sapan bir Crowne partisi değil. Samimi. Böylece tek endişemiz birbirimiz olacak.”

“Bunu ister miydin?” Sesindeki umut kalbimi paramparça etti.

“Bunu seveceksin.”

Pembe dudaklarında hüznü, zar zor görünen bir gülümseme belirdi ve sonra kayboldu. Konuştuğunda sesi, sanki bir yıllık sigara dumanını içine çekmiş gibi boğuktu. "Evet."

Tanrım, Grayson'la geçirdiğim bu anlar çok bağımlılık yapıcıydı. Ondan nefret etmeliyim, değil mi? Ama dikenlerin altında yatan kırık, yalnız prensi görmeme izin verdiği sürece nasıl nefret edebilirdim ki?

“Kışın,” diye devam ettim, gözlerinin içine, asla gerçekleşmeyecek bir fanteziye dalmış bir şekilde. “Kar taneleri camı parıltı gibi kaplardı. Ve sen

de sadece benim için bir şeyler giyerdin.”

“Öyle mi?” Elini uzattı ve parmağının boğumunu yanağıma sürdü. “Ne gibi?”

“Bir cep mendili...” Gözlerimi kapattım, dokunuşunda kayboldum, kalbimde tüyler diken diken oldu. “B-Belki yeşil bir şey.”

Derin ve kesik kesik bir nefes aldı.

Sonunda, boğazı gerginlikten düğümlenmiş bir halde, "Seni kandırdım," dedi.

Gözlerimi açtım. "Grayson, kandıramadığın tek kişi benim. Kız kardeşlerinin seni sevmediğini düşünmelerine izin verdin. Dünyanın seni çapkın sanmasına izin verdin. Ama çok önemsiyorsun."

Gözlerinin koyu mavisinin altında bir şey parıldadı. Eli yanağımdan kayıp boynumun arkasına gitti ve beni olduğum yerde tuttu. Çenesi kasıldı, bakışları dudaklarıma odaklandı, karanlık ve sahipleniciydi.

Elimi göğsüne koydum ama onu tamamen itemedim, bu yüzden öylece kaldı.

Bu, bir hizmetçi için yapılacak bir şey değil. Bunlar, iki ay sonra terk edeceğiniz biri için söylenecek şeyler değil.

“Neden bunu yapıyorsun?” diye yalvardım. “Neden? Neden hep böyle olamıyorsun? Fransa'dayken bana ne söylediğini, bana ne yaptığını hatırlıyor musun?”

"Nişanlıma neden yeşil kalemler veriyorsun?" diye karşılık verdi, boynumdaki tutuşu sertçeydi. "Neden ona neyi sevdiğimi söylüyorsun?"

“Demek mutlusun. Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Çenesi kasıldı. "Hiç kimse Grayson Crowne'un mutluluğu hak ettiğini iddia etmedi."

O tekrar konuşmadan önce beyaz gömleğinin kumaşını avuçlarımla arasına aldım.

“Sana en derin sırlarımı, kirli yanlarımı anlatıyorum. Seninle konuşurken nefes alabiliyorum. Seninleyken omuzlarımda hiçbir yük yok. Ben... sana gerçekten güveniyorum, Story Hale.” Bunu sanki inanamıyormuş gibi söyledi ve aynı zamanda bu güvenin yeşermesine izin verdiğim için benden nefret ediyordu.

Başımı çevirdim. "Lottie seni bekliyor."

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu.

"Ve o senin nişanlın."

"Beni paramparça ediyorsun, Story."

Ona sertçe karşılık verdim: "Seni paramparça mı edeceğim?" Ciddi miydi acaba?

"Hayatımda ilk defa her şeyi bir kenara atacağımı görüyorum, İspiyoncu." Beni cama doğru itti, soğuk cam elbisemi deldi. "Ve bu hayatımın aşkı için değil. Hayatımı çalan kız için."

Göğsündeki bileğim geriye doğru büküldü. Gözleriyle beni adeta dondurdu.

Ben. Benden bahsediyordu.

"Grayson?"

Sesin gelmesiyle başımı hızla çevirdim, kalbim yeni bir nedenden dolayı hızla çarpıyordu. Charlotte du Lac, ince tül üzerine işlenmiş karmaşık çiçeklerle bezeli soluk pembe bir balo elbisesiyle ona yaklaştı. Eteği o kadar büyüktü ki ters çevrilmiş bir çay fincanına benziyordu. Uzun siyah saçları arkaya toplanmış, bukleler dalgalar halinde sırtına dökülüyordu.

Muhteşemdi.

O, olağanüstüydü.

Grayson hâlâ bana bakıyordu, hâlâ beni yere yatırmıştı.

Sonra yavaşça arkasına dönerek kimin geldiğini inceledi.

"Seni burada bulacağımı hissetmiştim..." dedi, kaşlarını çatarak.

Onu burada bulabilirsiniz.

Onu buraya o getirmişti. Bunun beni neden bu kadar derinden yaraladığını bilmiyorum. Sanki özel biriymişim gibi değildi.

"Her şeyi biraz gizli tutmamız gerektiğini biliyorum, ama ya bir dansa ne dersin?" İnce askılı bluzu, her konuştuğunda göğüslerini daha da yukarı itiyordu.

"Şey..." Bir adım geri çekildi, aramızda nefes alacak bir mesafe bıraktı. Ama bana kaşlarını çattı, sanki bir şey söylememi istiyormuş gibi. Ne? Ne diyebilirdim ki? O onun nişanlısıydı. Henüz açıklanmamış olsa bile.

Ben mi? Ben... şey, aslında hiçbir şey değildim. Sadece onların sonsuza dek mutlu yaşamalarını çalan kızdım.

İşte bu yüzden işe yaramadı.

İşte bu yüzden yanılmıştık.

Ben kirli bir sırdım.

Ben hiçbir şey söylemeyince Gray onun elini tuttu ve onu dans pistine götürdü, kolları onunla iç içe geçmişti.

HİKAYE

Balo salonunun bir köşesinde, duvara yaslanmış bir şekilde, Grayson'ın Lottie ile dans etmesini izledim. Birlikte çok yaklaşıyorlardı. Doğru.

"Omuzlarınızı göstermek. Bir nevi."

O sesi duyunca omurgam kaskatı kesildi. Batı.

Onu fark etme zahmetine bile girmedim, hatta ona doğru dönmedim bile.

West sözlerine şöyle devam etti: "Güzel elbise. Kesinlikle bir servete mal olmuştur."

Onun açıkça ima ettiği şey, giyotin gibi havada asılı duruyordu.

Lottie başını Gray'in omzuna koydu ve söylediği bir şeye gülümsedi. Sonra Gray'in gözleri benimkilerle buluştu. Kalbim durdu, oda kayboldu. Bana yine henüz öğrenmediğim bir dilde bir şeyler söylüyordu.

Sonra ona dönüp gülümsedi. Kadın ona daha da sokuldu. Kalbim paramparça oldu.

"Birlikte çok yaklaşıyorlar."

Hem ondan hem de içimi paramparça eden o manzaradan yüzümü çevirdim, kalabalığa öylece baktım ki, hepsi birleşip parıldayan bir lekeye dönüştü.

"Sence seni seviyor mu?" Çenemi sıktım ve o güldü. "Aman Tanrım, seviyorsun."

"Hayır."

Her şeyi çöpe attığımı görebiliyorum.

"O benim kız kardeşimle evlenecek. Gelmiş geçmiş en muhteşem aşk hikayesine sahip olsanız bile, yine de onunla evlenecek. Sen bu dünyada büyümedin Angel. Gözlerindeki o aptal bakış, tek bir şeye doğru gittiğinin göstergesi: kırık bir kalp."

"Onu sevmiyorum," diye tekrarladım, midem bulanarak.

"Onun size sunamayacağı neyi sunabileceğimi bilmek ister misin? Çocuklar ve yanımda bir yer."

Teklifi üzerine dudaklarım aralandı ama ağızımdan hiçbir kelime çıkmadı.

“Kraliyet ailesi metreslerinden çocuk sahibi olmaz. Babamın gayrimeşru çocukları bunu sağladı. Biz mi? Pek öyle değil. Babamın ve dedemin sayamayacağım kadar çok gayrimeşru çocuğu var. Metreslerimiz de eşlerimiz kadar önemlidir. Hatta bazıları daha da önemlidir.”

Midem bulanacak gibi hissettim.

Annesine benzeyen kızı mı? Başka kadınların erkeklerinin peşinden koşuyor. Sevmeye hakkı olmayan birini sevmekle o kadar meşgul ki, kendi kızını sevmeye vakti yok. Kızın ardındaki kız, görünmez ve sonsuza dek sevilmeyen.

Gözlerimi diktim. West'i sevdiğimi nasıl düşünebilmişim ki? "Senin için sadece bu muyum?"

"Bizim için her zaman sadece bu kadar olabiliyorsun." Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti, kokteylinden kirazı çıkarıp yere attı.

Gözüm ona takıldı.

Hizmetçi daha sonra orayı temizlerdi.

Benim gibi biri.

Dişlerimi sıktım. "Kimsenin metresi olmayacağım."

West tekrar güldü. "Zaten öylesin."

Göğsüme bir gong gibi saplandı. Ben böyle mi olmuşum? Güzel elbiseler giymek, onun yatağında uyumak. Saygı duyulan ama saygı duyulmayan, takdir edilmeyen veya görülmeyen ara dünya.

“Bunu anlayacağın bir zaman gelecek Angel. Sana her şeyi teklif edip hiçbir şey vermediği zaman. O zaman ben orada olacağım.”

Çenemi sıktım. "Sizden hiçbir şey istemiyorum."

West, bakışları yumuşayarak parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. Bir an için kalbimi çalıp paramparça eden çocuğa benziyordu. "Ahmaklık ettim, Angel. Gençtim. Bana bir şans daha ver."

"Senin metresin olmak," dedim, sesim boştu.

Çeneme parmağıyla dokundu. "Hayatımın aşkı olmak."

Kaşlarım çatıldı ve West beni bırakıp, teslim olurcasına kollarını havaya kaldırarak geri çekildi.

“Grayson, ben sadece ona seçenekler sunuyorum. Görünüşe göre sen ona karşı dürüst davranmıyorsun.”

Omzumu çevirip baktığımda, elleri yumruk olmuş, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle Grayson'ı gördüm. Akıl sağlığını yitirmişti. Öldürmeye hazırды.

Lottie, dans pistinde onun birkaç adım arkasında duruyordu, yüzü sanki onu dansın ortasında orada bırakmış gibi buruşmuştu.

"Ölmek mi istiyorsun, du Lac?" diye dişlerini sıktı Gray.

West bana gülümsedi. "Bir düşün bakalım, Angel."

West, sanki şakanın hedefi benmişim gibi, gülerek uzaklaştı. Gray, West'in uzaklaşmasını, bir avcı gibi keskin ve odaklanmış gözlerle izledi, ta ki tamamen gözden kaybolana kadar. Sonra aynı yoğunlukla bana baktılar.

Bileğimi kavradı ve beni balo salonunun kemerli kapılarına doğru sürükledi.

Omzumu çevirip Lottie'nin çöken kaşlarına baktım. "Grayson..."

İnsanlar kesinlikle izliyordu.

Hatta gözlerini dikmiş bakıyor.

Ama ya fark etmedi ya da umursamadı.

Bizi balo salonundan çıkarıp koridorda birkaç adım ilerletti ve bir kapıyı açtı. Hizmetlilerin yedek çarşaflarını sakladığı küçük bir dolaptı. Temiz ve yumuşak kokuyordu. Işık loş ama yumuşaktı, tıpkı kısık sesli yaylı çalgılar müziği gibi.

"Grayson," diye tekrar başladım, o sırada ellerini başımın iki yanına sertçe vurdu, gözleri öfkeli ve sorgulayıcıydı. Bakışlarındaki ateşli bakıştan, beni cezalandıracağından emindim.

Yutkundum.

"Grayson. Beni etkinliklere götürüp insanlarla konuşmamamı bekleyemezsin. Bu delilik ve—"

"İspiyoncu," diye sözümü kesti, sesi titrekti. En kötüsünü bekleyerek nefesimi tuttum. "Sus."

Boynuma doğru atıldı, ısırdı ve emdi.

OTUZ ALTI

HİKAYE

İz bırakacaktı.

Görünür izler.

“Grayson,” diye fısıldadım. Dudakları köprücük kemiğimi bulup öperken, emerken, ısırırken destek almak için omuzlarından tuttum.

"Adımın senin dudaklarında yankılanmasına bayılıyorum."

Dizlerim titredi ve o da elini duvardan kaydırıp belimin alt kısmını kavradı, beni kendine ve duvara doğru çekti, elleri kalçalarımın altındaydı.

Beni daha sert bir şekilde uyluğuna bastırdı, demir gibi sert penisi karnıma değiyordu.

"İz bırakacaksın."

Bana baktı, şehvetli ve ağır göz kapaklarıyla, sonra dişlerini köprücük kemiğime sürttü. Ardından tüylerim diken diken oldu, dişlerimde karıncalanma hissettim. Bacaklarımın arası ağrıdı ve zonkladı. Başımı geriye attım ve keskin bir nefes aldım.

“Evet, bana o sesleri ver,” dedi. Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü, kanımı aşındırıyor ve beni kıvrandırıyor. Daha sert ısırdı ve bu sefer nefesim kesildi. “Kahretsin, bunlar benim. Bu sesleri başkası için çıkaramazsın.”

Bir ısırık daha, bu sefer boynumla köprücük kemiğim arasındaki noktada. Gözlerim zevkin kaleydoskopuna dönüşürken bir inilti kaçtı ağzımdan.

“Bundan hoşlanıyorsun. Kahretsin.” İnledi. “Elbette hoşlanıyorsun.”

Oda tamamen ona kaldı. Grayson'a. Dili. Dişleri. Elleri.

“Elbiselerin mükemmel,” dedi. “Küçük rahibem. Bunları sadece benim için mi giyiyorsun?” Yumuşak kumaştan bir parça kenara çekti, omzumu ısırdı, sonra dilini yaranın üzerinde gezdirdi. “Alaycı, kışkırtıcı, işkenceci bir rahibe.”

İnce yakayı çekiştirerek göğüs dekoltemi ortaya çıkardı, durdu. Mavi gözleri benimkileri aradı, durmasını söylememi bekliyordu. Dudaklarımı yaladım, gözleri dudaklarıma indi, sonra daha sertçe çekiştirerek göğsümü tamamen açığa çıkardı.

Açığa çıktım.

Kalp atışlarım normalden üç kat daha hızlı olmalıydı.

Müstehcen.

Çiğ.

Ben de öyle hissediyordum.

Elbise üzerime çok dar gelmişti, kumaş neredeyse esnek değildi ve göğüslerim daha da dışarı çıkmıştı. Elbise kaburgalarımın batıyordu. Gray'in çenesi o kadar sıkı kasıldı ki kaslar kıpırdadı ve gözleri sertleşti.

"Seni kimseyle paylaşmayı sevmiyorum, Story," dedi sesi titrek ve derin. "Senin hiçbir parçanı."

Meme ucumu ağzına aldı. Sırtımı kamburlaştırdım. Yeni hislerin denizinde yüzdüm. Dil, dudaklar, kıvılcımlar karnımda alev alıp tutuşturdu, bağırsaklarımda bir ateş yaktı.

Dişler.

Nefesim kesildi, gözlerimi açtım ve aynı anda onun gözleriyle karşılaştım. Gözlerimde yakıcı, ateşli bir soru vardı. Meme ucumu dişlerinin arasına aldı ve ben de gömleğinin yakasını, papyonunu, her şeyini kavradım ve o daha sert ısırdı. İçimde korkunç bir yanma hissi vardı, asla söndüremeyeceğim bir acı, içimde alevler saçıyordu.

Sonra başparmağımın hemen altında, soluk erik renginde bir ruj lekesi gördüm.

Seni başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanmıyorum...

“Onun seninle konuşmasından hoşlanmıyorum.” Dudakları tenime değdiğinde titredi. “Onun sana dokunmasından gerçekten hoşlanmıyorum.”

Ayağa kalktı ve giysili göğsünü yarı çıplak göğsüme bastırdı. Göğüs ucum morarmış ve izlerle doluydu. Onunki de öyleydi.

Ama benim tarafımdan değil.

Çenemi kavrayıp gözlerimi ona çevirdi. "Bu benim." Vurgu yapmak için çeneme bastırdı. Gözlerim tekrar yakasına kaydı.

Soluk erik rengi.

Lottie'nin elbisesine çok yakışan, oldukça güzel bir renk.

Grayson çenemi öptü, üst dudağı alt dudağıma hafifçe değdi, sonra geri çekilip dudaklarımı başparmağıyla öptü. "Bunlar benim."

Bana doğru eğildi, sanki beni öpecekmiş gibi, ama son anda başımı çevirdim.

Soluk erik rengi.

Cilt tonuna çok yakıştı ve mat yapısı dudaklarını daha dolgun gösterdi.

"Öp beni," diye hırladı Grayson.

"Öpüşmek yok demiştin," diye fısıldadım.

Omuzlarımdan kavrayıp beni kendine doğru çekti, parmakları morarıyordu. Sertleşmiş ve kalçalarımın sürtünüyordu ve her nefes aldığımda Grayson'ı da içime çekiyordum. Kalbinin atışını neredeyse hissedebiliyordum.

"Söylediklerimi boş ver, ağzını kullan bana." Dişleri çeneme sürtündü, boynumda iz bıraktıktan sonra dudakları da aynı yolu izledi.

"Sözleşme—"

"Gerçekten de senin için tüm bu mu?" Beni bıraktı ve tek bir hareketle ellerini yanıma çarptı. "Bir sözleşme mi?" Mavi bakışları sağa sola gezinerek benimkileri aradı.

Hayır, sana ihtiyacım var.

Hayır, seni seviyorum.

Gözlerim yakasına takıldı, mor gerçek beyaz gömleğine bulaşmıştı. İşaretlenmişti, çünkü Lottie onu işaretleyebilirdi. Onu öpebilirdi. Hakkı vardı. Ya ben?

Bu karanlık dolap birdenbire aşırı derecede karanlık oldu.

Bu benim hakkımdı.

Karanlık.

Onunla evlenecek, beni geride bırakacak. Şanslıysam, tatile çıkabilirim.

"Evet," diye fısıldadım.

Yüzüne soğuk bir ifade çöktü ve nefesimi kış rüzgarı gibi kesti. Grayson Crowne'un o kayıtsız ve tiksiniç bakışıyla beni süzerek geri çekildi.

"Bu odadan çıkma, İspiyoncu."

Kapıyı açtı, sertçe kapattı ve beni karanlıkta bıraktı.

Onları duymadan önce belki on dakika yalnızdım. Sadece on beş saniyelik bir uyarı almıştım. Onun hafif kıkırdamaları. Onun karanlık, küstah kahkahası. Kaçacak yer yoktu, bu yüzden saklanmak zorundaydım, ama bir çamaşır dolabı pek fazla yer sunmuyordu. Sağa sola baktım ve kapı açılıp iki beden içeri düşerken, açılmamış kutuların arkasına saklandım.

"Grayson, dur, insanlar içeri girebilir," diye güldü Charlotte. Odayı ışık kapladı, sonra söndü, kapı gürültüyle kapandı.

"Amcığının hissetmek için sabırsızlanıyorum," dedi Grayson, onu kutuların arasından bana doğru iterek. Sırtı yanımda duvara çarptı ve ben de görünmemek için saklanmaya çalıştım. İki yığın çarşafın arasına büzülüp, birini vücuduma çekerek yok olmayı umdum.

Lottie güldü. "Sen çok pis birisin."

İncecik çarşafımın arkasından onları görebiliyordum. Pamuklu kumaşın arasından tüyleri belli belirsizdi ama onun onu öptüğünü ve onun da onu öptüğünü gördüm. Aklıma ister istemez bir yıl Cadılar Bayramı'nda şeker toplamaya gittiğimde annemin bir çarşaf alıp üzerine delikler açtığı an geldi.

Prenses falan olmak istemiştım.

Beni bir hayalete dönüştürmüştü. Bu daha kolaydı.

"Bu elbise çok büyük," dedi Grayson.

Lottie arkasını döndü, eğildi ve elbisesini yukarı çekerek ona daha kolay erişim sağladı.

Çarşafı birkaç santim aşağı indirdim, gözlerimi açtım ama burnumu örttüm. Kazayı görmem gerekiyordu, kalbimin ikiye ayrıldığı anı kesin olarak görmem gerekiyordu.

Külotunu yırtıp indirdi, sonra da üzerine eğilerek parmaklarını içine soktu.

Uyuşma diledim ama dileğim gerçekleşmedi. Her şeyi hissetmek zorunda kalan, açıkta kalmış bir sinir gibiydim.

"Beğendin mi bunu, küçük rahibe?" diye homurdandı Grayson.

"Rahibe mi?" diye sordu Lottie'nin sayıklayan sesi. Ona hiç cevap vermedi, ama Lottie'nin nefes nefese kalışından, sorgulamayı bırakmasını sağlayacak bir şey yapmıştı.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzüldü, ama sessiz kalmaya özen gösterdim.

Grayson'ın gözleri açıldı, benimkilerle buluştu ve boynunu öperken onu duvara yaslayıp inlemesine neden oldu; az önce aynı şeyi bana da yapmıştı.

Ben onun arkasındaydım.

Sonra gözlerini kapattı.

O, doruk noktasına ulaşırken çığlık attı; ben ise hâlâ onun dudaklarını hissedebiliyor, göğsüm öpüşlerinden zonkluyordu. Morluklar oluşacaktı.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Panik atak böyle bir şey mi?

Grayson konuşana kadar onun kendine geldiğini, gitmeye hazır olduklarını bile fark etmemiştim.

"Hadi bakalım, Lottie."

Kapıyı bir kez daha kapattı ve beni karanlıkta yalnız bıraktı.

OTUZ YEDİ

GİRİ

Lottie, amaşır dolabından beri sırtımayı bırakmamıştı ve ben kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. İşte buydu. Sonunda herkesin hep söylediğı gibi, acımasız bir apkın olan Grayson Crowne olmuşum. Nişan partisi bitmişti. Sadece buruşuk smokinler içindeki birkaç sarhoş adam, zavallı eşlerini ayakta tutmaya çalışarak kalmıştı ve ben muhtemelen yüzüncü kez ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Birkaç saat önce, kız kardeşim yırtık bir elbise ve akmış makyajla balo salonuna girmişti.

Ve böylece parti sona erdi.

Snitch'ten hala bir iz yoktu. Şimdiye kadar çıkmış olması gerekirdi. Ciddi ciddi hala orada mı oturuyordu?

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana kurşun gibi çarptı.

Kahretsin.

Lottie dikkatimi tekrar çekerek, "İstersen benim evimde bir gece geçirebilirsin," dedi. "Orası hep boş. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Evet, öyle yaptım. Biz ebeveynsiz büyüdük, ama herkesten daha fazla sorumlulukla.

Hafifçe gülümsedim. "Belki başka bir zaman."

Lottie'nin gülümsemesi titredi ama kaybolmadı. "Anlıyorum."

Kahrolası. Balçık.

Lottie'yi şoförünün beklediğı kıvrımlı araba yoluna kadar götürdüm ve kapıyı onun için açtım. Arabaya binmeden önce bir an tereddüt etti, sanki

bir şey için cesaret toplamaya çalışıyormuş gibi sağa sola bakındı. Yanağımdan hızlıca öptü, sonra arabaya atlayıp kapıyı sertçe kapattı.

Şık siyah şehir arabasının arkasından bakakaldım, midemde bir bulantı hissi yükseliyordu.

Koğuşuma dönerken Story'ye ne diyeceğimi düşündüm. Hayatımda hiç özür dilemiş miydim, hatırlamıyorum.

Crowne özür dilemez, çünkü asla yanılmazlar. Herkes yanılıyor.

Dedemin sesi kafamda yankılandı.

Büyükbabamın ne yapacağını biliyorum. Olanları kabul bile etmezdi. Kahretsin, Büyükbabam Story'nin benim yaşadıklarımın üçte birini bile yapmasına izin vermezdi.

Ama kendimi... yanlış hissettim.

Kağıt üzerinde birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyorduk. Ondan özür dilemek zorunda değildim. Birbirimiz için hiçbir anlam ifade etmiyorduk zaten. Lottie, birlikte olmam gereken kişiydi. İhbarcı bunu çok açık bir şekilde ortaya koydu.

Ama bu sözler artık anlamsız gelmeye başlamıştı. Kendimi oyalama ihtiyacım olduğunda çalacağım bir zil gibiydiler. Gerçek şu ki, partiden önce kucağımda otururken bana daha önce söylemişti.

Önemsedim.

En çok, umursamamam gereken kişiye önem veriyordum. Üzgün olduğunda umursadım. Kızgın olduğunda umursadım. West du Lac ona baktığında umursadım. Kahretsin, umursadım. Onun da umursadığını düşünmeye başlamıştım.

"Sizin için gerçekten de bu kadar mı önemli?"

"Evet."

Anı birden aklıma geldi. Mahvetmiştim. Tepki göstermiştim. Gray Crowne'un kalbine gizlice girip sonra da onu söküp atmış bir başkası daha. Yumruklarımı açıp kapatırken, yumruklayacak bir şeyim olmasını diliyordum ki, koridorda iğrenç bir kahkaha yankılandı.

Abigail'in nişanlısı, uzaktan tanıdığım iki densizle birlikte gülüyordu.

Mükemmel.

Abigail'e ne olmuş olursa olsun, bu herifin bununla bir ilgisi vardı. İyi bir ağabey değildim. Tam bir pisliktim, ama kız kardeşime karşı kaba davranabilirdim çünkü o benim kız kardeşimdi.

İki densizi kenara ittim ve Abigail'in nişanlısını bir elimle yakasından tutup yüzüme doğru çektim. Müdahale etmeye çalıştılar ama onlara bir

bakış attım ve birden koridorun karşı tarafındaki bir şeye çok ilgi duymaya başladılar.

"Kardeşime ne yaptın sen?"

Güldü. "Ha, sanki umurundaymış gibi."

Yüzü kızarana kadar boğazındaki kumaşı büktüm.

"Hiçbir şey yapmadım, Crowne," diye öksürdü.

Onu yumruklamak istedim. O yakışıklı suratı kan içinde kalana kadar tüm öfkemi boşaltmak istedim. Bu çocuk, yatılı okuldayken bile hep bir pislikti. Tek istediği bizim bir parçamız olmaktı. Peşimizden dolanırdı ve biz de onu günah keçisi olsun diye görmezden gelirdik.

"Beni köpeği için terk etti," diye hıçkırarak söyledi. "Lanet olası telefonuna bak."

Tasmasını yumruğumun altında sıkıca tutarak cebimden telefonumu aradım. Görünüşe göre Finsta'da #abbyslostdog etiketi saatlerdir trend oluyordu; kız kardeşim Gemma'nın Abigail'in köpeği Theo'yu öptüğü bir fotoğraf.

Ona bir saniye daha dik dik baktım, sonra onu yana doğru fırlattım, geriye doğru sendelemesine neden oldum.

"İçeri girdim, Crowne!" diye bağırdı arkamdan. "Sonunda içeri girdim."

Onu siktir et.

O köpeğin canı cehenneme.

Bu aileyi siktir edin.

Boğucu kahkahası dinene kadar koridorda yumruklarımı savurdum. O da Story gibiydi, herkes gibiydi, çıkarıcıydı. Koğuşumdan birkaç koridor ötede durdum. Bu Story değildi.

Kahretsin.

Story o kadar da kötü biri değildi. Kötü niyetli değildi. Story entrikacı da değildi. Birini ısıtmak için kendini ateşe bile verirdi. Bu da acımasızca dürüst rahibemin yalan söylediği anlamına geliyordu.

Ellerimi tekrar saçlarıma doladım, aynada kendime şöyle bir baktım. Sarı saçlarım dağınık ve bakımsızdı. Kravatım çözülmüş, bir yana doğru sarkıyordu. Lottie dans ederken başını omzuma yasladığı için ruj lekesi tişörtümü lekelemişti.

"Özür dilerim," dedim kendi yansıma.

Sesi zayıf geliyordu.

"Anlamadım?" diye tekrar denedim.

Daha kötüsü.

Saçlarımı hırslı bir şekilde ellerimle karıştırırken, bir o yana bir bu yana yürüdüm.

"Aslında onu üzerimden atmayı planlamamıştım, öyle oldu işte," diye hafifçe güldüm. "Parmaklarımın üzerine düştü."

Bu tam bir fiyasko. Yaptıklarımı telafi etmek için ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Kendime onsuz da iyi olacağımı, ona ihtiyacım olmadığını kanıtlamaya çalıştım. Ama bunun yerine tam tersini kanıtladım.

Ellerimi indirip iç çektim. "Seni gerektiğinden çok daha fazla istiyorum ve Noel'de ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Kahretsin." Gemma'nın sesiyle irkildim ve en büyük ablamı kollarını kavuşturmuş halde buldum. Balo elbisesini çıkarıp eşofman ve bol bir sweatshirt giymişti ama benimkine çok benzeyen gül altın rengi saçları hâlâ parti için yapılmıştı.

"Neye benziyor?" diye tersledim.

"Şey... sanki kendinizden özür diliyorsunuz ve kendinizi övüyorsunuz. Narsisizmi gerçekten bir üst seviyeye taşıyorsunuz. Açık su birikintilerinden uzak durmaya dikkat edin."

"Finsta etiketini gördüm," dedim. "Senin için bile oldukça iğrenç. Köpeklerle ilişkiye girdiğini düşünmemiştim."

Kadın öfkeyle baktı. "Ne saçmaladığını bilmiyorsun."

Kız kardeşlerim arasında neler olup bittiğini pek bilmiyorum. Üç Crowne çocuğu ve iki kaide var. Annem birini bana verdi, diğerini ise Gemma ve Abigail'e kaptırdı. Kirli sır mı? Annem onu zaten Gemma'ya vermişti.

"Grayson'ın dünyasında yaşıyorsunuz. Bu dünyanın dışında neler olup bittiğini bilmiyorsunuz."

Güldüm. "Ve siz başkalarına karşı çok empatiksiniz, öyle mi?"

"Abigail'in köpeğini çok sevdiğini ve köpeğinin de onu sevdiğini biliyorum. Nişanlısının ise tam bir psikopat olduğunu biliyorum."

"İki gözü olan herkes bunu görebilir."

"Bu geceye kadar onu, bizi terk etmeyi düşündüğünü biliyordum."

Gemma yürümeye devam etti, bana cevap verme fırsatı bile bırakmadı.

Her şeyden vazgeçmek. Sadece mirasından mahrum bırakılmak değil, aforoz edilmek. Bunu yapabilir miydim? Her zaman yanımda olan muhafızlarımın yanından geçip yalnız kanadıma girerken kendi kendime

düşündüm. Abigail gemiyi terk ediyordu, ama benim için bu sadece denize atlamak olmayacaktı.

Sızıntıları tıkamam, gemiyi yönlendirmem, yelkenleri açmam için bana güveniyorlardı. Bensiz gemi batardı.

Lottie'nin yanından ayrıldığım zamankinden bile daha dağınık bir kafayla odama vardım.

"Story, ben—" Birden durdum, Story'nin kollarında, bana ilk geldiği zamanki gibi, devrilmek üzere olan bir yığın eşya olduğunu görünce. "Nereye gidiyorsun?"

"Bayan Abigail'e geri dönelim. Eğer beni hâlâ kabul ederse. Eğer içlerinden herhangi biri kabul ederse..."

Dağın tepesine son kirazı da yerleştirdi, sonra yanımdan geçmeye çalıştı. Kolundan yakalayıp onu göğsüme bakana kadar çevirdim. Dağı yıkıldı. Yine de bana bakmayı reddetti.

"Benimle işinin bittiğini mi düşünüyorsun?"

Göğsüme dik dik baktı. Çenesini kavrayıp bakışlarını üzerime çekmeye zorladım ve gözlerini kapattı.

"Yine mi aynısını yapıyorsun?" diye dişlerimi sıktım.

"Ben buyum. Biz buyuz." Beni itti. "Kazandın. Sözleşmemden çıkmama izin ver. O seni istiyor. Onu öpüyorsun. Onunla... şey yapıyorsun..." Yutkundu. "Evleniyorsunuz. Ben neden buradayım?"

Keşke aramızda bir şey olduğunu itiraf etseydi. Uçurumdan atlamadan önce, her şeyi mahvetmeden önce, tutunabileceğim bir şey verseydi. Ailemi, şirketimi, kurduğum her şeyi.

"Çünkü Noel'e kadar sana sahibim," dedim.

"Birkaç ay sonra resmi nişan turunuza başlıyorsunuz. Tüm süre boyunca sizin ve nişanlınızla birlikte mi kalmam gerekiyor?"

"Neden? Bu seni rahatsız mı eder, İspiyoncu? Bunu yapamamanın bir sebebi mi var?"

Söyle artık!

"Bu nasıl olacak?" diye bağırdı. "Neden beni yanınızda tutuyorsunuz? Beni nasıl yanınızda tutacaksınız?" Gözleri gözlerimle buluştu. "Yoksa baba gibi oğul mu?"

"Ya sen, annene benzeyen kız mı?"

Beni tekrar itti. "Bunu istemedim. Sadece..."

"Hiçliğe karış, sonsuza dek saklan, kimsenin seni görmediğini um çünkü hayal kurmazsan başarısız olamazsın, sevmezsen kalbin kırılmaz mı?"

Beni o gece buldun. Sana ait olmayan şeyi çaldın. Bunu sen başlattın. Bitir, İspiyoncu."

Gözleri benimkilerle buluştu, kilitletti. "Sen bitir."

"İyi."

Onu belinden yakalayıp göğsüme doğru bastırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

OTUZ SEKİZ

HİKAYE

Ezici. Öfkeli. Tüketen.

Öpüşü acımasızdı, beni teslim olmaya zorluyordu. Onu ittim ama o sadece bileklerimi kavradı ve daha fazla dudak, daha fazla diş, daha fazla dille beni duvara itti. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen karşılık verdim. Onu cezalandırmak için. Ona yalvarmak için. Emin değildim.

"Burada kalıp senin onunla sevişmeni izlemeyeceğim," dedim gül yaprağı gibi dudaklarına doğru, alt dudağını ısırıp morartarak. "Ne yaparsan yap umurumda değil. Zararlar umurumda değil. Umurumda değil."

Parmaklarını göğüs kısmımda hissettiğim anda yırtılma sesini duydum, ardından tenimde serin bir hava hissettim ve güzel gümüş elbiseyi yırttığını anladım. Göğsümü avuçladı, meme ucumu çekiştirdi, az önce verdiği morluğu dürttü. Acı kıvılcımları zevki ateşledi.

Nefesim kesilerek başımı geriye attım.

"Bundan emin misin, İspiyoncu?" diye hırladı boynuma doğru. "Bu, çok fazla umursadığımızı gösteriyor."

Farkındalık kemiklerimin iliğini dondurdu. Çünkü gerçekten önemsiyorum.

Çok fazla.

İki elimle birden ittim ve sendeledi. Saçları karmakarışıkta. Gözleri açgözlüydü.

"Artık buna dayanamıyorum." Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı, görüşümü bulanıklaştırdı. "Bunu bana yapmayın. Bırakın beni!"

İki elini de başımın iki yanına sertçe vurdu. "Senin için bunların hepsi sadece bir sözleşme!" diye bağırdı.

Sesindeki yükseliş beni şok etti.

Onun bağırdığını hiç duymadım. Her zaman çok umursamazdır.

"Bana neden artık bunu yapamayacağını söyle," dedi. "Seni bırakacağım. Eğer bu senin için sadece bir sözleşmeysen, ama önce bana neden bu kadar zor olduğunu söyle?"

Yalan söyleyemezdim ama doğruyu da söyleyemezdim, bu yüzden gözlerimden yaşlar süzüldü. Zayıf, korkakça gözyaşlarıydı bunlar. İçimde tutacağıma kendime söz verdiğim gözyaşlarıydı.

Yaralı bir geyiği bulan bir kurtun vahşi merakıyla parmaklarını birbirine sürttü.

"Ne oldu? Seni ağlatan nedir?"

"Seni onunla birlikte görmek hoşuma gitmiyor, tamam mı?"

"Neden?" Yaklaştı, bacağı benimkini ayırdı. "Neden? Söyle artık, İspiyoncu."

Başımı çevirdim, o da parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek bakışlarımı tekrar kendisine çevirdi.

"Beni başkalarıyla paylaşmayı sevmiyor musun?" diye sordum, yana dönük güzel yüzüne. "Seni başkalarıyla paylaşmayı sevmiyorum."

İtirafımın ardından gelen an çok sessizdi. Sanki bir kar küresi paramparça olmuş, her yer cam parçalarıyla dolmuş, ayak tabanlarımı kesiyordu. Bana hiçbir şey vermedi. Bakış bile atmadı. Hiçbir şey. Kalbim bir şey söylemesi için, herhangi bir şey söylemesi için gümbür gümbür atıyordu. Ama o sadece sessizce bana baktı.

Ben de onu ittim.

"Hadi yapalım şunu. Şimdi yapabiliriz, sonra da beni bırakabilirsin. İçimizdeki bu hissi atalım. Neden beni becermiyorsun da bu işi bitirmiyorsun?"

Saçlarımdan çekti ve kafa derim yandı. "Yapmayacağımı mı düşünüyorsun?"

Beni döndürdü, avuçlarımı duvara yapıştırdı. Sonra eli üzerimdeydi, vajinamı okşuyordu. Sadece birkaç saat önce kime dokunduğunu düşünmemeye çalıştım. Acıdı. Çok acıdı. Ve o karanlık yere girmek beni paramparça edecekti.

"Seni becerdikten sonra beni bırakacak mısın, İspiyoncu?" Sesi boynumu tırmaladı. "Aklından çıkacak mıyım?"

Boynumu, kulağımı öptü ve ben geriye doğru yaslandım.

"Amcığının içine girerken hissettiklerimi unutacak mısın?" Günahkar derecede yumuşak dudaklardan dökülen sert sözler. Fermuarın gıcirtısını duydum; sonra hissettim. Onu. Sadece ucu, ama beni nefis bir şekilde gerdi.

"Böyle olması gerekiyordu," dedim nefes nefese. "Bizimle birlikte kaybolup ölen bir sır."

Elini saçlarıma doladı, başımı acı verici bir şekilde geriye doğru çekti, ta ki delici mavi gözlerini ve cam gibi keskin çenesindeki bağımlılık yaratan ter parıltısını görene kadar.

"Yani bitirmemi mi istiyorsun?" diye sordu, biraz daha içeri kayarak.

Ağzım kelimeler çıkarmak için açıldı ama omzumu ısırdı ve yapabildiğim tek şey nefes nefese kalmak oldu. Ardından boşta kalan eli bacaklarımin arasına kaydı ve klitorisimi buldu. Dudaklarımdan titrek, kesik kesik bir inilti çıktı.

Kıvılcımlar. Kelebekler.

"Çok ıslak," diye inledi.

Beni mızrak gibi mızrak gibi açmış, bacaklarımi açmıştı ama sadece beni kışkırtmak, çıldırtmak için yeterliydi. Geri itmeye çalıştım ve diğer eli klitorisimden kayıp iç uyluğumu mengene gibi kavradı. Kendini kontrol etmesi öyle bir afrodizyak etkisi yaratmıştı ki. Vücudundaki her kas gerilmişti ve içine dalmak istediğini hayal etmek zorunda kaldım.

Mecburdum.

Çok uzun zamandır bekliyordu.

Beni tekrar başparmağıyla dürttü. Tırnaklarımi duvara sapladım. Sanki midemdeki kelebekler kıvılcım saçıyordu, bacaklarımin arasındaki o mükemmel noktadan elektriklenmiş gibiydi. Ama yetmedi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

West ile birlikteyken hiç böyle hissetmemiştim.

Böyle bir his olabileceğini hiç bilmiyordum.

"Tanrım, kahretsin, evet. Sikimin üzerinde parçalan, Story."

O, bir milimetre daha acı verici bir şekilde içime girdiğinde inledim.

"Beni becer," diye yalvardım, aptalca, şehvetle, bana izin verdiği küçük dozların etkisiyle.

Donakaldı, parmakları kalçama saplandı.

Onu çıkarmalıydım.

"Lütfen," dedim, gözlerine bakarak. "Beni becer."

Mavi gözleri alev alev yanıyordu. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Başımı hızla salladım.

"Yanımda prezervatif yok, Story," dedi, sesi şüpheli ama daha da önemlisi açgözlüydü.

"Peki ya on iki yaşından beri cüzdanında taşıdığın, şansın yaver giderse diye sakladığın?" diye sordum.

Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi ve öldüğüme emin oldum.

"Şaka mı?" diye homurdandı, daha da bastırarak. "Şaka mı yapıyorsun lan?" Ama kızgın görünmüyordu. Benim kadar çaresiz görünüyordu.

Onu o anda itmeliydim. Sonuçta doğum kontrol hapı kullanmıyordum. "Daha fazla."

Kırık, boğuk bir inilti çıkardı.

"Seni becerdiğimde, Story—gerçekten becerdiğimde—sen benimsin." Sesi kaba, daha önce duyduğum her şeyden daha karanlıktı. "Seni asla bırakmayacağım. Hiçbir zaman."

"Ne?" diye nefes nefese sordum, yüzüm kasıldı. "Ama... öyle değildi... beni bırakacağını söylemiştin."

Beni itti. Bacaklarım titriyordu ve duvara çarpıp yere düştüm. Boyu benden çok daha uzundu, dergilerin ve blogların onu anlattığı efsanevi adamın tüm özelliklerini taşıyordu. Smokin pantolonunun altından kalın, damarlı, güzel bir penis fırlıyordu. Düğmeleri gevşekçe açılmış gömleği, terden sıırıslam olmuş karın kaslarını gözler önüne seriyordu.

Oğlan. Efsane. Tanrı.

Bütün bunlar olurken, gözleri alev alev bana dikilmişti. Yüzümden bacaklarımın arasına gidip geliyordu. Bacaklarımı kapatmak için hareket ettim, ama çenesinin tek bir hareketi beni durdurdu.

Üzerimdeki kıyafetler yırtık ve çıplak, perişan bir halde görünmüş olmalıyım, ama onun bana bakış şekli beni bir tanrıça gibi hissettirdi. Grayson'dan beklediğim o rahat, kibirli zarafetle bacaklarımın arasına eğildi.

"Bacaklarını kapat, aptal!" diye bağırdı içimden uzak bir öz savunma sesi.

"Beni bırakacağını söylemiştin... Tek ihtiyacının seks olduğunu söylemiştin. Demiştin ki—"

O iki parmağını bacaklarımın arasına bastırıp, hepimizi, tüm ıslaklığı temizlerken, kesik kesik, kayalık bir ses çıkardım. Gözleri benimkine odaklandı. Sonra ayağa kalktı.

Parmaklarını yaladı. "Oyunun kuralları değişti."

O gitti ve beni, "Seni becereceksem değil, ne zaman becereceğim"
dedięi geręeęi üzerinde dūşünmeye bıraktı.

OTUZ DOKUZ

HİKAYE

Ruh eşlerinin güzel, hoş şeyler olduğunu, insanı onardığını, tamamladığını hep okumuştum. Ama bu bana mantıklı gelmiyor. Ruhlar çirkin, çarpık ve karanlık.

Sonunda kendi eşinizi bulduğunuzda, çektiğiniz işkencenin içeride gizlenen tehlikeyle orantılı olması mantıklı geliyor.

"Masal gibi," amcamın sesi beni yerden kaldırdı, dün gecedan beri yerimden kıpırdamadığım aynı yerden. Panik içinde, Grayson'ın yırtıp mahvettiği elbiseyi çıkarmak için aceleyle kıyafet aradım.

"Masal Kitabı, hâlâ burada mısınız?" Sesi yaklaştı.

"Ben... şey... evet, bir saniye." Grayson'ın sweatshirtlerinden birini ve bir eşofman altını kaptım, fark etmemesini umarak, Grayson geri dönmeden önce üzerimi değiştirebilmeyi umarak. Grayson'ın nerede olduğundan emin değildim, ama uyandığımda orada değildi ve gece de yanıma gelmedi.

"İşte buradasın." Amcamın parlak, gülümseyen yüzü belirdi. Tek renk gri takım elbisesi ve kısa kesilmiş beyaz bukleleriyle. "Bana temizlikte yardım etmek ister misin? Eskisi gibi?"

"Elbette..." Bu nezaketi iticiydi. Herkes gibi o da soğuk davranmaya özen gösterdi. Yaptıklarımın ne kadar hoşlanmadığını bana belli etmek için.

Sessizce temizlik yaptık, Grayson'ın az eşyalı mobilyalarının tozunu aldık, parlatılması gerekenleri parlattık. Sürekli bir ders bekliyorum, bir şeyler.

İkinci kata çıktık ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Çarşafların bir köşesini ben, diğer köşesini amcam tuttu ve eski çarşafları çıkarıp yerine yenilerini serdik.

"Sana bir yer buldum," dedi amcam kayıtsızca.

Duraksadım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istediğim, çalışacak bir yere ihtiyacın var. Sana çalışacak bir yer buldum. Artık burada çalışamazsın. Hizmetçilerin sana nasıl baktığını bilmelisin."

"Evet, öyle düşünüyorum."

"Ne düşündüğünü bilmiyorum Story. Bundan daha zeki olduğunu biliyorum. Sadece gözlerinin içine bakmaktan daha fazlasının olduğunu varsaymak zorundayım. Sana çalışacak bir yer buldum, İskoçya'da bir malikane."

İskoçya.

Elimdeki çarşaflara baktım, sonra tekrar onun yatağına, içinde uyuduğum, sadece uyumaktan çok daha fazlasını yaptığım yere baktım. Sırlarımızı fısıldadık, ruhumuzun parçalarını paylaştık, ama işin özüne indiğimizde, ben buyum.

Çarşaflarını değiştiriyorum.

Gray her zaman sözleşmenin seksle ilgili olmadığını, çünkü ona vereceğimi söylerdi. Eğer Noel'e kadar dayanabilseydim, amcamı ömür boyu geçindirecek kadar param olurdu, ama artık bilmiyorum. Tek bir kaçış maddesi vardı: Crowne Point'ten sonsuza dek ayrılmak.

Bunu aklımdan bile geçireceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama ben annem olamam.

Amcam bana kaçabileceğim bir yer veriyordu.

Bir çarpma sesi beni düşüncelerimden çıkardı. Amcam çarşafın kendi tarafını düşürdü, çarşaf Grayson'ın komodininin üzerine düştü, lambayı devirdi ve lamba yerde paramparça oldu.

"Amca?" Korku boğazımı düğümledi. "Amca!" Uyanıktı ama şaşkınlıkla bakıyordu ve uzuvları gevşekti, komodinin bacaklarına yaslanarak zar zor ayakta duruyordu. Ona doğru koştum, vücuduyla boğuşarak, vücut ağırlığı benimkine geçerken kollarımı altına kaydırdım. İkimiz de aşağı doğru kaydık, derken aniden ağırlık kalktı.

Grayson.

Onun gelişikle kalbim hızla çarpmaya başladı. Sert sesini, işler kötüye gitmeye başladığında ortaya çıkan gölgeli varlığını beklemeye başlamıştım.

Bu yanıltı. Bu iyi değildi. Çünkü Grayson'ın bir gün artık orada olmayacağından hiç şüphem yoktu.

O yükü bir kez daha tek başıma omuzlarımda taşımak zorunda kalacağım zaman.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. Şaşkınlığımı fark ettiyse de belli etmedi. Grayson, amcamı kucağına aldı, bir kolunu omzuna attı, ben de aynısını yaptım ve sessizce amcamı yatağına yatırdı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Dünyanın tanıdığı Grayson asla böyle bir şey yapmazdı.

Tanıdığım Grayson mı? Hiç şüphe etmem.

Peki neden sürekli bana yalanı göstermeye çalışıyordu?

Grayson telefonunu elinden çekip, ahizeye hızlı ve öfkeli sözler mırıldandı. "Ambulans, doktor, sağlık görevlisi aradım." Bu sırada amcamın baygın, bembeyaz yüzüne bakakalmıştım; kabul etmek istemediğim gerçek bana bakıyordu.

Grayson öfkeyle bana döndü. "Neler oluyor böyle?"

"Kanser," diye fısıldadım neredeyse kısık bir sesle. Yutkundum ve daha net bir şekilde, "Kanseri var," dedim.

Ve görünüşe göre bu konuda yalan söylemeyi de bir türlü bırakmıyordu.

"Geri mi döndü? Ne zamandır biliyordunuz?"

"Yani, 4 Temmuz'dan hemen sonra, ama o... iyileştiğini söyledi."

Bana lanet okuyarak benden yüz çevirdi.

Aklıma bir düşünce geldi ve boğazımda yeni bir korku kabardı. Grayson'ın bileğini kavrayıp yüzünü bana çevirmeye çalıştım.

"Lütfen kimseye söyleme Grayson. Lütfen. Eğer duyulursa işini kaybeder."

Grayson'ın gözleri kısıldı. "Kanser hastası oldukları için insanları işten çıkarmıyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Sen de bana saf diyorsun."

Garip bir sessizlik çöktü.

Bileğini bıraktığımda hâlâ tuttuğumu fark ettim.

"Bu yüzden bunu yapmayı kabul ettiniz. Sözleşmeyi, her şeyi. Onun yüzünden."

Bunu tam olarak inkar edemezdim. Sonuçta doğrudu. Ancak bir şekilde, bunu düşünmeyi bırakmıştım.

Grayson çenesindeki doksan derecelik açığı ovuşturdu ve tıraş olmamış gibi görüldüğünü fark ettim.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Suçluluk mu? Bu doğru olamazdı.

"Lütfen, Grayson," diyebildim sadece.

Yüzünden kanlar akıyordu, derin bir acı içindeydi. "Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Ne yapacağını bilmiyordum.

"Grayson!" Bu ses ikimizin de dikkatini birden dağıttı.

"Lottie, ne? Nasıl girdin içeri—" Lottie, Grayson'ın kollarına atlayıp onu öptü. Gözlerimin içine baktı, ta ki ben gözlerimi ondan ayırıp tekrar amcama dönene kadar.

Çoğu insan, "Yağmur yağdığında sel olur" derdi.

Annem hep derdi ki, kanadığında, bir kesik daha atarak ölebilirsin.

O, tam anlamıyla mahvolmuştu.

"Ah, ne..." Lottie, amcasını görünce heyecanını kaybetti. "Neler oluyor?"

Sanki bir cevap verircesine, bir sürü sağlık görevlisi odasına hücum etti, merdivenleri ikişer ikişer çıktılar. Lottie, sağlık görevlileri amcamı bir tahtaya bağlayıp merdivenlerden aşağı taşırken Grayson'ın elini tuttu.

"En iyisi ben—" diye başladım.

"Evet," diye tamamladı Grayson.

GRİ

"Çok yoğundu," dedi Lottie, herkes dağıldıktan birkaç dakika sonra.

Hâlâ yatak odamın kapısına bakıp Story'nin şaşkın, incinmiş yüzünü hayal ediyordum. Bunu sadece Woodsy için kabul etmişti. Bu, beni sadece para için kullanmak istemesinden çok daha kötüydü bir şekilde.

Hiçbir şekilde, hiçbir koşulda bu işe karışmak istememişti.

Kahretsin.

Daha önce kendimi balçık gibi hissediyordum; şimdi ise balçık olmuştum.

Koltuğa geri çöktüm, ellerimi başıma koydum. Woodsy'nin kanseri geri dönmüştü. Son seferinde zar zor yenmiştik ve inatçı yaşlı adam masrafların hiçbirini ödememe izin vermemiştik. Lanet olsun. Bu sefer olmaz.

Ne kadar kötüydü?

Hastaneyi aramam, geçen seferki gibi doktorları aramam gerekiyordu. Ona en iyisini sağlamalıydım.

Lottie elini benimkine kenetledi. Ne zaman yanıma oturmuştu?

"Hizmetçilerinize yardım etmeniz gerçekten çok hoş," dedi.

Hizmetkar.

O kelimededen gerçekten nefret ediyorum.

"Onu odanızda görünce biraz korkmuştum... ama şimdi anlıyorum ki sadece temizlik yapıyormuş."

Sadece temizlik yapıyordu. Ama o sadece temizlik yapmıyordu; buraya aitti. Benim yatağıma. Damarlarıma.

Onu yalnız bırakmak, amcasıyla tek başına başa çıkmasına izin vermek hoşuma gitmedi. Korkuyordu ve ben de yanında olmak istedim.

Elimdeki ele baktım, derimin içinde kaşıntı vardı, kanımda kaşıntı vardı.

"Az önce ortaya çıktığım için özür dilerim. Dün gece başladığımız şeye devam etmek istiyordum. Sanırım gizlice içeri girdim."

Lottie ellerini saçlarımın arasına doladı ve beni öpmek için kendine çekti. Yumuşak öpücükler. Şakacı öpücükler. Kötü olmayan ama aynı zamanda da tam anlamıyla ateşli olmayan nazik öpücükler.

Neden gitmesine izin veremedim? Her adımda o kadar çok hata yaptım ki... Onu himayeme aldım.

Kalmasına izin vermek.

Anlaşma.

Sözleşme.

Söylediğim yalanlar, sonunda kollarımda, dudaklarımda olan kızı elde etmek içindi, ama aslında Story'yi yanımda tutmak içindi.

Lottie elini göğsümden aşağı, pantolonumun dışına doğru kaydırды ve penisimi okşadı. Biyoloji beni tahrik etmişti. İyi hissettiriyordu ve Lottie'nin yumuşak öpüşleri de kötü hissettirmiyordu.

Yap şunu. Lanet olsun, yap şunu. Bitir şu işi. Lanet olası bir çapa gibi olan şeyden kurtul. Ona çok fazla kontrol verdim, onlara çok fazla kontrol verdim ve Büyükbabam her zaman gücü kaybetmeden kontrol veremeyeceğini söylerdi. O yüzden, ruh eşim olması gereken kızla bunu yap artık.

Koltuktan kalkıp Lottie'nin ellerini ondan ayırdım ve aramızda mesafe koydum.

"Kahretsin... Yapamam. Lottie, bunu sana yapamam."

Bana ne oluyor Allah aşkına?
Neden bunu yapamıyorum ki?
Dedemin benim hakkımda söylediği her şey doğru.
Bir kedi.
Tam bir korkak.

Lottie dolgun, parlak dudağını ısırdı. "Onun yüzünden, değil mi? Hizmetçi?"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Dışarıda, ince, sisli deniz tabakası arasından güneş ışıltı ışıltı parlıyordu. Acaba bunun sebebi Story Hale miydi?

Story'ye ne kadar dokunursam, o kadar derine batıyordu. Ruhumun suyundaki mürekkep gibiydi, yayılıyor, rengimi ve yapımı değiştiriyordu. Onu öpmeyi çok istiyordum. Çok çok istiyordum. Üzerinde benim tadımı hissetmek istiyordum. Çenemi gıcırdattım, gıcırdama sesi kafatasımın içinde yankılanana kadar.

Öz kontrolüm, onunla birlikte olduğum her saniyede yıpranan ince bir tel gibiydi. Penisimi içine soktuğum anın beni ondan çıkarmayacağını, aksine sonsuza dek onun içinde hapsedeceğini düşünmeye başlamıştım. Sorun şu ki, artık ne istediğimden emin değildim.

O aramızdaki ilişkiyi kabul edemese bile, ben artık bunu görmezden gelemedim.

"Dün gece senin için ne ifade ediyordu?" diye sordu Lottie, artık cevabımı beklemeden. Cevabımdan duyduğu korku sesini inceltmişti.

"Seni kullanıyordum," diye dürüstçe cevap verdim. "O odadaydı. Ve sonrasında... onunla birlikteydim..."

Avuç içi yanağıma çarptı, tokadı sert ve acı vericiydi ama gözlerindeki yaşlar çok daha kötü bir izlenim bıraktı.

"Senden nefret ediyorum," dedi titrek bir sesle.

Yatağımın kenarına oturdum ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Beni sevmiyorsun," dedim Lottie'nin gözlerine bakarak. "Sadece mecbur olduğun için ilişkimizi yürütmeye çalışıyorsun."

"Evet, senden hoşlanıyorum. Seni reddederek kendimi kaderimden kurtardığımı düşündüm. Kendime bunu yapmayacağımı söyledim," dedi Lottie. "Büyükanнем, annem ve kız kardeşim gibi olmayacaktım. Kalbi sürekli dolaşan bir adamla evlenmeyecektim. Ve sen de Playboy Gray'sin, kalbi sadece dolaşmayı bilen adam."

"Beni bir tüy kadar bile devirebilirdim" ifadesinin anlamını Şimdiye kadar gerçekten anlamamıŐtım. Benden hoşlanıyor muydu?

"Senden hoşlanıyorum, Grayson," dedi sessizce. "Sen her zaman benim Prens Charming'imdin ve ben de her zaman senin prensesin olmak istedim. TanıŐtıŐımız ilk günden, Rosey'deki o güne, bugüne kadar. Korktum ve seni uzaklaŐtırmanın her Şeyi daha iyi hale getireceŐini düşündüm. Bana karşılık vermediŐinde daha az acı  ekeceŐimi sandım. Ama  yle olmadı. Daha da kötüleştirdi. Gerçekten senden hoşlanıyorum, Grayson."

Birbirimize bakakaldık, aynı gerçek yüzlerimizde belirmiŐti. Keşke en başından dürüst olsaydık, belki de aşık olduŐumuzda aynı anda olurdu.

"Baştan beri senin olman gerekiyordu," dedim sessizce elini tutarak. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. " zg n m Lottie. O içimde. Kahretsin. Onu bırakamam."

"Benim hatam," diye mırıldandı, hissiz bir halde. "Seni sevmem için bana her fırsatı verdin, ama çok korktum."

Yutkundu ve sırtını dikleştirdi; sonra tanıdıŐım Lottie geri döndü. " yleyse herkesin yaptıŐı gibi, sadece kaŐıt üzerinde bir evlilik yapacaŐız."

"Ben  yle bir evlilik istemiyorum," diye dişlerimi sıktım.

"İptal mi edeceksin?" Bunun ne anlama geldiŐini bilen kızın yüzünde Şaşkınlık belirdi.

"HAYIR."

Ve işte o anda, hayranlık duygusu bir anda acıya dönüştü. "Yani o seninle kalmaya devam edecek."

Artık bunu yapamazdım, belli ki. Ne yapacaŐımı bilemeden alnımı ovdum. Onu bırakamam. Lottie'yi daha fazla incitmeye devam edemem.

Kahretsin.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Lottie dudaklarını büzdü. "Bu aşk mı? Onu seviyor musun?"

Kahkahası. Gülümsemesi. Utanmaz d r stl Ő . Ölüm arzusunu andıran soruları. Bakışları. Bana meydan okuma Şekli. O gözler, ruhumun derinliklerine nasıl da bakıyorlar.

Bu aşk mı?

Olamaz, çünkü ben aşık olamam.

Omuz silktim. "Yok canım."

"Tamam. DüŐünden önce içindekileri dışarı at. Sonuçta kimi sevdiŐimizin pek bir önemi yok. Sen yine benim kocam olacaksın, ben de senin karın olacaŐım."

KIRK

HİKAYE

Günlerimi amcamla klinikte geçirdim. Geride bırakmak zorunda kaldığım şeylerden oldukça iyi bir kaçış sağladı. Şimdi bugün Abigail'in doğum günüydü, diye düşündüm dalgın dalgın. Takvimini çok uzun zaman önce ezberlemiştim ve günler iğne gibi batıyordu. Temmuz sonu, Bayan Abigail'in doğum günü, havlularını ütülemeyi ve her sabah çayını hazırlamayı unutma...

Ama bunların hepsi daha önceydi.

Amcam doktora giderken ben de faturalama bölümündeydim, masanın arkasındaki asık suratlı kadından bir ödeme planı rica etmeye hazırlanıyordum. Aklım sürekli geride bıraktıklarına kayıyordu.

Lottie, Grayson'ı öpüyor. Lottie, onun yatak odasında.

"Affedersiniz," diye tersledi kadın. "İsim?"

"Affedersiniz." O görüntüyü kafamdan sildim. "Amcam Woodson Hale için bir ödeme planı ayarlayabilir miyim diye bakmaya geldim."

Adını bilgisayarına yazdı ve aklım yine başka yerlere daldı.

Grayson yatak odasına benden başka kimseyi sokmazdı. Gerçek bir kız arkadaşı varken benim tek kız olabileceğimi düşünmek ne kadar aptalcaydı?

Birlikte mi yattılar?

"Her şeyin ödemesi yapıldı."

Kasadaki kadına şaşkınlıkla baktım. "Her şeyin ödendiğini mi söylüyorsunuz? Kim tarafından?"

Bilgisayarından başını bile kaldırmadı. "Bu bilgiyi veremeyiz."

"Ancak..."

Yavaşça başını kaldırıp bana buz gibi bir bakış attı. "Başka bir işiniz var mı?"

"Yani, hayır, sanırım değil..."

Amcamın yanına döndüğümde, kırmızı bir dondurma yiyor ve turkuaz renkli bir hastane koltuğunda dik oturuyordu. Ölümle yüzleşirken bile o meşhur gülümsemesi yüzündeydi, ama korku boğazımı düğümledi.

"Tedavinizin masraflarını kim karşılayacak?" diye sordum.

Yavaşça dondurmasını indirdi. "Bunu sana söyleyemem, Story."

Yüzünde bir ifade belirdi.

Utanç.

Amcamın yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

Bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Açıklığa kavuşturmak yerine, işleri daha da karmaşıktı. Tabii ki Gray için hiçbir şey ifade etmiyordum. Sadece amcamla bir ilişkisi olduğu için öyleydi.

"Ödeyebilirim," dedim. "Artık durum farklı. Onun parasını almak zorunda değiliz."

Hayır, yapmazsın.

"Sana veda etmek istediğim bir şey var, Story," dedi elimi okşayarak.

Beni yalnız bırak.

Yanındaki boş bir sandalyeye oturdum ve cevabını gerçekten duymak istemediğim bir soruyu sormak için cesaretimi topladım.

"Ne kadar vaktin var? Gerçekten mi? Bana yalan söyleme."

Nefesini verdi. "Bir yıl, belki iki yıl."

Bir yıl.

Cevap içimde yankılandı. Oturmuş olduğuma şükrettim. Amcamla bir yıl daha. Hayatımda tanıdığım tek gerçek ailemle bir yıl.

Elimi tuttu ve ben de gözlerine baktım, kendi gözlerimin yaşarmasını engellemeye çalışıyordum. Onun suçu değildi; beni böyle histerik halde görmek zorunda kalmamalıydı.

"Beni bir yerde özledin mi?" dedi.

"Kendine başka birini bul..."

"Amcamın tedavisinin masraflarını sen mi ödedin?" Story'nin boğuk, öfkeli sesi beni olduğum yerde dondurdu.

Gözümü ovdum. "Bunun seni ne ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Story peşimden koştu, önüme geçti, yolumu kesti. "Gittiğimi fark ettin mi?"

Evet.

Her lanet gecede, dalgaların sesinden başka hiçbir şey duymadan yatağa giriyordum. Onsuz uyuyamıyordum. Gözlerim ağrıyordu. Her an Woodsy'nin nasıl olduğunu merak ediyordum. Onu kontrol etmeye gitmek istiyordum, çünkü Story'yi günlerdir görmemiştim, ama o amcasıyla ilgilenirken, ailem dağıldı, kendi kendini yok etti ve ben de bunun ayrılmaz bir parçası oldum.

Ablam Abigail'in doğum günü partisi üzerinden saatler geçmişti. Yine tam bir fiyasko. Abigail, Gemma'nın uzun, kendine özgü saçlarını kesmiş ve Theo adlı köpeği de yanına aldığı için ona bağırıp çağırmıştı.

Yine mi lanet olası aile draması?

Gerçi... biraz komik.

Onu kenara ittim. "Pek sayılmaz."

Gözleri acıyla parladı ve çenesi kasıldı. Nereye gittiğimden tam emin olmadan onu iterek geçtim. Kütüphaneden yeni çıkmıştım ve evin tam kalbindeydim. Birkaç adım ötede annemin en sevdiği oda, güneşlenme odası vardı. Sola ya da sağa dönersem Gemma'nın veya Abigail'in kanadında olabilirdim.

"Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan sensin, neden öyle değilmiş gibi davranmaya devam ediyorsun?" diye bağırdı Story.

"Çünkü tanıdığım herkes onu söküp atmak istiyor." Döndüm ve sesim koridorlarda ve yüksek tavanlarda yankılanacak şekilde bağırdım. "Ta ki sen gelene kadar," diye ekledim sessizce.

Gözleri büyüdü.

"Grayson?" diye seslendi annem güneşlenme odasından. "Sen misin?"

Kahretsin.

Bu konuşmayı yapmak için pek uygun bir yer değil.

Aradaki mesafeyi kapatıp Story'yi bileğinden sürükleyerek Gemma'nın kanadına götürdüm. En son duyduğuma göre saçını yaptırmaya gitmişti.

"Gemma'nın kanadı mı?" diye fısıldadı. "Başımız belaya girmez mi?"

Gemma'nın benden daha az güvenlik önlemi vardı. Koridorları korunmuyordu ama yatak odası adeta Beyaz Saray gibi gözetleniyordu.

Sürekli sızlanıp, bunun sebebinin dedesinin kimin içeri girdiğini umursamaması, onun dışarı çıkıp çıkmadığını önemsemesi olduğunu söylerdi.

Kolumu Story'nin başının üstüne sertçe vurarak onu sıkıştırdım.

“Benim kalbim yok. Bana kalbim varmış gibi bakmayı bırakın, ondan bir şey beklemeyi bırakın. Siz hasta amcanızla klinikteyken ben ne yapıyordum biliyor musunuz? Abby'nin kalbini kıran köpekle görüşüyordum, parasının son kalanını rüşvet olarak alıyordum ki onun doğum günü partisini verebileyim.”

“Ama bu çok güzel—” diye söze başladı, ben de sözünü kestim.

"Ve bunu sadece o yirmi bin doları yakabilmek için yaptım."

Derin bir nefes aldı.

İşlediğim onca günah, büyük resme bakıldığında hiçbir şey ifade etmiyordu ama üzerime bir çapa gibi ağırlık yapıyordu, çünkü Story bana sürekli sanki iyi bir insanmışım gibi bakıyor.

Ben hiç de düzgün biri değilim.

Kız kardeşlerimden özür dilemenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Tuhaf. Sadece düşüncesi bile midemi bulandırdı. Tümörüm olduğunu düşüneceklerdir. Eğer onlar benden özür dileselerdi... Ben de aynısını düşünürdüm.

Bazı çatlaklar tamir edilemeyecek kadar geniştir.

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Başka ne yapabileceğimi sanıyorsun ki?" diye homurdandım.

Avucunu hızla çektim ama beni yakaladı, geri çekti. "Bütün bunların bir sebebi olmalı."

Belki de kız kardeşimin kalbini kırdığı için bir intikamdı.

Belki de annemin Abby için doğru dürüst bir parti vermeyeceğini biliyordum.

Yüzüne parmağımla vurdum. "Hayır, küçük rahibe, istemiyorum."

"Beni korkutup kaçıramazsın," dedi. "Buradayım. O senin odanda olduktan sonra bile. Onunla yattıktan sonra bile."

Öfke sözlerini boğdu.

Ona öyle olduğunu düşündürmem gerektiğini biliyordum. Bir tür mesafe yaratmalıydım. Story beni istemiyordu. Paramı bile istemiyordu. Benden sadece bir parça değil, bütün parçamı alabilecek birinin tuzağına düşüyordum.

"Onunla yatmadım," dedim sesim kısık bir şekilde. "Onunla cinsel ilişkiye girmedim."

"Yapmadın mı?" Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu.

"Yapamazdım. Sen benim içimdesin, Hikaye."

HİKAYE

Beni duvara daha da bastırdı, bir kolu hâlâ başımın üzerindeydi.

"Seni düşünmeden duramıyorum, İspiyoncu. Ne kadar denesem de, uyandığımda, uyurken, rüyalarımdaya aklımdasın."

"Tadın nasılmış?" Dudakları kulağımın etine hafifçe değdi.

"Sesin nasıl da güzel." Dizini kasıklarımın altına bastırdı ve dudaklarımdan bir inilti döküldü. Geri çekildi, alnını alnıma dayadı. Bu, sadece ikimiz için bir gölge, bir sır yarattı. Gözleri dudaklarıma kilitlendi, kapalı ve yakıcı, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Nişanlım o," dedi sesi titreyerek. "Hep istediğim kız o. Benim için mükemmel. Onunla evlenmek istemeliyim ama seni gördüğüm her lanet olası dakika..."

"Seni istiyorum. Onu sana tercih ediyorum" gibi bir şey değildi. Bir söz de değildi. Bir özür de değildi. Hak ettiğimden bin mil öteydi, yine de daha azını da kabul ederdim.

"Seninle aldatacağım kız olmayacağım," diye fısıldadım. "O kız olmayacağım, Grayson."

"Ben o adam olmayacağım," diye homurdandı.

O halde bu nedir?

Çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ve o kadar yakındı ki, mavi gözlerinde acının çatladığını görebiliyordum.

"Tek arkadaşım sensin Story. Seninleyken yalan söylemememe gerek yok. Beni görüyorsun. Bunu kaybedemem. Seni kaybedemem."

"Hayatımda yalan söylemek zorunda kaldığım tek kişi sensin." Sözler, saklamaya çalıştığım gözyaşlarıyla birlikte dökülüp gitti.

Donakaldı. "Ne?"

Sanki o sözleri yutabilirmişim, kalbimde açtığım deliği kapatabilirmişim gibi başımı salladım.

Çenemi kavrayıp bakışlarımı kendisine çevirmeye çalıştı. "Neden, İspiyoncu? Neden yalan söylüyorsun?"

Yenilgiyi kabul ederek nefesimi verdim. Yalan söylemekten, rol yapmaktan bıkmıştım.

Gözlerine baktım. "Çünkü ilk öpüştüğümüz andan itibaren, dikkatli olmazsam beni mahvedebileceğini biliyordum."

Parmakları morarmaya başladı. "Daha fazla."

"Çünkü senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum, ama eğer yalan söylemeyi bırakırsam, sana gerçeği söylersem, sana her şeyi anlatırsam—" Sözümü kestim. "Ama kalmam için hiçbir sebebim yok. Parana ihtiyacım yok."

"Sanırım bu sefer sana lanet olası bir sözleşme imzalattığım iyi oldu," diye homurdandı.

"Beni burada tutan şey bu mu?" diye sordum.

"Öyle mi?" diye sordu.

Bir an sonsuza dek sürmüş gibi geçti. Grayson bana hâlâ seni seviyorum dememişti. Bana gerçekten hiçbir şey vermemişti. Ama birinin dürüst olması gerekiyordu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ben seviyorum—"

"Neden o sizinle?" Bayan Abigail'in titrek, kontrolsüz sesi sözümü kesti. Bir giyotin gibi anı yarıp geçti ve sola baktığımda bana işaret ettiğini gördüm. "O benim kızım."

Gray yumruğunu üzerimdeki duvara çaktı, çenesi sıkıca kenetlenmişti, gözleri alev alev yanıyordu. Abigail'in Gemma'nın koğuşunda ne işi vardı ki? Birbirlerinden nefret ediyorlardı.

Bir an daha bana baktı, sonra duvardan uzaklaştı.

Kurtarıldığımı tam olarak anlayamamıştım.

"Artık o benim kızım," dedi ve önüme geçti.

Bir an kulaklarımda uğultulu kanın sesi yüzünden hiçbir şey duyamadım. Daha önceki zamanlardan farklıydı, dikenler kalkmış, beni içeri almış, karanlık ve şefkatli kucaklamasıyla beni sarmalamıştı.

Onun kız arkadaşı... Bu kulağa gerçekten hoş geldi.

Bayan Abigail şaşkına döndü. "Ne? Neden?"

"Bunun seni hiç ilgilendirmediğini düşünüyorum, Abby."

Bayan Abigail onu görmezden gelerek elini bana uzattı. "Geri gelmek ister misin?"

Gray'in boyun kasları kasıldı, sırtının üst kısmı gerildi. İşte her şeye son verebileceğim an buydu. Bunu bekliyordum, değil mi? Ona geri dönebilirdim, en başından beri olmam gereken yere geri dönebilirdim. İskoçya'ya gerek yoktu. Mükemmel bir çıkış yoluydu.

Aramızdaki bu çarpık, vahşi, yıkıcı şey, asla olmaması gereken bir şeydi ve sona erdi.

Dudaklarımı büzdüm, sonra başımı salladım. "Hayır, Bayan Crowne."

Gray bana doğru dönmek için hareket etti, ama Bayan Abigail onu yakalayıp geri çekti. Kendini kaybetti, ona bağırды, çığlık attı, söylediği sözler açıkça ona yönelik değildi. Sanki sonsuza dek sürecekmış gibiydi, çığlıkları koridoru bir alamet gibi doldurdu.

Her şey bittiğinde Gray gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Evet, sanırım bu benim için tasarlanmamıştı."

Gray omzunun üzerinden elini sallayarak beni takip etmemi işaret etti.

Abigail'e son bir kez baktım. Bir an için hizmetçi olduğumu ve onun bir Crowne olduğunu unuttum. Yere yığılmıştı. Aylarca uzakta olduğum süre içinde yaşananlar onu tamamen mahvetmişti. Hanımım olarak haklı ve talepkardı, ama kimse yüzünde bu kadar umutsuzluk taşımayı hak etmiyordu.

Sevdiği kişiyle birlikte olamamak, başka biriyle evlenmeye zorlanmak...

Gray'i takip ederek yere baktım.

Gemma'nın kanadından zar zor çıkmıştık ki Gray durdu, yüzümü kavradı ve beni kendine doğru çekti. Nerede olduğumuzu bir anda anladım. Gemma ve Abigail'in kanatları arasındaki tarafsız bölgedeydik, her şeyin başladığı odadan birkaç metre uzaktaydık.

Gray yüzümü kavradı. "Söyle. Söyleyeceklerini söyle."

"Neden?" Sesimi sakın ve dengeli tutmak için çabaladım. "Hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Gözleri sertti. "Söyle artık, Story. O güzel dudaklarından zorla söktürmeme sebep olma."

Gözleri dudaklarımdan gözlerime gidip geliyordu. İçimde, iliklerime kadar hissedebildiğim bir ihtiyaç kıvılcımı çakıyordu.

"Seni seviyorum, Grayson Crowne—"

Sözler daha benim dudaklarımdan çıkmadan onun sözleri benimkine değdi.

KIRK BİR

HİKAYE

Yutuyordu. Emiyordu. Çalışıyordu. Gray ellerini saçlarıma doladı, beni kendine doğru çekti, dudaklarımızı birbirine bastırdı. Sıcak ve ıslak, inlemeleri benim iç çekişlerimle karışıyordu. Öpüşmemizle beni sürükleyerek koridorlardan geçirdi, antika odanın kapısını sırtıyla iterek açtı.

Nefes almak için durduğumda alt dudağımı ısırды, hiç ayrılmadı.

Onu itmek, aramızda mesafe koymak için elimi uzattım.

"Önemli değil!" dedim nefes nefese. "Yine de onunla evlenmek zorundasın."

Çılgına dönmüş gibiydi, dudaklarıma odaklanmıştı, tek bir amacı vardı. Belimden yakalayıp kendine doğru çekti, gözleri hâlâ dudaklarımdaydı. Avucumu göğsüne bastırdım ama bu, azmim gibi güçsüzdü.

"Grayson..."

"Yapmayacağım," diye dişlerini sıktı.

O kadar kolay değildi, değil mi? Az önce kız kardeşinin aynı şeyi denediğini ve başaramadığını izlemiştik. Onun çığlıkları hâlâ kulaklarımdan siliniyordu.

"Ancak-"

Ağzımı yakaladı, öfkeli dudaklarıyla beni susturdu. Önce üstümü, sonra altımı emdi.

"Bu odada öpüştüğümüz andan itibaren baş belası olacağını biliyordum. Kötü, baştan çıkarıcı bir baş belası. Dudaklarının etrafında kendime dikkat

etmem gerekeceğini biliyordum. Seni öpmemek ne kadar zordu biliyor musun?”

İstesem de cevap veremezdim. Sözleri, ağzıma karşı bir itiraf gibiydi, o beni yiyip ısırırken söylenmişti. Beni kendine o kadar yaklaştırdı ki, her kasını, her sert parçasını hissettim, tıpkı o kader gecesindeki gibi, ama şimdi ışıklar açıktı ve onu net bir şekilde görebiliyordum.

“Her lanet olası dakika.” Yakıcı bir öpücük daha. “Her kahrolası gün.” Bir ısırık daha. “Bunu istedim.” Dilinin bir hareketi. “Seni istedim.” Ta ki düşünemez hale gelene kadar. Ta ki jöle gibi olana kadar.

Parmakları elbisemin arkasındaki düğmeleri, sırtımı takip ederek, soğuk metali tenime bastırdı ve tüylerimi diken diken eden yakıcı bir iz bıraktı.

“Kahretsin, Story. Her bir düğmeyi tek tek çözeceğim.” Boynumdaki düğmeyi açtı. “Seni tıpkı pis bir Viktorya dönemi rahibesi gibi çözeceğim.”

İçimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu.

Ne söylerse söylesin, hâlâ nişanlıydı. Kız kardeşinin gözyaşlarıyla dolu yüzü aklımda tazeydi, gelecek olanların bir habercisiydi. Benim için mi? Yoksa onun için mi? Ya da belki... ikimiz için de. Ya da belki de, çılglık atıyordu, seviştikimizde, her şey bitecek.

“Grayson...” diye başladım, sonra elimi tutup penisinin üzerine bastırınca sözüm kesildi. Düşüncelerim dağıldı. Tek odaklanabildiğim şey parmaklarımın altında atan sert demirdi. Bu içime nasıl sığacak?

İçimde.

Sonunda oraya mı gidiyoruz? Aylarca süren ipuçlarından sonra, sonunda gerçekleşiyor mu?

"Penisimi okşa, küçük rahibe." Dudakları tekrar benimkilerdeydi, dili sıcak ve ıslak bir şekilde etrafımı ele geçiriyordu.

Pop.

Bir düğme daha ve düşünemez hale geldim. Dudakların ve dilin saldırısı. Dediğini yaptım, pantolonunun üzerinden kalın, demir gibi penisini avuçladım. Karnını kıvrarak çıkardığı inilti, boğazımdan sıcak viski gibi aşağı süzülerek ödülüm oldu.

Pat. Pat.

Yumuşak parmakları yeni açığa çıkan sırtımın içine kayd, kürek kemiğime dokundu.

Daha sert, daha hızlı ovdum, inlemesini tekrar duyabilmek için her şeyi yaptım.

"Kahretsin." Dudaklarıma değen tıslaması sıcak ve ılıktı. "Pantolonuma boşalacağım, İspiyoncu."

Dudaklarına doğru gülümsedim. "Şey, sen bakiresin. Zaten olması gereken de bu değil mi?"

Beni duvara itti ve boynumu o kadar sert ısırdı ki gözlerim karardı. "Her zaman şakalar yapar."

Dili ısırık izinin üzerinde dönerek ateşi körükledi. Üç çıtırtı daha ve gömleğim sadece omuzlarımdan asılı kaldı, sırtım tamamen açıktaydı.

"Fermuarımı aç."

Gerçekti. Yaşanıyordu.

Donakaldım. "Burada mı?"

Antika tabloların ve beyaz giysili heykellerin arasında, onun aşkını çaldığım, tüm kaderlerimizi yeniden yazdığım yerde...

Bunu burada mı yapmak istedi?

Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerime bakmamı istedi. "Şimdi seni görüyorum, Story Hale."

Beni öptü, derin ve arayış dolu bir şekilde, ta ki bacaklarım titreyene ve beni ayakta tutan tek şey Grayson'ın yanaklarındaki avuçları olana kadar. Sanırım kalbim durdu, ya da en azından tekrar atmaya başladığında ritmi tamamen düzensizdi—yeniydi.

Grayson'a göre yeniden yazılan bu ritim, sadece onun için atıyordu.

Elini omuzlarıma uzattı, gömleğimin kumaşını buldu ve ben de onu santim santim aşağı çekmesine izin verdim. Beni tamamen açığa çıkardı. Çenesi taştan daha sertti, gözleri parıldıyordu.

Onun bana dokunmasını, beni incitmesini, beni tekrar öpüşe döndürmesini istedim.

O arkasını dönüp odanın diğer tarafına geçtiğinde, göğsüm adeta çöktü. Rahatsız edici düşünceler zihnimi sarmaladı.

Benimle işi bitti. Bu bir şaka. Bütün bunlar bana işkence etmek içindi.

Duvardan milyonlarca dolar değerinde olması gereken işlemeli bir halıyı kaptı ve yere fırlattı. Rus çarının sarayına aitmiş gibi duran, mücevher tonlarında saten yastıkları da bu depoda yere attı.

"Yere uzan," dedi.

"Onları mahvedeceğim," dedim.

Kurt gibi sırttı. "Güzel."

Tereddüt ettiğimde bileğimi yakaladı ve beni peluş yığının üzerine itti. Grayson Crowne üzerimde yükselirken kendimi yine savunmasız hissettim.

Bir de beni aslan gibi izlemesi işleri daha da zorlaştırıyordu.

"Eteğini çıkar," dedi sesi sertleşmişti.

Yanımdaki fermuarı yavaşça açtım, o da aynı anda gömleğinin düğmelerini açarken göğsümde vahşi kelebekler uçuşuyordu. Bana bakış şekline kilitlenmişim. İsimiz bittiğinde, gömleği açık kalmış, sert karın kaslarının en haksız bakışlarını ortaya çıkarıyordu. Yalanmaya değer karın kasları.

Saniyeler geçti, çok uzundu, dalgalar ve rüzgarla işaretlenmişti. Sinirlerim boynumu tırmalıyordu. Grayson Crowne'un önünde çıplaktım. Çıplaktım ve o hiçbir şey belli etmiyordu. Hiçbir kelime yoktu, sadece kaslarındaki gerginlik ve gözlerindeki kısılma vardı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü—dizlerinin üzerine.

"Mükemmel," diye inledi, bacaklarıma doğru sürünerek. Dudaklarının dizimin kıvrımında, iç uyluğumda hissettiğim ani sıcaklıkla nefesim kesildi. Elleri tenimi okşadı ve kavradı.

Bunu tekrar tekrar söyleyip durdu—mükemmeldi doğrusu.

Başını kaldırdı ve bacaklarımdan arasından bana baktı. Kalp atışlarım düzensizleşti ve hızlandı.

"Çok uzun zamandır bekledin... özel olmasını istemiyor musun?" diye fısıldadım. "İyi olmayacağım."

"İkimiz de bakırız—iyi olması beklenmiyor, Story." Gözlerini benden ayırmadan kasıklarımın içini öptü. "Ama kötü de olmayacak. Olamaz."

Hâlâ yalan söylediğimi fark edince nefesim kesildi. Ona söylemeliyim. Şimdi söylemenin tam zamanı.

Üzerime çıktı, dudakları o kadar yaklaştı ki önceki öpüşmemizin parlaklığını görebiliyordum ve söylediği bir şey tüm sözlerimi yuttu.

"Bunu senden önce kimseyle paylaşmak istememiştim. Her zaman korkacağım bir şey daha, vazgeçmek zorunda kalacağım bir kontrol parçası daha, Grayson Crowne üzerinde sahip olacakları bir güçtü. Ama sen? Sahip olman umurumda değil. Sahip olmanı istiyorum. Al onu. Sahip çık onu."

"Ama Lottie... Nasıl?" Abigail'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü hâlâ aklımda çok tazeydi.

"Bu yarının sorunu. Ben Grayson Crowne, Story. Dünya ancak ben izin verdiğim için dönüyor." Derinlemesine içime girdi. Hassas tenime uygulanan sert baskıyla nefesimi tuttum. "Şu anda seninle sevişmek istiyorum."

“Önce soyunman gerekmiyor mu...” Dudaklarımı yaladım. “Soyunman gerekmiyor mu?” Giysi durumumuzdaki bu büyük farkın farkındaydım. Taş gibi sertleşmişti ve bana bastırıyordu, ama hâlâ pantolonu üzerindeydi. Hatta gömleği bile kollarındaydı.

Hâlâ bacaklarımın arasındayken, yavaşça dizlerinin üzerine kalktı. Gözleri benden ayrılmadan, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle soyundu. Yavaş, uyuşuk, niyet dolu bir soyunmaydı.

Nefes alışverişim hızlandı ve kıpırdandım, bacaklarımın arasındaki ağrı giderek arttı.

Bu, milyonlarca kızın uyku öncesi rüyalarındaki Grayson Crowne'du ve bana bakıyordu. Sanki beni yutmak, beni tüketmek istiyordu. Bu ilgi sarhoş ediciydi.

Bileğimi yakaladı ve beni kendine doğru çekti, ten tene değdik. Bunun gerçek olduğuna hala inanamıyordum. Bu oluyordu. Kaslı karın kaslarına yaslanmış halde, kendimi değersiz hissediyordum. Tıpkı Leda ve Zeus gibi, bir tanrının ölümlü birine inmesi gibi.

Nefes almak için gözlerimi kaçırdım, bakışları oksijenimi kesiyordu.

Çenemi, sadece Yunan tanrılarının yağlı boya tablolarında görebileceğiniz türden, kusursuz kalın kirpiklerine ve mavi gözlerine doğru kaldırdı. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Ona iyi olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum... Sadece bir tanrıya layık olamayacağım diye çok gergindim.

Sonra gülümsedi.

"Hey," dedi yumuşak ve nazık bir ses tonuyla. "Şu anda sen Story'sin, ben ise sadece Gray'im."

Sonra beni öptü. Önce yumuşak, neredeyse yalvarırcasına, sonra sertçe, emredercesine. Sanki kendini durduramıyordu. Parmakları tenime bastırarak, her nefeste beni kendine daha da yaklaştırdı.

Adam pantolonunu, düğmesini, sonra da fermuarını açmak için uğraştı. İpek gibi, dar boxer şortunun üzerinden penisini görünce inledi.

Dış dünyada, katmanların altına saklanıyordum. Gözlerimi yere indiriyordum. Grayson'la birlikteyken ise bambaşka biri oluyordum. Pantolonunun içine çekinmeden uzanan, güçlü karın kaslarının kıvrımlarını ve damarlarını okşayan, daha derine inmeye ihtiyaç duyan, daha fazlasını isteyen biri oluyordum—

"Daha fazla," diye fısıldadım bu kelimeyi, bir büyü gibi, onun yanında olduğum her an içimden.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Çünkü Grayson'la birlikteyken buna ihtiyacım vardı. İpeksi, sert tenini hissetmeye, midemdeki dayanılmaz ağrıyı dindirmeye ihtiyacım vardı. Parmaklarım sıcak tenine değdiğinde nefesini tuttu. Öpüşü agresifleşti, ısırmaya başladı.

Saçlarım hâlâ birbirine dolanmış haldeyken beni battaniyelere doğru itti, ta ki ağzımda bakır tadı hissedene kadar vahşice ve şiddetle öptü. Başparmağımı penisinin ucuna sürerek ıslaklığı yaydım, uyluğuna sürtündüm.

İçimdeki o derin, giderek büyüyen acıyı dindirmek için her şey.

Geri çekildi, ayağa kalktı.

"Kahretsin," diye tısladı, elini dağınık pembe altın rengi saçlarının arasından geçirirken.

Sersemlemiş bir halde dirseklerimin üzerine çöktüm. "Ne?" Ne yapmıştım ben?

"Gerçekten de baş belasısın." Grayson bana baktı, penisini yukarı aşağı ovuşturdu. "Küçük rahibe neredeyse eliyle beni boşalttı."

Penisi o kadar sertti ki, her yerini görebildiğim için nefesimi tuttum. Yedi santim mi? Sekiz mi? Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şeyi ölçmek zorunda kalmamıştım. Uzun ve kalındı, incecik sarmaşıklar gibi damarları parıldayan bir başa doğru zonkluyordu.

Yukarı baktım ve Grayson'ın beni izlediğini fark ettim; yüzündeki yumuşak, memnun gülümseme midemi acı verici bir şekilde kasılmasına neden oldu. Atılmış kot pantolonuna uzandı, bir prezervatif buldu ve penisin başına geçirdi.

"Bana durmamı söyle," dedi.

Son kullanma tarihi geçmiş prezervatiflerle ilgili aptalca bir şaka aklımdan geçti ama prezervatif penisinin dibine ulaştığı anda kayboldu. Çünkü ben sadece daha fazlasını istiyordum. İçimde.

Bacaklarımı araladım.

Gözleri karardı ve dirseklerine ağırlık vererek gözümün arasına girdi. Baş bana değdi ve nefesimi tutarak, acı içinde gerildim. Yeterli değildi, neredeyse bir öpücük bile değildi. Yüzümü elleriyle kavradı, başparmakları çenemi kavradı.

“İçinde olmak istiyorum, Story Hale,” dedi. “Hayatımı altüst ettiğin günden beri içinde olmak istiyorum. Bunu düşünmeden duramıyorum. Penisime boşalırken nasıl hissedeceğini, çıkaracağın sesleri.”

Sesi boğuktu, başparmakları elmacık kemiklerime saplanıyordu.

"Öyleyse neyi bekliyorsun?" diye fısıldadım.

Yıllarca denizde kaldıktan sonra nihayet karaya ayak basmış bir adam gibi bakışlarını bedenimde gezdirdi, bacaklarımın açık olduğu yerde bitirdi ve tek yapması gereken içeri girmektir.

Kendine geldiğinde, gözleri karanlık bir özlemle zonluyordu.

"Sana aşık olmamam gerekiyordu."

Bu sözler karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Eskiden işleri berbat etsem, olabilecek en kötü şey senin saçma sapan bir dedikodu yayman olurdu. Şimdi mi?" Başını salladı, sonra gözleri yumuşadı. "Seni incitmek istemiyorum. Senin için bu işi mahvetmek istemiyorum."

Zihninde kayboluyordu. Başkalarının takip etmesini istemediği dikenli yollara saplanıp kalmıştı. Ben de yukarı doğru kıvrılarak onu ilk birkaç milimetreye doğru ittim.

Gözleri birden gözlerime kenetlendi.

"Bunu düşünme," dedim usulca. "Hiçbir şey düşünme. Sadece... sadece ucunu." Gülümsedim ve karşılığında Grayson'ın nadir görülen bir gülümsemesiyle ödüllendirildim. Öne eğildi, dişleri kulağıma değdi ve tüylerim diken diken oldu; bu his, vücudumun her yerini etkiledi, hatta dişlerimde bile karıncalanma hissettim.

"Çabuk gelmeyeceğime söz veremem ama henüz bitmedi." Kulağımın memesini ısırdı ve ben nefes nefese kaldım. "Parçalanana kadar seni becermek istiyorum. Ruhun benimle birlikte ezilene kadar. Sana yapmak istediğim çok şey var, Story. Anladın mı?"

Doğruldu ve bakışlarını bana dikti.

Başımı salladım ve o da bana çarpık bir gülümseme daha verdi. "İşte benim kızım."

Biraz daha içeri itti ve ben nefesimi tuttum.

"Acıdığında bana söylersin, dururuz." Sesi gergin çıkıyordu.

İriydi ve belki de canını yakıyordu, ama doğru anlamda bir can yakıyordu. O kemirici, damlayan ağrı, acıyla dindiriliyordu.

"Daha fazla." Omuzlarından tutarak onu harekete geçmeye zorladım. Ellerimi kaslı sırtından aşağı doğru kaydırarak daha fazlasını istedim. Daha

ileri gitmek istediğini anladım ama bir şey onu durduruyordu.

Onu harekete geçirmeye çalışarak kıpırdandım. Boynu kaskatı kesilmişti ve pazuları o kadar gerilmişti ki, adını bile bilmediğim kasları görebiliyordum.

"Emin misin?" diye kaşlarını çatarak bana baktı.

"Seni tamamen içimde hissetmek istiyorum, lütfen." Dudaklarımla yalvararak onu öptüm. "Lütfen," diye yalvardım dudaklarına doğru. İçinde bir zihinsel engel vardı. Belki de bana zarar vermek istemiyordu, bilmiyorum. Ama yine de acı verici bir şekilde zar zor içimdeydi, bu yüzden alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım. Sertçe.

İnleyerek üzerime sertçe çarptı. Nefesim zevk yıldızlarına karışırken, ısırığın etkisiyle nefesim kesildi. Dudakları boynuma geldi. Çok fazlaydı. Acı vericiydi. Göremiyordum. Nefes alamıyordum.

Ama aman Tanrım.

Mükemmeldi.

"Hikaye mi?" Grayson'ın endişesi, keyiften bulanıklaşmış yüzümün arasından süzüldü. "Fazla mı oldu?"

"Yeterli değildi," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Mükemmel ötesi," diye inledi, başını omzuma yaslayarak.

Sonra yavaş bir ritimle içeri dışarı pompaladı, bu da penisinin her santimini ve kıvrımını hissetmemi sağladı. Omuzlarının üzerinden sırt kaslarının çalıştığını, altın rengi kalçalarının gamzelerini görebiliyordum.

Grayson Crowne üzerimdeydi, içimdeydi ve hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir şey hissetmemiştim. Bu şekilde orgazm olabileceğimi hiç düşünmemiştim. West'ten sonra, bunu hayal bile edemezdim, ama aman Tanrım.

Hareket ettim, kalçalarımı yuvarladım, hissetmeye, ona ayak uydurmaya başladım; ama o hareketsiz kaldı.

"Kahretsin," dedi Gray. "Aman Tanrım, kahretsin."

Onun gerildiğini hissettim ve boşalmak üzere olduğunu anladım; dudakları boynuma bastırılmıştı ve çıkardığı boğuk sesler ismime çok benziyordu.

Sırtüstü geriye doğru yuvarlandı, tavana bakarak, günahkarca oyulmuş bir kolunu alnına koydu. Prezervatif hâlâ takılıydı ve sertleşmemiş olsa bile cinsel organı hâlâ çok büyüktü. Sadece tavana bakmaya devam etti.

Bir dakika geçti.

İki...

Güvensizlik duygusu omurgamdan yukarı doğru sıcak bir şekilde yükseldi.

Gerçekten o kadar mı kötüydü?

Bir dakika daha geçti ve o sadece tavana bakıp durdu.

West'le olan işim bittiğinde o da aynısını yaptı. Üzerimden kalktı, telefonunu kaptı. Sonra yataktan kalkıp kıyafetlerimi yüzüme fırlattı. Bunun tekrar olmasını istemiyordum. Kıyafetlerimin yüzüme fırlatılmasını istemiyordum. Bu yüzden doğrulup onları almaya çalıştım.

Grayson bileğimi kavradı, beni kendi bedenine doğru çekti ve aynı anda beni altına aldı.

"Sen ne halt ediyorsun?"

"Ben, eee... bilmiyorum. Gidiyor musun? Sessizdin. Benimle işinin bittiğini düşündüm."

Mavi gözlerinde acı dolu, açık bir bakış vardı; sonra dudaklarını benimkine bastırdı. Vahşice öptü beni. Bilinçsizce. Ham bir şekilde. Dudaklarım, o öpmeyi bıraktığında bile zonklamaya devam etti.

"Çabuk orgazm olma klişesinden kaçınmayı gerçekten umuyordum, ama senin amın... Kahretsin."

Güldü ve beni tekrar öptü.

"Aklımı başımdan aldın, İspiyoncu. Amında sihir mi var yoksa?"

Kıkırdadım, sonra da "Harika bir deneyimdi" diye itiraf ettim.

Kahkaha atarak, işaret parmağıyla yüzümdeki bir çizgiyi okşadı. "Gelmedin, küçük rahibe."

"Kendini hâlâ çok iyi hissediyordun."

İnledi, boğazımı yavaşça öptü, kaslarımı okşadı. "Seni işaretlemek için sabırsızlanıyorum. Morluklar ve ısırtıklarla kaplamak için. Burada, herkesin görebileceği yerde. Ama içeride..." Vajinamı avuçladı, parmağı içeri kayd.

"Sadece sen hissedeceksin."

Bir anda yine sinirlendim.

Sıcak.

Muhtaç.

"Seni ılgık attıracak her şeyi bilmek istiyorum." Omzumu ısırды, daha sert ve daha hızlı bir şekilde pompaladı. "Gözlerini yuvarlatacak şeyin ne olduğunu öğren."

Sırtımda ipeksi yastıklar, açık pencereden binlerce yıldır değişmemiş tuzlu, serin hava içeri girerken, sanki zamanda geriye gitmiş gibi hissettim. Efendisinin yanında olmaması gereken hizmetçi.

Ama aşk her zaman kuralları çiğner.

"İşin bitmediyse?" Saldırısını durdurdu ve hislerin aniden kesilmesi çok acı vericiydi. Durana kadar sırtımı ne kadar eğdiğimi, kalçalarımı ona doğru nasıl kaydırığımı fark etmedim.

"İçimde olmanı istiyorum." Tırnaklarımı omuzlarından, sırtından, kalçalarına kadar sürükledim, adeta yalvarırcasına.

"Kahretsin, bir daha söyle. Beni nereye istiyorsun?" Kullanılmış prezervatifi kenara fırlattı ve yenisini almak için uzandı.

"Yine mi?" diye düşündüm. Yanında kaç tane daha taşıyordu acaba?

Beni vücudunun üzerine çekti ve içimde tutamadığım bir çığlık attım. Şimdi o sırt üstü yatıyordu, ben de onun üzerindeydim, bacaklarım göğsünün etrafına yayılmıştı. Cinsel organı kalçamdaydı. Gözleri bacaklarımın arasına yerleşti, göğsünden gelen uğultuyu içimde hissettim. Parmağını kasıklarımın yukarı aşağı hareket ettirdi.

Tırnaklarımı göğsüne sapladım, ağızımdan hafif bir inilti çıktı.

"Beni nereye istiyorsun, küçük rahibe?" Sesi boğuktu.

"İçimde..."

Başını salladı. "Amcığın mı? Anüsüne mi?"

Onun iğrenç sözleri karşısında bacaklarımı sıktım. Kalçam mı? Gerçekten bunu mu istiyordu? Ve... neden midem bulandı?

"Amcığım," diye fısıldadım.

"Öyleyse neyi bekliyorsun?" diye sırtı ve sözlerimi bana geri fırlattı.

Birden gerildim, sinirlendim. Tüm kontrol benim elimdeydi ve daha önce hiç kontrolüm olmamıştı. Ama gözlerindeki o ateşli, yarı kapalı bakış bana cesaret verdi. Dudaklarımı ısırdım, yavaşça kendimi yukarı kaldırdım ve penisinin üzerine kaydım.

Çenesi kasılmış, burun delikleri genişlemiş bir halde inledi. Bu beni daha da kışkırttı, ta ki onunla dolana kadar. Doluluktan nefes alamayacak hale gelene kadar. Grayson ise nedense bu durumda benden daha da fazlaydı.

Grayson tamamen içime girdiği anda beni kendine çekti, ikimiz de oturur pozisyona gelecek şekilde sürükledi ve vahşice öptü. Dilini sonuna kadar kullanarak, sahiplenici bir şekilde nefesimi kesti.

Dudaklarıma doğru "Amcığın benim," dedi, yukarı doğru iterek benden boğuk bir ses çıkardı. Ben çığlık atarken dudağımı ısırdı.

Sözleri, damarlarımda süzülen ve beni ateşe veren karanlık, yasak bir şiir gibiydi. Omuzlarını kavradım, bu pozisyon onu daha da derine itiyordu.

"Kahretsin, kirli şeylerden hoşlanıyorsun. Bunu sikimde hissedebiliyorum."

Aman Tanrım, bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Her şeyi hissedebiliyorum. Her zerreyi. Zaten uçurumun kenarındaydım, ama onun öpüşleri, ısırıkları ve sözleri... Paramparça olmak üzereyim.

"Tüm boşalmanı sikime yap, Story," diye inledi.

"Beni ısır," diye nefes nefese kaldım.

Boğuk bir ses çıkardı ve ardından dişleri göğsümün hemen üstünde bana değdi. Vücudumu onun dişlerine, içimi boğan o duyguya doğru kıvırdım ve kendimi bıraktım. Hayatımda ilk defa kendimi bıraktım ve teslim oldum.

Ama Grayson'ın kolları beni tuttu ve onun ateşli fısıltıları boynumda, dudaklarımda beni teşvik ediyordu.

Muhteşem ötesi.

Geldiğin zaman o kadar mükemmel oluyorsun ki.

Çünkü ben unutulmaya doğru yuvarlanırken bile, o beni yalnız bırakmadı. Dikenli, acımasız oğlum çok tatlıydı.

Her şey bittiğinde, aşağı indiğimde, o zaten beni izliyordu. Gözlerindeki ciddi ifadeye sisli bir gece gibi yumuşaklık karışmıştı. Grayson Crowne ile birlikte uyumanın nasıl bir şey olacağını daha önce merak etmişim ve şimdi cevabımı almıştım.

Vahşiydi, evet, ama hayal ettiğim gibi değildi. Yıkıcı değildi. İnsan eli değmemiş bir ormandı, o kadar güzel ve doğal.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kahretsin, İspiyoncu. Seni asla bırakmayacağım artık."

KIRK İKİ

GİRİ

Snitch'in uyluğunu alt karın bölgeye sürttüm, kalçasından dizine, dizinden kalçasına okşadım. Ellerimi ondan çekemiyordum; teninde bir şey göğsümdeki gerginliği hafifletiyordu. Onu asla bırakmak istemiyordum. Ama zemin çok sertti. Annemin mutlaka sahip olması gereken ithal bir İtalyan mermeriydi, bu yüzden onu vücudumun üzerinde sürükledim, kürek kemiklerimdeki sızıyı görmezden geldim. Göğüsleri göğüs kaslarıma, uylukları da benimkilerin üzerine yayıldı. Kahretsin. Tekrar sertleşmeye başlamıştım bile.

Bana göz kırptı. "Çok mu ağırım?"

Buna güldüm ve onu kendime doğru çekip kalçalarından tuttum. Vücudunda tüyler diken diken olmuştu, bu yüzden "Üşüyor musun?" diye sordum.

"Biraz," diye itiraf etti.

Kenara attığım pilot ceketimi alıp sırtına örttüm.

"Grayson Crowne çok nazik," diye mırıldandı, gözlerimi örten altın sarısı saç tutamlarıyla oynarken. "Ve ilgili. Ve kesinlikle bir çapkın değil."

"İyi ki kimse sana inanmayacak."

Kıkırdadı, dudaklarını göğüs kaslarıma arasına bastırarak bunu gizlemeye çalıştı. İnlememi yuttum—kahretsin, bu ses neredeyse onun inlemeleri kadar bağımlılık yapıcıydı.

"Bekâretinle ilgili şaka yaptığım için mi üzüldün?" diye sordu sessizce bir an sonra. "Seni böyle hissettirmek istememiştim..."

"Birazcık kedi gibi mi?"

Öksürdü. "Ben asla öyle bir şey söylemezdim."

"Bayıldım buna, İspiyoncu. Benimle şakalaşmayı asla bırakma. Dünya bu işe çok fazla önem veriyor. Her ne kadar aptalca bir sebepten olursa olsun, çok ciddiye alıyor. Benimle birlikte gülen tek kişi sendin."

Bir an sonra ellerini göğsüme koydu, çenesini ellerine yasladı ve o büyük, ruhu yakan, yosun rengi gözleriyle beni izledi. Sanırım onun en sevdiğim yanı bu gözleri, çünkü tıpkı kendisi gibi, çok şey ele veriyorlardı. Güç. Kırılğanlık. Korku. Cesaret. Şu anda, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi hafifçe kısılmışlar.

"Konuş, İspiyoncu."

"Güneş doğuyor," dedi sessizce.

Pencereden dışarı baktım; gündüz, geceyi mavi-gri bir renge büründürmüştü.

"Ve?"

Aşağıya baktı, çıplak tenimde daireler çizdi. Çenesini kavradım, bakışlarını tekrar bana çevirdim. Bakışlarına fena halde bağımlı olmuştum. Ceviz kadar büyük, okyanustan daha derin.

"Unutulmak istemiyorum," dedi. "Bir daha geride bırakılmak istemiyorum."

Başparmağımla hafifçe sivri çenesinin üzerinde ileri geri hareket ettim. "Olmaz küçük rahibe. Bu, ayı unutmak gibi olurdu."

Söylediklerim onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatı ama hiçbir şey söylemedi.

"Hayatımda güvenebileceğim tek kişi sensin. Bana karşı gerçekten dürüst olan tek kişi sensin. Seni asla bırakmayacağım, Story."

Kaşları çatıldı. "Sana yalan söyleyen kızlardan hiçbir farkım yok."

Onlardan, tanıdığım herkesten fersah fersah uzaktaydı. Dürüsttü. Sessiz ama güçlüydü. Karanlığından saklanmıyordu.

İçten içe bunun doğru olduğunu biliyordum. Story benim kızım. O benim her şeyim.

Onu seviyorum. Kahretsin. Ona aşığım.

Onu bileğinden tutup göğsüme doğru çektim ve sıkıca kucakladım. "Hayatımda bana karşı dürüst olan tek kişi sensin, Story."

Kadın gerildi.

"Kendimden bir parça vermek zorunda kaldığım zamanlar oldu, bu yüzden hak etmeyenlere hiçbir şey vermemem gerçekten çok önemliydi.

Demek istediğim şu ki, herkesin benden bir parça istediğini ve parçaları teslim etmekten başka çarem olmadığını düşünüyordum, ama sen bana gösterdin ki..." Birine bir parça vermek nasıl bir şeymiş.

"Bana farklı bir şey gösterdin," dedim sadece.

Üzerimden kayarak kalktı, çıplak göğsünü örtmek için dizlerini yukarı çekti. Gözlerinde yaşlar vardı ve göğsümde bir korku hissi yükseldi.

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü ben bir yalancıyım," dedi. "Bir sürü sırrım var Grayson. Bilseydin bana aynı gözle bakmazdın."

"Beni dene."

Kaşları daha da çatıldı ve nihayet bir şey söylemesi dakikalar sürdü. "Biliyorsun, annemin de kendi sorunları vardı. Biliyorsun, ben de kötü şeyler yaptım."

Onun bana anlattıklarını hatırladım. Çok şey çaldık. Bana, masumiyetimi kullanarak erkekleri tuzağa düşürmeyi öğretti. Bazen de işler daha karanlıktı...

"Bana anlatmana gerek yok, Story."

"İstiyorum. Ama içimde tutuyorum."

Bekledim.

"O kadın bu adamları hayatına dahil ederdi ve onlar ona istediklerini vermeyi bıraktıklarında, ister sevgi, ister zaman, ister para olsun, işte o zaman ben devreye girerdim. Bana yalan söyletir, polise gidip bana tecavüz ettiklerini söyleyeceğimi söylerdi."

İtirafının ardından boğucu bir sessizlik çöktü. Story, sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi yüzünü çıkıntılı, fındık rengi dizlerine gömdü.

"Senin suçun değildi," dedim beceriksizce.

"Öyleydi..." dedi. "Ama parasını ben ödedim."

Onu geriye doğru çektim, başını göğsüme bastırdım. "Uyu bakalım, İspiyoncu. Sabah burada olacağım."

HİKAYE

Uyandığımda birçok saat geçtiğini biliyordum çünkü oda sıcak ve aydınlıktı. Martıların ötüşünü, ardından dalgaların çarpma sesini

duyabiliyordum ve parlak güneş ışığı sağ kolumu ısıtıyordu. Kollarımı gerdim, içim rahatlamıştı.

O anda anladım. Yalnızdım.

Bütün korkunç düşünceler bir anda kafama hücum etti. Sanki bozulan bir yürüyen merdivenin videosunu izlemiş gibiydim. Yüzlerce insan birbirinin üzerine düşüyor, tek bir yere sıkışıyor. İşte benim düşüncelerim de böyleydi.

Değersiz. Yararsız. Tek bir işe yarar.

"Güzel. Uyandın."

Sesi duyunca nefesim kesildi. Tansy Crowne, açık renk bir Chanel takım elbise içinde kapı aralığında durmuş beni izliyordu. Ne zamandır izliyordu acaba?

Bu bir kabus. Henüz uyanamadım.

Üzerimi örtmek için acele ettim. Giysilerim hâlâ kapının yanında bıraktığımız yerdeydi, bu yüzden sadece Grayson'ın bomber ceketine uzanabildim.

Bana zoraki bir gülümsemeyle, "Yeni bir şey görürsem sana söylerim," dedi.

Yine de ceketini daha sıkı tuttum.

"Ne...nerede..."

"Oğlum nerede?" diye sordu parlak bir gülümsemeyle. "Ah, tabii ki ailesinin yanında."

Alt dudağımı ısırđım, üst iki dişimle deldim. Beni terk etmeyeceğine söz vermişti. Söz vermişti.

Ona onu sevdiğimi söyledim ama o hiç karşılık vermedi. Ve bu gerçek, içimde sıcak bir kurşun gibi kaldı.

Bu, ayı unutmak gibi olurdu.

Pencereden dışarıdaki parlak, güneşli güne baktım.

Ayı unutuyoruz. Tam on iki saat boyunca, sanki ay hiç var olmamış gibi oluyor.

Ayakkabılarına baktım ve o iç çekti. "Ah, sanırım o aşamayı çoktan geçtik."

Gözlerimi kaldırdım ve Tansy Crowne'un kızıl-kahverengi gözlerine dik dik baktım. Nefes almayı kendime hatırlatmam gerekti.

"Geç kaldım, biliyorsun. Uyanmanı bekliyordum."

Dilimi ısırđım, ona ne istediğini sorma isteğine karşı koydum. Tansy Crowne'un gözlerinin içine bakmanın terfi değil, ceza anlamına geldiğini

biliyordum.

"Bunu düşündüm." Oğlu gibi dudağını ovuşturarak ince bir gülümsemeyle devam etti. "Sana para verirsem, seni aramaya çıkar. Amcanı tehdit edersem, bu sadece o ölene kadar sürer..." Ayrıca, ne yazık ki, dilini kıvırdı ve ben nefesimi tuttum. Bu kadar soğuk bir şeyi söylemek ne kadar da kolaydı.

"Şanslısın, Story."

Şanslı.

Eğildi ve dağınık buklelerimi yüzümden çekti. Aramızdaki farkın bu kadar farkında olduğum başka bir an olmamıştı. Yerde, çıplak, yalnız başıma, Tansy Crowne ise özel dikim takım elbisesi ve krem rengi deri topuklu ayakkabılarıyla bana şanslı olduğumu söylüyordu.

"Biz kadınlar pek fazla etki gücüne sahip değiliz, ama sahip olduğumuzda da işe yarıyor. Sen metres olacaksın. Gözlerimin içine bakacaksın. Kalacaksın. Çünkü o, seninle yatakta olmaktan hoşlandığına karar verdi. Bu yüzden senden tek istediğim öğrenmen. Artık ikinci el eşya satan bir dükkanın önünde çöpten eşya toplamış gibi giyinme. Artık bir hizmetçi değilsin. Metreslerimiz bile tacın ağırlığını taşımak zorunda."

"Bunu istemiyorum," diye patladım. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Metres olmak istemiyorum."

Soğuk, çınlayan bir kahkaha attı. "Ah, sevgilim, seçme şansın yok."

"Onları iyilikle öldür" sözünü duymuştum ama bu söz, iyiliği bir hançer gibi kullanan Tansy Crowne için hiç bu kadar uygun olmamıştı. Hizmetçilere asla bağırılmazdı; hatta "canım" gibi kelimeler kullandığında ürperirdik. Genellikle birinin sınır dışı edileceği anlamına geliyordu.

Sanırım onun maskesinin düştüğüne şahit olduğum tek an kızı Abigail'in yanındaydı.

Ayağa kalktı ve bana yapmacık bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım giyinmelisin, Story Hale. Gitmem gerekiyor. Geç kaldım, hatırlıyor musun? Senin yerindeki önceki kişinin bana bıraktığı sonuçlarla başa çıkmak için geç kaldım. Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Yutkundum.

Theo, Abigail'in sevgilisi, koruması.

O gitmişti...

Gülümsedi. "Öyle. Güzel."

KIRK ÜÇ

HİKAYE

Bir hafta boyunca amcamın hastanedeki randevularına eşlik ettim, Crowne ile ilgili her şeyden uzak durmaya çalıştım, bir yandan da içten içe Grayson'ın benimle iletişime geçmesini umdum.

O bunu asla yapmadı.

Duvarın köşesindeki küçük kare televizyonda, onu ve Crowne Beach'teki iskelede bulunan tüm Crowne ailesini izledim. Abigail, yüzyıllar öncesine dayanan bir aile yadigarı olan Crowne ailesinin tacını takıyordu. Nişanlısı kolunu onun omzuna atmıştı ve Abigail son derece mutsuz görünüyordu. Arka planda bulanık bir şekilde Gemma ve Gray görünüyordu.

Her zaman bulanık...

Derin bir nefes verdim.

"Hikaye mi?" diye sordu amcam.

"Hmm?"

"Dondurma çubuğu."

"Ah!" Elime uzattım, ama şimdi bileğimden aşağı erimişti.

Televizyona bakakaldım. Onu tek kelime etmeden gitmeye iten bu kadar önemli şey bu muydu acaba? İskelede bir aile etkinliği mi? Bir haftadır bunu anlamaya, sessizliğini kavramaya çalışıyordum. Umarım havada asılı kalan çirkin gerçek değildir diye umuyordum.

Grayson Crowne tarafından kullanılmıştım.

Göğsüme minik böcek ısırıkları gibi saplandı. Ya önemli bir şeyse diye düşündüm. Yine de gölgede kalmalıydım.

Onun metresi olacağım. Annesi böyle ifade etmişti. Gittikçe daha çok bir maraton koşuyormuş gibi hissediyordum ve bitiş çizgisine vardığımda gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Grayson ve ben ancak tek bir şekilde son bulabilirdik.

Biraz daha netleşti ve birkaç gün önce göğsüme bastırdığım ceket giydiğini gördüm. İçimde keskin bir acı hissettim.

Benim için mi geri dönmüştü?

Amcamla bir iki saat boyunca hiçbir şeyden bahsetmeden konuştuk, ta ki tekrar acıkana kadar ve ben de yiyecek aramaya çıkmak zorunda kaldım. Çok neşeli ve mutlu görünüyordu ve göğsümdeki kara bulutu unutabiliyordum, çünkü amcam iyileşiyordu.

Hastane çok güzeldi, Crowne'un parasıyla yaptırılmıştı ve okyanus manzarasına sahip olacak kadar sahile yakındı. Yaz neredeyse bitmişti. Yapraklar yakında sararacak ve birkaç ay sonra yıl sona erecekti.

Noel.

Katında sadece bir tane otomat vardı ve anlaşılan o ki, bozuk paraları yutuyordu.

Tekmeledim.

"Aptal makine." Tekrar tekmeledim.

"Ödeme yapmayı denediniz mi?"

Grayson burada ne yapıyordu?

Geri dönmek için vücudumdaki ve kemiklerimdeki her sinire ve ihtiyaca karşı koydum, bunun yerine steril koridorda hızla yürüdüm. Bileğimden yakalandım, döndürüldüm. Göğsüne, üniversite harcından daha pahalı olan başka bir beyaz tişörte baktım.

"Bırakın beni gideyim," dedim.

"Bana bak, Story."

Evet, öyle yaptım. Ona, sürekli dağınık sarı saçlarının kısmen gizlediği güzel mavi gözlerine dik dik baktım.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye dişlerimi sıktım.

Tek omzunu silkerek, "Her yerde gözümüz var. Ama Woodsy'yi ziyaret ettiğinizi bilmeleri için gözlerimize ihtiyacım yok," dedi.

Daha da sert bir şekilde baktım. "Her yerde değil." Gülümsemesi kayboldu.

Şimdi sisle örtülüydü, Crowne Point'te Crowne ailesinin dokunmadığı tek yer olan yeraltı dünyasını işaret eden, harap haldeki dönme dolabın sadece en tepesi görünüyordu. Bir zamanlar Crowne Park olan ve şimdi Horsemen's Wharf olarak bilinen yer, Horsemen olarak bilinen dört genç tarafından işletiliyordu.

"Sakın oraya bir daha asla gitme!" diye homurdandı Gray.

Bileğimi onun bileğinden kurtardım. "Beni terk ettin."

Bir hafta boyunca boğazım tıkanı.

Beni sadece sabah bırakıp gitmedin, bir hafta boyunca yalnız bıraktın.

Merak etmek.

Gözyaşlarını tutmak için.

Çenesi kasıldı. "Bir şey oldu."

"Bir haftan vardı. Bir hafta. Ne diyeceğin umurumda değil."

Onu ittim ama kollarımı sıkıca kavrayıp beni hareketsiz bıraktı. "Başka seçeneğim yoktu." Onu itmeye çalıştım ama tutuşu çelik gibiydi.

"Annem Abigail'i yeni ailesine göndermeyi planlıyordu. Onu hapse atacaktı ya da masallardaki kötü adam gibi bir şey yapacaktı."

Nefesim kesildi, tamamen donakaldım.

"Sizin için fırsat bulur bulmaz geldim," dedi nazikçe. "Sizin ve Woodsy için buraya geldim. Haberi aldığım günden beri o adamı görmedim bile."

Gözleri acıyordu ve ben ona inandım. Her yöne çekildiğine, omuzlarına tuğlalar dolusu yük bindiğine inandım.

"Sana bir not bıraktım." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bana mesaj atmanı veya aramanı bekledim."

"Anlamadım. Senin, eee, annen beni o sabah buldu." Ona bunu söylerken çok kızgın olmayı planlamıştım; beni terk edip Tansy Crowne tarafından yalnız başına bulunmama neden olduğu için kızgındım.

Şimdi yapamazdım, özellikle de bana böylesine açık ve dürüst gözlerle baktığında.

Grayson yüzünü buruşturdu. "Sana ne dedi?"

Ah, sevgilim, seçme şansın yok.

Başımı çevirdim. "Hiçbir şey. Onun evinde uyumakla ilgili bir şey söyledi..." Konuyu değiştirmek için hızla bir şey aradım. "Yani ona söylemedin demek oluyor. Onlardan hiçbirine söylemedin. Ben hâlâ senin metresinim."

Omuzlarımdan tuttu. "Ona söyleyeceğim."

“Seninle aldatacağım kız olmayacağım. O kız olmayacağım, Grayson. Yaptığımız şey... bir daha olamaz. Sen ilişkiyi bitirmedikçe olmaz.”

"Ben o adam olmayacağım," diye homurdandı. "Ona söyleyeceğim."

Bu bana hiçbir mutluluk ya da güvence vermedi. Yıllardır anneme aynı şeyi söyleyen bir sürü erkek olmuştu.

Yarın ona söyleyeceğim.

Bu o kadar basit değil.

Haftasonuna kadar birlikte olacağız.

Onu terk ediyorum.

Hatta bir keresinde Westley'e aşık olmuşum, bana onu seveceğine söz vermişti.

Yüzümü kavradı. "Neden mutlu görünmüyorsun?"

"Herkes öylece mi söyleyeceksin?" diye sordum. "Bayan Abigail için pek işe yaramadı."

Pencerelerin dışında fırtına bulutları oluşuyor, güneşli günü tek renkli bir hale getiriyordu. Gri kumlar, demir gibi dalgalar ve soğuk hava. Belimden kavrayıp beni kendine çekti. Onu itmeme gerektiğini biliyordum ama onu özlüyordum. Ona hasret kalmıştım.

"Seni gizlice becermek istemiyorum," dedi. "Seni yatağымda becermek istiyorum. Yanında uyanmak istiyorum, Story. Yatak çarşaflarımda senin kokunu hissetmek istiyorum."

Burnunu boynumda gezdirdi.

“Ruhumu tamamen bozdun.” Geri çekildi, ruhundaki samimiyeti hissetmemi sağladı. “Sensiz bir şey hissetmiyorum.” Burnunu boynumda yukarı aşağı gezdirdi, sesi titrek ve boğuktu. “Sana özür dilememe izin ver. Sen ‘Bunu düzelttim’ diyene kadar tekrar tekrar özür dilememe izin ver.” Parmaklarıyla kolumda, belimin iç kısmında kısa, hızlı ve yıpratıcı bir şekilde ateşi körükledi.

Başını kaldırdığında, mavi gözleri parıldadı. "Seni bırakmayacağım, Story Hale."

Ama işte bundan korkuyordum... ve sonuçları, yağmaya hazır yağmur gibi, her an patlamaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Geri çekildi ve elini uzattı. "Aç mısın?"

KIRK DÖRT

GRAYSON

"Evet dediğimde, hani... sokağın aşağısındaki bir yer demek istediğini sandım," dedi Story gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde. "Ülke dışına değil!"

Omuz silktim. "Açsın, İtalyan yemeklerini seviyorsun."

"Evet, ama İtalya?"

O da dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu. İkimiz de dinlenmeye ihtiyaç duyuyorduk ve Woodsy'yi ziyaret edip onu Crowne Hall'a geri götürdükten sonra doktor bana hafta sonu hiçbir şey olmayacağına dair güvence verdi.

Yine de onu gözetleyen biri vardı.

Snitch burnunu cama dayamış, pencereden dışarı bakmayı bırakmamıştı ve ben de onu izlemeyi bırakmamıştım. Onun şaşkınlığı büyüleyiciydi. Ailemle yaptığımız seyahatte bir kez bile böyle olmamıştı. Çünkü o zaman kontrol altında tutulmuştu.

Belirsiz.

Kendinin bazı yönlerini saklıyor.

Eskiye asla geri dönmek istemedim.

Aramızda her zaman dürüstlük esastır.

Çenesini kavrayıp yüzünü kendime doğru çevirdim. Başparmağımla çenesini hafifçe okşadım. "Önemli değil, Story. Ben Gray Crowne'um. Dünyanın dönmesini durdurabilirim."

"Dünya dönmeyi bırakırsa, her şey sona erer," diye fısıldadı, bakışlarını bir karanlık kaplamıştı. Bir şeyler ters gidiyordu ve bunun annemin

söyledikleriyle bir ilgisi olduğunu hissediyordum.

"Ne olmuş yani? Senin için dünyayı yerinden oynatırım, Story. Gökyüzünü yere düşürürüm."

Göğsüme, atan kalbime dokundu. "Ve o sivri mavi parçalarla kesilecek olan sen olacaktın."

Yıllarca seks yapmayı beklemek, seni paramparça etmeyecek birini bulana kadar beklemek, sonunda o kızı bulmak ve sonra ona sahip olamamak ne tür bir işkence?

"Umurumda bile değil." Onu daha da sıkıca kavradım.

Dudaklarını sevimli bir şekilde büktü. Dudaklarında o lanet olası büzüşme her olduğunda, onları ısırma istiyordum ki bu da oldukça dikkat dağıtıcıydı, çünkü az önce belirlediğimiz sınırlara uymaya söz vermiştim.

"Önce nereye gitmek istediğini söyle," dedim sesim titreyerek.

Derin bir nefes aldı, sonra göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle nefesini verdi. "Spagetti alabilir miyiz?"

Güldüm. "Evet, İspiyoncu, bütün spagettileri alabiliriz."

Beş farklı restoranda ve kaç kase spagetti yediğimizi bilmiyorum, sonunda Crowne Hotel'in çatı katındaki süite geri döndük.

Story, karnını tutarak yere serilmiş yumuşak bir halıya yığılırken, "Doydum," dedi. Çatı katından Roma şehir merkezinin 360 derecelik manzarası görünüyordu ve Aziz Petrus Bazilikası, pırıltılı ışıkların üzerinde ışıldıyordu.

Kaşımı kaldırdım. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Kollarını başının üstüne doğru uzattı. Giydiği beyaz bluz, koyu renk eteğinden gevşemiş, ince bir ten parçasını ortaya çıkarmıştı. Üzerimdeki etkisinin, halının üzerinde uzanırken ne kadar seksi görüldüğünün farkında değildi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onun yanında sürünerek ilerledim.

Yüzüstü döndü ve gülümsedi. "Mümkün. Sadece birkaç kase spagetti gerekiyor."

Elimi eteğinin kalın pamuklu kumaşının altına kaydırđım. Bir an için kendimi o lanet olası yatılı okulda, pileli eteklerin altına ellerimi soktuğum

zamanlarda gibi hissettim—ama Rosey'deki etekler bile bundan daha kısaydı.

Nefesi kesildi. "B-Bunu bir daha yapmayacağımızı söylemiştin."

Onun kekelemesini, o kekelemenin çıktığı boğuk ses kadar çok seviyordum.

Ellerimi kalçasının kıvrımının hemen altına, uyluğunun daha yukarısına doğru kaydardım. "Başka bir ülkedeyiz."

Gülerek yüzünü halıya gömdü. "Bu Friends dizisinin bir bölümü mü? Kurallar hâlâ geçerli."

"Öyle mi?"

Avucumla kalçasının kıvrımını kavradım, hassas etini hafifçe ezdim, sonra kavrayıp araladım. İç çekti ve ben de omzunu öptüm, oradaki kumaşı öptüm.

"Geri döndüğümüzde, iptal edeceğim."

"Peki... o zaman..." Parmaklarımı yanaklarının arasına kaydırırken sırtını geriye doğru kıvrıdı. "O zaman... yapabiliriz..."

"Kahretsin, Story." diye inledim. "Seni her yerinden işaretleyeceğim. Bunu ister misin?"

Başını salladı ve parmağımla deliği yoklamama izin verdi.

"Dar kalçanın içine girmemi mi istiyorsun?"

Halının tüylü liflerine doğru inledi.

"Seni götünden sikeyim. Katolik Kilisesi bile bunun geçerli olmadığını söylüyor."

O kıkırdadı.

O lanet olası kıkırdama.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi sesi inanılmaz derecede boğuktu.

Hafifçe bastırdım, sadece basıncı hissetmesi için yeterliydi ve keskin nefes alışını beni kaskatı kesti, taş gibi sertleştirdi.

"Yavaş davranmanız gerekmez mi, Bay Grayson?" diye sordu. "Daha yeni bekaretinizi kaybettiniz. Kaslarınızı incitmenizi istemem."

Başını omzuna yaslayıp döndü, böylece parlak gülümsemesini görebildim. Gülümsemesini çok seviyordum. Onu görmek, onsuz ne kadar yoksun kaldığımı fark etmemi sağladı. Dudaklarında o gülümsemenin kalması için her şeyi yapardım.

Tek bir hareketle üstüne çıktım, onu kafese kapattım. "Ha, şimdi daha çok şakan mı var?"

Yine de gülümsedi, gözleri ışıl ışıl bana bakıyordu.

"Peki ya bir öpücük? Dudaklardan öpölmezse sayılmaz, değil mi?" Boynunu, çenesini öptüm.

"Ya da burası? Gömleğin üzerinden olması sayılır mı?" Elimle göğsünü kavradım ve dudakları yumuşak, ıslak ve sıcak bir şekilde çenemi buldu.

"Ya gömleğin altındaysa?" diye sordu, ilk birkaç düğmeyi açarak göğsünü açıkta bıraktı.

İnleyerek, avuçlarımla göğsünü kavradım, ezdim, sıktım.

"Pis rahibe." Çenesini ve kulağını ısırdım. "Çok pis."

"Grayson..."

"Kahretsin, bir daha söyle. Adımı dudaklarında duymayı seviyorum."

Ama sonra gözlerim onun gözleriyle buluştu, ikisi de korkuyla doluydu. Durdum, ona yer açmak için kendimi biraz yukarı kaldırdım.

Parmak boğumlarımla çenesini aşağı doğru okşadım. "Ne oldu, küçük rahibe?"

"Karanlıkta, çatlaklarda, insanların bakmak ya da konuşmak istemediği yerlerde var olan bir şey olmak istemiyorum."

Göğsü açıktaydı ve tek istediğim onu emmek, ağzıma almak, sesi kısılana kadar, adımı haykırana kadar onunla sevişmekti.

Ayağa kalktım, elimi saçlarımla arasından geçirdim ve sikimi kontrol altına almaya çalıştım.

"Özür dilerim—"

"Sakın özür dileme," dedim dönerek. "Hayır dediğin için asla özür dileme." Aradaki mesafeyi kapatıp dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hayır demedim."

"Zaten yapmış olsan da olurdu."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Kızgın değil misin? Çok üzgün görünüyordun."

"Kızgın değilim." Sırıttım ve saçlarını yüzünden çektim. "Seninle aynı odada yalnız kalmak işkence gibi."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu.

"Keşfedilecek bir İtalya'mız var."

HIKAYE

"Gelecek yılın Şubat ayına kadar kapalı mı?"

Arkamı döndüm, dudaklarımı büzdüm. Gözleri karanlık bir şekilde dudaklarıma indi. Tıpkı daha önce, kurumaya bile fırsat bulamadan kuralları neredeyse çiğnediğimiz zamanki gibi karanlıktı.

Yerimde kıpırdandım. "Ne?"

"Hiçbir şey." Sesi kısıktı. "Peki, Sistine Şapeli'ni görmek ister misin?"

"Kapalı." Tabelaya doğru baş parmağımla işaret ettim.

Kaşını kaldırdı, sonra gözlerini devirdi, elimi tuttu ve beni, sonradan öğrendiğim kadarıyla halka açık bir girişten (öksürük, köylü girişi öksürük) sürükleyerek içeri soktu. Çünkü Grayson'ın bizi içeri sokması için tek gereken, doğru anahtara sahip birinin elinde ustaca yerleştirilmiş bir tomar nakit paraydı. Kaç tane banknot olduğunu saymaya bile çalışmadım ama banknotların değerleri oldukça yüksekti.

"Ya yakalanırsak?" diye fısıldadım, omzumun üzerinden bakarak. Roma gecesi, yeni aldığı parayı sayan adamın silüetini aydınlatıyordu.

"Paranın geri kalanı da bunun için."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, o ise güldü. "Hadi bakalım, küçük rahibe. Gidelim." Beni daha sertçe çekti, gözlerimi öne doğru zorladı.

Birden donakaldım, başımı geriye doğru eğdim, hayranlıktan donakalmıştım. O kadar çok renk, o kadar çok sahne vardı ki, hepsini çözmek aylar, belki de yıllar alırdı. Duvar resimleri sıcak bir ışıkla yıkanmıştı. Bir şekilde, daha da gizemli, daha da özel hissettiriyordu.

"Vay canına," diyebildim sonunda.

Grayson kollarını belime doladı ve beni göğsüne iyice çekti. Elini tuttum, yüzük parmağını okşadım ve hayatımda gördüğüm en güzel şeye bakakaldım.

"Nişan yüzüklerinin neden yüzük parmağına takıldığını biliyor musun?" Başımı salladığını hissettim. "Eski Yunanlılar o parmağın, kalbe doğru uzanan 'aşk damarı' olan vena amoris'i içerdiğine inanıyorlardı."

Konuşurken sesi tizleşti. "Nişan yüzüklerinin biraz fazla geçici olduğunu hep düşünmüşümdür."

"Yani dövme yaptırmak isterdin?"

"Buna benzer bir şey... Michelangelo'nun bu resmi yapmaktan o kadar nefret ettiğini ve hatta bir şiir yazdığını biliyor muydunuz?"

Nefesim kesildi. "Ne? Hayır!"

Gülümsemesi yanağımı ısıttı. "Sanırım ilk cümle şöyle bir şeydi... Bu işkence yüzünden şimdiden guatrım çıktı."

Güldüm, sonra tekrar yukarıdaki şaheserine odaklandım. İşkence. Onun için işkence olmuştu ama vay canına, insanlar bunu görmek için dünyanın her yerinden gelmişti.

Bu, tarih kitaplarında yer alıyordu.

“Hmm... Sanırım işkenceden bazı iyi şeyler de çıkıyor.”

Beni daha sıkı kendine çekti, çenesini omzuma yasladı. "Başka bir şey ister misin? Kolezyum'a gizlice girmek ister misin? Ne istersen, senin için hallederim."

Onun sözleri karşısında midem alt üst oldu.

“Ya ben ayı isteseydim?”

İçini çekti. "En azından bir meydan okuma isterdim, Story."

Güldüm, o da boynuma doğru inledi.

“Sen...” Sözüm yarım kaldı. Sırtıma sertçe bastırıldığını hissedebiliyordum. “Sadece güldüm!”

Yüzünü boynuma gömdü. "Seni öpmek istiyorum. Tadını, damaklarım sızlayana kadar tatmak istiyorum." Dudakları, sözleriyle birlikte boynumda hareket etti, öpücüğe çok yakındı ama tam olarak doğru değildi. Tüylerim diken diken oldu.

"Sesin çığlık atmaktan kısılana kadar seni yemek istiyorum." Nefesi tenimi ısıttı, bir fısıltı, bir vaat, dudaklar öpüşmüyordu ama vaat içimi ürpertti.

"Yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becermek istiyorum."

Elini ceketimin altına, çıplak tenime, göğsümün hemen altına kaydırıldı.

Geçmek istediğim tehlikeli bir çizginin kenarından dolaşıyordum.

Beni döndürdü, böylece onun samimi gözlerine baktım. "Bu gece seni kucaklayayım. Sadece kucaklayayım, başka hiçbir şey değil. Söz veriyorum."

Konuşmadan başımı salladım.

Bana şeytani, kıvrımlı bir sırıtış attı. Gözlerimi ondan alamadım. Çok güzeldi. Çok parlaktı. Sanki bir yıl süren amansız fırtınalardan sonra güneş doğmuş gibiydi. Bu, dikenleri olmayan gül, ağır zırhı olmayan çocuk, Atlas'tan kurtulmuş Grayson Crowne'du.

Kaşını kaldırdı. "Bana dik dik bakıyorsun."

"Sanırım seni hiç gülümserken görmedim. Gerçekten hiç."

Dudaklarını kapattı ama gülümsemesi ve gözlerindeki sıcaklık, o yumuşaklık kaldı. Onu öpmek istedim. Bu anın farklı olmasını, koşulların bizi boğmamasını istedim.

“Bu hayatımın en muhteşem, en büyümlü rüyasıydı,” dedim. “Uyanmak istemiyorum.”

Elini kulağımın arkasına doğru itti, "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Yüzüme bir pantolon fırlatılmasıyla uyandım.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Grayson.

Üzerime daha fazla kıyafet fırlattı, bazıları benim değildi. Dışarı baktım. Hala karanlıktı. Belki de sadece birkaç saat geçmişti. Grayson, tek bir masa lambası ve dışarıdaki parıldayan denizin loş ışığı altında çatı katında telaşla dolaşıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Crowne belgeleri ortaya çıktı," dedi dalgın bir şekilde.

"İtalya'da da böyle bir şey var mı?" diye merak ettim.

Gray yüzünü buruşturdu. "Gittiğim her yere teslimat yaptırıyorum. Eğer onlara sahip değilseniz, onları tanıyın..." Son kısmı dalgın bir şekilde, sanki kendi sözleri değilmiş gibi söyledi.

Kağıtları yatağın ayak ucuna bıraktı ve getirdiğini bile bilmediğim telefonlara uzandı. Beş tane cep telefonu olmalıydı ve hepsi çalışıyordu. Grayson sanki bombayla vurulmuş gibi görünüyordu. Ne kadar korkunç bir şey olmuş olabileceğini merak ettim. Bir terör saldırısı mı? Crowne Industries ile ilgili bir şey mi?

Gray telaşla gömleğinin düğmelerini iliklerken, iki omzunda birer cep telefonuyla, ben de gazeteye uzandım.

ABIGAIL CROWNE GİZEMLİ KORUMASIYLA KAÇIYOR.

Gray bir telefona, "Onun gitmesine izin mi verdin?" dedi, sonra diğer telefona sert bir şekilde, "Hayır. Akraba değiller." diye karşılık verdi.

Telefon görüşmeleri bittiğinde Gray, kravatını çözüp yatağın kenarına oturdu. "Bu kadın ne düşünüyor acaba?"

"Onu çok seviyordu."

Sesimi duyunca başını kaldırdı ve zifiri karanlık Roma sabahına baktı. "Ben hep onun, onu kullanmak isteyen, parasını isteyen bir köpek olduğunu düşünmüştüm."

"İnsanlar muhtemelen benim hakkımda da aynısını düşünürler," dedim hafifçe.

Gerildi.

"Onu koruyordun."

"Yok canım, olmaz" der gibi bir ses çıkardı. Grayson'ın umursadığını itiraf etmesi çok zordu. Çok zordu. Kız kardeşlerinden nefret ettiğini söyleyen, ikisine de ne olursa olsun umursamıyormuş gibi davranan Grayson Crowne, onun kaybından dolayı çok açık bir şekilde yas tutuyordu.

"Şimdi mi?" diye tereddütle sordum. "Şimdi onun hakkında ne düşünüyorsun?"

İki elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilmiyorum. Her şeyini kaybedecek."

"Yardımcı olabilir misiniz?"

"Beni iyi bir adam yapmaya mı çalışıyorsun, Story Hale?"

"Zaten iyi bir insansın."

Bir başka alaycı gülüş, bana bakmayı reddedip sadece pencereden dışarıya bakmasından da anlaşıldığı üzere, inanmazlık açıkça belliydi.

"Aileni önemseydiğine karar verdim," dedim.

"Anlaşılan kararınızı verdiniz."

"Evet."

Gülüşü karanlıktı, hiç de eğlenmemişti.

"Sen de tıpkı Gray gibi, bir şeye o kadar çok önem veriyorsun ki, bunu itiraf etmek yerine tam tersini yapıyorsun. Acımasısın. Çünkü eğer onu kaybedersen, acı o kadar büyük olmayabilir."

"Şu 'Gri şey.'" Alaycı bir şekilde başını salladı ve bir an için beni tekrar iteceğinden emindim, ama sonra omzunun üzerinden baktı, göz göze geldik. Sesi çok boğuk, gözleri çok yaralı, kanayan, keskin. "Nereden biliyorsun?"

Çünkü belki de bana karşı yaptığı şey budur...

Dudaklarımı ısırdım ve başka yöne baktım.

"Sadece bir tahmin," diye fısıldadım.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanında Gray bana bakmadı, ben de ona bakmadım.

KIRKBEŞ

HİKAYE

Uçaktan iner inmez Grayson her yöne çekilmeye başlandı. Annesi etrafında dönüp dururken, takım elbiseli bir ordu tarafından merdivenlerden sürüklenerek götürüldü.

Yavaşça ve yalnız başıma inişi tamamladım. Grayson sürekli başını birinden diğerine çeviriyordu. Boynunun ağrıyıp ağrımayacağını merak ettim.

Abigail Crowne, Crowne Hall'u, nişanlısını, ailesini terk etmişti. Aşkını seçmişti, ama şimdi aforoz edilmişti. Sanki evren benim umutlanmaya ve hayal kurmaya başladığımı biliyordu ve bana meteor büyüklüğünde bir hatırlatma gönderdi.

Grayson Crowne, Atlas'tı ve eğer oradan ayrılırsa, etrafındaki dünya paramparça olurdu. Şirket çöker, insanlar işlerini kaybeder, ailesi dağılırdı.

Ama bu birkaç gün boyunca rol yapmak güzeldi.

Grayson başını kaldırdı, gül sarısı saçları ipeksi ve gürleyen gökyüzüne karşı parıldıyordu, bir şey arıyordu.

Gözleri bana takıldı.

Annesini ve dedesini kenara itti. Küçük insan ordusunun arasından sıyrıldı. Ta ki önüne gelene kadar.

"Ne yapıyorsun?"

Belimden yakaladı, beni kendine doğru çekti ve nefesimi, zihnimi çalan öfkeli bir öpücük kondurdu.

"Ona söyleyeceğim," dedi öpüşmemizi keserek. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Ellerimi gömleğine kenetlemiştim. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, İspiyoncu. Git Woodsy'yi falan ziyaret et. Ama sakın bir yere gitme. Beni bekle."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, sonra beni bıraktı; ama bırakmadan önce de yüzüme eriten bir sırtış fırlattı.

O, takım elbiseli adamlardan oluşan orduyla yeniden bir araya geldi ve sonra gözlerim Tansy ile buluştu, tam o sırada Tansy arkasını dönüp oğlunun peşinden Crowne Hall'a girdi.

Yol, yıllardır geçmediğim eski bir yol gibiydi. Parmaklarımı karmaşık zambak çiçeği motifli pervazlarda gezdirdim, ta ki yolun bittiği yere kadar —hizmetçi odalarına.

"Amca?" diye seslendim.

Odası boştu.

"Burada olmamanız gerekiyor, Bayan Hale."

Sıçradım; Bayan Barn'ın bariton sesi beni hâlâ ürkütebiliyordu.

"Hikaye, Bayan Barn. Amca nerede?" Ona doğru döndüğümde, gözleri yere bakıyordu. Diğer hizmetçilerin gözlerime bakmadığını biliyordum, ama Bayan Barn mı?

Woodson Hale hastanede.

"Tekrar hastaneye mi döndün?" Cevapları verecekmiş gibi boş odasına baktım. "Ne kadar süredir?"

"Bu sabah kendini iyi hissetmiyordu ve bayıldı. Hemen hastaneye kaldırıldı. Bildiğim tek şey bu."

"Ve kimse bana söylemeyi akıl etmedi mi?" Öfke dizginlenemez bir şekilde içimden fışkırdı. Nadiren bağıırdım, hele ki üstlerime hiç. Ama bu da neyin nesi? Ciddi mi?

"Öncelikle hanımefendiyi, sonra da savcayı bilgilendirmek usulüne uygundur. Affedersiniz Bayan Hale, halletmem gereken çok işim var."

"Ben değilim—"

Kapının boş olduğunu görünce vazgeçtim.

Hastane. Hastaneye gitmem gerek.

Crowne Hall'dan ayrıldığımda aklımda sadece bu sözler vardı ve bu sözler beni Crowne Point'e kilometrelerce uzaklıktaki tek hastaneye, amcamın daha önce tedavi gördüğü hastaneye götürdü. Yıkılmamı engellediler ve ayaklarımı kapılardan içeri, danışma masasına kadar taşıdılar, ta ki neşeli görünen bir kadınla yüz yüze gelene kadar.

“Amcayı arıyorum, eee”—başımı salladım, net konuşmaya çalışarak —“Woodson Hale adlı amcamı arıyorum. Sanırım içeri getirildi?”

Gülümsedi ve bilgisayarına dönerken bir şeyler söyledi ama ben ne dediğini anlayamadım. Her şey çok yavaş ve durgun geçti. Sadece bir dakika geçtiğini fark ettim ama bu süre çok uzundu.

Sonunda bana onu nerede bulabileceğimi söyledi ve ben de o yöne doğru hızla koştum.

Onu bulduğumda hastane yatağında uyuyordu, bu yüzden karşısına oturdum. Yuvarlak yüzü çökmüş, parlak fındık rengi teni solgunlaşmış, dudakları çatlamıştı. Kanseriyle ilk karşılaştığımızda tedavi için hastaneye yatırılması gerekmişti, ancak sonrasında eve dönmesine izin vermişlerdi. Hiç bayılmamıştı. Hiç hastanede kalmak zorunda kalmamıştı.

Bana kısa süre içinde bir doktorun gelip benimle konuşacağı söylendi, ancak geldikten yaklaşık otuz dakika sonra beyaz önlüklü uzun boylu, yaşlı bir adam içeri girdi.

"Dudak kremi sürmesi gerekiyor," dedim.

Doktor gözlerini kırpıştırdı, sonra "En yakın akrabası siz misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedim, hâlâ yatakta yatan amcamı izlerken.

“Güzel. Birileriyle konuşmamız gerekiyordu. Senin...” Sözüünü yarım bıraktı, amcamla olan bağlantımı vermemi bekledi.

"Amca."

"Amcanız bize iletişime geçebileceğimiz kimseyi söylemedi. Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Şimdi 24 saat bakıma ihtiyacı olacak. Size bazı iyi hospisler önerebiliriz, ya da imkanınız varsa evde bakım hizmeti verenleri de önerebiliriz."

Hızla geliyor. Tıpkı Grayson'ın penceresinin dışındaki dalgalar gibi. Ya da bana dokunduğunda kulaklarımda oluşan kan gibi.

"Kayıp?"

"Sen ne diyorsun?"

"Amcan ölüyor."

Bir yerde okudum ki doktorlar bunu böyle söylemek zorundalar, son derece açık sözlü olmak zorundalar ki biz de kabul edelim. Böylece gerçekmiş gibi geliyor.

Hâlâ inanamıyordum.

"Ama o, iki yıl, belki daha fazla süresi olduğunu söyledi."

Doktor yüzünü buruşturdu. "Belki birkaç ayı daha var, eğer tedaviye devam etmeye karar verirse, ama sanmıyorum. Eğer onun yanında olmak istiyorsanız..."

"Evet," dedim. "Evet,"

"Herhangi bir seyahat planı yapmayın."

GRİ

Cehennem gibi geçen günümün sonunda Story'yi bekledim. Lanet olası Grayson Crowne beklemez, ama ben Story'yi bekledim, bir aptal gibi ileri geri yürüdüm.

Abigail'le ilgili herkesin dikkatini dağıtmak için saçma sapan bir parti düzenleniyordu. Aynaya baktım, o aptal smokinimle.

O kadın neredeydi ki?

Onun başına ne geldiğini öğrenmek için başka bir partiyi beklemeyecektim ve onu bulabileceğim tek bir yer aklıma geliyordu. Hizmetçi odalarına doğru giderken yarı yolda bir cesetle çarpıştım.

Annem.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir yerde."

Onu atlayarak yoluma devam ettim.

Annem arkamdan, "Büyük ihtimalle gitti," dedi. "Bırak gitsin."

Durakladım.

"Ne yaptın?" Arkamı dönmedim.

Annem basitçe, "Ona sadece bilmesi gerekenleri, senin söylemeyi reddettiğin şeyleri söyledim," dedi. "O bir metres, Grayson. Charlotte ile evleniyorsun. Bunlar gerçekler."

O anda, kararlılık omurgamı güçlendirdi.

Story'yi tekrar görmeden önce yapmam gereken bir şey vardı.

Bakılı bırakıp arkamı döndüm ve telefonumu çıkardım.

Bütün gün Abigail'in geride bıraktığı dağınıklığı temizledim, büyükbabamla yönetim kurulu üyelerini rahatlattım, hisselerimizin düşmesini engelledim. Bu sırada büyükbabamın sesi kulağımda yankılanıyordu: "Du Lac ailesine şükürler olsun."

Annem beni en sevdiği odaya, güneşlenme odasına kadar takip etti, tam o sırada büyükbabam telefonu açtı.

"Ben yokum. Düğün iptal."

KIRK ALTI

GRI

Sözlerimin ardından sessizlik çöktü.

Sonra dede patladı. "Ablan bu saçmalığı yapalı daha bir gün bile olmadı!"

"Bu şaka Abigail'in denediğinde bile komik değildi; senin ağzından çıktığında ise hiç komik değil," diye tısladı anne.

"Lottie ile evlenmeyi reddedersen ne olacağını biliyor musun?" Büyükbabamın bağıırışı o kadar yüksekti ki hoparlörlerden cızırtılı bir ses geldi.

"Crowne Industries iyi olacak," dedim. "Bu, babamın öldüğü zamanki gibi değil. Çöküşün eşiğinde değiliz. Hisselerimiz iyi durumda. Sürekli insanlarla evlenmemize gerek yok."

Doğrusu, büyükbabam açgözlü, tam bir pislikti.

Annem şezlongdan hızla kalktı ve telefonu elimden kaptı.

"Şaka yapıyor," dedi gülümseyerek.

"Şaka yapmıyorum."

Annem sessize alma düğmesine sertçe bastı, burun deliklerinden ateş püskürdü. "Abigail'e ne olduğunu gördün. Seni devre dışı bırakacak. Tüm miras hakkını o piçlere verecek."

"Umurumda değil."

"Babanın ölüm döşğinde bana bu aileye hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğine söz vermiştin."

"Yedi yaşındaydım."

"Abigail'in aceleyle yaptığı nişan bozulduktan sonra ne kadar çok hasar kontrolü yapmak zorunda kaldığımızı biliyor musun?" diye bağırdı büyükbabam hoparlörden. "Çok özensizdi. Tam bir rezillikti."

Elbette biliyordum.

İtibarının zedelenmesi. Kamuoyunun gözünde itibar kaybı. Birdenbire Crowne biraz paslanmış gibi görünüyordu.

Büyükbabam konuşmadan önce bir an geçti. Konuştuğunda sesi sakın ve soğuktu. "Evliliği aceleyle getirmek istemiyorum, ama yapacağım."

Annem, "Lottie'nin kalbini kıracaksın," diye denedi. "Benim kalbimi de kıracaksın. Onun da kalbini kıracaksın. Buna izin veremezsin Grayson. Bencil arzuların yüzünden bu aileyi mahvedeceksin."

Annem avucunu yanağıma koydu, gözlerindeki sıcaklık, söyleyeceği sonraki sözlerin kendi arzularıyla ilgili olacağının işaretiydi.

Onun istekleri.

"Grayson, yüzyılın evliliğini yapmalısın," dedi. "Sen bir kralısın."

Telefonu geri çekip tekrar düğmeye basarak sesini açtım.

"Bu ailedeki rolüme seve seve devam edeceğim, ama onunla evlenmeyeceğim. Senin açgözlülüğün ailemizi herhangi bir evliliğin bitmesinden daha hızlı yok edecek."

Telefonu kapattım ve odadan çıktım, annemin dedemle arayışını düzeltmeye çalıştığını duydum.

Artık kız arkadaşımı elde etme zamanı geldi.

HİKAYE

Sanırım sersemlemiş bir halde Crowne Hall'a geri döndüm. Onu bırakmak istememiştim ama eve dönerken giyebileceği kıyafetleri yoktu. Sanırım hastaneye gelirken giydiği kıyafetleri kirletmişti.

Ben ayrıldığımda hâlâ uyanmamıştı.

Hospis seçeneklerimi tekrar tekrar okudum, her biri bir öncekinden daha pahalıydı. Bu sırada beynim hep aynı şeyi söylüyordu: Anlayamıyorum.

Amcam öldüğünde geriye kim kalacaktı? Kimse. Resmen kimse. Birisi size bu haberi verdikten sonra böyle düşünmek çok bencilceydi. Bana ne

olacak? "Ah, bu onlar için korkunç, dehşet verici, berbat olmalı" diye düşünmeyin. Ama bana ne olacak?

Crowne Hall'un hizmetliler girişinden geçtim, aceleyle koşturup duran hizmetlilerin arasından sıyrılıp amcamın odasını buldum. Giysileri takım elbise, pantolon ve arada sırada giydiği balıkçı yaka kazaklardan oluşuyordu. Hâlâ şaşkın haldeyken bulabildiğim en rahat kıyafetlerden bir bohça kaptım.

Merdivenlerden yukarı çıktım, tüm kıvrımlı sola ve sağa dönüşleri yaparak çıkışa doğru ilerledim.

Burada ölemezdi ki. Ama ölmeyi isterdi. Burası onun eviydi.

Bildiği tek şey bu.

Benim gibi.

"Hikaye?"

Birden durdum. Grayson karşımda duruyordu, her kasını kusursuzca saran koyu renk bir smokin giymişti. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Dünya ışıldıyor ve parıldıyordu; piyano müziği kulaklarıma doluyordu.

Bir partiye izinsiz girmiştım. Aman Tanrım. Yanlış yola sapmışım.

"Ben döndüğümde orada değildin." Ensesini kaşdı. "Farkındayım, numaran bile yok bende. Sanırım... sanırım hiç ihtiyacım olmadı."

Her zaman onun emrine amadeydim. Son birkaç aydır telefonumu neredeyse hiç kullanmamıştım.

Tıpkı iyi bir metres gibi.

"Bekle—neler oluyor? Gidiyor musun?" Sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı.

Kollarımın arasındaki giysi yığınının şaşkınlıkla baktım.

"Bu partinin amacı ne?"

"Abigail'den sonra itibarımızı aklamak için kullandığımız saçma sapan bir vakıf. Hikaye, neyin var?" Çenemi kavradı ve bakışlarımı onun ciddi mavi gözlerine çekti.

"Acaba davet edildim mi?" diye kendi kendime sordum ve o anda beni bıraktı.

Boynunun arkasını daha sertçe kaşdı ve işte o zaman Lottie'yi fark ettim.

"Davet edilmedim," dedim.

Etrafımızda bir kalabalık oluşuyordu. Sanki herkes bu partiye gelmişti. Lottie ve arkadaşları, Aundi ve Pipa. Grayson'ın arkadaşları Geoff ve

Alaric. Tanımadığım insanlar da izliyordu. Hepsi Grayson Crowne'un elinde bir yığın kıyafet olan hizmetçiyle neden konuştuğunu merak ediyordu.

"Muhtemelen bu tür etkinliklere metreslerini davet etmiyorlardır, değil mi?" diye düşündüm. Mavi gözlerine baktım, damarlarıma uyuşma yayıldı, kalbim yavaşladı.

Kaşları çatıldı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Ben giderim," diye fısıldadım.

Gözlerim yaşlarla dolu bir halde, onu görmesini hiç istemeyerek hızla ondan uzaklaştım.

"Hikaye..." diye seslendi Grayson arkamdan.

Balo salonunun köşesini yeni dönmüştüm.

"Bakın." Aundi yoluma çıktı. "Şu sosyal statü peşindeki fahişe."

"Tam o sırada çıkıyordum," dedim.

Aundi kıyafetleri elimden düşürdü. Diğerleri benden daha hızlı bir şekilde kaparken ben de aceleyle onları toplamaya çalıştım.

"Lütfen onları geri verin."

"Bu senin için bile biraz fazla erkeksi değil mi?" diye sordu Pipa, bir şeyi Geoff'e fırlatırken, Geoff de onu Alaric'e attı.

"Onları geri verin."

Birbirlerinden topu kaçırıyorlardı ve ben ortadaydım. Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranacak gücüm kalmamıştı. Bunlar amcamın kıyafetleriydi ve onlara ihtiyacım vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Sadece geri verin onları."

Hepsi birden gülmeyi kesti, eşyalarımı fırlatmayı bıraktı. Daha o konuşmadan, arkamda olduğunu hissetmeden önce biliyordum. Öfkenin buz gibi soğukluğu ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Eşyalarım dokunan insanlardan gerçekten nefret ediyorum," diye homurdandı Grayson.

Çalınan kıyafetlerim teker teker dizlerimin dibinde bir yığın halinde birikti. Hala başımı kaldıramıyordum, tamamen aşağılanmışım. Kıyafetleri geri bile alamıyordum. Sadece orada oturmuş, her şeyin bitmesini diliyordum. Ta ki amcamın kazağı yığından kaldırılıp güçlü, damarlı bir el tarafından bana uzatılana kadar.

"Burası Woodsy'nin yeri, değil mi?" diye sordu Grayson sessizce.

"Evet," diye mırıldandım, alırken.

"Neden sürekli onu savunuyorsun?" diye çıkıştı Pipa.

"Cidden, bu ne saçmalık?" diye ekledi Alaric.

"Sanki gerçekten ona aşıkmışsın gibi." Aundi güldü, sonra herkes bu saçma fikre güldü. Grayson Crowne gibi birinin bana aşık olması...

Giysileri vücuduma daha sıkıca sardım.

"Evet," dedi Grayson ve kahkahalar aniden kesildi. "Ona aşığım. O benim. Ona zarar verirsen, bana da zarar verirsin. Onunla uğraşırsan, benimle de uğraşırsın. Bu verdiğim son uyarı."

Garip bir kahkaha duyuldu, birkaç göz Lottie'ye, sonra tekrar bize döndü. Lottie, sanki içkinin onu boğmasını istiyormuş gibi, içkisine dik dik baktı.

"Geoff, zaten bir uyarı aldın. O lanet olası yüzünü görmek istemiyorum. Baban kovuldu. Sen de, defol git."

Grayson'ın parmaklarını şıklatıp şıklatmadığını veya sadece bakıp bakmadığını bilmiyorum, ama iki gardiyan belirdi ve Geoff'i dışarı sürükledi.

"Aundi ve Pipa..."

İsimlerini duyunca gözleri kocaman açıldı.

"Lottie'nin senden hoşlandığı için gerçekten minnettar olmalısın. Sebebi ne olursa olsun."

Sessizlik. Herkes bana belirsizlikle, küçümsemeyle, gönülsüz bir saygıyla bakıyordu.

Kolunu belime doladı, beni yerden kaldırdı ve odadan dışarı taşıdı.

GRİ

Oradan daha yeni çıkmıştık ki Story kendini benden uzaklaştırdı ve göğsüme bir itme yaptı.

"Rica ederim."

"Teşekkür mü?" Kısık, öfkeli bir kahkahayla bakışlarını kaçırdı. "Teşekkür mü bekliyorsun? Ne halt ediyorsun sen?"

"Romantik olmak, doğru olanı yapmak."

"Tüm şüphelerini doğruladınız. Grayson Crowne hizmetçisiyle yatıyor. Hizmetçisi onun metresi."

"Ben...kahretsin..." Ensem arkasını ovdum. "O şekilde düşünmemiştim."

“Annenin İtalya'ya gitmeden önce bana gerçekten ne söylediğini bilmek ister misin? Bana metresin olduğumu söyledi. Şanslı olduğumu söyledi. Artık elimde bir koz vardı. Beni neredeyse Crowne ailesine kabul etti!”

Ellerini havaya kaldırdı ve benden yüzünü çevirerek duvara döndü.

“Story.” Elimi omzuna koydum ve irkildi. “Story, bana bak.”

Omzundan tutup çevirdim ve gözlerinin kızarmış, gözlerinden yaşlar aktığını gördüm. Kahretsin.

“Ne oldu? Bugün neredeydiniz?”

Tek istediğim, annemle büyükbabam arasında yaşananları ona anlatmaktı.

Onlara söylemiştim.

Düğün iptal edildi.

Ama onu hiç böyle görmemişim. Ağladığını görmüştüm, evet, ama aklını kaçırmıştı. Histerikti. Ve bu beni çok korkutuyordu. Birine yumruk atmak istiyorum. Birine zarar vermek istiyorum.

Gözyaşlarını ve sümüğünü sildi. "Sanırım haklı. Bu işin sonu tek bir şekilde bitecek."

“Sus.” Çenesini kavradım. “Bana doğruyu söyle. Bugün neredeydin?”

Gözlerini sildi. "Amcamı görmeye gidiyorum. Sen Lottie'nin yanına dönmelisin. Sonuçta o senin nişanlın, değil mi?"

Cevabımı beklemeden arkasını dönüp gitti.

KIRK YEDİ

GİRİ

Story'yi beklerken uykusuz bir gece geçirdim. Nişanımı saatler önce bozduğumu söylemeliydim ama gözleri yaşlarla doluyken doğru an gibi gelmedi.

Sabah saat beşe doğru, "Lanet olsun!" dedim ve onu almaya gitmek için kalktım.

Hizmetlilerin odalarına çıkan dolambaçlı merdivenleri çıktım ve Woodsy'nin odasını işaret eden koyu meşe kapıyı çaldım. O zaten yatakta oturmuştu ve parmağıyla bir köşeyi işaret ederek "şşş" diye ses çıkardı.

Story sandalyede uyuyakalmıştı.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan hafifçe kapattım.

Abigail için gelmişim ama ona söylemem gereken çok şey vardı.

"Önce ben ölebileceğime söz vermiştin," dedim sessizce.

Gülümseyerek omuz silkti. "Yedi yaşındaki çocukları kandırmak kolaydır."

Kahretsin.

Kahretsin, kah

Bundan nefret ederek başparmağımın derisini ısırđım.

"Ne isterseniz. Alabilirsiniz. En iyi doktorlar, her şey."

Elini sıktı. "Son saatlerimi burada geçirmek istiyorum."

"Aile mezarlığına gömülebilirsiniz."

Güldü, sonra öksürdü. "Ayı bile vaat etme."

"Ama siz ailemizdensiniz."

"Tek bilmem gereken şey, öldüğümde onun bakımının sağlanacağından emin olmak."

"Bütün para ona kalacak—"

"Parayla olmaz." Beni köşeye sıkıştırdı. "Grayson, o kayboluyor."

Köşede uyuyan, boynu garip bir açıda duran kadına ikimiz de baktık.

"Sen de ben de biliyoruz ki, onun gibi birini eş olarak kabul edemezsin."

Çenemi sıktım. "Belki yapabilirim."

"Babanız bunu denedi."

Bir esneme dikkatimizi çekti ve ikimiz de Story'nin uyanmak için gerindiğini görmek için döndük.

"Uyanmışsın." Story, Woodsy'ye gülümsedi ama beni görünce gülümsemesi kayboldu. Sandalyede doğruldu ve "Sana kahvaltı getireyim," dedi.

Odayı terk ederken peşinden gittim. "Dün gece burada mı uyudun?"

"Evet," dedi arkasına dönmeden.

Uzaklık. Ot gibi büyüyor. Kökünden söküp atmak istedim.

Dirseğinden tutarak onu durdurdum. "Benim yatağında uyuyacaksın."

Kadın gözlerini ileriye dikti.

Onun uzaklaşmasını engelleyen tek şey, pazularını sıkıca kavramamdı.

"Başka bir şey var mı, Bay Grayson?"

Bu bariz itaatsizliği için ona bir ders vermek istedim. Dizlerinin üstüne çöktürmek. Onunla sevişmek. Isırmak.

Gerçekten de onu kucaklayıp teselli etmek istedim.

Kahretsin, o benim ölümüm olurdu.

"Saat beşe kadar odamda ol," dedim sesim boğuk bir şekilde.

"Elbette, Bay Grayson."

Elimi daha sıkı tuttum, sonra da onu bıraktım.

HIKAYE

Grayson odasına girdiğinde, beni diz çökmüş ve gözlerim yere bakmış halde bulunca duraksadı.

"Dolabımda senin için asılı bir elbise var."

Ayağa kalktım. "Elbette, Bay Grayson."

"Bana bir daha öyle seslenirsen ne olacağını gör," diye homurdandı arkamdan.

Yutkundum ama tüylerimin diken diken olmasını önemsemedim.

Grayson beni seçmemiştir; defalarca beni seçmemiştir.

Dolabında asılı olanı görünce neredeyse nefesim kesildi.

Sanki Gray beni iliklerime kadar tanıyordu. Elbise tam bana göreydi. Boynuma kadar uzanıp bileklerime kadar iniyordu, ama kolları ve yakası yüzlerce küçük mavi noktayla işlenmiş şeffaf bir kumaştandı. Aynı anda hem örtülüydüm hem de açıktaydım. Koyu tenime çok yakışan muhteşem bir mısır çiçeği mavisiydi ve eteği de yakasıyla birlikte dalgalanıyordu. Kendimi bir peri masalında, bir fındıkkıran prensesi gibi hissettim.

Gray beni görünce boğazından bir ses yutkundu ve midem düğümlendi. Koltuktan kalkıp yanıma geldi, kusursuzca dikilmiş, ama bir yandan dağınık, bir yandan da kasıtlı gibi duran siyah bir takım elbise giymiştir.

"Bu elbiseyi giydiğime pişmanım," dedi, parmaklarının arasında dudağımı bükerek. Başparmağı ve işaret parmağı arasında dudağımı sürüklese de, gözleri vücudumdan ayrılmamıştır. Beni adeta içine çekiyordu. Beni bütün olarak yutuyordu.

"Neden?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Yavaşça gözleri benimkilerle buluştu, alev alev yanıyordu. "Seni hep kendime saklamaya alışmıştım."

Damarlarıma buz gibi su doldu. Yine ona kapılmıştım, dokunuşunun vaat ettiği ama eylemlerinin asla yerine getirmediği şeylere kapılmıştım. Bir adım geri çekildim, gözlerim yere takıldı.

"Başka bir şey var mı, Bay Grayson?"

"Bana öyle seslenmemen gerektiğini mi söyledim ben?"

"Ne yapacaksınız Bay Grayson?" Gözlerine baktım, onu kışkırtırcasına, birdenbire duygularıma yenik düşerek.

Amcamdan gelen üzüntü, keder.

Oyalanmaktan kaynaklanan öfke.

"Bay Grayson," dedim, gözlerimden yaşlar fışkırıyordu. "Bay Grayson ___,"

Gözleri alev alev parlıyordu ve beni cezalandıracağını sandım, ama beni öyle sıkı kucakladı ki nefes alamadım. Onun takım elbisesinin içinde, ev gibi hissettiren o rüya gibi kokusunun içinde boğuldum.

Ve ben paramparça oldum, sümüklerim onun güzel takım elbisesini mahvetti.

Başımın arkasını sıkıca kavradı. "Kahretsin, Story."
"Ölüyor," diye hıçkırığa hıçkırığa ağladım.
Beni daha sıkı kavradı ve bir an için kendimi onun tesellisine bıraktım.
Ama yine de onunla evleniyordu.
Bu bana ait değildi. Onu çalışıyordum. Annemin bana öğrettiği her şeyi yapıyordum.
Onu ittim, gözlerimi ovuşturup yere baktım.
"Bana bakın," diye emretti.
Konuyu değiştirdim. "Neden böyle giyindim?"
"Seni biraz oyalayacak bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ve benim de bir randevuya ihtiyacım vardı."
"Senin metresin olarak," dedim somurarak.
"Sevgilim olarak, kız arkadaşım olarak, yanımda olmasını istediğim kız olarak, herkesin tanınmasını istediğim kız olarak, Grayson Crowne'a aitim."
Sözleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ama yine de, "Lottie'ye söyleyeceğine söz vermiştin. Bunu artık yapmayacağım. Yapamam." dedi.
Yine de o elbiseyi giyerdim.
Yine de odaya gelirdim.
Aramızdan kime yalan söylüyordum?
"Lottie ile evlenmiyorum," dedi.
Daha da fazla umut, göğsümde daha da şiddetli bir çarpıntı. "Bunu daha önce de söylemişsiniz, Bay Grayson."
"Büyükbabamla ve annemle konuştum. Bu akşam Lottie'ye söyleyeceğim."
Bu sözler içimde yankılandı. Onlara söylemişti. Gerçekten söylemiş miydi? Yavaşça gözlerimi kaldırdım ve onun samimi gözleriyle karşılaştım.
"Ve onlar da bunu öylece kabul ettiler mi?"
"Onları bunu kabul etmeye zorladım."
İnanamadım. Gerçekten inanamadım. Mutlu son gibi, gerçekleşmiş bir rüya gibiydi.
Ellerimi sıkıca kavradı. "Bu gece bir eşe ihtiyacım var, Story."
"Gerçekten onunla evlenmeyecek misin?"
"Bu gece çok fazla paparazi olacak, İspiyoncu. Bütün dünya gerçekte kimi istediğimi görecek. Buna dayanabilir misin?"

KIRK SEKİZ

HİKAYE

Paparazzilerin olacağını söylediğinde şaka yapmıyordu. Şehir arabasının dışında, onların ötesini göremiyordum. Siyah camlı pencereden zar zor gizlenen, bembeyaz, kızgın ışıklardan oluşan bir deniz vardı. Onların ötesinde, sıra sıra taş merdivenler, tabanları ışıklarla aydınlatılmış, bir şekilde daha da büyük, ürkütücü ve görkemli görünen devasa sütunlara çıkıyordu. Taşın üzerine Du Lac Nadir Kitaplar ve Yazılar Kütüphanesi yazısı işlenmişti.

Bir el bacağımın üzerinde kaydı ve Grayson'ın dudakları sıcak bir şekilde kulağımı buldu. "İkinci kez mi düşünüyorsun?"

Yutkundum ve başımı salladım, tam o sırada kapı açıldı.

Grayson ilk önce arabadan indi ve paparazziler onu adeta piranalar gibi kuşattı. Bir an duraksadı, sonra arkasını dönüp bana elini uzattı.

Derin bir nefes aldım ve elini tuttum. Her yerdelerdi. Hem de ezici bir şekilde. Flaşların ve soruların makineli tüfek gibi bir bombardımanıydı. Grayson beni sıkıca yanına çekti, kolunu belime doladı.

Grayson!

O kim?

Grayson, buraya gel!

Bütün bunlar boyunca belimdeki tutuşu hiç bozulmadı ve onun yanında kendimi güvende hissettim. Parlayan beyaz ışığın köşeli çenesini siluet haline getirdiği bu anda, hiç bu kadar kendi elementinde görünmemişti.

Dalgalı sularda kolayca ilerlerken, kendine özgü çarpık, küstah gülümsemesi vardı. Paparazzilerle eski dostlarmış gibi konuştu.

Grayson Crowne'un hayatını hayal ettiğimde, aklıma hep bu geliyordu. Her gece göz alıcı partiler, paparazzilerle samimi ilişkiler. Tanıdığım yalnız prens değil... tam olarak buydu. Şimdi bile, gülümsemesinin ardındaki gerçeği, omuzlarındaki yükü görebiliyordum.

O anda tüm gözler bana çevrildi ve birinin bana bir soru sorduğunu fark ettim.

Eğildi, dudakları kulağıma fısıldadı: "Adın ne, İspiyoncu?"

"Ben, eee, Story'yim."

Flaş. Flaş. Flaş.

Dergi tarihinin en kötü fotoğrafını çekmiş olmalıyım, çünkü gözlerimi bir trilyon kere kırptım! Fotoğraf mı çekiyorlar yoksa beni kör etmeye mi çalışıyorlar?

Grayson rahatlıkla, "O benim randevum," diye yanıtladı.

Tarih.

Onun randevu arkadaşayım.

Herkes çılgıncasına daha fazla fotoğraf çekmeye başladı.

Onu nasıl bağladınız?

Nasıl tanıştınız?

Boğazım düğümlendi. Flaşlar parlak ve sıcaktı. Grayson elini belimden çekip parmaklarımın arasına kaydırды. Herkese bir şeyler söyledi ama ben duyamadım, halka açık bir yerde el ele tutuşmamızın büyüüne kapılmıştım. Kırmızı halıyla kaplı basamaklardan yukarı çıkarken, adeta yükseliyormuş gibi kalbim hızla çarpıyordu. Paparazziler iki yanımızda da bizi kuşatmıştı. Hangi dünyaya düşmüştüm ben? Bir film yıldızıydım. Bir peri masalının içindeydim.

Kütüphanenin içinde ışıklar kısılmıştı ve görünmeyen bir yerden hafif bir ışık ve büyük orkestra müziği sesi geliyordu. Yine de durdu ve omuzlarımdan tuttu.

"Nefes al," dedi.

Derin bir nefes aldım ve verdim, birden nefes almadığımı fark ettim. Derin bir nefes alışımı duyunca Grayson hafifçe gülümsedi.

"Bu çok fazla," diye itiraf ettim.

Omuz silkti. "Bu benim hayatım."

Başparmağıyla dudağımı dürttü, yüzünde karanlık, sahiplenici bir ifade vardı. Beni kendine doğru çekti ve dudaklarını benimkine bastırdı.

Dudakları hâlâ benimkine yapışık halde, "Dudaklarından asla bıkmayacağım, Story Hale," dedi.

Sonra elimi tuttu ve birlikte içeri girdik.

Yüksek Yunan sütunlarıyla çevrili, deri ciltli kitaplardan oluşan çok katlı bir bina. Güzel, eski ve ürkütücüydü.

Tansy Crowne'u görür görmez içgüdüsel olarak gerildim. Ondan biraz uzakta, Lottie du Lac arkadaşlarıyla gülümsüyordu; bunlar, çok kısa bir süre önce bana eziyet eden aynı arkadaşlardı. Grayson'ın arkadaşları, eğer hala onlara arkadaş diyorsa, bir sütuna yaslanmış, sıkılmış bir şekilde bakıyorlardı. Bu odadaki herkes en güzel ipek ve satenlerle giyinmişti, ama ben sadece köpekbalıkları görüyordum.

Üzerime süsler giydirilmiş olabilirim, Grayson paparazzilere benim onun sevgilisi olduğumu söylemiş olabilir, ama ben buraya ait değildim.

Tansy parmağıyla Grayson'ı yanına çağırdı.

"Şimdi gitmezsem, sonradan bin kat daha kötü olacak." Bana baktı, endişe pürüzsüz alnında kırışıklıklar oluşturmuştu.

"Git," dedim. "Ben iyiyim."

GRİ

Annemin yanına giderken Lottie'nin çılgılığıyla durdum.

"Onu buraya sen mi getirdin? Bunu nasıl yapabildin?"

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Etrafımızdaki parti katılımcıları dedikodu öğrenmek için bize doğru döndüler.

"Kahretsin, Lottie, bunu böyle yapmak istememiştim." Dirseğinden yakalayıp onu daha تنها bir yere sürükledim. "Seninle sonra konuşacaktım."

Gözlerimizin arasından sıyrılmadan önce Snitch'in gözlerine baktım; genellikle pürüzsüz olan yüzünde endişe ve soru işaretleri vardı.

Lottie'nin omuzları düştü. "Onu metresin olarak mı alıyorsun?"

"Hayır, asla. Bunu yapamam."

"İptal mi ediyorsun?" Lottie'nin yüzü buruştu. "Bu akşam mı?" Lottie, mükemmel bir sosyete kadınıydı. Duygularını belli etmezdi. Yüzünü asmazdı. Tartışma çıkarmazdı.

Dolayısıyla onu halk önünde ağlarken görmek bir şoktu ve kendimi berbat hissetmeme neden oldu.

“Bu iyi. Bu... iyi.” Burnunu çekti, ağzını kapattı ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. Mükemmelliğin resmine geri dönmüştü.

Yine de çok bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Lottie'yi çok sevmiştim ve ona olan sevgimin bitmesini asla istememiştim.

“Lottie...”

Bunu nasıl düzeltebileceğimi bilemedim.

Onu düzeltmek için.

“İçindekileri dışarı at dedim... Sadece iptal edeceğini düşünmemiştim. Biraz şok oldum. Beni istemeyen biriyle evlenmek istememeliydim, değil mi? Babamı bile ikna etmek için çok uğraştım,” dedi. “Kardeşıme ve babama artık seninle evlenmek istemediğimi söyledim ama... biliyorsun. Önemli değil. İptal ediyorsun. Üzgünüm. Cesaretim yoktu.” Parlayan gözleri benimkilerle buluştu. “Çok geç fark ettiğim için üzgünüm. Benim için de her zaman sen oldun, Grayson.” Zayıf bir şekilde gülümsedi. “Umarım onunla mutlusundur.”

“Lottie, kahretsin.” Saçımı dağıttım. “Sen mükemmelsin. Benden çok daha iyisini bulacaksın.”

Şampanyasına baktı. "Onlara ne zaman söyleyeceksin?"

Annemin bakışları benden Snitch'e kaymıştı. Şampanya kadehini yere bıraktı ve zihninde bir şeyler döndüğünü görebiliyordum.

“Hayır, iptal ettim,” dedim. “Bitti.”

Kaşları çatıldı ve başını hızla kaldırdı. "Ama bu gece—"

“Bunu daha sonra bitirebilir miyiz?”

"Elbette, Grayson."

HIKAYE

Grayson on dakika önce gitti ve onu en son Lottie ile birlikte gördüm.

Kendime sürekli onun beni seçtiğini söylüyorum.

Beni seçti.

Endişelenecek bir şeyim yok.

Ama bu benim sinirlerimi yatıştırmıyor.

En azından kıyafetim en iyi kamuflaj. İnsanlar Story Hale'in burada, benim gibi giyinmiş halde olabileceğini asla tahmin etmezler. Şimdiye kadar bir kitap rafının yanında harika bir şekilde kamufle oldum.

Eskiden hizmetçi olduğum zamanlardaki gibi konuşmaları gizlice dinledim ve yine de zenginlerin ve ünlülerin söyledikleri şeyler oldukça... sıkıcı.

Onların sözlerinde hiçbir doğruluk payı yok.

Dürüstlük. Kanlı, ham, pürüzlü gerçek.

O anıyı hatırladıkça ürperdim.

"Hikaye mi?" West du Lac'ın sesi beni dondurdu. Dosdoğru ileriye baktım, yanıldığını düşünmesini umuyordum.

"Story, senin olduğunu biliyorum."

Bok.

West kolumu kavrayıp beni kendine doğru çevirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne oluyor..." Duraksadım. Du Lac binanın üzerindeydi.

"Grayson'ın randevu arkadaşım."

"Randevusu mu?" West güldü, ama daha çok kendi kendine güldü. Acı, iğneleyici, kırıcı bir gülüştü. Öncesindeki keyfim, onun keskin gülüşüyle yerle bir oldu. "Demek senin yüzündenmiş."

Gözlerimi kısarak sordum: "'Benim yüzümden' derken ne demek istiyorsun?"

Ama soruma cevap vermedi.

"Ne oldu Story?" diye sordu. "Neden onunlasın? Yeterince para ödemedim mi?"

Şampanyayı kafasına dökmeyi ya da yüzüne pasta fırlatmayı hayal ettim. Ama bunun yerine, yıllarca bastırdığım duygular yüzeye çıkmaya başlayınca, gerçeği söyledim.

Kanlı, ham, acımasız gerçek.

"Hatırlarsan West"—adını sertçe söyledim—"beni geri aramamıştın."

Bakışlarını kaçırdı, ama sadece çok kısa bir an için. "Özür diledim. Bir şans daha istiyorum."

"Senin doğru kişi olduğunu sanıyordum, West," dedim. "Senin için ağladım. Senin için ağladım ve sen bana mesaj bile atmadın. Hatta ilk başta bekaretimi kaybetmek isteyip istemediğimi sormaya bile tenezzül etmedin. Beklemek istediğimi söyledim. Yavaşlamak istediğimi söyledim ama

dinlemeye tenezzül etmedin. Ve şimdi sana ikinci bir şans vermek istemediğimi söyledim de dinlemiyorsun.”

Şaşkına döndü. "Ne ima ediyorsun Story? Hayır demedin ki."

"Hayır dememiş olmam, evet demiş olduğum anlamına gelmez," diye fısıldadım.

Bana dik dik baktı. "Ben West du Lac'ım. İstediğim herkesi alabilirim. Ne ima ediyorsun?" Sesi yükselmişti ve birkaç kişi ona baktı. Dudaklarımı ısırđım.

Bu işe bulaşmak istememiştim.

Bir daha asla bu konuda konuşmak istemedim.

Ama o sürekli yanıma gelip beni dürtüyor, iyileşmeyen yarımı kurcalıyordu.

"Bu her zaman olur," diye alay etti West. "Kızı geri aramazsan birden tecavüz oluyor. Bunu mu söylüyorsun?"

"Ben..." Gözlerinin içine baktım. Evet. EVET. "Hayır..."

Annem tecavüz kelimesini bir silah olarak kullandı ve ben asla onun gibi olmak istemedim. Ayrıca, eğer o... bunu yapsaydı... bu, tecavüzcümün beni geri aramasını istediğim anlamına gelirdi. Aramadığında ağladım. Ve yine de kalbimi kırdı. Peki bu benim hakkımda ne söylüyor?

"Para mı arıyorsunuz?" diye sordu. "Öyle mi? Babamın şirketinin iyi gittiğini duydunuz ve ortak olmak mı istiyorsunuz? Benim devralmak üzere olduğumu mu duydunuz?"

"Hayır..." Omuzlarım daha da çöktü ve kendimi çamur gibi hissettim.

"Gray benim kız kardeşimle evlenmek üzereyken onunla birlikte olmaya razısın, peki sana ne kadar para ödüyor?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Evlenmiyorlar."

"Senin sayende düğünü hızlandırdılar, Angel."

Düğünü hızlandırdılar mı? "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sizce bu nedir?"

Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı. "Kitaplar için bir yardım etkinliği. Bilmiyorum."

"Ah." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve gözlerinde gerçek bir acıma, bir endişe gördüm. "Meleğim..."

Buraya geldiğimizden beri ilk defa, Gray'in dünyasının dışına bakmama izin verdim. Bir du Lac binasındaydık, Lottie buradaydı ve çok güzel giyinmişti... ama zaten her zaman güzel görünürdü, değil mi? Ailesinin burada olması garip değildi, çünkü burası bir du Lac binasıydı.

Peki ne olmuş yani? Kraliyet nişanlanması için yeterli basın ilgisi olmuşsa ne olmuş yani?

Pastaların üzerinde, şelaleler gibi parıldayan ve dökülen elmaslar vardı. Üzerlerinde yüzükler duruyordu... hatta nişan yüzüklerini taklit etmek için tasarlandıklarını bile söyleyebilirdik... ama yeterince Crowne partisine katılmıştım ve her zaman her şeyin en iyisini yaptıklarını biliyordum. 4 Temmuz partisinde kumda dört ayar altın vardı.

West bana doğru bir adım atıp çeneme parmağıyla vurduğunda, şoktan dolayı onu durduramadım.

"Angel, bunlar benim anne babam. Onun anne babasını da görüyorsun. Nişan yüzüklerini de görüyorsun."

"Bana öyle seslenmeyi bırak!"

Korku içimi kemirdi.

Pasta. Anne ve baba.

"Bana bir şans daha ver, Angel. Yıllar önce yaptığım bir hataydı. Mahvettim. Bakireliğini o şekilde almamalıydım. Seni öylece ortada bırakmamalıydım. Sen, tekrar tekrar yaşadığım bir rüyasın."

Çeneme parmağıyla vurdu ve bu sefer elini savuşturdum.

"Sen benim en büyük kabusumdun."

"Lanet olsun, West," dedi Gray, tam da en iyi ya da en kötü zamanda ortaya çıkmıştı – karar veremedim. Eli belimin alt kısmına dokundu. "Randevumu rahatsız etmeyi bırak. Kendi partinde seni yere sermek zorunda kalmaktan nefret ederdim."

"Benim partim mi?" diye güldü West.

Gray'den, ikisinden de uzaklaştım, nefes almaya ihtiyacım vardı. Kitaplarla, elmaslarla ve yalanlarla dolu odadan çıkmak, karanlık bir yere, kimsenin beni görmeyeceği bir yere, ortadan kaybolabileceğim bir yere gitmek istedim.

"Evet, senin partin, salak herif—Hikaye, dur!" Tam kütüphaneden çıkmak üzereyken bana yetişti ve omuzlarımdan tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

Gray'in ne kadarını duyduğunu bilmiyorum. Belki de bekaretim hakkında yalan söylediğimi öğrenmişti. Muhtemelen bundan endişelenmeliyim, küçük bir yalanın devasa bir canavara dönüşüp bizi mahvetmek üzere olduğundan endişelenmeliyim.

Ama o an bunun bir önemi yoktu.

"Şu anda neredeyim?" diye sordum. "Bu da ne?"

“Biraz faydası var.” Omuz silkti. “Bilmiyorum.”

"Lütfen bana nişan partinize beni getirmediğinizi söyleyin. Lütfen getirmediğinizi söyleyin. Lütfen."

KIRK DOKUZ

GİRİ

“Elbette hayır.” Yüzümdeki gülümseme hâlâ duruyordu, içimdeki korku ise giderek artıyordu. Her şeye sahip olabileceğime ve hiçbir sonuçla karşılaşmayacağıma inandığım o gecenin sarhoşluğunu hâlâ yaşıyordum, ama gözlerindeki yaşlar bana gerçeği söylüyordu.

Annem Story'yi getirmem konusunda aşırı derecede nazik davranmıştı.

Çok güzel görüldüğünü söylemişti.

"Düğünü iptal ettim," dedim kendi kendime, sanki bu sözüm doğruymuş gibi.

"Şampanya efendim." Garson, ince kristal bir kadehte altın rengi bir sıvı bulunan bir tepsiyle geldi.

Elimle onu uzaklaştırdım.

Tam bir felaket zamanlama.

"Düğünü iptal ettim, Story," diye tekrarladım.

Başını salladı.

Kristallerin sessizleştirici tıkırtısı, rüzgar çanları gibi havayı doldurdu ve ikimiz de odanın ortasında annemi ve Lottie'yi görmek için baktık.

"Kadehlere!" dedi annem neşeyle kadehini kaldırarak.

Korku giderek büyüdü ve düğümlendi.

Gözlerimi kapattım.

Kahretsin.

"Noel düğününe," dedi Bayan du Lac.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Gelecekteki Bay ve Bayan Grayson Crowne'a."

Alkışlar yükseldi, kristal bardaklar şıkırdadı ve herkes benim ve gelecekteki eşim Lottie için bağırdı. Lottie'nin gözlerine kısaca baktım, perişan ve yıkılmış bir haldeydi.

"Bu tam bir rezalet," diye fısıldadı Story.

Annemin gözleri benimkilerle buluştu, dudaklarında sıkı, memnun bir gülümseme vardı.

Bunu neden önceden tahmin edememiştim? Klasik Tansy Crowne, eski Beryl tarzıydı. Kolay kolay pes etmezler. Şah mat ilan etmediler. Tahtayı fırlatıp piyonlarını tam olarak ihtiyaç duydukları yere yerleştirdiler.

Arkama baktığımda, Story kapıya doğru yarı yolda gelmişti.

"Hikaye, bekle!"

Peşinden koştum ve onu yakaladım.

"Bana inanmalısınız," dedim. "Bunu ben yapmadım."

"Artık onun seçilmesini izlemeye devam edemem," diye ağladı Story.

"Artık dayanamıyorum. Kızın arkasındaki kız olmaya devam edemem."

"Bunu size kanıtlayayım."

Masalardan birinin üzerindeki pastayı ittim. Parti hediyesi olarak eve götürülecek milyon dolarlık yüzükler yere düşüp şangırdadı. Elmaslar mermer zeminde şakırdadı. Ve oda sessizliğe büründü. Masanın üzerine tırmandım, ayakkabılarım kremaya çarptı. Sonra eğilip Story'ye elimi uzattım.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri kocaman açılmış, odanın içinde sağa sola bakıyordu.

"Seni seçiyorum."

Bu sefer ona seçenek bırakmadım, onu masanın üzerine benimle birlikte yatırdım. Onu vücuduma bastırdım, belini sabitledim.

"Herkes buraya bir duyuru için mi geldi?" diye bağırdım.

Tansy'nin burun delikleri genişledi, bu halka açık yerlerde göstereceği tek hoşnutsuzluk belirtisiydi. Lottie kitap yığınlarının arasına gömüldü, elini yüzüne kapattı. Bunu ona yapmak istemiyordum, ebeveynlerimizin bana başka seçenek bırakmamış olmasından nefret ediyordum. Onlar için birer kuklaydık ve iplerimizi çelikten yapmaya çalışıyorlardı.

"Görünüşe göre yanlış bilgi almışsın. Tuhaf." Anneme ters ters baktım.

"O benim tercihim. Evlendiğimde de onunla evleneceğim."

Avuçlarımın arasına Story'nin yüzünü sıkıca kavradım, sonra sadece onun duyabileceği şekilde dudaklarına fısıldadım.

"Seni öpmek istiyorum, Story. Bütün dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Bunu taşa kazımak istiyorum."

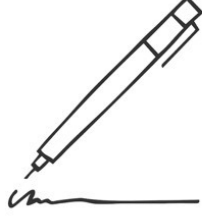
Neyi bekliyorsunuz?

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Nazik bir dille özür dilerken, dişlerim ve dudaklarım acıyarak affını istedim.

Kırık pastalar ve tutulmayan sözlerle dolu bir masanın üzerinde, asla olmaması gereken bir nişan partisinde, paparazzilerin parlak flaşları arasında, gerçek aşkımı, hakiki aşkımı öptüm.

Alınlarımız birbirine değecek şekilde ayrıldık ve dudaklarına doğru gülümsedim. "Sonsuza dek ve daima seni seçiyorum, Story."

ELLİ

GİRİ

Story yatağında, göğsümde uyuyordu; buna alışabilirdim. Bir önceki geceyi düşünerek kürek kemiğinde küçük desenler çizdim.

Bakireliğini o şekilde almamalıydım. Seni öylece ortada bırakmamalıydım.

Kızmam gerekirdi. En başından beri tek bir şey istemiştim, yalan söylememesini, o da bakire olduğu konusunda yalan söylemişti. Ama bu... bana borçlu olunan bir gerçek gibi gelmedi. Kazanmak istediğim bir gerçektir.

Onunla West arasındaki gerçek buydu. O bir şerefsizdi, bir adi herifti ve bakireliğini aldıktan sonra onu terk etmişti.

Yani kızgın değilim, daha çok... kırıldım? Bana güvenemediği için mi kırıldım?

Kahretsin.

Solumdaki komodinin üzerinde duran telefonum titredi ve ekranda büyükbabamın adı belirdi.

Alt kattayım. Hadi gel, yoksa yukarı çıkıp onu uyandırırım.

Story'nin uyumaya devam ettiğinden emin olarak yataktan kalktım ve merdivenlerden aşağı indim; onu çalışma odamda buldum. Nadiren, hatta hiç kullanmadığım bir masanın arkasında, özel plajımın manzarasına sahip büyük, altın kafesli bir pencerenin karşısında oturuyordu.

"Düğünden önce gelinle birlikte olmamalısınız," dedi soğuk bir şekilde.

"Eminim gazetelerde görmüşsünüzdür."

“Evet,” diye başını salladı ve arkasını döndü. “Sen de mi? Bir du Lac ile evlenmenin en güzel yanı, ne diyeceklerine biz karar verebiliyoruz...”

Çıplak göğsümün üzerinde kollarımı kavuşturdum ve öfkeyle baktım.

“Charlotte du Lac ile evlenmiyorum,” dedim. “Dün geceki mesajım yeterince açık değilse özür dilerim.”

Büyükbabamın çenesi seğirdi. “Kötü şaka, Grayson.”

“Story Hale ile evleniyorum. O bir hizmetçi—”

“Onun kim olduğunu biliyorum!” diye neredeyse bağırdı.

Arkamdan kapıyı kapattım, Story'yi uyandırmamış olmayı umuyordum. Büyükbabamın soğukkanlılığını kaybettiğini nadiren görmüştüm. Crowne Industries'in olası çöküşüyle karşı karşıya kaldığında bile taş gibiydi.

“Bunu düşündüm,” dedim. “Amca ve Abigail’e yaptığınız gibi beni de aforoz edemezsiniz. Şirketi kim yönetecek? Size kim varis verecek?”

“Tıpkı baban gibisin,” diye fısıldadı kısık sesle. “Hep sikini düşünüyorsun.”

“Ben onun gibi değilim. Sana hayır deme cesareti yoktu.”

“Tıpkı onun gibi, annenin amından geldiğin için özel olmadığını söylediğimde beni dinleyeceksin. Bana kim varis verecek? Kız kardeşin mi? Piçler mi? Yeğenler mi? Şirketi kim yönetecek?” Büyükbaba ellerini masaya koydu, öne eğildi. “Yatılı okulda okuyan ve her yaz tatilini şirkette geçiren iki piç ikiz var. Nasıl olduğunu biliyorsun.”

Story'yi seçtiğim andan itibaren bu olasılığa hazırlıklıydım.

“Öyleyse beni kovun. Umurumda değil. Beni yok edin. Her şeyi yok edin. Artık sizin maymununuz olmaktan bıktım.”

“Ve olacak olan da bu. Durumunuzun ne kadar dayanılmaz olduğunu anlamalısınız, Grayson. Mirasınız olmadan, amcasının tıbbi masraflarını kim ödeyecek?”

Çenemi sıktım. Bunu hiç düşünmemiştim.

Büyükbaba birdenbire sakinleşmiş bir şekilde ayağa kalktı. “Onun kalmasına izin vermezseniz nerede yaşayacak?”

“Bir yer buluruz.” Yine de içimde bir şüphe kırıntısı sözlerimi birbirine bağladı.

“Cinsel dürtülerinizle düşünmeyi bırakın. Kız kardeşinizin yaptığı hatayı yapmayın. Sizi umursamayan biri için her şeyinizi feda etmeyin.”

Güldüm. “Senin ne bildiğin var ki? Yatağında uyuyan o kız, benimle ilgilenen tek kişi.”

Büyükbabam parmağını ağzına götürerek başını salladı, sanki sözlerimi gerçekten düşünüyor gibiydi. Ben daha iyisini biliyordum. Sadece bir sonraki argümanını hazırladığını biliyordum.

“Gerçekten mi? Yukarıdaki kız çıkarıcı biri, Grayson. Annesi ona yıllarca yalan söylemeyi, dürüst erkekleri tecavüzle tehdit etmeyi öğretti. Senin de aynısını yaptığını söylemesine ne engel oluyor? Bu iş kötüye gittiğinde, sen de tecavüzcü mü olacaksın?”

Yalan söylerdi, bana yalan söyletirdi, polise gidip bana tecavüz ettiklerini söyleyeceğimi söylerdi.

Öyleydi. Ama parasını ben ödedim.

Gözüm çıldırdı.

Masaya yumruklarımı vurdum. "Kapa çeneni lanet olasınca. Ne saçmaladığını bilmiyorsun."

Büyükbabamın yüzü alaycı bir ifadeyle buruştu. "Şımarık veletler!" Ayağa kalktı ve ellerini masanın üzerine, benimkilerin yanına sertçe vurdu, ta ki ikimiz de göz göze gelene kadar.

"Sana her şeyi verdim," diye bağırdı. "Böyle mi karşılık veriyorsun? Kız kardeşin bir korumayla kaçıyor, şimdi de bir hizmetçiyle evlenmek mi istiyorsun? Abigail'i durduramadım. Sana da aynısını yapmana izin vermeyeceğim. Adımı lekeleyemeyeceksin. Yıllarca emek vererek kurduğum aileyi mahvedemeyeceksin."

Öfkesinden saçları gözlerinin önüne düşmüş, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Beryl Crowne'u bu halde görmek çok nadir bir olaydı, tıpkı annemi sakinlikten uzak bir halde görmek gibiydi.

Saçını düzeltti, sanki az önce yanıp kül olmamış gibi tekrar yerine oturdu.

"Ne dediğimi bilmiyorum?" diye sordu hafiften. "Biliyorum ki, polisler asılsız suçlamaları, şantajı ve hırsızlığı ciddiye alıyor. Söylediği yalanlar yüzünden başı büyük belaya girebilir."

Onlara kızları olduğumu söyledim. Ailelerini mahvetmememiz için bize para öderlerdi. Bazen de durum daha karanlıktı...

"O daha çocuktu. Kimse onu yargılamaz."

Güldü. "Bölge Savcısı Millard bana sayamayacağı kadar çok iyilik borçlu. En az on beş yıllık bir borç diyebilirim."

Ellerimi öyle sıkı yumruk yaptım ki tırnaklarım avuç içime saplandı.

Yıllarca bu herifin açgözlülüğünün yükünü taşıdım.

Tehdidine şaşırmadım. Bunu önceden tahmin edemediğim için kendime kızdım.

“Grayson, çok cömert bir metres paketimiz var. Du Lac ile evlendiğin sürece ona ne olduğu umurumda değil. Onu metresin olarak tut, İsviçre'ye sürgün et, ne olursa olsun, sadece hamile kalmadığından emin ol.”

Onu metresim olarak tutamazdım, tutamazdım da. Kafasına darbe alsa ve benim olmak istese bile.

Bu da Story ile ilişkimizin bittiği anlamına geliyordu.

“Onu hizmetçilere geri göndereceğim,” dedim.

Büyükbabam donakaldı. "Bu çok komik. Yani onlara Külkedisi masalları mı anlatacak? Hayır. Ona resmi bir 'ev hanımı' unvanı verilmeli ve biz de hasar kontrolüne başlayabiliriz."

"Ya metresim olmak istemezse?" diye tereddütle sordum.

“Artık burada yaşamayı bıraktı. Yine de, acele edip karar vermeliyim...” dedi büyükbaba dalgın bir şekilde. “Sanırım Lottie yakında geliyor.”

HIKAYE

Grayson'ın yatağında yalnız uyandım ve o yumuşak, pamuk gibi an için mutluydum. Sonra gözlerimi açtım ve yatağın ayak ucundaki kişiyi gördüm. Hemen çarşafı göğsüme doğru çektim.

"Başka birini mi bekliyordunuz?" diye sordu Tansy.

Beyaz elbisesi ve kan kırmızısı ayakkabılarıyla çok zarif görünen kadın, bana sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Yüzüm kızardı. "Ben... hayır..."

“Grayson, nişanlısının gelişine hazırlanıyor.”

İlkokulda öğretmenlerimizi sinir etmek için söylediğimiz bir şarkı vardı. Hiç bitmeyen şarkı... sürekli tekrar tekrar devam eder. Tansy yatağın ayak ucundan bana gülümserken, aklımdan geçen tek şey şuydu: Bu hiç bitmeyen bir kabus... sürekli tekrar tekrar devam ediyor.

“Dün gece herkese söyledi. Beni seviyor. Benimle evlenmek istiyor.”

“Ah, canım.” Tansy sırtı, ama bu sırtı acımasızdı. Güzel gülümsemesinden yağ damlıyordu. “Tarih, kalemin sahibi olanlar tarafından

yazılır ve kalemin sahibi biziz.”

Bana birkaç kağıt fırlattı.

Çapkın Gray'in gözü sadece müstakbel eşinde.

Grayson Crowne, Charlotte du Lac'a aşık olmuş.

“Sonuçta önemli olan tek şey kiminle evleneceği. Daha önce de söylediğim gibi, çok rekabetçi bir metres paketimiz var. Bir ev. Aylık maaş. Tatiller. Senin gibi biri için bu fazlasıyla cömert bir teklif.”

Hanımefendi.

Nefes alamıyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve çarşaflara baktım.

“Gerekirse doğum kontrolü ve kürtaj bekliyoruz. Bir de ağzınızı kapalı tutun.” Öfke son kelimeyi ısırdı.

"Metres olmak istemiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

“Üç nankör çocuk ve çapkın bir koca istemiyordum ama kader rüşvet almıyor.” Yatağın kenarından sarkan çarşaflara bastı, beni de çarşaflarla boğuşmaya zorladı ki ben de görünmeyeyim. “O Abigail değil. Sorumlulukları var. Senin için başka türlü sonuçlanamaz.”

Tehdit ağır ve karanlık bir şekilde asılı duruyordu.

Sonra birden çarşafların üzerinden kalktı. "Ah, canım Lottie, tam zamanında!"

Gözlerini takip ederek, merdivenlerin tepesinde duran, arkasında krem ve deve tüyü rengi iki tonlu valizleri olan, yüzünde keder ifadesi ve gözlerinde yaşlarla Lottie'ye baktım.

Gözlerimiz buluştu. O da beni görünce en az benim onu gördüğüm kadar şaşırılmış görünüyordu.

Tansy, "Açık ve dürüst bir tartışma yapmanın zamanı geldi," dedi. "Ki bu, açıkçası, çoktan yapılması gereken bir şey."

Şu anda, çıplak bir şekilde onun yatağında sıkışıp kalmışken, gelecekteki karısının eve taşınmayı beklediği bir anda, kendimi hiç bu kadar "öteki kadın" gibi hissetmemiştim.

“İdeal olarak, metres ve eşin birbirleriyle konuşup iletişim halinde olmaları gerekir. Eş olarak, onun uyması gereken kendi düzen kurallarınızı belirleyebilirsiniz.”

Çarşaflara uzun uzun baktım.

"Lottie mi?" diye sordu Tansy.

"Evet?" diye hırıltılı bir sesle sordu Lottie.

"Onun uymasını istediğiniz kurallar var mı?"

“Ben...ben oturmalıyım.” Lottie sendeleyerek bir kanepeye doğru gitti ve anında üzerine yığıldı.

“Elbette canım, bunları düşünmek için vaktin var.” Tansy’nin ses tonu o kadar rahattı ki, sanki öğle yemeğinde ne yiyeceğimizi konuşuyorduk.

Nefes alamıyordum.

Lottie bayılacak gibi görünüyordu.

Ayak sesleri duyuldu, vurucu, ağır sesler yankılanıp gürlledi. Bir an sonra Grayson merdivenlerde belirdi. Gözleri etrafta gezindi, Tansy’yi, Lottie’yi, beni süzdü ve bunu tersten yaptı.

"Neler oluyor böyle?"

Tansy rahat bir şekilde, "Lottie taşınıyor," dedi. "Senin metresinle ilgili düzenlemeleri görüşüyoruz."

Lottie'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Grayson'ı çok seviyordum. Ona aşkıttım ama asla birlikte olamadık.

Ben burada ne yapıyordum?

Üzerimi örtmek için çarşafların olabildiğince çoğunu kapmaya çalıştım, yataktan inerken de tökezledim.

“Hikaye, dur,” diye başladı Grayson. “İzin ver de...”

Gözlerim Lottie’ye kilitlenmişti. "Özür dilerim Lottie, ben—"

Merdivenlerden aşağı koştum.

Koridora varmadan önce gözyaşlarıma hakim olamadan yere yığıldım. Mermer zemin ince ipek çarşafların arasından sızıyordu, soğuk ve tahriş ediciydi. Ne kadar süre öyle oturduğumu tam olarak anlayamadım, dışarıdaki dalgaların sesi camın ardında boğuk bir şekilde kalıyordu.

Birdenbire güm diye bir ses geldi.

Kalın bir para destesi bacağıma çarptı.

Şap. Şap. Şap.

Üzerime, bacaklarımın arasına, kaval kemiğime daha çok para yağdı, adeta bombardımana tutuldum, her yerimi kapladı. Hayatımda hiç bu kadar çok para görmemiştim, üzerime doğru uçuşuyordu. Yukarı baktığımda Grayson'ı gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Yirmi milyon dolar," dedi. "Defol git buradan. Bir daha asla geri gelme."

Grayson'a bakakalmıştım, nutkum tutulmuştu. Beni yeşile boyamıştı, tek zırhım çarşaflarıydı. Boğazımdaki gözyaşlarını yutmak, acıyı dindirmek için bir an beklemem gerekti. Sanki hiçbir şey değilmişim gibi bana para saçmıştı.

Sanki hiçbir şeyden daha değersizmişim gibi.

"Yani bu kadar mı?" dedim sesim kısık bir şekilde. "Gerçekten doğru mu? Onunla evleniyorsun ve beni ortada bırakıyorsun."

Gözleri kızarmış ama acımasızdı.

"Bunu bana yapmayacağına söz vermiştin," dedim sessizce. "Şimdi sadece Crowne Hall'daki herkes değil, tüm dünyadaki herkes birlikte olduğumuzu biliyor. Ama aynı zamanda Charlotte ile evleneceğini de biliyorlar. Bizi karanlıktan çıkarmadın. Beni daha da derin gölgelere ittin. Beni herkesin tanıdığı metresin yaptın. Beni kirli sırrın yaptın. Beni yalanın yaptın. Neden?"

Çenesini sıktı. "Hadi git."

"Sen bir korkaksın, Grayson Crowne. İç dünyanı göstermekten korkuyorsun. Gerçekten savunmasız olmaktan korkuyorsun. Korkuyorsun."

"Ben?"

Çarşafımı kavradı, sırtım bükülene kadar beni çekiştirdi ve yüz yüze geldik. "Ne zamandır saklanıyorsun, Story? Tüm o zırhının altında gerçek halinin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Beni metres yaptınız," diye tükürdüm. "Beni yalancı yaptınız. Neden, neden bunu bize yaptınız?"

Gözleri paramparça oldu ve bir an Grayson'ı gördüm. Belki beni içeri alır, dün gecedен buraya nasıl geldiğimizi anlatır diye düşündüm.

Sonra elini daha da sıktı. "Bunun iki katını, hayır, kahrolasınca dört katını vereceğim. Ne istersen ver, şu an beş yüz milyon dolar, şu lanet hayatımdan defol git."

Beş yüz milyon dolar.

O kadar çok şey vardı ki nefes alamıyordum.

"Yapamam."

"Neden olmasın ki?"

"Nedenini biliyorsun. Crowne Hall'da amcamın burada kalmasına izin verecek tek bir kişi var. Ölmek üzere olan ve yapacak hiçbir işi olmayan bir adamın kalmasına önem veren tek kişi o."

Elini biraz daha sıktı; sonra beni itti. Çarşafların üzerimden düşmemesi için sıkıca tutundum.

"Onu burada kendi başına ölüme terk mi etmeliyim?"

"Onu ziyaret edebilirsiniz."

"Ne zaman? Crowne Hall ziyaretçilere hiçbir zaman çok açık olmadı. Ailenizin bana istediğim zaman ziyaret etmeme izin vereceğini hayal bile edemiyorum."

"Bunu başaracağım," diye dişlerini sıktı.

"Ya ben yokken durumu kötüleşirse? Ya da ölürse? Ailenin ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi bilmelisin. Umursamıyormuş gibi davranıyorsun ama umursuyorsun. Onu neden bırakamayacağımı biliyorsun."

Ellerini iki yanına sertçe vurdu. "Burada olman sadece benim iznim sayesinde."

Ani bir soğukluk omurgamı dondurdu.

Grayson Crowne.

Duyarsız ve kendini beğenmiş...zalim. Aşık olduğum çocuk bu değildi.

"Bana neyi anlatmıyorsun?" Göğsüne yumruk attım ama sendelemedi bile. "Neden her şey farklı? Dur artık. Dur artık. Her şeyi mahvetmeyi bırak." Göğsüne tekrar vurdum. "Bunu atlattığımızı sanıyordum. Beni içeri aldığını sanıyordum."

Onu tekrar itmeye çalıştım, o da bileklerimi kavradı. Çarşafım yere düştü ve çıplak kaldım, ama gözleri üzerimdeydi ve bana sadece kayıtsızlıkla baktı.

"Beni içeri aldığını mı sanıyorsun? Yalan söylemeyeceğine söz verdiğini mi sanıyorsun?" diye fısıldadı acımasızca. "Bakireymişsin, ha?"

Ağzım açık kaldı.

"Bu..." Kulaklarıma kan doldu. "Her şeyden önceydi. Sözleşmeden önceydi."

"Başka kaç yalan söyledin, İspiyoncu?"

"Ya bana daha az değer verseydin? Ya eğer—"

"Bunun mesele olduğunu mu sanıyorsun?" diye gürledi. "Bu yüzden mi umursadığımı düşünüyorsun? Parlak, dokunulmamış bir oyuncak istediğimi mi sanıyorsun? Beni ne kadar değersiz görüyorsun, İspiyoncu? Anladığımı sanıyordum. Beni kavradığımı sanıyordum."

"Evet," diye bağırdım.

"Eğer öyle olsaydı, bu konuda yalan söylemezdin."

"Başladığımda bunun sadece bir hoşlanma olduğunu ve geçip gideceğini düşünmüştüm—"

"Yani bana zarar vermekte bir sakınca görmedin mi?"

"Bana zarar vermekte bir sakınca görmedin! Ben de senin gibi kendimi koruyordum. Beceriksizce ve çirkin bir davranıştı. Seni, sandığım, hakkında duyduklarım ve sadece tanıdığım kişi olarak senden korumaya çalışıyordum."

Beni bıraktı ve tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti.

Onu yakaladım. "Bekle. Bekle. Sonra seni tanıdım ve... sen hak ettiğimden çok daha fazlasısın. Yalanımın ne kadar acı vereceğini çok geç olana kadar fark etmedim."

"Bana söylemeyi hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Yüzünde beliren kötücül ifade beni iyice sinirlendirdi. "Bana neler yaptığınıza bakın! Hepiniz kalbimi istiyorsunuz ama kimse onu korumak istemiyor."

"Beni onunla mı kıyaslıyorsun?" diye hırıldayarak sordu.

Çenemi kaldırdım, gözlerim alev alev yanıyordu. "Sen nasıl farklısın? Beni karanlıkta bırakıyorsun. Kendini inşa etmek için benden parçalar alıyorsun. Hepiniz aynısınız. Yalanın canını yaktığı için üzgünüm, ama yalan söylediğim için üzgün değilim." Yavaşça ayağa kalktım. "Bir noktada bu hayatta kalma meselesine dönüşüyor. Sen kalbini dikenlerle sardın, ben ise sırların içine gömdüm."

Gözleri yumuşadı ve bir an için anladığını sandım.

Sonra beni baştan aşağı süzdü, sanki bir çöplükmüşüm gibi. "Sen de tıpkı benden bir parça isteyen diğer fahişeler gibisin."

"Bu seninle ilgili değil. Benden o parçaları alamazsın!" diye bağırdım, boğazım, ciğerlerim ve ruhum çabadan kısılmıştı.

Ellerini iki yanıma sertçe vurdu. "Senden her parçayı alacağım," diye homurdandı.

Beni duvara doğru itti, giyinik bedenini çıplak bedenime bastırdı. Giysinin kalıbı sırtımı acıttı ve ipeksi pijamaları uyluklarıma sürtündü. Gözleri gözlerimi aradı, öfkeli ve başka bir şey... karanlık, gizli bir ihtiyaç.

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Yalan söylediğim için mi?"

Kaşlarının arasından bir şey geçti; sonra geri çekilerek soğuk bir şekilde, "Evet," dedi.

Bu doğru gelmedi.

Bunların hiçbirisi işe yaramadı.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadım.

Bu sefer de o bana tereddütlü bir bakış attı.

Umursamaz maskesiyle bunu geçiştirdi. Ama artık bunun ardındaki gerçeği görüyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Bana söylemediği bir şeyler vardı. Omuzlarında öyle bir yük vardı ki, çökme noktasına gelmişti.

"Sözleşme geçersiz," dedi soğuk bir şekilde. "Ama kız bende, o yüzden çok cömert davranıyorum. Paranın geri kalanı yarın hesabınızda olacak. Göreviniz bitti. Crowne Hall'dan çıkın. Bir daha asla geri gelmeyin."

"Biliyorsun, gidemem!" diye bağırdım arkasından. "Amcam ölüyor."

Duraksadı. "Burada yerin yok, İspiyoncu. Aşçılar seni almaz. Hizmetçiler de seni almaz. Bedava oda ve yemek mi bekliyorsun? Kalmanın tek bir yolu var."

Geçen her saniyeyle birlikte kalbimi koruyan kırılğan tel kopuyordu. Onun ima ettiği şeyi, o çirkin beklentiyi anladım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Söyleme. Kalbimi söküp atmayı tercih ederim ama... gideceğim. Gideceğim. Amcam ölene kadar kalmama izin ver. Beni fark bile etmeyeceksin. Eski odamda yaşayacağım."

"O oda şu an dolu."

"Amcamın yanında kalacağım. Yerde uyuyacağım."

Başını salladı.

"Lütfen, başka bir yol olabilir mi? Lütfen."

Günahkar, dolgun alt dudağını ovuşturdu ve büzdü. Sanki şeytanın ayaklarına yalvarıyordum.

"Lottie'nin bir kıza ihtiyacı var."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Sen bile o kadar acımasız değilsin."

Lottie'nin bizi bulduğunda söylediği sözler kafamda yankılandı. Bu, senin için bile acımasız.

Çok, çok benzer.

"Başka seçeneğin var mı?" diye sordu sıkılmış, tembel bir şekilde. "Çalışacak bir yere ihtiyacın var, değil mi? Yani, ya onun için çalışacaksın ya da benim yanımda çalışmaya devam edeceksin. Ve bu da soru işaretleri doğurur, değil mi?"

"Benden ne istediğinin farkında mısın?" Gözlerimdeki yaşlar görüşümü tamamen bulanıklaştırmıştı. "Benden metres olmamı ya da karının yanında çalışmamı mı istiyorsun?"

Sonsuza dek sakla. Kirli bir sır olarak kalsın.

"Düğün gecesinde kızın ne yapması gerektiğini biliyorsun."

Sözlerim üzerine gözleri parladı.

Crowne ailesinin, Amerika'ya gelmelerinden yüzyıllar öncesine dayanan düğün ritüelleri var ve benim neler yapmam gerekeceğini düşünmek bile midemi bulandırdı.

“Ne yaptığımı biliyorum,” diye fısıldadım. “O şeyi yapıyorsun. Grayson işini. Lottie’nin kızı olarak bir gün bile dayanamayacağımı, aylarca dayanamayacağımı düşünüyorsun. Beni uzaklaştırabileceğini umuyorsun. Bizi uzaklaştırabileceğini. Senden nefret edeceğimi umuyorsun. Ve sonra onunla evlenmek zorunda kaldığında canım acımayacak. İşe yaramayacak.”

Çenem avucunun içinde, acımasızca kavradığı ana kadar eğildiğini görmedim. “Ah, beni ne kadar iyi görüyorsun, İspiyoncu.” Sözleri keskin, alaycı ve acımasızdı.

Sonra beni çöp gibi yere fırlattı. Yere düşmemek için ellerimi savurdum.

“Beni çözdüğünü mü sanıyorsun?”

“Seni görüyorum, Grayson Crowne,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Seni görüyorum. Bunun her şeyi mahvetmesine izin verme. Bizi birbirinden ayıramazsın. Bunu yok edemezsin. Seni seviyorum. Bu, sen istedin diye ortadan kaybolmaz.”

Konuşmak için verdiği ara o kadar uzundu ki, gittiğini sandım.

“Ya ben ya da Lottie, İspiyoncu.”

Yutkundum. “Lottie.”

“Öyleyse rica ederim. Lottie bizden sadece biraz daha az ödüyor.”

ELLİ BİR

GRAYSON

Sen kalbini dikenlerle sardın, ben ise sırların ardına gömdüm.

Ben odama döndüğümde Lottie kanepemin üzerinde kıvrılmış, başını dizlerine yaslamış, okyanusa bakıyordu.

İçeri girdiğimi duymuş olmalı, çünkü "Bu gerçekten berbat" dedi.

Güldüm. "Evet."

Garip bir hal almıştık. Lottie ya da annem plaja açılan kapıları aralamıştı ve soğuk sonbahar havası odayı uyuşturmuştu. Ama bu daha iyiydi; o bayat hüznün içinde boğulmaktan daha iyiydi.

"Buraya daha önce kimseyi sokmadınız," dedi düşünceli bir şekilde, "ama onu içeri aldınız ve şimdi bile size zorla kabul ettiriliyorum. Sanırım bizi bu kadar yakınlaştırarak birbirimizden hoşlanmaktan başka çaremiz kalmayacağını umuyorlar."

Yanına gittiğimde gözleri ağlamaktan şişmişti. Kızarmış gözlerinde Woodsy'nin sözlerini gördüm.

Baban bunu denedi.

İki kıza da aşık olmuştum.

İkisini de mahvetmişim.

"Senden nefret etmek istiyorum," dedi sessizce.

Yukarı baktım. "Öyle değil mi?"

"Evet... Çünkü seni seviyorum," diye fısıldadı. "Beni kendine aşık edip sonra fikrini değiştirdiğin için senden nefret ediyorum. Onu seçtiğin için senden nefret ediyorum."

Ensemin arkasını ovdum. "Lottie..."

"Onu seçtiğin için senden nefret ediyorum... ve bunun sayılmadığına sevindiğim için de nefret ediyorum. Bu kişiye dönüştüğüm için nefret ediyorum. Acımasız bir kişiye. Açgözlü bir kişiye. Artık kendisine ait olmayan şeyleri almaya hazır birine."

"Benim hatam," dedim.

"Benim hatam. Belki sen başka birinden hoşlanmaya başlayınca babamın beni sana zorla kabul ettirme çabalarından vazgeçeceğini düşündüm, ama ona söyleyince büyükbabanı aradı."

Şimdi her şey çok daha mantıklı geldi.

Başımı salladım. "Hayır, benim hatam. Sana karşı bir şeyler hissediyordum, peşinden koştum. Senin hiçbir suçun yok Lottie. Bu durumun sorumlusu benim."

Daha fazla sessizlik, soğuk okyanus dalgalarının melankolik sesi. Bütün yer, kapalı gökyüzü tarafından sessizliğe bürünmüştü. Lottie'den almam gereken bir şey daha vardı. Sormaya hakkım olmayan bir şey daha.

"Sizden bir şey daha rica etmem gerekiyor."

Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Onu kız arkadaşın olarak kabul etmeni istiyorum."

"Onu benim kız arkadaşım olarak mı istiyorsun?" Lottie'nin yüzü düştü. "Dedikodular, Grayson. İnsanlar zaten konuşuyor. Nişan partimizde yaptığın şeyden sonra... Basılı yayınları durdurmuş olabiliriz, ama interneti susturamayacağımızı biliyorsun. Uzun süre değil. Onun hakkında ne diyorlar biliyor musun? Benim hakkımda? Alay konusu oldum. Hayır, daha da kötüsü. Bana acıyorlar. Beni kaçınmaya çalıştığım her şeye dönüştürdün."

"Bu uzun sürmez," dedim. "Bir hafta bile dayanamaz."

"Bunu yapmam için aklıma tek bir sebep bile gelmiyor."

"Sana veremem," dedim.

Dudaklarını büzdü. "Bunu yapma sebebinizin acımasızlıktan kaynaklanmadığını hissediyorum."

Belki. Belki de İhbarcı doğru noktayı yakaladı ve ben onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. İşini kolaylaştırmak, benden nefret etmesini sağlamak istiyordum.

Ya da belki de artık ona bakmaya dayanamıyordum. Bencilce bir davranıştı.

Lottie kırık bir sesle iç çekti. "Sadece bana onunla bir daha asla birlikte olmayacağına söz ver. Birlikte olduğumuz sürece. Lütfen. Daha önce ne dediğimi biliyorum. Evlenmeden önce bunu halledebileceğini söylemiştim, ama lütfen ona bir daha bakma bile."

"Yapmayacağım."

Duygularının ağırlığı çok fazla gelmiş gibi yanağını dizine yasladı. "Ay bitmeden evleneceğiz. Bunu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Ay bitmeden gidecek."

"Ya öyle değilse?"

ELLİ İKİ

HİKAYE

Ay geçtikçe, başımı öne eğsem de, fısıltılar yoğun bir sis gibi etrafımı sardı. Grayson Crowne'un metresiydim.

Ben onun karısının yeni kız arkadaşıyım.

Garip bir şekilde, Grayson Crowne'un metresi olabilirdim, oysa Grayson bir aydır bana doğru bir bakış bile atmamıştı. Onu koridorlarda her gördüğümde ve sanki havaymışım gibi yanımdan geçip gittiğinde, kalbimin bir parçası daha paramparça oluyordu. Yine bir hayalet olmuştum.

Ağustos hızla geçti ve artık Eylül ayındaydık, yapraklar renk değiştiriyordu. Çok yakında beyaz kumlu plajda rengarenk bir mozaik oluşturacaklardı. Crown ailesinin yıllık görkemli İşçi Bayramı yaklaşıyordu ve ben ait olduğum tarafa geri dönmüştüm: hizmetçi.

En azından Lottie ile çalışmak Abigail'e göre çok daha kolaydı, yine de durum oldukça garipti. Onu Grayson'la halka açık buluşmalar için giydirmek, fotoğraf çekimleri için güzelleştirmek... Bütün bunları yaparken de ortadaki bariz sorunu görmezden gelmek.

Kocaman kanadını ikiye ayırmışlardı, böylece Lottie bir tarafını, Grayson da diğer tarafını almıştı. Lottie için iki yatak odası ve banyo, Grayson için de iki tane. Şimdi Abigail'in odasıyla hemen hemen aynı büyüklükteydi.

“Banyonuzu hazırladım, Bayan du Lac,” dedim. Su, içinde yüzen güllerle birlikte soluk bir akuamarin rengindeydi; banyoyu aydınlatmak için sadece mumlar vardı.

"Kalacak mısın?" diye fısıldadı.

Birbirimizle nadiren konuşurduk. Bu yüzden kalmamı istediğinde neredeyse iki kere bakacaktım.

"Şey... Tabii ki."

Mum ışığı mat beyaz duvarlarda titriyordu ve gölgesi duvarların üzerine düşüyordu. Çenesini ellerinin arasına aldı, başını küvetin dışına çıkardı. Çıplak bedenine dik dik bakmamaya çalıştım ama bana yağlı boya tablolarındaki tanrıçaları hatırlattı. Çok güzeldi, benden çok daha mükemmeldi.

"Grayson Crowne benim ilk öpücüğümdü ve ben de onun ilk öpücüğüydüm. Sanırım on iki yaşındaydık. Belki daha küçüktük." Gözlerini kısarak, sanki hatırlıyormuş gibi yaptı. "Ne yaptığımızı bilmediğimiz zamanlarda bile her zaman iyi öpüşürdü. Hala iyi öpüşüyor mu?"

Evet. O, en mükemmel, yürek burkan öpüşen kişiydi. Tutkulu. Nazik. Şefkatli. Isırıcı. Tüm ruhuyla öpüşürdü. Dudakları iz bırakır, elleri morarırdı. Her öpüş bir olaydı, bir anıydı, bir olguydu.

Üstelik ilk öpücüğüm de oydu. Bu ne kadar da tuhaf bir durum, değil mi?

Boğazım tılandı.

"Ben—sen—sen onu öpmedin mi?"

Başını salladı. "O gece biraz eğlendik..." Gözlerime baktı ve hangi geceden bahsettiğini hemen anladım. "Beni öpmedi. Şimdi düşününce... Aslında ben onu öpüyordum."

Gözlerinden inci taneleri gibi süzülen gözyaşları o kadar sessizdi ki ilk başta fark etmedim. Fark edince hemen pamuklu bir mendil kaptım, önünde eğilip gözlerini sildim.

"Çok, çok özür dilerim Bayan du Lac." Bunu lekeyi silip atacakmış gibi tekrar tekrar söyledim.

"Lottie, bana Lottie de," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Sonunda gözyaşları dindi ve ben de arkama yaslandım.

"Crowne Hall çok büyük ve burada hiç arkadaşım yok," dedi. "Memleketimde arkadaşlarım vardı, hizmetçiler gözlerimizin içine bakıyorlardı ve bu... sıcak bir şeydi. Burada ise çok soğuk." Güzel, koyu çikolata rengi gözleri pencereye, karanlık geceye kaydı.

"Arkadaşın olabilirim," diye ağzımdan kaçırdım, bunun ne kadar saçma olduğunu fark etmeden önce. Lottie'nin dünyada arkadaş olmak isteyeceği en son kişi muhtemelen ben olurdum.

Bakışları birden gözlerime kilitlendi. "Arkadaşlarım sana bu kadar kötü davrandıktan sonra bile mi?"

"Ben de pek iyi bir arkadaş olmadım."

Çok hassas bir denge üzerinde duruyorduk.

"Özür dilerim," dedim, saçını yaptığım veya elbise giymesine yardım ettiğim her seferinde içimi kemiren şeyi söyleyerek. "O odada olmamam gerekiyordu. Senin yerinde olmalıydın. Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı. Hepsi benim hatam."

Dudaklarını ısırdı, dalgın dalgın bakıyordu. "Belki. Ya da belki de kaderdi."

"Ama sen onu seviyorsun," dedim.

"Evet," diye onayladı. "Onu tahmin edebileceğimden daha çok seviyorum. Bunun seni üzdüğünü biliyorum ama onun karısı olmayı dört gözle bekliyorum. Düğün gecesini sabırsızlıkla bekliyorum. Onun benim olmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Gözlerimiz kenetlendi. Koyu göz bebeklerinde pişmanlık dalgalandı ama üzgün değildi. Aynı şekilde, onu çaldığım için üzgündüm ama onu sevdiğim için üzgün değildim; onunla yer değiştirebilseydim de üzgün olmazdım.

Tek üzüntümüz, aşkımızın birbirimize acı vermesiydi.

"Ama büyükannem her zaman kaderimizin bir hata olmadığını söylerdi."

Başını omzuna yasladı ve pencereden dışarı baktı.

ELLİ ÜÇ

HİKAYE

Amcamın durumu stabildi ama çok iyi değildi. Her ziyaretimde daha da kötüleşiyordu ve her ziyaretin son ziyaret olup olmadığını merak ediyordum. Nereye gömülmek istediğinden bahsedip duruyordu. Buraya. Bahçeye. Sanırım aklını kaybetmeye başlıyordu ve bu beni endişelendiriyordu. Crowne Hall'da daha önce hiçbir hizmetçi gömülmemişti. Bu, sadece Crowne ailesine özgüydü.

Lottie çok güzeldi, çok iyiydi; ondan nefret etmek imkansızdı. İstedğim zaman amcamı ziyaret etmeme izin verirdi. Bu yüzden bugün en sevdiği ikram olan kurabiyelerle onu görmeye gittim, ama kapının önünde donakaldım, bir kahkaha beni durdurdu.

Grayson'ın kahkahası.

Onun yokluğunun açtığı çatlaklara ve yarıklara sızana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

“Yeğenim aklımı kaçırdığımı düşünmeye başladı, Bay Grayson.”

"Ona okyanus manzaralı, güzel ve büyük bir araziye sahip olacağını söyleyebilirsin. Hatta istersen sana bir anıt mezar bile yaptırırız."

“Evet, öyle yaptım. Bana acıyarak bakıyor. Kanserden ölmekte olan, aklını yitiren yaşlı adama acıyor.” Grayson tekrar güldü ve amcam, “Bunun gerçekleşmesini kimin sağladığını söylemem gerekiyor ki?” dedi.

Grayson nefes verdi ve ben de onun uzun kollarını başının üzerine doğru uzattığını hayal ettim. "Elbette annem."

İkisi de güldü.

Kalbim paramparça oldu, dağıldı, rüzgârda kayboldu.

Odanın dışında, kurabiye kutusunu elimde tutarak otuz dakika, belki bir saat kadar bekledim. Sadece onun amcamla konuşmasını, amcamın sesindeki mutluluğu ve Grayson'ın rahatlığını dinledim. Dudaklarımda bir gülümseme belirmediğini, sandalyenin yere sürtünme sesiyle silinene kadar fark etmemiştim.

"Yarın görüşürüz, Woodsy."

Yarın mı? Ne sıklıkla gelirdi ki?

Saniyeler sonra Grayson amcamın odasından çıktı. Sadece sırtını görebiliyordum ama bu bile kalbimi şoka sokmaya yetti. Dağınık saçlarındaki altın sarısı rengi ortaya çıkaran kahverengi deri bir ceket giymişti. Kalçalarını çok iyi saran koyu mavi kot pantolonlu Grayson. Ve kocaman, dağınık kalbiyle Grayson.

Yürümeye devam etti, beni fark etmemişti ya da umursamamıştı. Ama ben bunu öylece bırakamazdım. Kurabiye kutusunu daha sonra geri dönmek üzere yere bıraktım.

"Benimle hiç konuşacak mısın?" diye sordum ona.

Gray donakaldı, iki kalp atışı onun geri döneceğine dair umudumu simgeliyordu; sonra yürümeye devam etti, merdivenlere doğru yöneldi.

"Söz vermiştin!" diye bağırdım. "Beni görmezden gelmeyeceğine söz vermiştin. Öylece ortadan kaybolmayacağına söz vermiştin."

Bir hayalet gibi onu takip ettim, hizmetlilerin odalarından çıkan kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıktım.

"Bütün gün müstakbel eşinin seni ne kadar sevdiğini, ne kadar iyi öpüştüğünü, düğün gecesini ne kadar sabırsızlıkla beklediğini dinledim. Neredeyse kusacaktım."

Onu yaraladık, yaraladık, ben arkasıdaydım—tek eksik olan elimde bir mumdu.

"En kötü yanı ne biliyor musun? Ondan nefret edemiyorum. Çok iyi kalpli. Çok güzel. Çok saf."

Duvara yaslandım ve merdivenlerden aşağı yuvarlandım.

"Ben de senin için sadece bir oyun muydum?"

Ellerimi başıma koydum. Kabul etmek istemediğim şeyler yüzeye çıktı, kafamda bir dönme dolap gibi dönüp duruyordu. Bir bahis. Övünme hakkı.

Ellerim yüzümden zorla çekildi ve Grayson'ın derin mavi gözlerine bakıyordum. Ellerimi nazıkçe tuttu.

Onun beni tutuş şeklini özledim. Öpüşlerinin beni nasıl tükettiğini özledim. Karanlıkta fısıldadığı sırları özledim.

"Sizi özledim," diye fısıldadım güçsüzce. "Yaralarınız iyileşti, Bay Grayson."

Grayson, o tek, parlak saniye için geri dönmüştü.

Benim Grayson'ım.

Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Neden ayrı olduğumuzu da bilmiyorum ama omuzlarındaki ezici yükü görüyorum. Elimi onun elinden çekip yanağına bastırdım.

"Atlasım," diye fısıldadım. "Eğer kalbin taştansa, çatlar ve yıpranır mı?"

Gözleri çatladı ve hayal ettiğimi sandığım her şeyi, her duyguyu gördüm.

Sonra elimi bıraktı, çenesi kasılmış, gözleri daha da kısılmıştı. "Sana bundan başka hiçbir şey veremeyeceğim, Story." Arka cebine uzandı ve altın, kalp şeklinde bir madalyon çıkardı.

"İçinde ne var?" diye sordum, o da onu avucuma bırakırken.

Çarpık, acımasız bir gülümsemeyle sırttı. "Kalbim."

"Önce senin ölmen gerekiyordu," diye mırıldandım.

Sanırım bir bakıma aşkımız bunu başardı.

Açmak için elimi uzattım, o da elimi kapatarak beni durdurdu.

"Eğer tamamen ıslah edilemez bir ahmaklık yapmadıysam, sakın açma."

"Öyleyse birkaç dakika bekleyin..."

Bir başka sırtış, dilini keskin köpek dişlerinin üzerinden kaydırды. Yerde oturduğum yerden bakınca, çenesi daha da keskin görünüyordu.

"Evet," dedi sonunda, sesi kısık bir şekilde. "Birkaç dakika bekleyin."

Grayson, sanki gidecekmiş gibi duruyordu. Başka bir şey söylemeden gidecekti. Bana bir tür veda hediyesi olarak sevgimizin bir simgesini bırakacaktı.

Hemen peşinden koştum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kolundan tuttum. "İçeride olduğunu biliyorum. Biliyorum."

Grayson elimi eliyle örttü ve aciliyet mide yanmasına dönüştü.

"Ya seni sevmeme izin ver ya da senden nefret etmeme izin ver!" diye bağırdım ve kolyeyi yere fırlattım.

Taşın üzerinde kayarak gölgelerin arasına doğru ilerlerken donakaldı.

“Senin o metalden, işe yaramaz kalbini istemiyorum,” diye fısıldadım.
“Bunu bana yapmaya devam etme.”

Beni sahte umutlar ve vaatlerle dolduruyorsun. Bana neden senden nefret edemeyeceğimi hatırlatıyorsun.

Bir aylık sessizlik. Ondan nefret etmeye çalışıp başaramama süreci.

Peki ya bu?

Mavi gözleri bir anlığına yumuşadı. Sonra teker teker parmaklarımı pazularından çekti. Bana bir daha bakmadan, Grayson hizmetlilerin odasından çıktı.

Altın madalyon gölgelerin arasında parılıyordu.

Bu bir özür ya da ileriye doğru bir adım gibi hissettirmedi. Bir son gibi hissettirdi.

ELLİ DÖRT

HİKAYE

Crowne Hall'un tamamı hazırlık halindeydi. Eylül başıydı, yani tatiller ve korkulan Crowne'ların toplu göçü henüz başlamamıştı. Büyük Crowne İşçi Bayramı partisi için hazırlık yaptıklarını varsaydım, ancak bu genellikle hafta sonu olurdu ve bugün hafta içiydi.

Amcamı ziyaret ettikten sonra Lottie'nin yanına doğru yürüyordum ve Ellie'yi gördüm. Aşçılara götürmek üzere bir tepsi taze balık taşıyordu, bu yüzden onu durdurdum.

"Bugün bir etkinlik mi var?"

Yere baktı. Hala kimse gözlerime bakmıyordu, ama ben onun metresi değildim. Sadece onun kızıydim. Sadece birkaç ay daha—belki daha az—buna katlanmak zorundaydım, sonra gidebilirdim, diye düşündüm kasvetli bir şekilde. İç karartıcı bir şekilde.

"Boş ver," dedim ve gitmesine izin verdim.

Hızla uzaklaştı.

Lottie'nin yanına döndüğümde, cam kırılma sesiyle karşılaştım.

"Bayan du Lac?"

Bir vazo duvara çarparak kırıldı, kafamı kıl payı ıskaladı. Lottie çığlık atıp porselen bir lambayı kapıp başka bir duvara fırlatırken donakaldım. Lottie'yi hiç böyle görmemiştim; her zaman çok edepli idi. Başka bir şeye, kristal bir mumluğa uzandı ve ben de onu fırlatmadan önce kolundan tutarak yanına koştum.

Ağır nefesler bedenini sarsıyordu, her uzvunda gerginlik vardı.

"Neler oluyor?" diye kaçamak bir soru sordum.

Başını yana doğru hızla çevirdi, öfkeli bakışları benimkilerle kesişti. Sonra beni itti.

"Neden gitmiyorsun?" diye bağırdı. "Onun görünmeyen yönlerini sadece sen bildiğini mi sanıyorsun? Babası öldüğünde onu ben tutmuştum. Eskiden sadece ben tutardım. Neden hala buradasın? Onu tekrar kendine çekmeyi mi umuyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

"H-Hayır! Amcam burada. Ölmek üzere."

Yüzü birden düştü. "İşte bu yüzden onu bu kadar sık ziyaret ediyorsun."

Vücudundaki gerginlik azaldı, yerine hüznün, uyuşukluk ve yenilmişlik geldi.

"Neden başka bir yer değil? Mutfaklar? Hizmetçilik? Neden illa ben olmak zorundayım?"

Dışarı atıldın mı, atıldın demektir. Hizmetçiler beni aforoz ettiler. Mutfaklarda çalışamıyorum. Banyo temizliği bile yapamıyorum. Yani, Grayson hâlâ umursasaydı belki onları zorlamayı deneyebilirdi... ama onların intikamı, amcamı bir daha asla göremeyeceğimi garanti altına alacak.

"Artık Kraliyet ailesi için çalışamam," dedim kısaca. "Eğer beni kız arkadaşınız olarak istemiyorsanız anlarım. Ben..." Kahretsin. "Anlıyorum," diye beceriksizce bitirdim.

Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Ama ona bunu yapmaya devam etmezdim.

Lottie, kusursuz, ten rengi manikürüne baktı. "Elbette seni kız arkadaşım olarak istemiyorum. Yüzünü bile görmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Seni düşünmek bile istemiyorum. Keşke hiç var olmasaydın."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldadı.

İçgüdüsel olarak, üzerinde Crowne amblemi işlemeli ipek bir mendil kaptım ve makyajını bozmamak için gözlerine hafifçe sildim.

Elimi itti ve mendil odanın öbür ucuna fırladı. Mendili almak için diz çöktüm, o da benimle birlikte yere çöktü.

"Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim. Bu ben değilim. Ben bu kişi değilim. Sadece..." Nefesini verdi. "Artık bunu yapamıyorum."

"Özür dilemenize gerek yok, Bayan du Lac."

"Bana Lottie deyin!" diye bağırdı.

İkimiz de arkamıza yaslanıp oturduk. Lottie yüzünü dizlerine gömüp hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

“Bir zamanlar amcam... bir zamanlar o...” Sözleri bile tamamlayamadım. “Gidiyorum.”

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Hayatım burada. Buranın evim olduğunu yüksek sesle söyleyecek kadar acınası görünmek istemedim. Evim, beni reddeden, bana eziyet eden, beni neredeyse hiç tanımayan bir yerdi. Bunun ben olmamı istemiyordum, ama gerçektir.

Burası benim evimdi.

Dolayısıyla her şey kaçınılmaz olarak sona erdiğinde—çünkü sona erecekti, zaman daralıyordu—gitmek zorunda kalacaktım ve yine evsiz kalacaktım.

“Keşke kader adil olsaydı...” diye içini çekti.

Açık bir kutunun içinde güzel bir elbise duruyordu. Aşağıda her ne oluyorsa artık giyinmesi gerektiğini düşündüm ve bunu önlemek için her şeyi aramaya başladım.

“Hadi seni giydirelim.” Elbiseyi kutudan çıkardım. “Bu elbise çok güzel görünüyor.”

Şişmiş gözlerini kaldırdı. “Bugünün ne olduğunu hiç bilmiyorsun, değil mi?”

Evin içine sokulan paparazzilerin sayısına ve artırılan güvenlik önlemlerine bakılırsa, önemli bir şey olduğu anlaşıyordu.

“İşçi Bayramı mı?” diye tahmin ettim.

Lottie, yenilginin ağırlığı omuzlarında ağır bir şekilde, yavaşça ayağa kalktı ve yatak odasına doğru ilerledi. Gözlerinde acı vardı ve bana bakarken sanki bana bir şey fırlatmak mı yoksa sarılmak mı istediğine karar veremiyordu.

“Bu elbise benim için değil, senin için.”

Kapıyı sertçe çarptı. Kutudan atılmış kartı aldım. Yeşil renkle “Küçük rahibem için” yazıyordu.

Elbise, zarif ama sade, A kesimli, omuzları açıkta bırakan yakalı ve dantelli korsajı olan, ardından bembeyaz bir etekle tamamlanan bir elbiseydi.

Gösterişli İşçi Bayramı kutlamaları için mükemmeldi ve bana Grace Kelly'nin giyeceği bir şeyi hatırlattı.

Muhteşemdi.

Ne anlama geliyordu?

Özür dilemeye mi çalışıyordu?

Lottie'nin kapısına gittim ve hafifçe kapıyı çaldım. "Lottie?" diye fısıldadım.

"Bugün görmek istediği son kişi sensin."

Soğuk, melodik bir ses omurgamı dikleştirdi ve döndüğümde Lottie'ye çok benzeyen uzun, ince bir kadın gördüm. Aynı kremsi sütlü çikolata tenine ve açıklanamaz derecede yumuşak bir auraya sahipti.

Aklıma gelen ilk kelime zarafet oldu. Crownes ailesinin aksine, onunki daha sade ve bir şekilde daha ürkütücüydü. Dirseğine kadar uzanan, kemerli, kum rengi yün bir paltoya karışan yumuşak beyaz deri eldivenler giymişti. Bana soğuk bir bakışla baktı.

"Crowne Hall'daki hizmetçilerin göz teması kurmadığını sanıyordum," diye düşündü, çenesini yukarı kaldırarak.

Hızla yere baktım.

"Ben Bayan du Lac, Charlotte'un annesiyim ve siz benim yolumu tıkiyorsunuz."

Hızla yana çekildim, gözlerimi hâlâ yere dikmişim.

"Lottie, tatlım?" Bayan du Lac hafifçe kapıyı çaldı. "Benim."

"Her şey yolunda mı?" diye kendi kendime sordum.

Charlotte'ın annesi sorum üzerine gerildi; sonra iri, kahverengi gözleri boynuma dikildi.

"Bu çok güzel bir madalyon."

Elimle üzerini kapattım. "Ben... bu..." Neden kekeliyordum ki? Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Peki neden çıkaramadım?

"Eminim önümüzdeki bir saat boyunca başka bir yerde vakit geçirebilirsiniz. Kızımla konuşmam gereken bir şey var ve bunu duymanıza gerek yok."

"Elbette."

Elimdeki karta baktı. "O kartta senin adın yazıyor olabilir, ama o elbiseyi asla giyemeyeceksin."

Sanki bir şey çalmışım gibi yakalandım, oysa haklıydı. Üzerinde adım yazıyordu. Onu arkama saklamak istedim. Ama bunun yerine yere bakıp

durdum.

Bayan du Lac, sesi yumuşayarak kapı kolunu denedi. "Lottie? İçeri giriyorum."

Kapıyı açıp kapattı ve Lottie'nin hıçkırıkları kalın ahşaptan bile yankılandı. Korku, vücudumda duman gibi yayıldı, hafif ama boğucu. Elbise hâlâ masanın üzerindeki kutusunda duruyordu ve Grayson'ın bu gece onu giymemi isteyip istemediğini merak etmeden edemedim.

Bir anda kendimi durduramadığım bir anda Külkedisi fantezisi zihnimde canlandı. Belki Lottie, sevgilisi ondan ayrıldığı için ağlıyordu, belki annesi onu eve götürmeye gelmişti, belki de bu elbise beni partiye götürecekti...

Belki de berbat, korkunç bir insandım.

Başımı sallayarak elbiseye tekrar baktım. Onun oyununa gelmeyecektim.

Grayson'ın koğuşundan sessizce çıktım, bu gece neler olup bittiğine dair cevaplar aramaya ve belki de bir dilim pizza yemeye çalışıyordum. Artık kalan pahalı yemekleri yemekten nefret ediyordum.

Crowne Hall, ayrıldığım zamankinden bile daha kalabalıktı. Katta iki kat daha fazla hizmetçi, iki kat daha fazla güvenlik görevlisi vardı ve basın odasına daha fazla paparazi yönlendiriliyordu. Tanımadığım bir hizmetçi hızla yanımdan geçti. Her neyse, yaşananlar için daha fazla personel tutmuşlardı.

"Neler oluyor?" diye sordum ona, beni görmezden gelecek kadar hakkımda bilgi sahibi olmadığını umarak.

Duraksadı, yere baktı. "Olay antika odasında gerçekleşiyor."

Oraya geri dönme düşüncesi kalbimi sıkıştırdı, ama yine de antika odasına girdim.

Yapay kar taneleri, sim gibi siyah pencereleri kaplamıştı. Bu, geri dönüp kaçmam gereken ilk işaretti. Ama içeriye doğru ilerledim, ayak parmaklarım beyaz gül yapraklarından oluşan bir koridoru ezdi ve eminim ki odayı ikiye bölen gerçek elmaslar da vardı. Etrafım sıra sıra sandalyelerle çevriliydi.

Koridorun sonunda, hayatımda hiç görmediğim kadar çok çiçekle bezenmiş bir kemer, bir fon vardı. Yüzlerce gül, zambak ve orkide, elmaslarla süslenmişti. Başında bir çocuk vardı. Dağınık gül altın rengi saçları, keskin mavi gözleri ve siyah olabilecek kadar koyu zümrüt yeşili bir takım elbisesi... ve ona uygun zümrüt yeşili bir mendili vardı.

İşte o zaman anladım.

En karanlık, en derin kabuslarımda bile bunu hayal edemezdim.

Bu, İşçi Bayramı partisi değildi. Özür dilemiyordu.

Tökezlememek için bir sandalyeye tutundum. Bu bizim düğünümüzdü.

Ama bu bizim için değildi.

ELLİ BEŞ

HİKAYE

Nefesim kesildi, daha fazla hava almaya çalıştım. Tekrar tökezledim, zarıfçe dekore edilmiş sandalyelerden birine düştüm ve onu devirdim. Başlar döndü, Grayson'ınki de dahil. Gözleri bana dikildi.

Bir zamanlar o delici mavi bakışlar dizlerimi titretirdi; şimdi ise ciğerlerimi çökertiyor.

Koridorda hızla ilerledi, ben ise geri çekilerek daha fazla sandalyeye çarptım. Çok hızlıydı ve ben de kontrolümü kaybetmiştim.

Daha fazla insan bakıyordu. Geriye doğru çekildim, dantel veya tül bir süslemeye takılıp düştüm ve birkaç sandalyeyi de devirdim. Sandalyenin arkası yüzüme çarptığında yere sertçe düştüm, kalçam zonkluyor, başım zonluyordu.

Ama yine de, bir anlığına, onların koruması altında güvende hissettim kendimi. Gözlerim kararmıştı. Gölgelemin içinde güvendeydim ve yerin açılıp beni tamamen yutması için dua ettim.

Ardından Grayson uzanıp bileğimi kavradı ve beni tül, çiçek ve sandalyelerden oluşan karmaşanın içinden çekip çıkardı.

"Oldukça etkileyici bir giriş yaptınız."

"Onunla mı evleniyorsun?" Onu ittim ve o da bunun yerine pazularımdan tuttu. Muhtemelen en iyisi böyle oldu, çünkü hâlâ dengesizdim, titriyordum.

"Nişanlılar böyle çalışır işte," diye sıkılmış bir ses tonuyla yanıt verdi ve bu ses tonu beni çok incitti.

“Ahmak.” Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama başaramadım. “Ne demek istediğimi anlıyorsun. Düğünün gelecek Noel'e kadar olmadığını sanıyordum.”

Grayson cevap vermedi, ama pazı kasımdaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı.

Lottie'nin bu kadar üzgün olmasının sebebi buydu.

Bugünün ne olduğunu hiç bilmiyorsun, değil mi?

Neden beyaz bir elbise gönderdi?

Zamanımız olduğunu sanıyordum. Benim de zamanım olduğunu sanıyordum. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Ta ki... ta ki şimdiye kadar.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum gözlerine.

Beni sevmiyor musun?

Daha önce hiç yaptınız mı?

“Gelecek yıl, bugün, hiçbir sikim fark yaratmaz.” Derin bir iç çekti—ben bir yük olmuştum. Yine bir yük haline gelmişim...

"Bana neyi anlatmıyorsun?"

Göğsüne yumruk attım ama sendelemedi bile. Birkaç hizmetçi bize doğru döndü, ama Grayson onlara ters ters bakınca, dekorasyon işleriyle meşgul oldular.

"Bana o elbiseyi neden verdin?" diye bağırdım, o kadar yüksek sesle ki herkes bakmaktan kendini alamadı, hepsi Story'nin paramparça oluşunu izlemek için döndü.

Beni odadan sürükleyerek koridora geri götürdü.

Bu sefer kolumu onun elinden kurtarmayı başardım. Sessizce birbirimize baktık, etrafımızdaki düğün hazırlıklarının telaşı çirkin bir melodi oluşturuyordu. Ona bağırarak, çığlık atmak istedim.

Onun bana sarılıp bunun yanlış olduğunu, bunun yanlış olduğunu, onunla evlenmeyeceğini söylemesini istiyordum.

Keşke zamanda geriye gidip onu hiç öpmemiş olsaydım.

Smokini kusursuzca dikilmişti. Derin ve büyüleyici bir yeşil renkteydi ve saten zümrüt yakaları ışığı yakaladığında nefes kesiciydi. Kravatından bileğindeki saate kadar her şey mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti. Ben ise adeta darmadağın olmuştum.

“O senin elbisen değildi. Sen Lottie’nin kızıydın, bir hizmetçi sana göndermiş olmalı.” Saatine baktı. “Düğün yakında başlıyor.” Bileğini indirdi, kaşını kanadına doğru kaldırdı. “Muhtemelen gelinliği konusunda yardıma ihtiyacı var.”

“Senden nefret ediyorum, Grayson Crowne.”

Sözlerim üzerine duraksadı, gözleri kısıldı.

Belki. Belki bir şey söyler, tüm bunlara bir anlam kazandırır.

Arkasını dönüp uzun adımlarla sunağa doğru yürüdü, bir an bile arkasına bakmadı.

ELLİ ALTI

HİKAYE

İçeri girmeden önce kapıyı çaldım. Lottie'nin neden bu kadar üzgün olduğunu öğrendikten sonra, geri döndüğümde onun yemeğine konmak için yalvaran bir böcek gibi hissettim.

"İçeri gelin," diye hırıltılı bir sesle söyledi Lottie.

Lottie, sırtı dik bir şekilde oturmuş, makyaj masasının aynasına bakıyordu. Daha sakindi ve annesi ortalıkta yoktu.

Aynada gözlerime baktı. "Ah, bu... senmişsin."

Aramızda gerilim giderek arttı.

"Bayan du Lac, gelinliğiniz konusunda yardıma ihtiyacınız olduğunu duydum."

Aynaya bakarak iç çekti. "Sanırım artık yakında Bayan Grayson Crowne olacağımı biliyorsunuzdur."

Bunu bana laf olsun diye söylemediğinden emindim, çünkü sesinde çok fazla hüznü vardı. Aynada yüzüne boş boş baktı. Ben yokken bir ara kuaför ve makyajcı uğramıştı. Bana bir heykeli hatırlattı.

Elbisesinin asılı olduğu pencereye gittim, elbiseyle önünde diz çöktüğümde kalbim sızladı ve o da zarif bir adımla içeri girdi.

"Biliyorsun, hep istediğim buydu," dedi elbiseyi vücuduna doğru çekerken, "küçükken ilk beceriksiz öpücüğümüzü paylaştığımızdan beri. Prens Charming'imi buldum diye düşündüm. Ama sonra o Playboy Gray oldu ve çok korktum. Bunun ötesini göremedim. Çünkü annemin kalbinin

defalarca kırıldığını gördüm, babamı seviyordu, babam ise onu hariç herkesi seviyordu."

O konuşurken gözyaşlarımı yuttum, omuzdan sarkan kalın saten şeridi düzelttim. Yaptığım şeye odaklanmamaya, sadece kumaşa odaklanmaya çalıştım. Sevdığım adamla evlenecek olan kadına gelinliğini giydirmeye yardım ettiğimi düşünmedim bile. Parmaklarım titriyordu, göğsüm çatırdıyordu.

Her şey nerede ters gitti?

"Her şey benim hatam. Bütün bunlar."

Dizlerimin üzerine çöktüm, yere zar zor değen bembeyaz A kesim eteğini düzelttim. Ayakkabısızdı. Ayakkabıya ihtiyacı vardı. Elbiseyle uyumlu, parıldayan gümüş ve cam Jimmy Choo ayakkabıları bulana kadar bunu tekrar tekrar yaptım.

İlla cam olması neden gerekiyordu?

Önce bir ayağını, sonra diğerini ayakkabının içine soktum. Ayağa kalktım, işim bitti. Beyaz elbisesiyle bir prenses gibi görünüyordu. Tek eksik olan bir taçtı.

"Onun karısı olacağım," dedi, dirseklerinin hemen üstündeki danteli ovuşturarak.

"Ve ben yine de senin kızın olacağım."

Söylenmemiş sözlerin aramızda karbonmonoksit gibi asılı kalmasına izin verdik. Görünmez. Boğucu.

O, onun karısı olacak. Ben de onun sevgilisi olacağım ve kocasıyla yattım.

Kocasını çok severdim.

Hâlâ ondan nefret ediyorum, oysa nefret etmem gerekirdi.

Göz kapaklarının kenarlarında yaşlar birikmişti ve ben de makyaj masasının üzerindeki en yakın mendile uzandım.

"Düğün gününüzde ağlamayın, Bayan du Lac," diye şaka yollu takıldım.

"Bana Lottie deyin," dedi dalgın bir şekilde, sonra iç çekti. "Başka birini seven bir adamla evleniyorum... Sizce kader ne istediğinizi duyuyor ve bu yüzden size onu en berbat şekilde mi veriyor?"

Acımasızca güldüm.

Belki.

"Seni seçti," dedim kalbim kırılarak. "Seni seviyor. Bu her zaman tek bir şeyle ilgiliydi, seninle. Ben sadece..." Derin bir nefes aldım, ciğerlerime

kadar işledi. "Ben bir hırsızdım. Onu çaldım ve şimdi geri veriyorum. Olması gereken buydu."

Düğün olmasına rağmen, cenaze töreni gibi hissettirdi.

Lottie du Lac her zaman prenesti, ben de her zaman hırsızdım. Ama bu anki kadar doğru görünmeyi asla başaramazdım.

Aynada bana kaşlarını çatarak baktı ve kulaklarına dokundu. "İnci küpelerimi takmayı unutmuşlar."

Mendili yere bıraktım ve incileri aramaya başladım. İncileri bulduğumda, ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Benden biraz daha uzundu. Bir de topuklu ayakkabıları ekleyince, uzanmam gerekiyordu.

"Senden biraz nefret ediyorum, Story," dedi sessizce ve ben yutkundum, küpesini takmaya odaklanmaya çalıştım. "Senden nefret ediyorum çünkü biliyorum ki bu gece seni düşünecek."

Küpeler, onun yumuşak sesine kıyasla çok yüksek bir sesle elimden düştü, şangırtılar çıkararak göremediğim gölgelerin içinde kayboldu. Uzaklaşmadım, hafif, çiçeksi parfümünün kokusunu alacak kadar yakındım, karanlık gözlerindeki boyun eğmiş hüznü görebilecek kadar da değildim.

"Belki de aynı şekilde benden nefret ediyorsun," diye fısıldadı. "Çünkü bu geceden sonra o benim olacak."

Yutkundum.

Evet.

"Sanırım belki..." diye devam etti normal bir ses tonuyla ve ben hala çok yakın durduğumu fark ettim, bu yüzden boğazımı temizleyip iki adım geri çekildim. "Bunu bir aydır düşünüyorum. İkimiz için, hepimiz için bunu nasıl bitirebilirim? Düğününden sonra onu başkasıyla paylaşamam ama belki..." Lottie elbisesinin dantelini tekrar ovuşturdu. "Bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sordu bir an sonra.

"Elbette, Bayan du Lac."

"Grayson'a benim için bir şey verebilir misin?"

Yüzümdeki acıyı ve kederi gizleyemedim. Gray'den olabildiğince uzak durmayı umuyordum. Eskiden, bir hayalet olduğum ve onun da etrafında sessizce dolaştığım canavar olduğu zamana geri dönmek istiyordum. Bu yüzden onun evinde yaşayacaktım; bu onu görmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Yıllarca onun evinde yaşamıştım ve beni fark etmemişti. Sadece birkaç ay hayatta kalmam gerekiyordu.

"Lütfen onu görmeme izin vermeyin. Lütfen. Başka her şeyi yaparım."

"Gelini görmemesi gerekiyor," diye fısıldadı.

Ona bunu borçlu değil miydim? Onu çaldıktan sonra? Her şeyden sonra?

Omuzlarım düştü. "Ona ne vermemi istiyorsunuz?"

Makyaj masasının çekmecelerini karıştırdı ve hoş kokulu bir mektup çıkardı. Açıldığı yerden adını imzaladı, böylece ben gizlice bakamayacaktım.

"Onun da okumasını beklemeniz gerekiyor," diye ekledi.

İçimden bir nefes daha verip Grayson'ı bulmaya gittim.

"Bir şey daha var, Story."

Arkamı döndüm. Lottie gergin bir çene ile bana baktı ve doğru gördüysem, gözlerinde korku vardı.

"Yüzüğü takmadan önce olan her şeyi unutacağım, ama evlendikten sonra, eğer kocamla birlikte olursan, tüm ailen ölüyor olsa ve burası onları kurtarabilecek tek yer olsa bile umurumda değil. Hepinizi sokağa atacağım. Annem gibi olmayacağım. Anladın mı?"

"Ben de annem gibi olmayacağım, Bayan du Lac."

Kaşlarını çattı, ne demek istediğimi anlamadı ama belki de niyetimi anladı çünkü başını salladı.

"Bay Crowne?" diye sordum, sesim zımpara kağıdı gibiydi.

Elimdeki notla parmaklarım titriyordu. Kağıt kalın ve ipeksi, zengin bir his veriyordu. Gül yapraklarıyla kaplı zemine bakıyordum, gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum.

"Bay Crowne, nişanlınız beni size bir şey vermek için gönderdi."

Gözlerini hissedebiliyordum. Arkamdaki kalabalığın gözlerini de hissedebiliyordum. Kravatını, keskin, köşeli çenesini gördüm. Dudaklarını daha da dolgun gösteren hafif Graysonvari kaş çatmasını da fark ettim.

Tekrar bulanık bir Polaroid haline döndü.

Sonra elleri benimkilerin üzerindeydi, sıcak ve güçlüydü, mektubu aldı.

Çok kısa.

Çok hızlı.

Onun sıcaklığı kaybolmuştu.

Mektubu açarken kağıdın hışırtısını dinledim. Kalın başparmağı ipeksi kağıdın kenarına hafifçe dokundu.

Parmaklarının üzerimde nasıl bir his bıraktığını çok kolay hatırladım. İçimde.

Gül yapraklarıyla kaplı zemine sonsuza dek bakakalmış gibi hissettim. İçeriye daha fazla insan alınırken, popüler şarkılar çalan bir yaylı çalgılar üçlüsü gibi gelen müzik başlamıştı. Sonra birdenbire Grayson kağıdı buruşturup yere fırlattı. Bileğimi kavrayıp beni sunağın yanından uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye nefes nefese sordum, arkamı dönüp hızla gözden kaybolan kalabalığın yüzlerine baktım.

Beni antika odayı ayıran çiçekli perdenin arkasına sürükledi.

"Bana dokunmana izin yok!" Saklandığımız anda kendimi kurtardım. "Nişanlını gelinliğine giydirdim. Ya bana gönderdin ya da benimle dalga geçmek için gönderdin. Üzerinde yeşil yazılar vardı."

Ağlayamadım. Ağlamak istemedim. Ama göz kapaklarım alev alev yanıyordu.

Grayson karşımda dururken, bir aydan fazla süredir gözlerinden, yüzünden eksik olan bir bakışla, adeta gözlerimi dürttü. Ve bu beni her şeyi yeniden sorgulamaya, her şeyi sorgulamaya itti.

"Senden nefret ediyorum," dedim ama sözlerimde hiçbir duygu yoktu. "Tüm varlığımla senden nefret ediyorum."

Başım hâlâ aşağıdayken Grayson bana doğru bir adım attı ve işaret parmağıyla köprücük kemiğimdeki kolyeyi kaldırarak çenemi yukarı kaldırdı. Gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Dürüst küçük rahibem, yalan söylemek sana hiç yakışmıyor."

Işıkla yıkanmış çiçek duvarımızın arkasında zar zor gizlenmiştik ve konukların bizi görüp görmediğini merak ettim; asla olmaması gereken bir aşkın iki gölgesiydik. Başlamak üzere olan bir düğünün yumuşak sesleri bize doğru geliyordu; konuklar sohbet ediyor, üçlü bir şarkı çalmaya başlıyordu.

"Pekala." Başımı öne eğdim. "Seni sevmediğimi söyleyemem."

Zayıf.

İşte ben buydu: güçsüz.

Belki de amcamın bahsettiği haysiyet buydu. Utançtan bir şekilde kaçınmak değil, onunla yüzleşmek. Kalbin, onu kıran adam için hâlâ attığı gerçeğinden duyulan utanç.

Başından beri, Grayson Crowne ile açıklanamaz, kaçınılmaz bir bağım vardı. Neden mi? Bu çocuk beni mahvetti. Bana resmen çöp gibi davrandı. Bu ruh eşi olmaz. Bu acınası bir durum.

“Ama öğreneceğim,” dedim sesim kısık bir şekilde. “Senden nefret etmeyi öğreneceğim, Grayson Crowne. Söz veriyorum.”

Kolyeyi daha sıkı kavradı ve öne doğru çekti. Boynumun derisine saplandı, beni nefes nefese öne doğru itti. Ta ki dudaklarına ulaşana, onu tadana, onun nefesini içime çekene kadar.

"Güzel," diye homurdandı ve dudaklarını benimkine bastırdı.

ELLİ YEDİ

HİKAYE

Onu itmeye çalıştığım da Grayson hırslayarak, "Öp beni," dedi.

"Ne yapıyorsun—" Ama daha sözümü tamamlayamadan dudakları tekrar benimkine değdi. Sıcak, sıkı, ısırın ve emen, inanılmaz derecede güzel bir his.

Lolipop ve viski.

Tadına iç çekerek, öpüşüne karşılık verdim. Belimi kavradı, kıvrımlarımdan çekerek beni vücuduna doğru sürükledi ve daha da eğilmeye zorladı. Açık ağzıma hırslayarak beni adeta yuttu. Verdiğim her şeyden daha fazlasını çaldı.

Vahşi.

Vahşi.

Maske resmen yırtılıp kenara atıldı.

Nefes almak için ağzımı ondan ayırdım, ama o durmadı. Boynumu öptü, yakamı yırtıp ısırıldı. Omuzlarından tuttum ve aşağı baktığımda bana dik dik baktığını gördüm. Delici mavi gözler.

Başımı çevirdim, o ise çenemi tutarak bakışlarımı tekrar bana çevirdi.

"Sen benimsin, İspiyoncu," diye hırladı, boynumu ısırırken, gözleri açıkta kalan köprücük kemiğimin üzerinden bana dik dik bakıyordu. "Söyle bakalım."

Dudaklarımı yaladım, yeni yapılmış bir dövme gibi kulaklarımda çınlayan bu düşünceden kaçınmaya çalıştım.

Ben onunum.

Avuç içleri kalçalarımı kavradı, beni kaldırdı, masaya doğru itti ve masadaki eşyaların şıkırdamasına neden oldu. Masadaki eşyaların şıkırtısına dikkat etmemeye çalıştım. Evlilik cüzdanı, isimlerini imzalamak için kullanılan yaldızlı kalemler...

Bunun yerine, o bacaklarımı kalçalarının etrafına yayarken, kasıklarımındaki ağrıya odaklandım.

"Söyle artık!" Her kelimeyi tenime keskin bir ısırıkla vurarak söyledi.

"Seninim," diye nefes nefese söyledim, bu da onun boğazından derin bir onay homurtusuna yol açtı.

Ellerini saçlarıma doladı, dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına yaklaştırdı. "Benimsin."

Çünkü bu doğruydı. O asla bana ait olamasa bile, ben her zaman ona ait olacaktım. Acı verici bir şekilde, yıkıcı bir şekilde, geri dönülmez bir şekilde.

Dudaklarımdan ayrıldı ve güçlü elleriyle enseme kavradı. "Sana hiçbir şey vaat edemem. Sana bu an dışında hiçbir şey vaat edemem. Bundan sonra... Beni nefretle karşılamana izin vereceğim, Story."

Ya seni sevmeme izin ver ya da senden nefret etmeme izin ver.

Grayson gözlerimden yaşları sildi. "Öyleyse bana durmamı söyle. Bana o lanet olası güvenli kelimeni söyle. Kahretsin... hiçbir şey söyleme, ben de bunun sonu olsun."

Gözleri alev alev yanıyordu, iradesi bulutların arasından gökyüzünün yarılması gibi çatlıyordu. Aylar önce, eğer bana şans verdiğinde ona durmasını söyleseydim, en kötüsü olmadan önce buna son verebilirdim.

Hayır de, İspiyoncu. Bana dur de.

O zaman ona cevap vermemiştim. Arzularımın korkusuyla bir yalanın arkasına saklanmışım. Şimdi, onun düğününde yaptığım hatayı düzeltme şansım vardı. Her şeyi yeniden yapabilirdim. Her zaman olduğumu sandığım kişi olabilirdim. İyi. Ahlaklı.

"Durmanı istemiyorum," dedim.

Gözleri büyüdü ama kıpırdamadı. Vücudu gergin ve kaskatıydı, kasları kasılmıştı, sanki beni yakalamak istiyor ama istemediğimi söylememe rağmen kendini durduruyordu. Kravatını çekiştirdim, gevşettim ve yamuk durmasını sağladım. Gömleğinin üst düğmelerini açtım ve açıkta kalan boynunu ısırdım.

Derin bir iç çekişle nefes verdi.

"Lütfen durma, Grayson."

O olmadan zaten cehennemdeydim. Bir günah daha ne fark ederdi ki?

Elini boynumdan çekip bacaklarımın arasına yerleştirdim.

İnleyerek başını omzuma yasladı. "Zaten çok ıslanmışsın."

Külotumu kenara itti, bir parmağını dudaklarımın arasına soktu ama daha ileri gitmedi. Ben de onu içeri sokmaya çalışarak belimi kıvırdım.

"Bunu mu istiyorsun?" Sesi kaba, keskin, pürüzlüydü. "Prezervatifim yok, Story." Parmağını içime soktu ve ağzım sessiz bir nefesle açıldı.

Dışarıda müzik daha da yükseldi, telli çalgıların şiddetli bir çarpışması duyuldu.

"On yıl boyunca sadece birini yanınızda taşıyıp şansınızın yaver gitmesini umduğunuzda işte böyle olur," diye fısıldadım, ona doğru eğilerek.

Boşta kalan elini arkamdaki duvara sertçe vurdu. "Şaka yok, küçük rahibe."

Yine de, başparmağıyla klitorisimi yavaş, alaycı daireler çizerek okşadı. Beni izliyordu. Beni adeta yutuyordu. Boynundaki kas seğirmelerinden öz denetimi açıkça belli oluyordu.

Sözleri uyarıcıydı ama parmaklarının bana sert ve kaba bir şekilde girip çıkması, dudaklarının bana inandırmak istediğinin tam tersiydi.

"Herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Umurumda değil. Durmamı söyle. Güvenlik kelimeni söyle."

Sanki son kezmiş gibi parmaklarıyla beni becerdi... ve sanırım... öyleydi de. Beni içine çekti. Ben de o duyguya kapıldım, kendimi kaybettim. Benden sadece inlemeler çıkarabildiğimde, o benden kelimeler istiyordu.

Klitorisimi parmağıyla okşadı. "Eğitimin ilk kuralı nedir?"

"Gel dediğinde..." diye fısıldadım, o noktaya çok yaklaştım.

Tam boşalmak üzereyken ellerini çekti ve beni sersemlemiş, kendinden geçmiş, coşku dolu bir halde bıraktı.

"Bana güvenlik kelimeni söyle. Bana güvenlik kelimeni söyle, küçük rahibe, ve seni içeri alacağım."

Parmakları klitorisimin üzerinde usulca gezindi, nefesimi kesti.

Bunun her yönü kötü bir fikirdi. Bunu biliyordum ama yine de onu özlüyordum. Onu istiyordum. Daha birkaç dakika önce beni öpmüştü ve dudaklarını özlemiştim. Onu içimde hissetmemin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti.

Elimi pantolonuna uzattım, düğmelerini çözdüm, cinsel organına uzandım. "Hayır. Güvenlik kelimesi yok. Seni içimde istiyorum."

Penisini çıkardığımda beni durdurmadı ama bana yardım da etmedi. Onu elimde tuttuğumda boğazından kısık bir ses çıkardı.

Bacaklarımı araladım, onu istiyordum, sadece bana gelmesini diliyordum.

Dili dışarı fırladı, dolgun alt dudağını ıslattı, burun delikleri genişledi.

"Seni bir bebekle tuzağa düşürebileceğim için mi?" diye fısıldadım içimdeki derin korkuyu—annem gibi olmaktan duyduğum korkuyu.

Sert bakışları yumuşadı ve öne eğilerek beni kollarına aldı, boynuma yumuşak, sarhoş edici öpücükler kondurdu. "Beni asla tuzağa düşüremezsin, küçük rahibe. Ama ben seni tuzağa düşürebilirim. O yüzden lanet olası sözünü söyle."

Girişimde sertleşmişti, neredeyse içime girecekti.

"HAYIR."

Boynunu büktü, çenesi kasıldı, burun delikleri genişledi. Sonra da sertçe içime girdi.

"Kahretsin," diye inledi omzuma doğru, sesi bastırmaya çalışarak.

İçime girerken omuzlarından tuttum, evlilik cüzdanı şıkırdatarak ses çıkarıyordu. Bacaklarımı onun bacaklarına doladım, onu daha da ileriye ittim. Yüzümü boynuna gömdüm, çiçek duvarını görmemek için, bu anın nedenini ve nerede olduğunu ondan silmeye çalıştım. Sıcak boynu, güçlü kolları, sarhoş edici kokusu.

"Kahretsin," diye inledi. "Bacaklarından aşağı sızana kadar seni doldurmak istiyorum."

Onun küfürleri tüylerimi diken diken etti ve bir şekilde, o içimde olmasına rağmen, içimde bir acı hissettim. Ben de bunu istiyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım.

"Evet?" Sesi boğuktu. "Lütfen ne?"

Daha hızlı ve daha sert bir şekilde ilerledi, dengesini sağlamak için duvara çarpan masayı tutuyordu.

"İçime girmeni istiyorum."

"Bir daha söylesene."

"Lütfen içime gel."

Ben konuşurken Pachelbel'in Canon'u başladı. Lottie yakında ortaya çıkacaktı ama biz çoktan yolumuza gitmiştik.

"Daha fazla," diye fısıldadım, kendimden geçmiş bir halde.

“O kahrolası kelime,” dedi Gray, sözlerinde nefis bir küstahlık ve alaycılık vardı. “Daha ne?” Dudaklarımı dişleriyle ısırđı. Topun sesi daha da yükseldi, inlemelerini bastırdı. Sıkı kalçalarını kavradım, kaslarımı gerdim. Omzumu, boynumu ısırđı, kulağımı öptü.

“Daha çok penisini, daha çok dişini, daha çok—” Grayson bana sertçe çarptı ve ben çığlık atarak sustum. Ağzımı kapattı.

Çünkü mecburdu.

Çünkü karısı nikah masasına doğru yürüyordu; ama sunak boştu.

Gözlerimden yaşlar aktı ve o yüzümü kavrayıp yanaklarımı öptü, gözyaşlarımı sildi, sonra dudaklarımı bulup beni uzun, ruhumun derinliklerine işleyen bir öpüşle sarıp sarmaladı. Beni emdi. Beni tüketti.

Ne kadar yanlış olsa da, ne kadar çok istediğimi biliyordum.

Penisinin içimde şeytani, çılgın bir ritimle hareket ettiğini hissedebiliyordum. Her çıkıntıyı, her zonklamayı hissedebiliyordum ve o mükemmel, inanılmaz, bağımlılık yapan noktayı vuruyordu.

Zevk doruk noktasına ulaşmaya başlayınca arkamdaki duvara tırnaklarımla vurdum ve o da bileğimi kavrayıp elimi boynuna dayadı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Sana zarar vereceğim.”

“Yap şunu,” diye homurdandı.

“Ancak-”

Grayson hamle yaptı ve ben de düşünmeden kazmaya başladım.

“Beni aklında tut, Story.”

Tırnaklarımı boynuna sapladım.

“Daha sert,” diye emretti, sesi taş gibiydi. Derimin yırtıldığını hissedene kadar bastırdım ve penisi içimde zonkladı.

“Kesinlikle evet,” diye inledi.

Elimi kaldırdım ve boynunda dört tane düzensiz çizgi gördüm. Onlara dokundum ve o tıslayarak başını yana eğdi, ama gözleri alev alev yanıyordu ve cinsel organı içimde daha da sertleşti. Tüm vücudumda ürpertiler hissettim, mideme kadar işledi.

“Kahretsin, geldiğini hissediyorum.” Boğuk sesi dudaklarıma viski gibi değdi. Kalçalarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. “Sen benim için yaratılmışsın, Story. Amın tam bir sihir, benimki gibi. Kahretsin—bana güvenli kelimeni söyle.”

“Hayır,” dedim, gözyaşlarım kelimelerimi titretiyordu. “Beni yalnız bırakmayın. Beni tek başıma bırakmayın.”

Tek başına, sefil arzularına bağımlı, kendini tüketmiş ve kaybetmiş kişi.

Pachelbel'in Canon'u doruk noktasına ulaştığında, Lottie'nin düğün yürüyüşüne başladığını bilerek gözlerimden yaşlar süzüldü. Kalabalığın mırıldanmalarını duydum, Gray'in nerede olduğunu merak ediyorlardı.

Yüzümü kavradı. "Yapmayacağım. Yapmayacaksın." Dudaklarımı yuttu, içime boşalırken yürek parçalayan bir iniltiyi gizledi.

Bir an için bunun bir son olduğunu, müziğimizin gerçek aşkımın başka bir kadınla evliliğinden kaynaklandığını unuttum. Grayson geri çekildi, alnını benimkine dayadı, sonra elimi kavrayıp yüzük parmağımı defalarca öptü ve ardından ısırıldı. O kadar sert ısırdım ki nefesim kesildi.

"Seni seviyorum, Story Hale," dedi Gray, sesi o kadar kısık ve boğuktu ki zımpara kağıdı gibiydi. "Seni asla sevmeyi bırakmayacağım, Story Hale."

Atlasım paramparça oldu.

Başka bir kadınla evlenmek üzereyken nihayet bana seni sevdiğimi söyledi.

Gözlerimden daha fazla yaş süzüldü, ama o parmaklarıyla onları sildi, sonra parmaklarını çeneme sertçe bastırıp beni tekrar öptü. Nefesimi, ruhumu emdi, dudaklarını morarttı.

Bu anı sonsuza dek uzatmak istedim.

Ama şarkı neredeyse bitmişti ve Grayson... Grayson buradaydı, benimleydi. Kalabalığın mırıltıları neredeyse düğün marşından daha yüksekti. Lottie ne kadar kötü hissediyor olmalı.

"Sanırım gitmen gerekiyor," diye hırıltılı bir sesle, öpüşmemizi yarıda kestim.

"Hikaye..."

"Hoşça kalın, Bay Crowne."

Güvenlik kelimemizi kullandım: "Boğazım kurudu ve kaşınıyordu."

Grayson bir anlığına alnını benimkine dayadı ve ben de bakışlarımı yere çevirdim.

Yutkundum, sonra kendini kurtardı. Keşke bir top gibi kıvrılıp ölebilseydim, ama bacaklarımı kapatmakla yetindim. Grayson pantolonunun düğmelerini ilikledi, gömleğini düzeltti, kravatını yeniden bağladı. Kusursuz görünüyordu, sanki dünyamı paramparça etmemiş gibiydi.

Bir an beni izledi, sonra yeşil mendilini çıkarıp gözlerimden akan, durduramadığım gözyaşlarını sildi. Bir süre sonra kontrolü bana bıraktı.

Geri vermek için kaldırdım ama o elini kaldırdı. "Sende kalsın."

Bir duraklama.

“Eğer birine söylersen—” diye başladı ama sözünü kestim.

"Öyle olsa bile," diye fısıldadım.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu, ama çabucak kayboldu ve çiçeklerle süslü bölmenin etrafından dolaştı.

Düğününe geri dönelim.

Nişanlıma ve asla ait olamayacağım bir dünyaya geri dönmek. Çünkü gerçek Kùlkedisi hikayesinde olan budur. Prens bir prensesle evlenmek zorundadır ve bizim gibiler mi? Biz küllerin arasında huzur bulmak zorundayız.

ELLİ SEKİZ

HİKAYE

Grayson'ın bana verdiği kare kağıdı katlayıp durdum, onlar yeminlerini ederken çiçekli bölmenin arkasında oturmak zorunda kaldım. Kelimenin tam anlamıyla kızın arkasındaki kızdım.

"Charlotte du Lac, Grayson Crowne'u kocanız olarak kabul ediyor musunuz?" diye sordu rahip.

Başımı kaldırdım, bizi ayıran çiçeklere baktım, onun güzel peçesinin, daha da güzel elbisesinin altından ona bakışını hayal ettim.

"Evet." Yumuşak, sakın sesi duyuldu.

"Peki, Grayson Crowne, Charlotte du Lac'ı eşin olarak kabul ediyor musun?"

Grayson'ın yanıtını beklerken bir an sanki bir yıl gibi geçti.

"Evet," dedi.

"Ah," diye inledim, nefesim tıpkı bir darbe sonucu kesilmiş gibi birden kesildi.

Duvara yaslandım. Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden bu kadar acıyacağını düşünmemiştim, ama yine de göğsüme kurşun yemiş gibi hissettim.

Kareyi daha sıkı kavradım.

Bu, tek sondu.

Öpüşüklerini alkışlardan anladım.

Müzik başladığında, onların koridordan yürüyüp kapıdan çıktıklarını ve muhtemelen yeni bir hayata adım attıklarını hayal edebiliyordum.

Bir süre karanlıkta oturdum, kolyeyi parmaklarımla yokladım. Tokayı baş parmağımla okşadım, tırnağımla oluğa batırdım. Grayson Crowne'un kalbinde ne olduğunu bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. Eğer bilseydim, ondan nefret edemeyeceğimden korkuyordum.

Ve ondan nefret etmem gerekiyordu.

Odada kimsenin kalmadığından emin olana kadar bekledim, sonra bölmenin arkasından çıktım. Sersemlemiş bir halde koridorlarda dolaştım, ta ki parmak şıklatması beni durdurana kadar. Gözlerimi kırptım ve Bayan Barn'ın gözlerine baktım.

"Seni her yerde aradım. Neredeydin bunca zamandır?"

"Etrafında..."

Bayan Barn öfkeyle baktı. "Bayan Grayson Crowne'un ikinci, üçüncü ve dördüncü elbisesine ihtiyacı olacak. Onu resepsiyona hazırlamanız gerekecek. Bayan Tansy törenin büyüklüğünden memnun kalmadı, bu yüzden resepsiyon bunu fazlasıyla telafi edecek..."

Bayan Grayson Crowne.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Sanki elektrik çarpmasına maruz kalmış gibiydim. Bayan Grayson Crowne. Bu isim, sanki birisi morluğa basmış gibi kalbime saplandı.

"Hikaye mi?" diye sordu, bana bakarak.

"Doğru," diye zar zor söyleyebildim. "Elbette. Dur, yine bana Story mi diyorsun?"

"Artık du Lac ailesinin bir parçası değilsin. Eve hoş geldin." Bayan Barn bana gülümsedi, ama ifadesinde başka bir şey de vardı.

Daha karanlık bir şey.

Anlayamadım ama birkaç dakika sonra, Lottie'nin elbiselerini yenilemeden önce üzerimi değiştirmek için hizmetçilerin odasına döndüğümde cevabı buldum.

Burası benim evimdi.

Daracık, küflü ev.

Eşyalarımın hepsi yerlere saçılmıştı, kıyafetlerim yırtılmış ve mahvolmuştu.

"Gitmen gerekirdi, Story."

"Ellie?" diye döndüm, onu kapı aralığında buldum. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Bana neredeyse acırcasına baktı. "Grayson Crowne ile birlikte olduğun için aynı muameleyi görmeyeceğini mi sandın? Ya da amcan burada İsa'dan

daha uzun süredir çalıştığı için sana yumuşak davranacağımızı mı düşündün?"

"Düşündüm ki..." Yıkılmış eşyalarımın baktım. "Bir aydan fazla oldu burada."

"Misafir olarak Bayan du Lac için çalışıyordunuz. Ama şimdi? Eve hoş geldin, Story."

Ev.

Grayson'ın kanadına döndüğümde ve Bayan Grayson Crowne'un elbiselerini, her biri bir öncekinden daha güzel olanlarını, astığımda, o kelimeyi ağzımda bayat soda içer gibi çalkaladım. Sonuncusunu da astığımda, onlara eşlik edecek takıları almak için uzandım.

Grayson Crowne'u unutmanın zamanı gelmişti. Daha büyük endişelerim vardı. Mesela amcam, ya da intikam peşinde olan koca bir saray hizmetkarlarının olması.

Ama yüzük parmağımın etrafında onun dişlerinin izine benzer bir morluk oluşmaya başlamıştı bile.

Arkamdan gelen kapının gıcırtyla açılma sesi düşüncelerimden sıyrıldım ve Lottie'yi—hayır, Bayan Grayson Crowne'u—bulmayı bekleyerek ve aynı zamanda korkarak döndüm. Kapıda duranı görünce elimdeki elmas kolyeyi neredeyse düşürüyordum.

"West mi?" Etrafıma bakındım, Grayson'ın muhafızlarının her an içeri dalmasını bekliyordum. "Buraya nasıl girdin?"

Gülümseyerek omuz silkti. "Orada olacağımı söylemişim, Angel."

ELLİ DOKUZ

GRI

Lottie ve ben nihayet meraklı gözlerden uzaklaştığımızda, peçesini kaldırdım. Yumuşak kakao rengi yanaklarından simsiyah rimel akıyordu.

Derin bir nefes verdim. "Kaderi rüşvetle kandıramazsın."

Yanaklarını sildi ama sadece siyah boyayı dağıttı. "Önemli değil. Çok mutluyum. Mektubumu aldın mı?"

Yanaklarını sildim. "Evet, sildim."

"Düğüne bu yüzden mi geç kaldın?" Başımı salladım. "İşe yaradı mı..." Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı. "Sonunda aklından çıktı mı?"

Aylardır tam olarak bunu yapmaya çalışıyordum. Son bir aydır, onun beni sevebileceğini düşünen o yanını sonsuza dek yok etmek istiyordum.

Ve ben tamamen başarısız oldum.

Snitch'le geçirdiği her an, her lokma onu daha da derine gömüyordu. Lottie'ye yalan söyleyemezdim ama onu rahatlatamazdım da.

Lottie yatağa düştü ve özenle düzenlenmiş gülleri dağıttı; benim sessizliğim ise her şeyi anlatıyordu.

"Burada seviştığımızı düşünüyorlar." Lottie güllere vurdu. "Güllerden nefret ediyorum. Özellikle beyaz olanlardan."

Hafif bir tebessüm belirdi yüzünde. "Lottie du Lac'ın küfür ettiğini daha önce hiç duymadım sanırım."

"Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var."

Başımı salladım. Evet.

"Tek istediğim kocamın beni sevmesiydi. Düğün gecemizde sadece beni düşünmesiydi. Ve sadece beni."

Boynuma dokundum. Çizikleri hâlâ yanıyordu. Story'nin birkaç saat önce geldiği şekil, sonsuza dek içime kazınmıştı.

Onun içine nasıl girdim.

İçimdeki hasta ve sapık bir yanımla, hepimize yıkım getireceğini bildiğim bir şeyi arzuladı.

"Bu evde onunla birlikte mi yatacaksın?" diye sordu Lottie. "İnsanlar konuşacak."

"Biliyorum beni çok iyi tanımıyorsun Lottie, ama ben sana bunu yapmazdım. Ona da yapmazdım."

Omuzları düştü; sonra gözleri tekrar parladı. "Ama... veda etmen gerekiyorsa anlarım. Eğer... eğer... bu gece yeterli olmadıysa." Yanaklarından daha fazla gözyaşı aktı ve bu sözleri söylemek onu neredeyse hasta etmiş gibi görünüyordu.

Kapı aralıklarından müzik sızıyor, etrafımızı sarıyordu. Alt katta ise asıl parti yeni başlıyordu; annemin bu kadar küçük bir düğün yapmamıza sebep olduğu için intikamıydı bu.

"Vedamı çoktan ettim. Bugünden itibaren senin kocanım."

DEVAM EDECEK

Story ve Gray'in kaderi Yasak Kader'de devam ediyor! Okumaya devam edin, özel bir önizleme ekledim.

YASAK KADER ÖNİZLEMESİ

HIKAYE

Kader bir iplik gibidir; bin düğüm atsanız da her zaman aynı sona varırsınız. Annem, işler istediği gibi gitmediğinde (ki bu sık sık olurdu) bunu fısıldamayı severdi. Grayson'ın düğününden sadece birkaç saat sonra Westley'nin karşısında dururken, ipliğimizi hayal ettim. Birlikte attığımız binlerce düğümü. Ve sonunda... Lottie'nin gelinlikleri arkamda asılıydı. İç çamaşırları da. Onları giymesine yardım etmem gerekecekti.

Bayan Grayson Crowne'a yardım edin.

Tek ve biricik... her zaman olması gereken kişi.

"Grayson'ın muhafızları her an burada olacak," dedim West'e.

Dudaklarını hafifçe kıvrarak bembeyaz dişlerini gösterdi ve sırtıttı. "Lottie artık Grayson'ın karısı." West yaklaşırken, fındık rengi parmağını makyaj masasında gezdirirken, bu sözlerin verdiği acıyla dişlerimi sıktım. "Burada olmama izin verdi. Jartiyerini unuttuğumla ilgili bir şeymiş."

Lottie'nin kızı olarak, onu ona götürmem gerekiyordu, ama West dantelli giysiyi alıp parmağının etrafında döndürdü. Korku omurgamdan yukarı doğru tırmanırken gözlerim giysiden ona kaydı. Westley hiç şiddet uygulamamıştı. Yine de gergindim. Birkaç hafta önce nihayet ruhumu ağrılatan şeyi söylemiştim: Westley du Lac bana tecavüz etmişti.

West gibi bir adamın buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum... herhangi bir adamın nasıl tepki vereceğini de bilmiyorum. Ben bile buna inanıp inanmadığımdan emin değildim. Bana göre tecavüz, tatlı sözlerle dolu değil, kanlı, vahşi ve acımasız olmalıydı.

"Ne istiyorsun?"

"Burada olacağımı söylemiştim," dedi ikinci kez. West artık o kadar yakındı ki, yoğun kolonyasının kokusunu alabiliyor, kalın pazularının üzerinde gerilen koyu renk smokinini görebiliyordum.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye yalan söyledim.

West, Grayson'dan sonra kaçınılmaz olarak düşecek parçaları toparlayacağına söz vermiş olsa da, ciddi olamazdı. Sadece benimle dalga geçiyordu. Beni terk eden ve bahse girerek bekaretimi alan çocuk aslında beni istemiyordu.

Aslında beni hiç sevmedi.

West bir adım daha yaklaştı, ama ben olduğum yerde kaldım, başka bir adamın beni geri itmesine izin vermeyi reddettim.

"Sana istediğini verebilirim, Angel."

Burnumdan alaycı bir şekilde güldüm. Onu görmezden gelmeli, işime geri dönmeli, yarayı kurcalamayı bırakmalıydım, ama içimdeki bu kemirici hissi durduramıyordum. Neden? Yaşadığımız her şeyden sonra, West neden bunu isteyeceğimi düşünmüştü? Çok kibirli olmak, her şeyin, hatta insanların bile sana ait olduğuna inanmak, tam bir zenginlik göstergesi olmalı, değil mi?

"Bana hiçbir şey veremezsin. Seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Ondan yüzümü çevirdim, Lottie'nin ikinci elbisesiyle oynamaya başladım.

"Yani burada mı kalacaksın?" diye sordu. "Bir kızın gelin için neler yapması gerektiğini biliyorsun."

Yutkundum. "Yapıyorum. Elbiselerini hazırlıyorum."

"Angel, bunun demek istediğim şey olmadığını biliyorsun."

Parmaklarım narin dantelin üzerinde donup kaldı, gözlerim hemen yanındaki örümcek ağı desenli iç çamaşırına kayd.

Bir kız, efendisi için her şeyi yapardı; onu giydirmek, temizlemek, dertlerini dinlemek gibi. Eski, kadim ritüellere dair söylentiler tüylerimi diken diken etti. Kızlar, kanlı delilleri geri getirmeye ve bazı durumlarda geline yardım etmeye zorlanıyordu; her şey bir bebek sahibi olmak içindi.

West güldü, ama alaycı bir gülüştü. "Biliyorsun işte."

Aylar önce, benden ne istenebileceğine zaten razı olmuştum, çünkü amcam için her şeyi yapardım, hatta hayatımın aşkı için gelini hazırlamak anlamına gelse bile, ben hala onun menisiyle yapış yapış haldeyken bile.

"Seni buradan çıkaracağım." West'in dokunuşu tüy kadar hafifti omzuma. "Hak ettiğin sonsuza dek mutlu yaşamayı sağlayacağım."

Danteli, pencereyi, kalbimin boğazıma kadar gelmesinden başka her şeyi düşünmeye çalıştım.

Onu iterek uzaklaştırın.

Onu itip uzaklaştırın.

Bir şey yap.

“Biliyorsun... biz hiç öpüşmedik, Angel.” Alçak, yumuşak sesi şimdi kulağımdaydı. “Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.” Saçımı yana itti.

Nefesimi verirken, çıkarken hafif bir gıcırtı sesi duydum.

Sonra hızla döndüm ve onu iterek elinden jartiyeri kaptım ve West'e bir bakış bile atmadan Grayson'ın koğuşundan çıktım.

Kalbim öfkeden hızla çarpıyordu.

Yas.

Başka bir şey yok.

Düğün tüm hızıyla devam ediyordu, büyük orkestra balo salonundan müzik çalıyordu. İpek ve payetlerle süslü davetliler gülüyor, bana hiç dikkat etmiyorlardı.

"Melek-"

West'in konuşmasına fırsat vermeden omzumu çevirip baktım. "Nasıl olur da senin metresin olmak isteyeceğimi düşünebilirsin? Beni rahat bırak, West."

Her şeyimi, beni terk eden adama geri atmak için bırakmadım—

Grayson.

Tamamen durdum.

Balo salonunda herkesten yukarıda oturmuş, paparazzilerle konuşurken elini gül altın rengi saçlarına doladı. Elimdeki jartiyere baktım; onu, kolundaki karısına götürmem gerekiyordu ki o da jartiyeri bacağından çıkarabilsin.

Kalbim eski granit gibi paramparça oldu.

Beni görmedi... ve bu iyi bir şeydi. Tekrar bir hayalet olmuştum. Gözlerim, parmağımda Grayson'ın dişlerinin şeklini alan morluğu buldu. Acımasız bir evlilik yüzüğü, benim gibi birinin onun gibi biriyle takabileceği tek türden bir yüzük.

"Benimle evlen," dedi West arkamdan.

Donakaldım ve eli omzumu kavrayarak beni dönmeye zorladı. Derin kahverengi gözlerine bakmaya.

“Benimle evlen, Meleğim.”

Bu düşünceden o kadar iğrenmeseydim, o kadar yıkılmasaydım gülerdim.

Ruh eşim beni paramparça etti ve beni mahveden, tecavüz eden çocuk o parçaları toplamak istedi.

"Bunu teklif edemezsiniz. Hiçbiriniz edemezsiniz!" diye bağırdım duygularımı kontrol edmeden önce. "Veriyorsunuz... tutmaya hakkınız olmayan sözler veriyorsunuz."

Gözyaşlarımı sildim.

West göz kırptı. "Seni hemen şimdi adliyeye götüreceğim."

Ona öfkeyle baktım.

Grayson'la sonsuza dek mutlu yaşayacağımıza inanmamdaki saflığımı yüzüne vuran oydu. Bir zamanlar Grayson'la doğruyu söylediğimizi düşünürken, meğerse bana gerçek gerçeği sunan tek kişi West'miş.

Sonsuza dek mutlu yaşamak diye bir şey yoktur.

"Buradaki amacınızın ne olduğunu bilmiyorum. Hangi bahse girdiğinizi de bilmiyorum yine—"

"Bu bir bahis değil," diye neredeyse hırladı.

Sözünü kestim. "Ama beni ne kadar da az önemsiyorsun herhalde. Eğer gerçekten buna kanacağımı düşünüyorsan."

Yine beynim devreye girdi.

Eğer gerçekten buna tekrar kanacağıma inanıyorsan...

Mutlu sonlara iki kez inanmıştım. Çıplak ayakla, çivilerin üzerinde yürüyen, ayakkabılarımı göremememin tek sebebinin cam olmaları olduğunu sanan Külkedisi gibiydim.

Titrek bir nefes verdim.

"Beni burada tutan tek bir kişi var ve o öldüğünde, yalanlarını yayan başka bir prens için burada kalmayacağım."

Kalbimdeki minicik bir parça ise Batı'ya geri dönmeyi istiyordu. Aramızda yaşananları düzeltmeyi istiyordu. Çünkü o zaman belki de o anıyı üzüntüyle hatırlamak zorunda kalmazdım.

Lekeyi yıkayıp çıkarabilir.

"Affedersiniz," dedim. "Bir kadının jartiyeri kayıp."

West dirseğimi kavradı. "İntikam için bile mi?" Başparmağıyla çeneme dokundu. "Her şeyden pişman olmasını sağlayabiliriz."

Daha fazla Crowne'a mı ihtiyacınız var? Siz veya bir arkadaşınız Crowne Point'e dalmayı bekliyorsa, şimdi tam zamanı! Story ve Gray her yerde mevcut. Forbidden Fate'te destana devam edin ve Destroyed Destiny ile sonlandırın.

Yeni Crowne Point kitaplarından ilk siz haberdar olmak için bültenime abone olun.

MARY CATHERINE GEBHARD'IN KİTAPLARI

YENİ YETİŞKİN

Crowne Point Evreni

Crowne Point Kutu Seti (1-4. Kitaplar)

Kalpsiz Kahraman (Abigail + Theo)

Çalınmış Ruh Eşi (Grayson + Hikaye)

Yasak Kader (Grayson + Hikaye)

Yok Edilmiş Kader (Grayson + Hikaye)

Vahşi Sığınak (Gemma + Grim)

KARANLIK ROMANTİZM

Nefret Hikayesi Düeti

Canavar: Bir Nefret Hikayesi, Başlangıç

Güzellik: Bir Nefret Hikayesi, Son

GENÇ YETİŞKİN

Patchwork Evi

Kaykaycı Çocuk (Yamalı Ev #1)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman bunu kısa ve öz tutmam gerektiğini düşünüyorum, çünkü kimsenin hızlıca göz gezdirmesini istemiyorum! Ama imkansız. Listem sürekli uzuyor, çünkü minnettar olduğum kişilerin sayısı da artıyor. Stolen Soulmate'i dünyaya getirmeme yardımcı olan ve sonsuza dek minnettar olduğum kişiler arasında şunlar yer alıyor (ancak bunlarla sınırlı değil):

Sevgili okuyucular! Gray ve Story hakkında soru soran, ilişkilerini merak eden her biriniz, bu hikayenin dünyaya gelmesine yardımcı oldunuz!

Sokak ekibim, Azimli Kızlar. Tanıtım konusunda çok başarılısınız, ama daha da önemlisi, gerçek bir kız kardeşliksiniz. Size her zaman güvenebileceğimi biliyorum. En sevdiğim şey, uyanıp komik sohbetlerimizi görmek.

Sevgili okuyucu grubum GetHard. İnternette güvenli, kapsayıcı ve misafirperver bir yer olmaya devam ediyorsunuz.

Blog yazarları, okuyucular ve kitapseverler. Kaydolup boş zamanınızı ayırıyorsunuz, tutkunuz ve özveriniz eşsiz ve hepinize minnettarım.

Bu topluluktaki yazarlar. Yıkma yerine inşa edenler, bana içten tavsiyelerde bulunmak veya dostluk sunmak için zaman ayıranlar, sizler bu topluluğun en değerli mücevherlerisiniz.

Aundi, Ellie ve Paramitra “Pipa.” Sizler kesinlikle kötü niyetli kızlar değilsiniz ve bu kitap sever topluluğunu oluşturan muhteşem insanlardan bazılarısınız.

Hayalimdeki asistan ekibi. Mel ve Serena, her zaman arkamdasınız ve belki de daha önemlisi, aklımı başımda tutmamı sağlıyorsunuz.

Beta okuyucularım. Story and Gray'in ham hallerini okudunuz ve onu parlak bir şeye dönüştürmeme yardımcı oldunuz. Sonal, Sarah, Rukaiya, Serena, Mel, geri bildirimleriniz çok önemliydi ve bunun bir sürpriz son olduğunu fark ettiğinizdeki tepkileriniz beni çok güldürdü.

Chelé, hassasiyet okuması yaptığın için sana çok, çok minnettarım! Bu kitabı yazarken olumsuz kalıplaşmış yargılara kapılmamak benim için gerçekten çok önemliydi.

Editörlerim, Evident Ink'ten James Gallagher, Rumi ve My Brother's Editor'dan Ellie, hikayemi muhteşem bir şeye dönüştürdünüz.

Kapak tasarımcım Hang Le, bu kitabın içini yine muhteşem bir dış tasarımla mükemmel bir şekilde yansıtmışsın.

Sarah, Modern Belle'in Teasers'ıyla karşınızda. Muhteşem grafiklerinizle beni yine hayrete düşürüyorsunuz. #hotmesstwins

Tanıtım ekibim. Candi Kane, Give Me Books, bu benim ilk geniş çaplı yayın deneyimimdi ve her aşamada yanımda oldunuz.

Eşim, ailem ve arkadaşlarım.

Ve aradaki herkese... Sizi seviyorum!

Eğer daha önce kitaplarımı okuduysanız, adınızı buraya yazmanızdan çok mutlu olacağımı biliyorsunuzdur. İster basılı kitabınızın sayfasına mürekkeple yazın, ister e-kitabınızda altını çizin...

Bu yolculukta bana yardım ettiğiniz ve beni desteklemeye devam ettiğiniz için size çok minnettarım.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM